

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

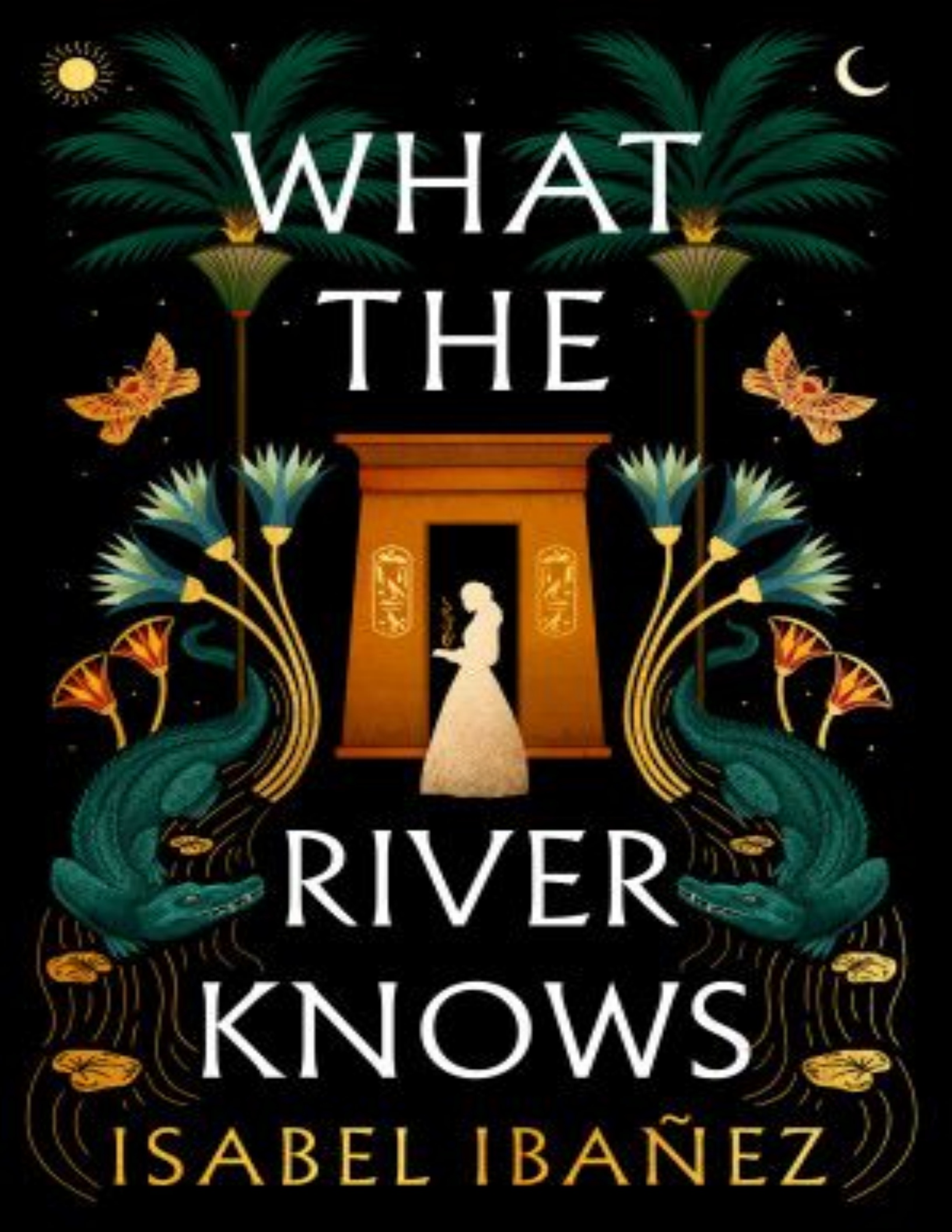
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHAT
THE

RIVER
KNOWS

ISABEL IBÁÑEZ

Isabel Ibañez tarafından da

Ay Işığında Dokundu
Yıldız Işığında Yazıldı
Rogue Büyüleri
(*Reclaim the Stars* antolojisiindeki kısa öykü)
Birlikte Yanıyoruz

RÍYER NE KNOWS

ISABEL IBÁÑEZ

*Rebecca Ross için,
İlk taslağı yazarken Mısır'a aşık olan, çıkmaz
sokaklara girdiğimde bile beni neşelendiren,
ve Whit ilk kez sayfanın karşısına geçtiğinde bayılan*

Mısır'ın (Geniş) Zaman Çizelgesi

MÖ 2675-2130	Eski Krallık
MÖ 1980-1630	Orta Krallık
MÖ 1539-1075	Yeni Krallık
MÖ 356	Büyük İskender'in Doğumu
MÖ 332-305	Makedon Dönemi
MÖ 69	Kleopatra VII'nin Doğumu
MÖ 31	Actium Savaşı (Kleopatra ve Marcus Antonius'un Ölümleri)
MÖ 31	Roma egemenliğinin başlangıcı
639	Arapların Mısır'ı işgali
969	Kahire'nin başkent olması
1517	Mısır'ın Türk Osmanlı İmparatorluğu'na katılması
1798	Napolyon'un Mısır seferi (Rosetta Taşı'nın keşfi)
1822	Champollion hiyeroglifleri deşifre etti
1869	Süveyş Kanalı'nın Açılışı
1870	Thomas Cook'un ilk Nil turu
1882	İngiliz filosu İskenderiye'yi bombaladı ve kaleleri yıktı
1922	İngiliz Protektorası kaldırıldı; Tutankamon'un mezarının keşfi
1953	Mısır'ın bağımsızlığı

Prólogo

Ağustos, 1884

Bir mektup hayatımı değiştirdi.

Bütün gün eski çömlekçi kulübesinde, Tía Lorena'dan ve onun biri sevdiğim, diğeri beni sevmeyen iki kızından uzakta saklanarak onu bekledim. Saklandığım yer eski ve çürük olduğu için zar zor ayakta duruyordu; güçlü bir rüzgâr her şeyi devirebilirdi. Altın renkli öğleden sonra ışığı, lekeli pencereden zorla içeri giriyordu. Kaşlarımı çatarak kalemimi alt dudağıma vurdum ve ailemi düşünmemeye çalıştım.

Mektuplarının gelmesine daha bir saat vardı.

Tabii gelecekse.

Dizlerime dayadığım eskiz defterine bir göz attım ve eski porselen küvette kendimi daha rahat hissettim. Eski büyüünün kalıntıları bedenimi zar zor da olsa örtüyordu. Büyü uzun zaman önce yapılmıştı ve tamamen gizlenebilmem için küvete çok fazla el değmişti. Büyüyle dokunulan çoğu şeyin sorunu buydu. İlk yapılan büyüünün izleri silikti ve elden ele geçtikçe yavaş yavaş kayboluyordu. Ama bu babamı, toplayabildiğı kadar büyüyle lekelenmiş nesne toplamaktan alıkoymadı.

Malikâne, tabanlarından çiçekler fişkıran yıpranmış ayakkabılar, yanlarından geçerken şarkı söyleyen aynalar ve her açıldığında baloncuklar püskürten sandıklarla doluydu.

Dışarıda, küçük kuzenim Elvira adımı haykırdı. Bir hanımefendiye yakışmayan bu tiz ses, Tía Lorena'nın kesinlikle hoşuna gitmeyecekti. Beni cesaretlendirdi.

Tabii konuşan kendisi değilse. Sesinin cırtlak desibellere ulaşmasına izin verdi.

Genellikle bana doğru. "*Inez!*"

Elvira bağırdı.

Konuşmak için çok sefil bir ruh halindeydim.

Küvette daha aşağıya çöktüm, ahşap binanın dışında hışırdayan primamın sesi, yemyeşil bahçeyi ararken tekrar adımı haykırıyordu;

çalıların altında ve limon ağacının gövdesinin arkasında. Ama Elvira'nın ablası Amaranta ile birlikte olma ihtimaline karşı sessiz kaldım. En sevmediğim kuzenim olan Amaranta'nın elbisesinde ne bir leke vardı ne de bir kıvrım. Asla çılgılık atmaz ya da tiz bir ses tonuyla konuşmazdı.

Ahşap panellerin yarıklarından Elvira'nın masum çiçek tarhlarını çiğnediğini gördüm. Bir zambak saksısına basıp annesinin de hoşuna gitmeyeceğini bildiğim bir küfür savurduğunda kahkahamı bastırdım.

Orta tonda ve küfürsüz.

O narin deri ayakkabılarını bir çift daha kirletmeden önce kendimi göstermeliydim. Ama postacı gelene kadar kimse için uygun bir arkadaş olamayacaktım.

Her an postayla gelebilirdi.

Bugün *nihayet* annem ve babamdan bir cevap alabileceğim gün olabilirdi. Tía Lorena beni kasabaya götürmek istemişti ama ben kabul etmemiş ve beni evden dışarı çıkarma ihtimaline karşı bütün öğleden sonra saklanmışım. Annemle babam bana eşlik etmesi için onu ve iki kuzenimi seçmişti.

Aylarca süren seyahatler ve teyzem iyi niyetliydi, ama bazen demir gibi tavırları can sıkıyordu.

"Inez! ¿Dónde estás?" Elvira bahçenin derinliklerinde kayboldu, sesi palmyelerin arasında kayboldu.

Onu görmezden geldim, korsem göğüs kafesimin etrafında demir bir kilit gibi duruyordu ve kalemimi daha sıkı tuttum. Gözlerimi kısarak bitirdiğim illüstrasyona baktım. Annem ve babamın çizilmiş yüzleri bana bakıyordu. Ben ikisinin mükemmel bir karışımıydım. Annemin ela gözlerini, çillerini, narin ağzını ve sivri çenesini almıştım. Babam bana onun vahşi ve kıvrırcık siyah saçlarını -şimdi tamamen griye dönmüştü-, bronz tenini, düz burnunu ve kaşlarını vermişti. Annemden daha yaşlıydı ama beni en çok anlayan oydu.

Annemi etkilemek çok daha zordu.

Onları çizmek istememiştım, onları düşünmek bile istememiştım. Çünkü onları düşünürsem, aramızdaki kilometreleri sayardım. Eğer onları düşünürsem, malikânenin küçük bir köşesinde saklı oturduğum yerden bir dünya uzakta olduklarını hatırlardım.

Mısır'da olduklarını hatırlardım.

Hayran oldukları bir ülke, yılın yarısını geçirdikleri evleri. Kendimi bildim bileli bavulları hep hazırda, vedaları da

Güneşin doğuşu ve batışı gibi sabit. On yedi yıl boyunca onları cesur bir gülümsemeyle uğurladım ama keşifleri aylara yayıldığında gülümsemelerim kırılanaştı.

Yolculuğun benim için çok tehlikeli olduğunu söylediler. Yolculuk uzun ve zorlu. Hayatının büyük bir bölümünü tek bir yerde geçirmiş biri için, her yıl yaşadıkları macera kulağa ilahi geliyordu. Yaşadıkları sıkıntılara rağmen bu onları Buenos Aires limanından İskenderiye'ye giden bir buharlı gemiye bir bilet daha almaktan asla alıkoymadı. Annem ve babam beni hiç davet etmediler.

Aslında, gitmemi *yasakladılar*.

Kaşlarımı çatarak sayfayı çevirdim ve boş bir sayfaya baktım. Benim Mısır hiyerogliflerinin tanıdık çizgilerini ve şekillerini çizerken parmaklarım kalemi kavradı. Fırsat buldukça glifler üzerinde çalıştım, kendimi hatırlayabildiğim kadarını ve bunların Roma alfabesine en yakın fonetik değerlerini hatırlamaya zorladım. Babam yüzlerce biliyordu ve ben de ona yetişmek istiyordum. Bana her zaman yeni bir şey öğrenip öğrenmediğimi sorardı ve ben de onu hayal kırıklığına uğratmaktan *nefret ederdim*. *Description de L'Egypte* ve Florence Nightingale'in Mısır'da seyahat ederken tuttuğu günlüklerden Samuel Birch'ün *Mısır Tarihi*. Yeni Krallık dönemindeki firavunların isimlerini ezbere biliyordum ve çok sayıda Mısır tanrı ve tanrıçasını tanıyabiliyordum.

Bitirdiğimde kalemi kucağıma bıraktım ve altın yüzüğü en küçük parmağımın etrafında boş boş döndürdüm. Babam bunu Temmuz ayındaki son paketinde hiçbir not yazmadan göndermişti; kutunun üzerinde sadece Kahire'deki adı ve iade adresi yazılıydı. Tam da onun unutacağı bir şeydi. Yüzük yumuşak ışıktaki parlıyordu ve onu ilk kez taktığım zamanı hatırladım. Ona dokunduğum anda parmaklarım karıncalanmış, kolumda yanan bir akım oluşmuş ve ağzım güllerin tadıyla dolmuştu.

Bir kadın görüntüsü gözümün önünden geçti ve gözümü kırptığımda kayboldu. O nefessiz anda, keskin bir özlem duygusu hissetmişim, sanki onu yaşayan *benmişim gibi keskin bir duyguydu*.

Babam bana sihirli bir nesne göndermişti.

Şaşırtıcıydı.

Ne yaptığını ya da neler olduğunu kimseye anlatmadım. Eski dünya büyüsü bana *geçmişti*. Bu nadir görülen bir şeydi ama nesne farklı kişiler tarafından çok fazla kullanılmadığı sürece mümkündü.

Babam bir keresinde bana bunu şöyle açıklamıştı: Uzun zaman önce, insanlar şehirlerini inşa etmeden önce, kendilerini bir bölgeye kök salmaya karar vermeden önce, geçmişte Dünyanın dört bir yanından gelen büyü ustası nesiller, nadir bitkiler ve bulunması zor malzemelerle büyü yarattı. Yapılan her büyüyle birlikte büyü bir kıvılcım, kelimenin tam anlamıyla başka bir dünyaya ait bir enerji yayıyordu

Ağır. Sonuç olarak, çevredeki nesnelere yapışır ve arkasında büyüünün izini bırakır.

Sihir yapmanın doğal bir yan ürünü.

Ama artık kimse büyü yapmıyordu. Büyü yapabilecek bilgiye sahip insanlar çoktan gitmişti. Herkes büyüü yazıya dökmenin tehlikeli olduğunu biliyordu ve bu yüzden yöntemleri sözlü olarak öğretiliyordu. Ancak bu gelenek bile ölü bir sanat haline geldi ve bu yüzden uygarlıklar insan yapımı şeyleri benimsemek zorunda kaldı.

Eski uygulamalar unutuldu.

Ancak yaratılan tüm o sihir, o elle tutulamayan şey, çoktan bir yerlere gitmişti. O büyüü enerji toprağın derinliklerine gömülüyor ya da derin göllerde ve okyanuslarda boğuluyordu. Nesnelere, sıradan ve belirsiz olanlara yapışıyor ve bazen başka bir şeyle ya da *biriyle* ilk temas ettiğinde aktarılıyordu. Büyünün kendine ait bir aklı vardı ve kimse neden bir nesneye ya da kişiye yapışıp diğerine yapışmadığını ya da sıçradığını bilmiyordu.

Ne olursa olsun, her transfer gerçekleştiğinde büyü zayıflıyordu. sonunda yok olana kadar küçük derecelerde. Anlaşılır bir şekilde, insanlar eski sihri taşıyabilecek rastgele şeyleri almaktan veya satın almaktan nefret ediyorlardı.

Kıskançlık uyandıran ya da dikenli bir hayaleti çağıran bir çaydanlığı ele geçirdiğinizi düşünün.

Sayısız eser yok edildi veya büyü izleme konusunda uzmanlaşmış kuruluşlar tarafından gizlendi ve büyük miktarlar gömüldü, kayboldu ve çoğunlukla unutuldu.

Tıpkı geçmiş nesillerin ya da büyüünün asıl yaratıcılarının isimleri gibi. Kim oldukları, nasıl yaşadıkları ve ne yaptıkları.

Tüm bu sihri geride bıraktılar - gizli hazinelerden farklı olarak - çoğu sık sık ele alınmamıştı.

Mamá, Bolivyalı bir çiftlik sahibinin kızıydı ve bir keresinde bana, küçük köyünde büyüünün yüzeye daha yakın olduğunu, daha kolay bulunabildiğini söylemişti. Alıcı ya da yıpranmış deri sandaletler, eski bir

sombrero. Onu heyecanlandırmıştı, güçlü bir büyü'nün kalıntıları artık sıradanlığın içinde sıkışıp kalmıştı. O

Kasabasının nesiller boyu yetenekli büyücülerden oluşması fikrini sevdi.

Eskiz defterimin sayfalarını çevirdim ve onlara gönderdiğim Son Mektup'u düşünmemeye çalışarak yeniden başladım. Selamlamayı titrek bir hiyeratikle -el yazısı ile- yazmış ve sonra tekrar Mısır'a gelmeme izin vermelerini *rica etmiştim*. Aynı soruyu sayısız farklı şekilde sormuştum ama cevap hep aynıydı.

Hayır, hayır, hayır.

Ama belki bu sefer cevap farklı olabilirdi. Mektupları yakında, *o gün* gelebilirdi ve belki, sadece belki, aradığım tek kelimeyi içeriyordu.

Evet, Inez, sonunda hayatımızın yarısını senden uzakta geçirdiğimiz bu ülkeye gelebilirsin. Evet, Inez, sonunda çölde ne yaptığımızı ve bunu neden bu kadar çok sevdiğimizi - seninle vakit geçirmekten daha çok - görebilirsin.

Evet, Inez, sonunda seni neden tekrar tekrar terk ettiğimizi ve cevabın neden hep hayır olduğunu anlayacaksın.

Evet, evet, evet.

Kuzen Elvira yine "Inez," diye bağırınca irkildim. Saklandığım yere yaklaştığını fark etmemiştim. Eski küvete yapışan büyü Çerçevemi uzaktan görebiliyordu ama yeterince yaklaşırsa beni kolayca görebilirdi. Bu kez sesi yükseldi ve paniklediğini fark ettim. "Bir mektubunuz var!"

Yüzümü eskiz defterimden ayırdım ve bir sarsıntıyla doğruldum.

Son olarak.

Kalemi kulağımın arkasına sıkıştırdım ve küvetten çıktım. Ağır ahşap kapıyı hafifçe aralayarak içeri baktım, yüzümde mahcup bir gülümseme vardı. Elvira benden on adım ötede duruyordu. Neyse ki Amaranta görünürde yok. Buruşuk eteğimin halini görünce yüzünü buruşturur ve işlediğim iğrenç suçu annesine rapor ederdi.

"Hola, prima!" Çığlık attım.

Elvira çığlık atarak bir adım sıçradı. Gözlerini devirdi. "Sen iflah olmazsın."

"Sadece senin önünde." Boş ellerine baktım, mektubu arıyordum. "Nerede o?"

"Annem gelip seni almamı istedi. Tek bildiğim bu."

Kollarımız bağlı, ana eve giden taş döşeli patikadan yola çıktık. Her zamanki gibi hızlı adımlarla yürüdüm. Teyzemin yavaş yürüyüşünü hiç anlamamıştım. Gitmek istediğin yere çabucak ulaşmamanın ne anlamı vardı? Elvira adımlarını hızlandırarak peşimden geliyordu. Bu bir ilişkimizin doğru bir resmiydi. Sürekli peşime takılmaya çalışırdı. Ben sarı rengi sevdiğimde, o da onu dünyanın en güzel tonu ilan ediyordu. Akşam yemeğinde biftek istediğimde bıçakları bilemeye başlamıştı bile.

Elvira koyu kahverengi saçlarını savurarak gülerek, "Mektup aniden ortadan kaybolmayacak," dedi. Gözleri sıcacıktı, dolgun ağzı geniş bir sırıtışla gerilmişti. Gözlerimiz dışında görünüş olarak birbirimize benziyorduk. Onunki benim sürekli değişen ela gözlerimden daha yeşildi. "Annem Kahire'den postalandığını söyledi."

Kalbim tekledi.

Kuzenime Son Mektup'tan bahsetmemiştim. Annem ve babama katılmak istememden memnun olmazdı. Ne kuzenlerim ne de teyzem annemle babamın yılın yarısında Mısır'a gitme kararını anlamışlardı. Halam ve kuzenlerim, Avrupa tarzı mimarisi, geniş caddeleri ve kafeleriyle göz alıcı bir şehir olan Buenos Aires'i çok *seviyorlardı*. Ailemin baba tarafı aslen İspanya'dan geliyordu ve yaklaşık yüz yıl önce Arjantin'e gelmişler, zorlu bir yolculuktan sonra demiryolu endüstrisinde başarılı olmuşlardı.

Evlilikleri, annemin iyi ismi ve babamın büyük servetini birleştirmek üzerine kurulu bir evlilikti, ancak yıllar içinde karşılıklı hayranlık ve saygıya, benim doğumuma kadar da derin bir sevgiye dönüştü. Babam hiçbir zaman istediği geniş aileye sahip olamadı ama annemle babam sık sık benimle çok meşgul olduklarını söylemekten hoşlanırlardı.

Gerçi bu kadar çok yokken *nasıl* başardıklarından tam olarak emin değilim.

Beyaz taşları ve geniş pencereleriyle güzel ve geniş ev göründü, Paris'teki bir malikaneyi andıran süslü ve zarif bir tarzı vardı. Yıldızlı demir bir it bizi içine almış, mahallenin manzarasını kapatıyordu. Küçükken, okyanusu bir an olsun görebilmek umuduyla kendimi kapının üst demirine doğru kaldırırdım. Sonsuza dek görüş alanımın dışında kaldı ve bahçeleri keşfetmekle yetinmek zorunda kaldım.

Ama mektup her şeyi değiştirebilir.

Evet ya da hayır. Kalıyor muydum yoksa gidiyor muydum? Eve doğru attığım her adım farklı bir ülkeye bir adım daha yaklaşmak olabilirdi. Başka bir dünyaya.

Ailemle aynı masada oturmak.

"İşte buradasın," dedi Tía Lorena avlu kapısından. Amaranta onun yanında duruyordu, bir elinde kalın, deri ciltli bir kitap vardı. *Odysseia*. İlgi çekici bir seçim. Eğer doğru hatırlıyorsam, okumaya çalıştığı son klasik parmağını ısırmıştı. Kan sayfaları lekelemiş ve sihirli dokunuşlu kitap bir daha görülmemek üzere pencereden dışarı kaçmıştı. Yine de bazen ayçiçeği yataklarından gelen hırıltı ve hırıltıları duyuyordum.

Kuzenimin nane yeşili elbisesi ılık esintiyle dalgalanıyordu ama buna rağmen tek bir saç teli bile arkaya doğru toplanmış saç modelinden kurtulmaya cesaret edemiyordu. Annemin olmamı istediği her şey onda vardı. Koyu renk gözleri benimkilerin üzerinde gezindi ve lekeli parmaklarımı gördüğünde dudakları onaylamaz bir ifadeyle seğirdi. Kara kalemler her zaman is gibi iz bırakır. "Yine mi

okuyorsun?" Elvira kız kardeşine sordu.

Amaranta'nın dikkati Elvira'ya kaydı ve ifadesi yumuşadı. Öne uzandı ve onunla kollarını birleştirdi. "Büyüleyici bir hikâye; keşke benimle kalsaydın. En sevdiğim bölümleri sana okurdum."

Bana karşı hiç o tatlı ses tonunu kullanmazdı.

"Nerelerdeydin? Boş ver," dedi Tía Lorena ben cevap vermeye başlarken. "Elbisen kirli, biliyor muydun?"

Sarı keten kırışıklıklar ve korkunç lekeler taşıyordu ama en sevdiğilerimden biriydi. Tasarımı, bir hizmetçinin yardımı olmadan giyinmeme izin veriyordu. Gizlice düğmeleri kolay erişilebilir birkaç giysi sipariş etmiştim.

Lorena nefret ederdi. Bunun elbiseleri skandal haline getirdiğini düşünürdü. Zavallı teyzem benim şık görünmem için elinden geleni yapıyordu ama ne yazık ki benim etek boylarını mahvetmek ve firfırları ezmek gibi eşsiz bir yeteneğim vardı. Elbiselerimi seviyordum ama bu kadar narin olmak zorunda mıydılar?

Ellerinin boş olduğunu fark ettim ve içimdeki sabırsızlık ateşini bastırdım. "Bahçedeydim."

Elvira boştaki koluyla kolumu sıkıca kavradı ve beni savunmaya koştu. "Sanatını icra ediyordu, anne, hepsi bu."

Teyzem ve Elvira çizimlerimi çok severlerdi (Amaranta çok çocuksu olduklarını söylerdi) ve her zaman resim ve çizim yapmam için yeterli malzemeye sahip olmamı sağlardı. Tía Lorena çalışmalarımı birçok

mağazada satabilecek kadar yetenekli olduğumu düşünüyordu.

Şehirde ortaya çıkan galeriler. O ve annem benim için oldukça iyi bir hayat planlamışlardı. Sanat dünyasından sayısız öğretmen yanı sıra Fransızca ve İngilizce, genel bilimler ve tabii ki Mısır'a özel bir vurgu yapan tarih dersleri almıştım.

Babam bu konuda kendisiyle aynı kitapları okuduğumdan ve ayrıca en sevdiği oyunları okuduğumdan emin olurdu. Shakespeare onun özellikle sevdiği bir oyundu ve birbirimize repliklerden alıntılar yapardık, bu sadece bizim nasıl oynanacağını bildiğimiz bir oyundu. Bazen balo salonunu kendi ev sinemamız gibi kullanarak personel için gösteriler düzenlerdik. Opera binasının patronu olduğu için sürekli olarak kostüm, peruk ve tiyatro makyajı tedarik ederdi ve en sevdiğim anılarımdan bazıları yeni topluluklar, bir sonraki gösterimiz için planlama.

Teyzemın yüzü aydınlandı. "Gel bakalım, Inez. Bir ziyaretçin var." Elvira'ya sorgulayıcı bir bakış attım. "Bir mektubum olduğunu söylediğini sanıyordum?" "Ziyaretçin aileden bir mektup getirdi," dedi Tía Lorena.

açıklığa kavuşturdu. "Seyahatleri sırasında onlarla karşılaşmış olmalı. Size başka kimin yazabileceğini düşünemiyorum. Tabii benim bilmediğim gizli bir caballero yoksa..." Beklentiyle kaşlarını kaldırdı.

"Son ikisinden kaçtın."

"İkisi de kötü niyetli. İkisi de salata çatalını tanımlayamaz." "Neden onları toplamakla uğraştığınızı anlamıyorum," dedim. "Mamá'nın kararını vermiş. Ernesto'nun bana uygun bir koca olacağını düşünüyor."

Tía Lorena'nın dudakları aşağıya doğru döndü. "Seçeneklere sahip olmakta yanlış bir şey yok."

Eğlenerek ona baktım. Annem teklif etse teyzem bir prense karşı çıkardı. Asla anlaşılamazlardı. İkisi de çok dik başlı, çok inatçıydı. Bazen annemin beni geride bırakmayı seçmesinin nedeninin teyzem olduğunu düşünürdüm. Babamın kız kardeşiyle aynı ortamı paylaşmaya dayanamazdı.

Amaranta kuru sesiyle, "Eminim ailesinin zenginliği onun lehine bir noktadır," dedi. Bu ses tonunu tanıyordum. Evlendirilmeye benden daha çok içerlemişti. "En önemli şey bu, değil mi?"

Annesi büyük kızına ters ters baktı. "Öyle değil, çünkü ..."

Konuşmanın geri kalanını dinlemedim, gözlerimi kapattım, nefesim boğazımda düğümlendi. Ailemin mektubu gelmişti ve sonunda bir cevabım olacaktı. Bu gece gardırobumu planlıyor, eşyalarımı topluyor olabilirdim.

Hatta belki Elvira'yı da bu uzun yolculukta bana eşlik etmesi için ikna edebilirdim. Kuzenimin kaşlarının arasında beliren küçük çizgiyi yakalamak için gözlerimi tam zamanında açtım.

"Onlardan haber almayı bekliyordum," diye açıkladım.

Kaşlarını çattı. "*Her zaman* onlardan haber almayı beklemiyor musun?"

Harika bir nokta. "Onlara Mısır'da onlara katılıp katılamayacağımı sordum," diye itiraf ettim, teyzeme gergin bir bakış fırlatarak.

"Ama ... ama, *neden*?" Tía Lorena kekeledi.

Kollarımı onunkilerle birleştirdim ve onları evin içine doğru ittim. Üçümüz kol kola girmiş, halam bir tur rehberi gibi bize önderlik ederken, büyüleyici bir şekilde gruplaşmış, fayans döşeli salonun uzun bölümünü kat ediyorduk.

Evde dokuz yatak odası, bir kahvaltı salonu, iki oturma odası ve şehirdeki en şık otele rakip bir mutfak vardı. Bir sigara içme odamız bile vardı ama babam uçabilen bir çift koltuk aldığından beri kimse içeri giremiyordu. Duvarlara çarparak, aynaları parçalayarak, tabloları delikler açarak korkunç hasara neden oldular. Babam bugün bile bar dolabında hapsolmuş iki yüz yıllık viskisini kaybetmenin üzüntüsünü yaşıyordu.

"Çünkü o *Inez*," dedi Amaranta. "Kapalı alan aktiviteleri için fazla iyi Dikiş dikmek, örgü örmek ya da saygıdeğer hanımlar için başka herhangi bir iş gibi." Bana doğru bir bakış fırlattı. "Merakınız bir gün başınızı belaya sokacak."

Çenemi düşürdüm, acı çektim. Dikiş dikmek ya da örgü örmek bana göre değildi. Sadece ikisini de yapmaktan hoşlanmıyordum çünkü ikisinde de çok kötüydüm.

"Bu senin cumpleaños'unla ilgili," dedi Elvira. "Öyle olmalı. Burada olamayacakları için üzgünsün ve seni anlıyorum. Anlıyorum, Inez. Ama geri gelecekler ve kutlamak için büyük bir akşam yemeği vereceğiz ve Ernesto da dahil olmak üzere mahallede yaşayan tüm yakışıklı çocukları davet edeceğiz."

Kısmen haklıydı. Ailem on dokuzuncu yaş günümü kaçıracaktı. Mumları üflerken onlarsız bir yıl daha.

"Amcan Cayo üzerinde korkunç bir etki bırakıyor," dedi Tía Lorena burnunu çekerek. "Kardeşimin Ricardo'nun tuhaf planlarının çoğunu neden finanse ettiğini anlayamıyorum. Kleopatra'nın mezarı, Tanrı aşkına."

"¿Qué?" diye sordum.

Amaranta bile irkilmiş görünüyordu. Dudakları şaşkınlıkla aralandı. İkimiz de hevesli okuyucularдық ama onun eski Mısır'la ilgili kitaplarımdan herhangi birini okuduğunu bilmiyordum.

Tía Lorena'nın yüzü hafifçe renklendi ve gümüş rengi kahverengi saçlarından bir tutamı endişeyle kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ricardo'nun son takibi. Cayo'nun avukatıyla konuşurken kulak misafiri olduğum aptalca bir şey, hepsi bu."

"Kleopatra'nın mezarı hakkında mı?" Bastırdım. "*Fon* derken neyi kastediyorsun? tam olarak?"

"Kleopatra da kim?" Elvira dedi ki. "Ve neden bana böyle bir isim koymadın anne? Çok daha romantik. Onun yerine *Elvira'yı* aldım."

"Son kez söylüyorum, Elvira görkemli. Zarif ve uygun. Tıpkı Amaranta gibi."

"Kleopatra Mısır'ın son firavunuydu," diye açıkladım. "Babam en son buraya geldiklerinde başka bir şeyden bahsetmemişti."

Elvira kaşlarını çatı. "Firavunlar kadın olabilir mi?"

Başımı salladım. "Mısırlılar oldukça ilericiydi. Gerçi, teknik olarak, Kleopatra aslında Mısırlı değildi. Yunanlıydı. Yine de bana sorarsanız zamanımızın ötesindeydiler."

Amaranta bana onaylamayan bir bakış attı. "Kimse yapmadı."

Ama onu görmezden geldim ve kaşlarımı kaldırarak teyzeme baktım. Merak boğazımı yaktı. "Başka ne biliyorsun?" Tía Lorena,

"Daha fazla ayrıntıya sahip değilim," dedi.

"Öyle görünüyor," dedim.

Elvira öne doğru eğildi ve karşımdaki annesine bakabilmek için başını çevirdi. "Bunu ben de bilmek istiyorum aslında-"

"Tabii ki yapacaksın. Inez ne derse ya da ne isterse onu yapacaksın," diye mırıldandı teyzem sinirli bir şekilde. "Kendi işine bakamayan meraklı kadınlar hakkında ne demiştim ben? Amaranta bana hiç bu kadar sorun çıkarmazdı."

"Kulak misafiri olan sendin," dedi Elvira. Sonra bana döndü, dudaklarında hevesli bir gülümseme vardı. "Sence ailen mektupla birlikte bir paket de göndermiş midir?"

Sandaletlerim fayans zemine çarptıkça kalbim hızlandı. Son mektupları güzel şeylerle dolu bir kutuyla gelmişti ve her şeyi açmam için gereken dakikalar içinde, cömertliğe bakarken kızgınlığımın bir kısmı uçup gitmişti. Altın püsküllü muhteşem sarı terlikler, narin işlemeli gül rengi ipek bir elbise ve renk cümbüşü içinde tuhaf bir dış elbise; dut, zeytin, şeftali ve soluk bir deniz yeşili. Ve bu

Hepsi bu değildi; kutunun dibinde bakır içki kapları ve abanozdan yapılmış, inci kakmalı bir biblo tabağı bulmuştum.

Bana postaladıkları her hediyeye, her mektuba, onlara gönderdiklerimin yarısı kadar olsa bile değer verdim. Bunun bir önemi yoktu. Bir parçam bunun onlardan alabileceğim en fazla şey olduğunu anlıyordu. Mısır'ı seçmişlerdi. Kalbim, bedenim ve ruhum. Midemde ağır taşlar varmış gibi hissetsem de kalanlarla yaşamayı öğrenmişim.

Elvira'nın sorusuna cevap vermek üzereydim ama köşeyi döndük ve aniden durdum, cevabımı unuttum.

Saçları ağarmış ve kahverengi yüzünde derin çizgiler oluşmuş yaşlı bir beyefendi ön kapıda bekliyordu. Bana yabancıydı. Tüm dikkatim ziyaretçinin buruşuk ellerinde tuttuğu mektuba odaklanmıştı.

Teyzem ve kuzenlerimden kurtuldum ve hızla ona doğru yürüdüm, kalbim özgürlüğe hasret bir kuş gibi kaburgalarımda çılgınca çırpınıyordu. İşte buydu. Beklediğim cevap buydu.

"Senyorita Olivera," dedi adam derin bir bariton sesiyle. "Ben Rudolpho Sanchez, ailenizin avukatı."

Kelimeleri algılayamadım. Ellerim çoktan zarfı kapmıştı. Titreyen parmaklarımla zarfı ters çevirdim ve cevap için kendimi hazırladım. Karşı taraftaki el yazısını tanıyamadım. Notu tekrar çevirdim ve kapağını kapatan çilek rengi balmumunu inceledim. Ortasında minicik bir böcek -hayır, bokböceği- ve okunamayacak kadar bozuk kelimeler vardı.

"Ne bekliyorsunuz? Senin için okumamı ister misin?" Elvira omzumun üzerinden bakarak sordu.

Onu görmezden geldim ve aceleyle zarfı açtım, gözlerim bulaşmış yazılara kaydı. Birisi kâğıdı ıslatmış olmalıydı ama ne okuduğumu nihayet fark ettiğim için zar zor fark ettim. Kelimeler yüzüyordu kâğıdın üzerinde gezinirken görüşüm bulanıklaştı. Birden nefes almak zorlaştı ve oda oldukça soğudu.

Elvira kulağımın dibinde keskin bir nefes verdi. Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti, buz gibi bir korku parmağı süzüldü.

"Eee?" Tía Lorena avukata tedirgin bir bakış atarak dürttü.

Dilim ağzımın içinde şişti. Konuşabileceğimden emin değildim ama konuştuğumda sesim boğuk çıkıyordu, sanki saatlerdir ılgık atıyormuşum gibi.

"Ailem öldü."

PARTONE

Bir Dünya Uzakta

Capítulo Uno

Kasım 1884

Tanrı aşkına, bu cehennem gemisinden inmek için sabırsızlanıyordum.

Kamaramın yuvarlak penceresinden dışarı baktım, parmaklarımı cama bastırdım, sanki bir çocukmuşum gibi, bir pastanenin penceresinin önünde baygınlık geçiriyordum

alfajores ve bir fiçı dulce de leche. İskenderiye'nin limanı üzerindeki masmavi gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Uzun ahşap bir güverte gemiyi karşılamak için uzanıyordu, bir el selamlıyordu. İniş tahtası uzatılmıştı ve mürettebattan birkaçı deri sandıklar, yuvarlak şapka kutuları ve tahta kasalar taşıyarak buharlı geminin karnına girip çıkıyordu.

Afrika'ya ulaşmıştım.

Bir ay boyunca tekneyle seyahat ettikten, karamsar okyanus akıntılarında kilometrelerce yol kat ettikten sonra varmıştım. Birkaç kilo hafıflemiştim -deniz benden *nefret* ediyordu- ve sayısız geceler boyunca dönüp durduktan, yastığıma sarılıp ağladıktan ve yol arkadaşlarımla aynı kart oyunlarını oynadıktan sonra, gerçekten buradaydım.

Mısır.

Ailemin on yedi yıl boyunca yaşadığı ülke. Öldükleri ülke.

Altın yüzüğü gergin bir şekilde çevirdim. Aylardır parmağımdan çıkmamıştı. Yolculuğa çıkarken ailemi de yanımda getirmişim gibi hissediyordum. Afrika ile göz göze geldiğim anda onların varlığını hissedeceğimi düşünmüştüm. Derin bir bağlantı hissi.

Ama hiç gelmedi. *Hâlâ da gelmedi.*

Sabırsızlık beni pencereden uzaklaştırdı, adım atmaya zorladı. kollarımı çılgınca çırpıyordum. Bir aşağı bir yukarı yürüdüm, görkemli odamın neredeyse her santimini kapladım. Gergin enerji bir kasırga gibi etrafımda dönüyordu. Daha geniş bir yol açmak için tıka basa dolu sandıklarımı çizmeli ayağımla iterek yoldan çektim. İpek çantam dar yatağın üzerinde duruyordu ve yanından geçerken onu kendime doğru çekerek amcamın mektubunu bir kez daha aldım.

İkinci cümle beni hâlâ öldürüyor, hâlâ gözlerimi yakıyordu. Ama kendimi tamamını okumaya zorladım. Geminin hafifçe sallanması bunu zorlaştırdı ama midemdeki ani sarsıntıya rağmen notunu kavradım ve kâğıdı yanlışıyla ikiye ayırmamaya dikkat ederek yüzüncü kez tekrar okudum.

Temmuz 1884

Sevgili Inez,

Nereden başlayacağımı ya da yazmam gerekenleri nasıl yazacağımı bilemiyorum. Ailen çölde kayboldu ve öldükleri varsayılıyor.

Haftalarca aradık ama hiçbir iz bulamadık.

Özür dilerim. İfade edemeyeceğim kadar üzgünüm. Lütfen.

Bilin ki ben sizin hizmetkârınızım ve bir şeye ihtiyacınız olursa sadece bir mektup uzağınızdayım. Cenazelerini gecikmeden Buenos Aires'te düzenlemenizin en iyisi olduğunu düşünüyorum, böylece onları dilediğiniz zaman ziyaret edebilirsiniz.

Kardeşimi tanıdığım için, ruhunun doğduğu topraklarda sizinle birlikte olduğundan hiç şüphem yok.

Hiç kuşkusuz farkında olduğunuz gibi, artık sizin vasiniz, mülkünüzün ve mirasınızın yöneticisiyim. Çünkü sen

On sekiz yaşında ve her bakımdan parlak bir genç kadın olarak, Arjantin Ulusal Bankası'na bir mektup göndererek, ihtiyaç duyduğunuzda -mantıklı olmak kaydıyla- para çekmenize izin verdim.

Paraya sadece sen ve ben ulaşabileceğiz, Inez.

Kime güvendiğinize çok dikkat edin. Aile avukatını mevcut durumdan haberdar etme cüretini gösterdim ve

Acil bir şeye ihtiyacınız olursa ona gitmenizi tavsiye ederim. İzin verirsiniz, bu korkunç kaybın yasını tutacak zaman ve alana sahip olabilmeniz için ev halkını denetlemesi için bir kâhya tutmanızı tavsiye ederim. Bu haber için beni bağışlayın ve acınızı paylaşmak üzere yanınızda olamadığım için gerçekten üzgünüm.

Benden bir şey isterseniz lütfen haber gönderin.

Amcan,

Ricardo Marqués

Yatağa yığıldım ve Tía Lorena'nın kulağında çınlayan uyarıcı sesini duyarak, bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde geriye doğru yuvarlandım. *Bir hanımefendi*

Kimse izlemese bile her zaman bir hanımefendi ol. Bu da kambur durmak ya da küfretmek yok demek Inez. Gözlerimi kapattım ve malikaneden ayrıldığımdan beri hissettiğim suçluluk duygusunu bir kenara ittim.

Dayanıklı bir yoldaştı ve ne kadar uzağa gidersem gideyim, ezilemez ya da boğulamazdı. Ne Tía Lorena ne de benim

Kuzenlerim Arjantin'i terk etme planlarımdan haberdardı. Yatak odamda bıraktığım notu okurken yüzlerindeki ifadeyi hayal edebiliyordum.

Annemle babamın mektubu kalbimi paramparça etmişti. Eminim benimki de onlarınkini paramparça etmiştir.

Refakatçi yoktu. Henüz on dokuz yaşındaydım - Amaranta yüksek sesle duvara vurana kadar yatak odamda teselli bulmadan ağlayarak kutlama yapmıştım - bir rehber ya da herhangi bir deneyim olmadan, hatta gardırobumun daha sıkıntılı yönleriyle ilgilenecek kişisel bir hizmetçi bile olmadan kendi başıma seyahat ediyordum. Gerçekten şimdi yaptım. Ama bunun bir önemi yoktu. Ailemin kayboluşuyla ilgili detayları öğrenmek için buradaydım. Amcamın onları neden korumadığını ve neden çölde yalnız olduklarını öğrenmek için buradaydım. Babamın dalgın olduğu doğrudu ama annemi gerekli malzemeler olmadan maceraya atmayacağını da iyi biliyordu.

Dişlerimle alt dudağımı çektim. Ancak bu tam olarak doğru değildi. Düşüncesiz olabiliyordu, özellikle de bir yerden başka bir yere koştururken. Ne olursa olsun, bildiklerimde boşluklar vardı ve cevaplanmamış sorulardan nefret ediyordum. Onlar arkamda kapatmak istediğim açık bir kapıydı.

Planımın işe yarayacağını umuyordum.

Yalnız seyahat etmek bir eğitimdi. Yalnız yemek yemeyi sevmediğimi, teknelerde kitap okumanın beni hasta ettiğini ve kağıt oyunlarında berbat olduğumu keşfettim. Ama arkadaş edinme konusunda yetenekli olduğumu öğrendim. Çoğu yaşlı çiftlerdi ve Mısır'ın güzel iklimi nedeniyle bu ülkeye gelmişlerdi. İlk başta yalnız olmamı yadırgadılar ama ben buna hazırlıklıydım.

Dul bir kadın gibi davranmış ve ona göre giyinmişim.

Geçmişim her geçen gün daha da karmaşıklaşıyordu. Büyükbabam olabilecek yaşlı bir kabaloyla çok genç yaşta evlendirildim. Daha ilk haftadan kadınların çoğunun sempatisini kazanmıştım ve beyler de yurtdışında tatil yaparak **ufkumu genişletme isteğimi** onaylıyorlardı.

Pencereye baktım ve kaşlarımı çattım. Başımı sabırsızca sallayarak kamaramın kapısını açtım ve koridorda bir aşağı bir yukarı baktım. Gemiden inme konusunda hâlâ bir ilerleme yoktu. Kapıyı kapattım ve volta atmaya devam ettim.

Düşüncelerim amcama döndü.

Biletimi satın aldıktan sonra ona aceleyle yazılmış bir mektup postalamıştım. Beni görmek için sabırsızlanarak rıhtımda beklediğine şüphe yoktu. Birkaç saat içinde, on yıl sonra yeniden bir araya gelecektik. Konuşmadan geçen bir on yıl. Arada sırada aileme yazdığım mektuplara ona yazdığım çizimleri de ekliyordum ama sadece kibarlık ediyordum. Ayrıca, o bana hiçbir şey göndermedi.

Ne bir mektup, ne bir doğum günü kartı, ne de ailemin bavuluna sıkıştırılmış küçük bir biblo. Biz yabancıydık, sadece isim ve kan bağımız vardı. Buenos Aires'e yaptığı ziyareti zar zor hatırlıyordum ama bu önemli değildi çünkü annem en sevdiği kardeşini asla unutmamamı sağlamıştı, sahip olduğu tek kardeşin o olmasına aldırmadan.

Annem ve babam harika hikaye anlatıcılarıydı, kelimeleri masallara dönüştürüyor, sürükleyici ve unutulmaz başyapıtlar yaratıyorlardı. Tío Ricardo hayattan daha büyük görünüyordu. Dağ gibi bir adamdı, sürekli kitap taşır, ince, tel çerçeveli gözlüklerini ayarlar, ela gözlerini ufka diker ve bir çift bot daha eskitirdi. Uzun boylu ve iri yapılıydı, akademik tutkuları ve akademik arayışlarıyla çelişiyordu. Akademide başarılı olmuştu, kütüphanede evinde gibiydi ama bir bar kavgasından sağ çıkabilecek kadar da kavgacıydı.

Şahsen bar kavgaları ya da onlardan nasıl sağ çıkılacağı hakkında bir şey bildiğimden değil.

Amcam arkeoloji için yaşıyordu, takıntısı Arjantin'in kuzeyindeki Quilmes'te başladı, benim yaşımdayken ekiple birlikte kazı yapıyor ve kürek kullanıyordu. Öğrenebileceği her şeyi öğrendikten sonra Mısır'a gitti. Burada aşık oldu ve Zazi adında Mısırlı bir kadınla evlendi. Birlikte sadece üç yıl geçirdikten sonra doğum sırasında öldü. O tek ziyaret dışında ne yeniden evlendi ne de Arjantin'e geri döndü. Anlamadığım şey onun gerçekte ne *yaptığıydı*. Bir hazine avcısı mıydı? Mısır tarihi öğrencisi miydi? Kum ve güneşli günlerin aşığı mıydı?

Belki de her şeyden biraz vardı.

Elimdeki tek şey bu mektuptu. İki kez, bir şeye ihtiyacım olursa ona haber vermem gerektiğini yazmıştı.

Bir şeye ihtiyacım vardı, Tío Ricardo.

Cevaplar.

* * *

Tío Ricardo gecikti.

Rıhtımda durdum, burnum tuzlu deniz havasıyla doluydu. Duyduğuma göre, güneş ateşli bir saldırıya geçti, sıcaklık nefesimi kesiyordu. Cep saatim iki saattir beklediğimi söylüyordu. Annemin yüzüne benzeyen bir yüz ararken bavullarım yanımda tehlikeli bir şekilde yığılmıştı. Annem bana erkek kardeşinin sakalının kontrolden çıktığını, gürleştğini ve kışlaştığını, kibar toplum için fazla uzun olduğunu söyledi.

İnsanlar etrafımda toplanmıştı, yeni inmişlerdi, yüksek sesle konuşuyorlardı, görkemli piramitlerin ve Mısır'ı ikiye bölen büyük Nil Nehri'nin ülkesinde olmanın heyecanını yaşıyorlardı. Ama ben bunların hiçbirini hissetmedim, ağrıyan ayaklarıma odaklanmıştım ve durumum hakkında çok endişeliydim.

Kenarlarımda bir panik çatlağı kıvrıldı.

Burada daha fazla kalamazdım. Güneş gökyüzünde ilerledikçe hava serinliyordu, sudan gelen esintinin dişleri vardı ve daha önümde kilometrelerce yol vardı. Hatırlayabildiğim kadarıyla ailem İskenderiye'den trene binecek ve yaklaşık dört saat sonra Kahire'ye ulaşacaklardı. Oradan Sheppard's Hotel'e gitmek için bir araç kiralayacaklardı.

Bakışlarım valizime kaydı. Neyi geride bırakıp bırakamayacağımı düşündüm. Ne yazık ki her şeyi yanımda taşıyacak kadar güçlü değildim. Belki yardım edecek birini bulabilirdim, ama birkaç konuşma cümlesinin ötesinde dil bilmiyordum, bunların hiçbirisi *Merhaba, lütfen tüm eşyalarımı taşımama yardımcı olur musunuz?*

Saç çizgimde boncuk boncuk ter vardı ve gergin enerjim gereksiz yere kıpırdanmama neden oluyordu. Lacivert seyahat elbisem, krovaze ceketimle birlikte birkaç kattan oluşuyordu ve göğüs kafesimin etrafında demir bir yumruk gibi hissediyordum. Annemin endişesini sessiz bir metanetle karşılayacağımı bildiğim için ceketimin düğmelerini açmaya cesaret ettim. Etrafımdaki gürültü arttı; insanlar konuşuyor, ailelerini ve arkadaşlarını selamlıyor, denizin sesi kıyıya çarpıyor, geminin kornası çalıyordu. Seslerin kakofonisi arasında biri adımı seslendi.

Ses kargaşayı yarıp geçti, derin bir baritondur.

Genç bir adam uzun ve rahat adımlarla yaklaştı. Önümde durdu, elleri haki ceplerinin içindeydi, rıhtımda gezinen, deniz manzarasını hayranlıkla seyreden ve muhtemelen ıslık çalan biri havası veriyordu. Soluk mavi gömleği, deri kenarlı askılarının altında sıkışmış ve hafifçe kırışmıştı. Adamın çizmelerinin bağcıkları orta baldıra kadar uzanıyordu ve kilometrelerce yol kat ettikleri belliydi, tozlanmışlardı, bir zamanlar kahverengi olan derileri griye dönmüştü.

Yabancı bakışlarımı karşıladı, ağzını çevreleyen çizgiler gerilmişti. Duruşu gevşek, tavırları kaygısızdı ama daha dikkatli bir gözlemlerle, sıkılı çenesinde taşıdığı gerginliği fark ettim. Bir şey onu rahatsız ediyordu ama kimsenin görmesini istemiyordu.

Geri kalan özelliklerini katalogladım. Düz kaşlarının altında aristokrat bir burun ve gömleğiyle aynı renkte mavi gözler. Dolgun dudakları, çenesinin keskin hatlarına karşıt olarak, çarpık bir gülümsemeye doğru uzanan mükemmel bir kavise sahipti. Saçları kıvılcık ve kahverengi arasındaki çizgide yürüyen kalın ve karışık. Sabırsızca bir kenara fırcaladı.

"Merhaba, siz Senyora Olivera mısınız? Ricardo Marqués'in yeğeni?"

"Onu buldunuz," diye İngilizce cevap verdim. Nefesi kokuyordu hafifçe sert içki kokuyordu. Burnumu kırıştırdım.

"Tanrıya şükür," dedi. "Sen sorduğum dördüncü kadınsın." Dikkati şortuma kayd ve kısık bir ıslık çaldı. "Umarım her şeyi hatırlamışsındır."

Sesi hiç samimi gelmiyordu.

Bakışlarımı kısmıştım. "Peki sen tam olarak kimsin?" "Amcan için çalışıyorum."

Gizemli akrabamı görebilmek umuduyla arkasına baktım. Amcama benzeyen hiç kimse yakınımızda durmuyordu. "Benimle burada buluşmasını bekliyordum."

Başını iki yana salladı. "Korkarım hayır."

Kelimeleri algılamam bir an aldı. Farkına vardım ve kanım yanaklarıma hücum etti. Tío Ricardo kendisi gelmeye zahmet etmemişti. *Haftalardır* seyahat eden ve deniz tutmasının tekrarlanan suçlarından kurtulan tek yeğeniydi. Beni karşılaması için bir *yabancıyı* göndermişti.

Geç kalan bir yabancı.

Aksanından da anlaşıldığı gibi *İngiliz*.

Yıkık dökük binaları, pürüzlü taş yığınlarını işaret ettim. İngiltere'nin yaptıklarından sonra inşaatçılar limanı tekrar bir araya getirmeye çalışıyorlar.

"Vatandaşlarınızın işi. Sanırım onların zaferiyle gurur duyuyorsunuz," diye ekledim acı acı.

Gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

"Sen İngilizsin," dedim açıkça.

Kaşlarını çatı.

"Aksan," diye açıkladım.

"Doğru," dedi, ağzının kenarındaki çizgiler derinleşerek. "Her zaman bir yabancınn aklından geçenleri ve duygularını bildiğini mi sanırsın?"

"Amcam neden burada değil?" Ben de karşı çıktım.

Genç adam omuz silkti. "Bir eski eser memuruyla görüşmesi vardı. Gecikemedi ama üzüntülerini ilettil."

Alaycılığın sözlerime bulaşmasını engellemeye çalıştım ama başaramadım. "Oh, *pişmanlıklarını* gönderdiği sürece sorun yok. Gerçi zamanında gönderme nezaketini gösterebilirdi."

Adamın dudakları kıpırdadı. Elini gür saçlarının arasından geçirdi ve bir kez daha dağınık saçlarını alnına doğru itti. Bu hareket onu çocuksu gösteriyordu ama sadece kısa bir an için. Omuzları çok genişti. Elleri kabadayı görüntüsünü bozmayacak kadar nasırlı ve pürüzlüydü. Bir bar kavgasından sağ çıkabilecek bir tipe benziyordu.

Eşyalarını göstererek, "Her şey kaybolmuş değil," dedi. "Artık hizmetinizdeyim."

"Çok nazıksınız," dedim isteksizce, amcamın yokluğunun yarattığı hayal kırıklığını tam olarak üzerimden atamamıştım. Beni görmek istememiş miydi?

"Ben öyle biri değilim," dedi tembelce. "Gidelim mi? Bekleyen bir arabam var."

"Doğruca otele mi gideceğiz? Shepheard's, değil mi? Onların"-sesim çatallaştı-"her zaman kaldıkları yer."

Yabancınn ifadesi daha dikkatli bir şekilde nötr bir hale geldi. Gözlerinin biraz kırmızılaşmış olduğunu fark ettim, ama çok kırptı. "Aslında *ben* sadece Kahire'ye dönüyorum. Az önce boşalttığınız buharlı gemiyle *size* eve dönüş bileti ayırttım."

Gözlerimi kırptım, yanlış duyduğumdan emindim. "¿Perdón?"

"Bu yüzden geç kaldım. Bilet gişesinde korkunç bir kuyruk vardı." Boş bakışlarım karşısında aceleyle devam etti. "Seni uğurlamaya geldim," dedi,

ve sesi neredeyse kibar geliyordu. Ya da sert görünmeye çalışmasaydı öyle *de* olabilirdi. "Ve kalkıştan önce gemide olduğunuzdan emin olmak için."

Her kelime aramızda affetmeyen gümbürtülerle iniyordu. Anlayamadım anlamını bilmiyordum. Belki de kulaklarımda deniz suyu vardı. "No te entiendo." "Amcan," diye yavaşça başladı, sanki beş yaşındaymışım gibi, "bana

Arjantin'e dönmen için. Üzerinde adınızın yazılı olduğu bir biletim var."

Ama ben daha yeni gelmişim. Beni bu kadar erken nasıl gönderebilirdi? Kafa karışıklığım öfkeye dönüşene kadar kaydı. "Miércoles."

Yabancı başını eğdi ve şaşkınlıkla bana gülümsedi. "Bu *Çarşamba* demek değil mi?"

Başımı salladım. İspanyolcada kulağa *mierda*'ya yakın geliyordu, söylememe izin verilmeyen bir küfür. Annem babama benim yanımda söyletirdi.

Ceplerini karıştırırken, "Sizi yerleştirmemiz gerekiyor," dedi. Buruşuk bir bilet çıkardı ve bana uzattı. "Bana geri ödeme yapmana gerek yok."

"Gerek yok ..." Düşüncelerimi toparlamak için başımı sallayarak aptalca başladım. "Bana adını hiç söylemedin." Başka bir şey daha fark ettim. "İspanyolca anlıyorsun."

"Amcan için çalıştığımı söyledim, değil mi?" Gülümsemesi geri döndü, çekici bir şekilde çocuksu ve iri gövdesiyle çelişiyordu. Beni bir kaşıkla öldürebilecekmiş gibi görünüyordu.

Kesinlikle büyülenmemiştim.

"Peki o zaman," dedim İspanyolca. "Sana Mısır'dan ayrılmayacağımı söylediğimde anlayacaksın. Eğer birlikte seyahat edeceksek, adını bilmem gerekir."

"Önümüzdeki on dakika içinde tekneye geri döneceksiniz. Resmi bir tanışma buna değmez gibi görünüyor?"

"Ah," dedim soğuk bir şekilde. "Görünüşe göre İspanyolca anlamıyorsun. O gemiye binmeyeceğim."

Yabancı, dişlerini göstererek sırıtmayı hiç bırakmadı. "Lütfen seni zorlamak zorunda bırakma beni."

Kanım dondu. "Yapamazsın."

"Oh, öyle mi düşünüyorsun? *Zafer* duygularımla falan," dedi, sesi küçümseme doluydu. Bir adım öne çıktı ve bana doğru uzandı.

Parmaklarım ceketime sürtünmeyi başardı, ben ulaşamayacağım şekilde dönmeden önce. "Bana bir daha dokunursan çığlık atarım. Avrupa'da beni duyacaklar, yemin ederim."

"Sana inanıyorum." Benden uzaklaştı ve bir düzine boş arabanın kullanılmayı beklediği bir alana doğru yürüdü. Arabalardan birini arkaya doğru yuvarladı ve sonra -ben söylemeden- sandıklarımı istiflemeye başladı. İçki içtiği belli olan bir adam için, bana tembel bir kediyi hatırlatan tembel bir zarafetle hareket etti. Bavullarımı sanki boşmuş ve içleri bir düzine eskiz defteri, birkaç boş günlük ve yepyeni boyalarla dolu değilmiş gibi taşıdı. Bana birkaç hafta yetecek giysi ve ayakkabılardan bahsetmiyorum bile.

Tüylü şapkalar ve pahalı deri ayakkabılar giymiş turistler etrafımızı sarmış, merakla bize bakıyorlardı. Benimle bu sinir bozucu yabancı arasındaki gerilimi gözlemlemiş olabilecekleri aklıma geldi.

Kumral kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Eşyalarımı o arabada taşımak daha kolay olacağı için onu durdurmadım ama tüm eşyalarımı rıhtıma taşıyıp doğruca biniş hattına yöneldiğinde ağzımı açtım ve bağırdım, "Delikanlı! Hırsız! Yardım edin! Eşyalarımı çalıyor!"

İyi giyimli turistler telaşla bana baktılar ve çocuklarını bu manzaradan uzaklaştırmaya çalıştılar. İçlerinden birinin yabancıyı yere yıkarak bana yardım edeceğini umarak onlara bakakaldım.

Böyle bir yardım gelmedi.

Capítulo Dos

Arkasından ters ters baktım, kahkahası yaramaz bir hayalet gibi peşinden geliyordu. Vücudumda dikenli bir kızgınlık alevlendi. İçinde Mısır param, malikâneyi ararken bulduğum birkaç avuç banknot ve kuruş ile acil durumlar için Arjantin altın pezosu olan cüzdanım dışında her şeyim yabancının elindeydi. Sanırım en önemli şey de buydu. Arabayı ondan almaya çalışabilirdim ama kaba kuvvetinin gerçek bir başarıyı engelleyeceğinden şüpheleniyordum. Bu sinir bozucuydu.

Seçeneklerimi
değerlendirdim. Çok
fazla seçenek yoktu.

Onu, Arjantin'in yolculuğun diğer ucunda beni beklediği gemiye kadar uysalca takip edebilirdim. Ama ailem olmadan nasıl olurdu? Doğru, yılın yarısını benden uzakta geçiriyorlardı ama ben her zaman onların gelişini dört gözle beklerdim. Onlarla geçirdiğim aylar harikaydı; çeşitli arkeolojik alanlara günübirlik geziler, müze turları ve gece geç saatlere kadar kitaplar ve sanat üzerine sohbetler. Annem katı biriydi ama üzerime titrer, hobilerimin peşinden gitmeme izin verir ve yaratıcılığımı asla bastırmazdı. Hayatı her zaman yapılandırılmıştı ve iyi yetişmemi sağlarken, istediğimi okumam, aklımdan geçenleri söylemem ve dilediğimi çizmem için bana özgürlük verdi.

Babam da beni eski Mısır üzerine yoğunlaşarak geniş çaplı bir çalışma yapmam için teşvik ederdi ve öğrendiklerimi yemek masasında yüksek sesle tartışırdık. Teyzem sessiz, uysal ve itaatkâr olmamı tercih ederdi. Eğer geri dönersem, hayatımın nasıl olacağını saatine kadar tahmin edebilirdim. Sabahları malikâne işletmekle ilgili dersler verilir, ardından öğle yemeği yenir, sonra da çay içilirdi. ve akşam yemeğinde çeşitli talipleri ziyaret etmek için eve döndüm. Kötü bir hayat değildi ama istediğim hayat da değildi.

Ben de ailemle bir tane istedim.

Ailem.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeğe üzereydi ama gözlerimi sıktım ve sakinleştirici birkaç nefes aldım. Bu benim şansımdı. Her şeye rağmen Mısır'a tek başıma gelmeyi başarmıştım. Başka hiçbir ülke ailemi büyülememişti, başka hiçbir şehir onlara ikinci bir ev gibi gelmemişti ve bildiğim kadarıyla belki de Kahire onların eviydi. Arjantin'den bile fazla.

Benden daha fazla.

Eğer gidersem, onları yıllar sonra buraya getiren şeyin ne olduğunu asla anlayamayacaktım. Kim olduklarını öğrenmek, böylece onları unutmamak için. Gidersem, onlara ne olduğunu asla öğrenemeyecektim. Merak kalbime doğru bir yol açtı, çılgınca atmasını sağladı.

Her şeyden çok, hayatlarına neyin değdiğini bilmek istiyordum.

Beni hiç düşünüp düşünmediklerini. Beni özleyip özlemediklerini.

Cevapları olan tek kişi *burada* yaşıyordu. Ve bir sebepten dolayı, gitmemi istedi. Kovulmamı. Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Bir daha unutulmayacak, ikinci bir düşünceymişim gibi bir kenara atılmayacaktım. Buraya bir sebep için gelmişim ve bunu sonuna kadar götürecektim. Acı verse de, keşif kalbimi kırsa da.

Hiç kimse ve hiçbir şey beni tekrar ailemden uzak tutamayacaktı.

Eşyalarımı taşıyan yabancı rıhtımda daha da ilerledi. Boynunu omzunun üzerinden uzattı, mavi gözleri dönen kalabalığın arasında hatasız bir şekilde benimkileri buldu. Sanki itaatkâr bir fino köpeği gibi peşinden gideceğim kesinmiş gibi çenesini tekneye doğru salladı.

Hayır, efendim.

Bir adım geri attım ve dudakları şaşkınlıkla aralandı. Omuzları neredeyse belli belirsiz gerildi. Eşyalarımı birkaç santim ileri yuvarladı, Bir şekilde önünde uçağa binmek için sıra bekleyen kişiye çarpmayı başaramadı. İsmi olmayan yabancı, parmağının kıvrımıyla beni işaret etti.

Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha döküldü.

Hayır, diye mırıldandım.

Evet, diye karşılık verdi.

Bir kez kararımı verdiğimde bunu değiştiremeyeceğimi anlayacak kadar beni tanı mıyordu. Annem buna inatçılık diyordu, hocalarım bunun bir kusur olduğunu düşünüyordu. Ama ben bunun adını koydum: inatçılık. Öyle görünüyordu ki

Yüzümdeki kararı fark etti çünkü başını salladı, gözlerinin kenarlarındaki çizgiler sıkışmıştı. Etrafımda döndüm ve

Eşyalarım umurumda bile değildi. Her şey değiştirilebilirdi, ama bu şans?

Hayatta bir kez karşıma çıkacak türden bir fırsattı. İki elimle yakaladım.

İnsan kalabalığı bana rehberlik etti ve beni römorkörler rıhtımında sıralanıyordu. Yabancı bağırdı ama sözlerini anlayamayacak kadar uzaklaşmıştım bile. Bavullarım için endişelenmesine izin verdim. Eğer bir centilmen olsaydı, onları korumasız bırakmazdı. Ve eğer değilse- ama hayır, bu tam olarak uymuyordu. Kendini taşıma biçiminde bir şeyler vardı. Saygısız sırtışına rağmen kendinden emin. Nefesindeki alkole rağmen toparlanmıştı.

Aristokrat görünüyordu, başkalarına ne yapmaları gerektiğini söylemek için doğmuştu.

Her yönden etrafımı saran farklı dillerde konuşmalar başladı. Mısır Arapçası, İngilizce, Fransızca, Hollandaca ve hatta Portekizce. Özel dikim takım elbiseler ve tarboşlar giymiş Mısırlılar tüm turistlerin etrafından dolaşarak aceleyle iş yerlerine gidiyorlardı. Yol arkadaşlarım Geniş caddede, at arabalarının ve çuval yüklü eşeklerin etrafından dolanarak ilerliyordum. Caddeyi süsleyen hayvan pisliklerine basmamaya dikkat ediyordum. Havada pahalı parfüm ve ter kokusu dolaşıyordu. İki yıl önceki İngiliz bombardımanını hatırlatan yıkık dökük binaları ve enkaz yığınlarını görünce midem bulandı. Hasarın ne kadar büyük olduğunu okuduğumu hatırladım, özellikle de bazı Mısırlıların İskenderiye'yi savunmaya çalıştığı kalede.

Hırpalanmış limanı bizzat görmek, hakkında yazılanları okumaktan çok farklıydı.

Rıhtımdan gelen bir kalabalık, kilometrelerce uzanan uzun bir tren yolunun önünde yer alan dört kemerle süslü büyük taş binaya doğru ilerledi. Tren istasyonu. Çantamı kavradım ve caddenin karşısına geçtim, yabancının beni takip etmeye karar verme ihtimaline karşı omzumun üzerinden baktım.

Ondan iz yoktu ama yavaşlamadım. Beni o kadar kolay bırakmayacağına dair bir his vardı içimde.

İleride küçük bir grup İngilizce konuşuyordu. Fransızcadan çok daha iyi konuşuyordum. Kalabalığı istasyona kadar takip ettim, terden saçlarım enseme yapışmıştı. Kare şeklindeki pencereler anlaşmazlığı görmek için yeterli ışık sağlıyordu. Bavul yığınları her yere dağılmıştı.

Yolcular şaşkınlık içinde bağıyor, sevdiklerine sesleniyor ya da trene binmek için koşturuyor, diğerleri ise sandıklarla dolu arabaları uğursuzca sallanarak itiyordu.

Nabzım hızlandı. Hiç bu kadar çok insanı bir arada görmemiştim. tüylü şapkalardan basit kravatlara kadar çeşitli şıklık dereceleri. Uzun tunikler giymiş çok sayıda Mısırlı bahşiş karşılığında bavullara yardım etmeyi teklif etti.

Bir anda İngilizleri kaybettiğimi fark ettim.

"Miércoles," diye mırıldandım.

Parmak uçlarımda yükselerek çılgınca yığınları ayırmaya çalıştım. İçlerinden biri uzun bir şapka takıyordu. Gözümü dört açarak kalabalığın arasından sıyrıldım ve beni doğruca bilet gişesine götürdüler. Çoğu Tabela Fransızca yazılmıştı ve *tabii ki* kolaylıkla okuyamıyordum. Kahire'ye nasıl bilet alabilirdim ki? Ailem yabancılarla konuşmamam konusunda uyarmıştı ama açıkça yardıma ihtiyacım vardı.

Onlara yaklaştım ve annemin kurallarından birini çiğnedim.

* * *

Pelüş mindere yaslandım ve bayat havayı kokladım. Koltuklardan bankların üstündeki depolama raflarına kadar her şey toz tabakasıyla kaplanmıştı. Tren dışarıdan şık görünüyordu; kırmızı ve altın rengi süslemelerle bezenmiş güçlü siyah çizgiler, ama içi onlarca yıldır güncellenmemişti. Umurumda değildi. Shepheard'a ulaşmak için çölde eşekle bile yolculuk edebilirdim.

Şimdiye kadar, gemiye binen çok sayıda yolcuya, işlerini yürütmek için Kahire'ye giden efendilere ve turistler çeşitli dillerde çılgınca konuşuyorlardı.

Kompartımanımın ahşap kapısı kayarak açıldı ve girişte gerçekten muhteşem bıyıklı ve yuvarlak yanaklı bir beyefendi durdu. Sol eli, üzerinde *BS* harfleri bulunan altın işlemeli deri bir evrak çantasını tutuyordu. Beni görünce irkildi ve sonra genişçe gülümseyerek, kibar bir selamla koyu renk şapkasını yukarı doğru kaldırdı. Geniş paçalı gri şık bir takım elbise ve beyaz Oxford gömleği kıyafetini oluşturuyordu. Şuna bakılırsa cilalı deri ayakkabıları ve şık terziliği ile varlıklı bir adamdı.

Bakışlarındaki sıcaklığa rağmen, omurgamda bir endişe titreşimi belirdi. Kahire'ye yolculuk yaklaşık dört saat sürdü. Olmak için uzun bir süre

Bir erkekle küçük bir alana kapatılmıştım. Hayatımda hiç böyle bir durumda kalmamıştım. Zavallı teyzem itibarımın zedelenmesinden yakınırdı. Yanında refakatçi olmadan yalnız seyahat etmek skandaldı. Eğer kibar toplumdan biri bunu öğrenirse, lekesiz karakterim yok olurdu.

Evrak çantasını baş üstü kompartımanlarından birine taşıırken, "İyi günler," dedi. "Mısır'a ilk gelişiniz mi?"

"Evet," dedim İngilizce olarak. "Sen İngiltere'den mi?"

Tam karşıma oturdu, ayakkabılarının püskülleri eteğime degecek şekilde bacaklarını uzattı. Dizlerimi pencereye doğru kaydurdım.

"Londra."

Başka bir İngiliz. Etrafım sarılmıştı. Karaya çıktığımdan beri sayamayacağım kadar çok kişiyle karşılaşmıştım. Askerler ve işadamları, politikacılar ve tüccarlar.

Tío Ricardo'nun kiraladığı adam beni ülkeden atmaya niyetli.

Arkadaşım kapalı kapıya baktı, şüphesiz başka birinin bize katılmasını bekliyordu ve kapı kapalı kaldığında dikkatini bana geri verdi. "Yalnız mı seyahat ediyorsun?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek kıvrandım. Yeterince zararsız görünüyordu ve ona gerçeği söylemek istemesem de, tren Kahire'ye girdiğinde bunu öğrenmiş olacaktı.

"Öyleyim aslında." Sesimdeki savunmacı tondan dolayı irkildim.

İngiliz adam beni inceledi. "Bağışlayın, alınmak istemem ama yardıma ihtiyacınız var mı? Gördüğüm kadarıyla hizmetçiniz ya da refakatçiniz yok. Oldukça sıra dışı, diyebilirim."

Yolculuğun büyük bir bölümünde giydiğim yas kostümü, limana yanaştıktan sonra gerekli görünmedi ve ben de şık seyahat kıyafetimi giydim. Bu basiretsizlikti. "Bu seni ilgilendirmez ama ben dulum."

Yüz hatları yumuşadı. "Çok özür dilerim. Sorumu bağışlayın, rahatsız ediciydi." Hafif garip bir duraklama oldu ve ben bu sessizliği nasıl dolduracağımı düşündüm. Kahire'de ne yapacağımı bilmiyordum ve herhangi bir bilgi ya da içgörü inanılmaz derecede yardımcı olurdu. Ama çaresiz olduğum izlenimini vermek beni rahatsız ediyordu.

"Karımı kaybettim," dedi yumuşak bir sesle.

Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı hafifledi. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Senin yaşlarında bir kızım var," dedi. "Gurur ve neşe kaynağım."

Tren ileri doğru savruldu ve ben de arkamı dönüp lekeli Pencere. Geniş caddeleri ve görkemli binaların yanındaki enkaz yığınlarıyla İskenderiye'nin yayılan şehri geçip gitti. Birkaç dakika sonra şehri tamamen geride bıraktık ve yapıların yerini uzun yeşil tarım arazileri aldı. İngiliz adam küçük bir altın cep saati çıkardı. "Bu sefer tam zamanında," diye mırıldandı.

"Genelde öyle değil mi?"

Çenesini kibirli bir şekilde kaldırarak alay etti. "Akıllı başında birinin verimli olduğunu söyleyebilmesi için Mısır demiryolunun hâlâ kat etmesi gereken uzun bir yol var. Ancak yönetimi daha yeni devraldık ve ilerleme son derece yavaş oldu." Öne doğru eğildi, sesi fısıltıya dönüştü. "Yine de iyi bir otoriteden aldığım bilgiye göre istasyon daha yeni İngiltere ve İskoçya'dan gelen trenler."

"*Biz derken*, istasyonun İngilizlere ait olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

Özür dileyerek başını salladı. "Beni bağışlayın, hanımların güncel olaylardan haberdar olmadıklarını sık sık unutuyorum. İngiltere 1882'de Mısır'ı işgal etti."

Onun dul haline duyduğum merhamet, her seferinde bir damla olmak üzere yavaş yavaş içimden çekildi. "İngiltere'nin nasıl bombaladığını biliyorum.

Alexandria," dedim, onaylamadığımı gizleme zahmetine girmeden.

"Teşekkür ederim." Adam durakladı, dudakları gerildi. "Bir gereklilik."

"Oh, gerçekten mi?" Alaycı bir şekilde sordum.

Adam benim heyecanlı ses tonum karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Yavaş ama emin adımlarla ülkeyi daha medeni bir hale getirene kadar yeniden şekillendiriyoruz," dedi sesi yükselip ısrarla. "Fransızların zorba kollarından kurtulduk. Bu arada Mısır pek çok gezgin için popüler bir destinasyon.

-Senin gibi." Dudaklarının kenarları aşağı doğru döndü. "Amerikalılar için de öyle. Bunun için Thomas Cook'un turlarına teşekkür etmeliyiz."

Babam Mısır'ın *yeniden şekillendirilmesi* konusunda öfkelenmişti. Yerli halka tepeden bakan, kendi kendilerini yönetmek isteyebilecekleri cüretinden dehşete düşen yabancı bir ülke tarafından yönetiliyordu. Kendisi ziyaret edemedi yabancıların her arkeolojik alanı soyup yağmalayacağından sürekli endişe ediyordu.

Beni rahatsız eden şey, bu adamın güncel olaylardan haberdar olmadığını varsaymasıydı. Ve Mısır'a hangi korkunç gözle baktığını

açıklarken kullandığı kibirli üsluptu. Bir ülke ki

malzeme ve kaynaklar *onun* olacaktı. Mamá, Potosí'deki gümüş dolu dağ Cerro Rico'daki İspanyol madenciliğinden hâlâ şikâyetçiydi. Yüzyıllar boyunca çıplak bırakılmıştı.

Kasaba bir daha asla toparlanamadı.

Ses tonumu nötr tutmak için mücadele ettim. "Thomas Cook kim?"

"En kötü düzende bir işadamı," dedi belirgin bir kaş çatmayla. "Mısır turları konusunda uzmanlaşmış bir şirket kurdu, özellikle de Nil'i gürültücü, sarhoş Amerikalılarla dolu gösterişli teknelerle tıkayanlar."

Bir kaşımı kaldırdım. "İngilizler yüksek sesle konuşmaz ya da içki içmez mi?"

"Kupalarımızın içindeyken daha ağırbaşlıyız," dedi görkemli bir sesle. Sonra muhtemelen bir tartışmadan kaçınmak için konuyu aniden değiştirdi. Yazık oldu, tam da eğlenmeye başlamıştım. "Seni Mısır'a getiren nedir?"

Soruyu beklememe ve bir cevap hazırlamama rağmen son anda cevabımı değiştirdim. "Biraz çevre gezisi. Nil Nehri turu için rezervasyon yaptırdım. Siz söyleyene kadar şirketin adını unutmuştum," diye ekledim sinsi bir sırıtışla.

Adamın yüzü morardı ve gülmemek için yanağımı ısırdım. Cevap vermek için ağzını açtı ama gözleri loş kompartımanın içinden süzülen güneş ışınlarını yakalayıp parıldayan altın yüzüğe takılınca vazgeçti.

"Ne kadar sıra dışı bir yüzük," dedi yavaşça, daha iyi incelemek için öne doğru eğilerek.

Babam bana nereden geldiği hakkında hiçbir şey söylememişti. Paketin yanında bir not bile yoktu. Yüzük parmağımı kapatmamamın tek nedeni buydu. Talihsiz yol arkadaşımın bana bu konuda bir şeyler söyleyip söyleyemeyeceğini merak ediyordum. "Neden sıra dışı?"

"Oldukça eski görünüyor. En az bir yüzyıl."

"Öyle mi?" diye sordum, bana daha iyi bir ipucu verebileceğini umarak. Yüzüğün antika olduğunu düşünmüştüm ama gerçek bir *eser* olduğunu hiç düşünmemiştim. Babam bana gerçekten bir tane göndermiş olamazdı, değil mi? Bir kazı alanından böylesine paha biçilmez bir şeyi asla çalmazdı.

Tedirginlik karnımın derinliklerine yerleşti. Zihnimde buhar gibi yükselen şüpheden korkuyordum.

Ya olsaydı?

"Daha yakından bakabilir miyim?"

Tereddüt ettim ama elimi yüzüne yaklaştırdım. Başını eğdi daha yakından inceledi. Yüz ifadesi açlığa dönüştü. Ben bir şey söyleyemeden yüzüğü parmağımdan çıkardı.

Çenem düştü. "Affedersiniz."

İtirazımı duymazdan geldi, her oluğu ve ayrıntıyı yakalamak için gözlerini kısarak baktı. "Olağanüstü," diye mırıldandı nefesinin altında. Sonra sessizliğe gömüldü, tüm vücudu kıpırdamıyordu. Bir tablo olabilirdi. Sonra bakışlarını yüzükten ayırdı ve benimkilerle buluşmak için gözlerini kaldırdı. Onun hararetli ilgisi beni rahatsız etti.

Alarm kulağıma fısıldadı, eşyalarımı alıp gitmemi söyledi. "Lütfen geri ver."

"Bunu nereden buldun?" diye sordu. "Kimsin sen? Adın ne senin?"

Yalan içgüdüseli. "Elvira Montenegro."

Düşünerek adımı tekrarladı. Hiç şüphesiz hafızasını yokluyor ve herhangi bir bağlantı olup olmadığını araştırıyordu. "Burada akrabaların var mı?"

Başımı salladım. Yalan söylemek kolaydı ve şükürler olsun ki çok fazla pratik yapmıştım. Dikiş ve dikişle dolu öğleden sonralarından kurtulmak için korkunç sayıda yalan söylemişim. "Dediğim gibi, buraya büyük nehri ve piramitleri görmeye gelmiş bir dulum."

"Ama bu yüzüğü bir yerden almış olmalısın," diye üsteledi.

Kalbim yüksek sesle korseme çarptı. "İskelenin yanında bir biblo tezgahı. Geri alabilir miyim, lütfen?"

"Bu yüzüğü *İskenderiye*'de mi buldunuz? Ne kadar ilginç." Parmakları babamın hediyesinin etrafında kıvrıldı. "Bunun için sana on altın veririm."

"Yüzük satılık değil. Geri ver onu."

"Size ne iş yaptığımı söylemediğimi fark ettim," dedi. "Ben Eski Eserler Servisi'nde görevliyim."

Ona en soğuk, en sert bakışlarımı yönelttim. "Yüzüğü geri istiyorum."

"Bu yüzük, bir vitrin için harika bir ek olurdu.

Mısır mücevherleri. Ben şahsen böyle bir mücevheri uygun bakım ve ilgiyi görmesi için bırakmanın sizin sosyal sorumluluğunuz olduğunu düşünüyorum. Başkalarının da bir müzede onun işçiliğinin tadını çıkarmaya hakkı var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Mısır'daki müze mi?"

"Doğal olarak."

"Peki Mısırlılar miraslarını sergileyen müzeyi ne sıklıkla ziyaret etmeye teşvik ediliyor? Tahminimce çok sık değil."

"Şey, ben *asla*-" Sözüünü kesti, yüzü tam bir patlıcanın tonuna dönüşmüştü. "Bunun için sana yirmi altın ödemeye hazırım."

"Bir dakika önce ondu."

Kaşlarını çattı. "Şikayet mi ediyorsun?"

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Çünkü satılık *değil*. Ve mesleğiniz hakkında her şeyi biliyorum, bu yüzden bana açıklamadığınız için teşekkür edeceğim. Bir mezar soyguncusundan farkınız yok."

Adamın yanakları kızardı. Gıcır gıcır beyaz gömleğinin düğmelerini zorlayarak havayı içine çekti. "Biri bunu *zaten* bir mezardan çalmış."

İrkildim, çünkü görünüşe göre bu doğrudu. Babam açıklanamaz bir şekilde bir şey almış ve bana göndermişti. Babam bana her keşfin dikkatle gözlemlendiğini açıkça belirtmişti. Ama babamın yaptığı gözlemin çok ötesine geçmişti. Ahlakına aykırı davranmıştı.

Benimkine karşı hareket etmişti. Neden?

"Buraya bak-" İncelemem için yüzüğün ön yüzünü kaldırdı. "Bu yüzüğün üzerinde ne yazdığını biliyor musun?"

"Bu bir kartuş," dedim isyan edercesine. "Bir tanrının ya da soylu bir kişinin adını çevreliyor."

Adam ağzını açıp kapattı. Meraklı bir balık gibi görünüyordu. Çabucak toparlandı ve başka bir soru yöneltti. "Hyerogliflerin ne dediğini biliyor musun?"

Sessizce başımı salladım. Bazılarını tanımlayabilsem de, hiçbir şekilde yetkin değildim. Eski Mısır alfabesi muazzamdı ve Akıcı olmak için onlarca yıl çalışmak gerekir.

"Buraya bakın." İncelemek için yüzüğü kaldırdı. "Bu bir *kraliyet* ismi.

Heceliyor

Kleopatra."

Mısır'ın son firavunu.

Tía Lorena ve Elvira ile yaptığım konuşmayı hatırladığımda tüylerim diken diken oldu. Bu ismi en son o zaman duymuştum ve amcamla ve onun Mısır'daki çalışmalarıyla bağlantılıydı.

O yüzük burada ne yaptıklarına dair bir ipucuydu. Ne ya da kimi bulmuş olabilirlerdi. Kibarlık yapmayı bırakmıştım.

Ayağa fırladım. "Geri ver onu!"

İngiliz ayağa kalktı, yumrukları kalçalarında. "Genç bayan-"

Kabin kapısı açıldı ve donanma üniforması giymiş genç bir adam olan bir görevli çerçevenin içinde belirdi. "Biletler?"

Buruşuk notu bulana kadar öfkeyle ipek çantamı karıştırdım. "Al."

Görevli, kara kaşlarını büzüştürerek aramıza baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır," diye öfkelen dim. "Bu adam parmağım dan bir yüzük çaldı." Görevlinin çenesi düştü. "Affedersiniz?"

Parmağımı İngiliz'e doğru uzattım. "Bu kişi - ona beyefendi demek zor - benden bir şey aldı *ve ben onu geri istiyorum.*"

İngiliz kendini tam boyuna çekti, başını dikleştirdi. omuzlarını ve çenesini kaldırdı. Karşı karşıyaydık, savaş hatları çizilmişti. "Adım Basil Sterling ve Mısır Müzesi'nde eski eserler memuruyum. Genç bayana sadece son satın aldıklarımızdan birini gösteriyordum ve gördüğünüz gibi aşırı heyecanlandı."

"Ne-" Kekeledim. "Babam o yüzüğü bana emanet etti! Geri ver onu."

Bay Sterling'in bakışları daraldı ve ben de hatamı anladım. Düzeltmem e fırsat vermeden deri çantasını indirdi ve bir belge ile biletini çıkarıp görevliye uzattı. "Pozisyonumla ilgili kanıtları bu kâğıtta ayrıntılı olarak bulacaksınız."

Görevli ayaklarını kayd ırdı. "Bu çok iyi, efendim. Her şey yolunda görünüyor."

Öfke yanaklarımı yaktı. "Bu çok çirkin."

"Gördüğünüz gibi, bu bayan histerik olmak üzere," diye araya girdi Bay Sterling hızla. "Kompartımanları değiştirmek istiyorum."

"Geri verene kadar olmaz!"

Bay Sterling soğuk bir şekilde gülümsedi, açık renk gözlerinde kurnaz bir parıltı vardı. "Neden yüzüğümü sana vereyim ki?" Kapıya doğru yürüdü.

"Bekle bir dakika-" dedim.

"Özür dilerim," dedi görevli, biletimi iade ederken.

Bir saniye sonra ikisi de gitmişti ve o iğrenç adam babamın bana verdiği son şeyi de alıp cebinin derinliklerine gömdü.

Beyaz

Tanrı aşkına.

Hayal kırıklığım artarken aptal çocuğun ardından bakakaldım. Asi yeğenlere ayıracak vaktim yoktu, işverenimle akraba olsalar bile. İşverenim, bir genç kızı idare edemediğimi öğrendiğinde hiç de memnun olmayacaktı. Kararsız bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim, dikkatim arabanın üzerine yığılmış büyükçe sandıklara kaydı.

Hiçbir eşyasını almadan gitmişti.

Cesur hareket, Olivera. Cesur hareket.

Hepsini rıhtımda bırakmayı düşündüm ama vicdanım itiraz edince pişman bir iç geçirdim. Ne yazık ki annem beni bundan daha iyi yetiştirmişti. Olivera'nın hakkını vermeliydim. Sayıyı o kazandı ama tekrar kazanmasına izin veremezdim. Bu can sıkıcı olurdu. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmadığım kadar kaybetmekten de hoşlanmıyordum.

O günler çoktan geride kaldı. Ama yine de.

Dul bir kadın gibi giyinecek kadar küstahtı. Okyanusları refakatsiz geçti. Kalçasına sert bir el koyarak beni azarladı. Ceketinden çaldığım pirinç düğmeyi incelerken ağzımın kenarından isteksiz bir gülümseme geçti. Güneş ışığında parlıyordu, bakır ve çinko alaşımı ve bronzla ilk kuzenlerdi. Öfkeli ifadesi ilk kez gülmek istememe neden olmuştu. aylardır.

Kızın kişiliği vardı, o kadarını söyleyebilirim.

Lanet şeyi Akdeniz'e atmanın daha iyi olacağını bilsem de parmaklarım düğmenin etrafında kıvrıldı. Bunun yerine, düğmeyi hatırayı cebime koydum. Bir hata yaptığımı bilerek arabayı kiralık arabamın beklediği yola doğru sürdüm.

Ama düğme benim sağduyuma karşı güvende kaldı.

Şiddetli bir baş ağrısı şakaklarıma baskı yapıyordu ve boştaki elimle ağabeyimden çaldığım matarayı çıkarıp viskiden uzun bir nefes çektim, yanık boğazımda rahatlatıcı bir alev oluşturdu. Dün gece kaçta gelmişim?

Hatırlayamadım. Saatlerdir Shepheard'ın barında oturuyor, gülümsüyor ve boş boş gülüyor, iyi vakit geçiriyormuş gibi yapıyordum. Tanrım, ben

eski eser memurlarından *nefret ederdi*.

Ama birkaç santim burbon içtikten sonra bilmem gereken şeyi öğrenmiştim.

Kimse Abdullah ve Ricardo'nun kimi aradığını bilmiyordu.

Tek bir fısıltı bile.

Şimdi tek yapmam gereken o aptal herifle uğraşmaktı.

Capítulo Tres

Yorgunluk beni çamur gibi içine çekiyordu. Araba Shepheard'ın önünde durduğunda, şık keten elbisem artık ne şık ne de temiz görünüyordu. Ütülenmiş gömleğimde toz ve kırıksıklık izleri vardı ve her nasılsa ceketimin bir düğmesini kaybetmiştim. Yolculuğun her anında öfke beni takip etmiş, sanki kanım kaynıyormuş gibi derimin altında kaynıyordu. Şoför vagonun kapısını açtı ve ben merdivenlerde tökezledim. Devrilmeme engel olmak için bir kolunu bana doğru salladı.

"Gracias," dedim kısık sesle. "Pardon, shokran demek istemiştım." Tartışmaktan boğazım düğümlemişti. Çalınan yüzüğüm konusunda kimse beni dinlememişti. Ne kondüktör, ne diğer görevliler, hatta ne de diğer yolcular. Aklıma gelen herkesten bana yardım etmelerini istemiştım, tartışmamızın iki tarafımızdaki kabinler tarafından duyulduğuna emindim.

Şoföre ödeme yaptım ve etrafıma odaklandım. Bu tarz Mimari Paris'in geniş caddelerine o kadar benziyordu ki, kelimenin tam anlamıyla Fransa'da olabilirdim. Yıldızlı arabalar İbrahim Paşa Caddesi'nde bir aşağı bir yukarı koşturuyor, yemyeşil palmyeler caddeyi kaplıyordu. Binalar son derece moderndi. aynı yükseklikte, dört katlı ve kemerli pencerelerle süslüdür. perdeler esintide dalgalanıyordu. Olmaması gerektiği halde tanıdıktı. Tıpkı Avrupa'nın asfalt caddeleri gibi geniş caddelerin uzandığı Buenos Aires'teki gibi. İsmail Paşa Kahire'yi modernleştirmek istemişti ve onun için bu, bir Fransız mimarla çalışmak ve şehrin bazı kısımlarını Paris caddelerine benzetmek anlamına geliyordu.

Shepheard's neredeyse bir blok boyunca uzanıyordu. Merdivenler, ince açıklıklara sahip ince metal bir çatıyla örtülü büyük girişe uzanıyordu ve alacakaranlık parçalarının altındaki taş zemini öpmesine izin veriyordu. Çeşitli ağaçlar ve bitkilerle süslenmiş düzinelerce masa ve hasır sandalyeyle dolu uzun bir teras, ahşap çift kapının yanında duruyordu. Otel hayal edebileceğimden çok daha zarif ve süslüydü ve giriş kapısından çıkan pahalı giysiler ve elbiseler giymiş insanlar çevredeki zenginliğe uyuyordu.

Dağınık halimi görmezden gelmeye çalışarak ön basamakları çıktım. İnciklerine kadar uzanan kaftanlar giymiş kapıcılar genişçe gülümsediler ve birlikte beni içeri buyur ettiler. Omuzlarımı geriye ittim, çenemi kaldırdım ve sakın görünmek için yüz hatlarımı yeniden düzenledim.

Yüksek sesle bir nefes verdiğimde etkisi hemen kayboldu. "Oh, cielos."

Lobi, Avrupa'daki en lüks sarayların ihtişamına sahipti, sadece adını duyduğum yerler. Granit sütunlar tavanlara kadar uzanıyor, sadece kitaplarda gördüğüm antik tapınakların girişlerini andırıyordu. Deri, rattan ve ahşap gibi çeşitli malzemelerden yapılmış rahat sandalyeler, zengin İran halılarının üzerinde oturuyordu. Koyu renk metalden yapılmış avizeler Çiçekli kafes işlemeli ve taraklı etekli bronz, loş iç mekânı aydınlatıyor ve her şeyi sıcak bir pusla yıkıyordu. Lobi, karo döşemeli ve birkaç kişinin oturup gazete okuduğu karanlık oyuklarla aynı derecede süslü başka bir odaya açılıyordu.

Annemle babamı bu odada hayal edebiliyordum, çöldeki günlerinden aceleyle gelmişler, çay ve akşam yemeği istiyorlardı.

Burası görüldükleri son yer olabilir.

Boğazımın arkasındaki yumruyu yuttum ve gözlerimdeki ani yanmayı kırıştırarak uzaklaştırdım. Etrafıma bakındım, dört bir yanım her milletten, yaştan ve rütbeden insanlarla çevriliydi. Farklı dillerde konuşuyorlardı, karo zemin üzerine atılmış büyük halılar gürültüyü azaltıyordu. Yaşlı İngiliz kadınlar, koyu mor rengiyle dikkat çeken soğuk hibiskus çayını yudumlarken Nil'e doğru yolculuk için uygun bir tekne bulmanın dehşetinden yakınıyorlardı. İngiliz subaylar kırmızı üniformaları içinde, bellerinde kılıçlarıyla koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyorlardı, Birden otelin aynı zamanda milislerin karargâhı olarak kullanıldığını hatırladım. Kaşlarımı çatarak onları görmekten vazgeçtim.

Oyukta, Mısırlı bir grup işadamı bir masanın etrafında toplanmış, pipolarını tütürüyor ve fes şapkalarının püskülleri yanaklarına sürtünerek hararetle bir tartışmaya dalmışlardı. Yanlarından geçerken pamuk fiyatlarıyla ilgili konuşmalarından parçalar kulağıma çalındı. Annem Buenos Aires'e sık sık yepyeni yatak takımlarıyla dönerdi, kumaş kalındı ve neredeyse ipek gibi görünürdü. Bu bitki Nil nehri boyunca yetişirdi ve üretimi Mısırlı toprak sahipleri için oldukça kazançlı bir işti.

Etrafımda döndüm, ana masayı arıyordum, züppe bir Amerikalı sağlam evrak çantası ve gür sesiyle diğerlerinin arasına daldı, dekora hayret etti. Birisi "Burton!" diye bağırdı. Buraya!" diye bağırdı ve Amerikalı büyük bir sıçrayışla partisinin geri kalanına katıldı ve alkışlarla karşılandı. Yeniden bir araya gelişlerini hüznle izledim.

Uzun bir yolculuktan sonra beni evde karşılayacak insanların sayısı azalmıştı.

Resepsiyondaki çalışanlar bana baktı. Görevlilerden biri yaklaştığımda hareketinin ortasında durakladı. Koyu renk gözleri büyüdü ve kolunu yavaşça indirdi. Bir kitapçığı damgalamanın ortasındaydı.

"Selamün aleyküm," dedim kararsızca. Bakışları sinir bozucuydu. "Bir oda ayırtmak istiyorum, lütfen. Aslında Ricardo Marqués'in bu otelde kaldığını teyit etmem gerekiyor sanırım?"

"Annene çok benziyorsun." İçimdeki her şey durdu.

Görevli yumuşak bir gülümsemeyle damgayı ve kitapçığı iterek yoldan çekti. "Ben Sallam," dedi koyu yeşil kaftanını düzelterek. "Anne ve babanızın vefatını duyduğuma çok üzüldüm. İyi insanlardı ve onları burada ağırlamaktan keyif alıyorduk."

Aylar sonra bile onlardan geçmiş zaman kipinde bahsedilmesine alışkın değildim. "Gracias. Shokran," diye aceleyle düzelttim.

"De nada," dedi ve ben şaşkınlıkla gülümsedim.

"Ailen bana birkaç cümle öğretti." Omzumun üzerinden baktı ve ben de bakışlarının çizgisini takip ettim. "Genç Whit'i seninle birlikte görmeyi beklerdim," dedi.

"Kim?"

"Bay Whitford Hayes," diye açıkladı Sallam. "Amcanız için çalışıyor, kendisi de bu gece bu otelde kalıyor. Ama şu anda burada değil. Sanırım müzede bir işi vardı."

Demek adı buydu, rıhtımda bıraktığım yabancının. Ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmak için aklıma bir not aldım. "Amcamın ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Yemek salonumuzda akşam yemeği için rezervasyonu var. Yeni mi geldin?"

"Bu sabah İskenderiye'deyim. Tren maalesef Kahire'ye giderken yarı yolda bozuldu, aksi takdirde daha erken varmış olacaktım."

Sallam'ın kalın, ağarmış kaşları saç çizgisine tırmandı. "Kahire'ye trenle mi geldin? Whit'in bundan daha mantıklı olduğunu düşünürdüm.

Hep geride kalıyor ve bozuluyor. Arabayla daha iyi vakit geçirebilirdiniz."

Sallam'a tüm hikâyeyi anlatmaktan kaçınmaya karar verdim. Bunun yerine çantamı getirdim ve tezgâhın üzerine bıraktım. "Bir oda ayırtmak istiyorum, lütfen."

"Ödemeye gerek yok," dedi. "Ailenizin süitini alacaksınız. Ocak ayının onuna kadar -" notlarını kontrol etmek için aşağıya baktı "- tamamı ödendi. Oda, amcanın istekleri doğrultusunda rahatsız edilmeden bırakıldı." Sallam tereddüt etti. "Onların eşyalarıyla ilgileneceğini söyledi. Yeni yılda."

Aklım başımdan gitti. Ezbekieh Bahçeleri'ne bakan kendi yatak odalarında uyuyacağımı hiç hayal etmemiştim. Babam her zamanki süitlerinden, lüks odalarından ve güzel manzarasından uzun uzun bahsetmişti. Annem bile bunu onaylamıştı. İkisi de orayı kendi gözlerimle görmeyi ne kadar çok istediğimi fark etmemişti. Şimdi görecekmişim gibi görünüyordu. Bu yolculukta böyle pek çok ilk yaşanacaktı. onlarla deneyimledim. Kalbim sanki bir kıymığa takılmış gibi sıkıştı.

Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Bu iyi olacak."

Sallam bir süre beni inceledikten sonra öne doğru eğilerek otel kırtasiyesine hızlıca bir not yazdı. Sonra da orman yeşili pantolon ve yumuşak sarı bir düğme giymiş, tarbuşlu genç bir çocuğa ıslık çaldı. "Lütfen bunu teslim edin."

Çocuk katlanmış nota baktı, ismi gördü ve sırtıttı. Sonra otel müşterilerinin kalabalığı arasından çevik adımlarla uzaklaştı.

"Gelin, size üç yüz iki numaralı süiti bizzat göstereyim." Aynı yeşil ve sarı otel kıyafetlerini giymiş başka bir görevli masayı devraldı ve Sallam elini uzatarak yürümemi işaret etti. Onun yanında.

"Ailenin Mısır'a ilk geldiği zamanı hatırlıyorum," dedi Sallam. "Baban Kahire'ye gelir gelmez aşık olmuştu. Bu senin Ama o ilk sezondan sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı. Geri döneceklerini biliyordum. Ve bak! Haklıymışım. Sanırım o ilk ziyaretten bu yana on yedi yıl geçti."

Cevap vermem mümkün değildi. Seyahatleri benim en korkunç anılarımdan bazılarına denk geliyordu. Bir kış çok iyi hatırlıyordum. Annem ve babam

Mısır'da bir ay daha kalmıştım ve hastalanmıştım. Grip Buenos Aires'in her yerine yayılmıştı ve ailem içinde bulunduğum tehlikeyi görece kadar zamanında geri dönememişti. Ben iyileşme sürecine girdiğimde geldiler, en kötüsü bitti. Sekiz yaşındaydım. Elbette teyzemin annemle birkaç konuşması oldu. Sonrasında, annem ve babam her günü benimle geçirdiler. Her yemeği birlikte yiyor, şehri keşfediyor, konserlerden zevk alıyor ve sık sık parka gidiyorduk.

Ayrılana kadar birlikteydik.

Sallam beni ortasından mavi bir halının geçtiği büyük bir merdivene götürdü. Bu tasarıma aşınaydım, ailem Arjantin'e dönerken her türlü dekoru getirmişti. Türk çinilerini, Fas aydınlatmalarını ve İran halılarını tercih ediyorlardı.

Üçüncü kata çıktık ve Sallam bana üzerinde *Shepherd's Hotel, Kahire yazan* ve oda numarasını gösteren madeni para büyüklüğünde bir disk bulunan pirinç bir anahtar uzattı. Anahtarı soktum ve kapı açılarak iki ucunda iki ek odaya açılan bir oturma alanı ortaya çıktı. İçeri girdim, büyüleyici bir şekilde gruplandırılmış yeşil kadife kanepe ve deri koltuklara hayranlıkla baktım.

balkon pencerelerinin önünde oturan sandalyeler. Altınla süslenmiş ipek panelli duvarlar ve yüksek arkalıklı deri sandalyeli küçük bir ahşap masa görkemli bir zarafet. Dekora gelince, birkaç güzel tablo, yaldızlı bir ayna, mavi ve nane renklerinde üç büyük halı sofistike dokunuşlar katıyordu.

"Burası annenle babanın yattığı yer." Sallam sağdaki odayı işaret etti. "Sol taraf misafirler için ekstra bir alan."

Ama benim için asla. Onların tek çocuğu.

"Mısır kış aylarında düşündüğünüz kadar sıcak değildir. Ceketinizin üzerine bir şal almanızı öneririm," dedi Sallam arkamdan. "Eğer açsan, restoranda yemek için aşağı inin. Fransız tarzında lezzetli yemekler. Amcan da orada olabilir."

Sesimdeki kızgın tınıya engel olamadım. "Bundan şüpheliyim."

Sallam girişe doğru geri çekildi. "Sizin için getirebileceğim bir şey var mı?" Başımı salladım. "La shokran."

"Güzel aksan," dedi onaylarcasına ve sonra çenesini eğip kapıyı arkasından kapattı.

Yalnızdım.

Ailemin neredeyse yılın yarısını geçirdiği odada yalnızdım. Uyudukları son yer, dokundukları son şeylerden bazıları. Her yüzey dikkatimi çekiyor, bir soru sormak için yalvarıyordu. Annem bu masayı kullanmış mıydı? Deri berjer koltuğa oturmuş muydu? En son bu kalemle mi yazmıştı? Çekmeceleri karıştırdım ve biri hariç bir yığın boş kâğıt buldum. En üstteki kâğıtta narin bir elle yazılmış iki kelime vardı.

Sevgili Inez.

Mektubu hiç bitiremedi. Annemin son mektubu elimden alındı. bana kelimeler söyledi. Titreyerek derin bir nefes aldım, ciğerlerimi alabildiğim kadar havayla doldurdum ve sonra kendimi yıkılmaktan korumak için savaşıarak nefesimi verdim. Bu, odayı bıraktıkları gibi, eşyalarımın darmadağın olmadan önce incelemek için altın bir fırsattı.

Çöp sepetinde birkaç buruşuk kâğıt vardı ve annemin bana ne söyleyeceğini düşünmek için birkaç deneme yapıp yapmadığını merak ettim. Bir hıçkırık boğazıma tırmandı ve aniden ahşap masaya sırtımı döndüm. Güçlü bir gelgit gibi bastıran duygu dalgasını bastırdım. Bir nefes daha verdikten sonra sakinleştim ve gözlerim açıldı. Üretken bir şeyler yapmaya kararlı bir şekilde keşiflerime devam ettim. Bakışlarım annemle babamın odasına kaydı.

Kendi kendime başımı salladım ve omuzlarımı dikleştirdim.

Nefesimi tutarak kapılarını açtım ve nefes nefese kaldım.

Babamın sandıkları yatağın üzerinde açıktı, giysiler etrafa saçılmış, ayakkabılar ve pantolonlar yığınlar halinde duruyordu. Güzel meşe şifonyerin çekmeceleri açıktı, içindeki eşyalar sanki aceleyle toplanmış gibi etrafa saçılmıştı. Kaşlarımı çattım.

Bu hiç mantıklı değildi; son notlarında Kahire'de daha uzun kalacaklarını yazmışlardı. Çarşaf lar yatağın ayak ucunda toplanmıştı ve Mamá'nın bavulları büyük pencerenin yanındaki bir sandalyede duruyordu.

İçeriye doğru yürüdüm ve sandalyenin arkasına asılmış elbiseleri inceledim. Annemin evde giydiğini hiç görmediğim giyim tarzlarıydı bunlar. Malzemeler daha hafif ve daha gençti; fırfırlar ve boncuklarla yoğun bir şekilde süslenmişti. Annemin Arjantin'deki kıyafetleri modaya uygun olsa da hiçbir zaman dikkat çekmezdi. Alçakgönüllülüğünü kibar bir gülümseme ve hoş tavırlarla takınırdı. O

beni de aynı şekilde yetiştiriyordu. Gardırobun içinde sıra sıra parıldayan elbiseler ve topuklu deri ayakkabılar beni karşıladı.

Merakla kumaşı parmakladım, içimi bir özlem duygusu kapladı. Annem doğru şekilde davranmayı bilen biriydi; o

Her zaman güzel konuşurdu ve malikanesinde büyük partilere ve konuklara nasıl ev sahipliği yapacağını bilirdi. Ancak burada giysileri onun daha kaygısız, daha az nişastalı ve rafine olduğunu gösteriyordu.

Keşke onun bu yönünü de tanıyabilseydim.

Keskin bir kapı sesi hayalimi böldü. Muhtemelen Sallam Yerleştiğimden emin olmak için. Ailemin seveceği türden bir insan gibi görünüyordu. Kibar ve yetkin, iyi bir dinleyici ve bilgili.

Odayı geçtim ve kapıyı açtım, dudaklarımda cevap niteliğinde bir gülümseme vardı. Ama gelen Sallam değildi.

Rıhtımdaki yabancı karşı duvara yaslanmış, bacaklarını bileklerinden kavuşturmuş, yan tarafında üst üste yığılmış sandaletlerle duruyordu. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ağzında alaycı bir kıvrımla bana bakıyordu. Belli belirsiz eğleniyor gibi görünüyordu.

"Bay *Hayes*, sanırım?"

Capítulo Cuatro

Söz konusu adam duvarı tekmeledi ve odaya girdi.

"Düşündüğümden daha becerikliymişsin," dedi neşeyle. "Usulüne uygun olarak not edildi, bu yüzden bir daha benimle bu saçmalığı deneme."

Ağzımı açtım ama Bay Hayes alaycı bir gülümsemeyle devam etti. "Siz benim dilimi yargılamadan önce, tahmin edeyim ki Okyanusu aşır dul bir kadın gibi davranan genç kadın, büyük olasılıkla görgü kurallarını cehenneme göndermiştir." Dizlerini büktü, mavi Bakışları benimkiyle aynı seviyedeydi. "Ait oldukları yerde, diye ekleyebilirim."

"Yargılamayacaktım," dedim sert bir şekilde, yargılamış olsam bile. Annem, kişisel olarak neye inanırsam inanayım, adab-ı muaşeret kurallarına uymamı bekliyordu. Yine de bazen isyan bir siren gibi beni çağırırdı ve karşı koyamazdım.

Bu yüzden buradayım.

"Hayır mı?" diye sordu rahatsız edici bir gülümsemeyle. Sonra kapıyı arkasında açık bırakarak odanın içine doğru ilerledi.

"Evet, *Bay Hayes*," dedim, onu görüş alanımda tutmak için bedenimi döndürerek. İnsanın ayakta dururken karşılaşması gereken türden birine benziyordu. Rıhtımdayken onu gözden çıkarmıştım ama şimdi kendini taşıma biçiminde bir farklılık vardı. Belki de kas gücünden ya da ağzındaki hafif sırttan çizgiden kaynaklanıyordu. Gayri resmi konuşmasına rağmen tehlikeli görünüyor ve hissediyordu. Odanın içinde tembelce yürüyor, rastgele nesneleri alıyor ve onları dikkatsizce yere bırakıyordu.

"Çantalarımı getirdiğiniz için teşekkür ederim." Sonra da kendimi tutamadığım için ekledim: "Çok nazıksınız."

Bana pis bir bakış fırlattı. "Ben işimi yapıyordum."

"Demek amcam için çalışıyorsun," dedim. "Bu heyecan verici olmalı." "Kesinlikle öyle," dedi. Zarif aksanıyla, iş yerindeki Sesinde saygısız bir ton vardı. Yüzeyin altında gizlenen o ince düşmanlık ipucu ve renkli dil dışında, sesi havasız bir aristokrat gibi geliyordu.

Yeni işe alınmış olmalı. Ailem ondan bir kez bile bahsetmemişti. "Ne zamandır onun için çalışıyorsun?"

"Biraz," dedi belli

belirsiz. "Ne kadar uzun

bir süre?"

"İki yıl kadar." Bay Hayes, etrafı kurcalamaya devam ederken dikkatimi dağıtmak için sık sık bakışlarımla buluşuyordu. Merakını gidermesine izin verdim, bunun onu yumuşatabileceğini düşündüm. Yanlış bir başlangıç yapmıştık ve eğer amcamla bu kadar yakın çalışıyorsa -ve eğer *beni* limana götürmesini istemiyorsam

Daha önce valizimi aldığı gibi- o zaman dostça bir etkileşimde bulunmak akıllıca olurdu. Ama bundan daha fazlası, sorularım vardı ve Bay Hayes'in kesinlikle cevapları vardı.

Kanepeyi işaret ettim. "Neden oturmuyoruz? Yaptığın iş ve amcamın son kazısı hakkında konuşmak isterim."

"Öyle mi, öyle mi?" Bay Hayes oturup uzun bacaklarını uzattı ve boş boş cebinden bir şişe çıkardı. Uzun bir yudum aldı ve sonra bana uzattı.

Mevcut koltuklardan birine oturdum. "Bu ne?" "Viski."

"Gün ortasında mı?" Başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim." "Yani sadece geceleri mi içiyorsun?"

"Bu hiç içmediğim anlamına geliyor." Sesimin ilgileniyormuşum gibi çıkmaması için çok dikkatliydim. Annem şaraptan en küçük bir yudum bile almama asla izin vermezdi. Yine de bu denemediğim anlamına gelmiyordu. İçeri gizlice girmeyi başarmıştım.

burnunun dibindeki akşam yemeği partilerinden birinde tattı.

Sırıttı ve şapkasını taktı. "Dinle, ne kadar güzel olursan ol, ben senin arkadaşın değilim, koruman değilim ve kesinlikle bebek bakıcın değilim. Bana daha ne kadar sorun çıkaracaksın?"

Soru beni neredeyse gülümsetecekti ama tam zamanında yakaladım. Yalan söylemeyi düşündüm ama içgüdülerim yine de beni anlayacağını söylüyordu. "Gerçekten söyleyemem," dedim dürüstçe. "Büyük bir anlaşma olabilir."

Şaşırmış bir kakhaha attı. "Senin havasız ve sıkıcı olman gerekiyordu. İyi yetiştirilmiş, düğmeleri ilikli, elbisesinde tek bir kırışıklık bile olmayan bir hanımefendi." "Ben iyi yetiştirilmiş bir *hanımefendiyim*."

Beni yavaşça değerlendirdi, tozlu botlarım ve seyahat lekeli ceketim üzerinde durdu. Nedense gözlemleri onu rahatsız ediyor gibiydi. "Ama her zaman değil," diye mırıldandı. "Bu benim için son derece rahatsız edici."

Başımı eğdim, kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Tam olarak nasıl?"

Gülümsemesi ince ve esprisizdi ve bakışları yüzümden hiç ayrılmadan sessiz ve düşünceli kaldı.

Böyle doğrudan bir bakışa alışık olmadığım için yerimde kıpırdandım. "Özür dilemem mi gerekiyor?" Sonunda bıkkın bir öfkeyle sordum. "Ben senin sorunun değilim. Bırak amcam benimle ilgilensin."

"Aslında burada *olmanız* bile benim sorunum. En azından amcan bunu böyle görecektir."

"Yaptığım şey için özür dilemeyeceğim."

Bay Hayes öne doğru eğildi, kurda benzeyen gözlerinde hınzır bir parıltı gizleniyordu. "Yapacağını düşünmemiştim. Bu yüzden benim için korkunç bir rahatsızlıksınız. Seni havasız ve sıkıcı bulsaydım daha iyi olurdu."

Hâlâ rıhtımdan mı bahsediyorduk? İçimde tanımlayamadığım bir his yükseldi.

Alarm olabilirdi.

"Birlikte o kadar çok zaman geçireceğimizden şüpheliyim," dedim sert bir şekilde. "Ama kendimi uyarılmış sayıyorum Bay Hayes. Bana karşı gelmediğiniz sürece iyi geçineceğiz."

Bunu bir meydan okuma gibi göstermek istememişim ama içgüdüsel olarak sözlerimi bu şekilde algıladığını anladım. Gözle görülür bir şekilde kendisiyle savaşıyor gibiydi. Vücudu yavaş yavaş gevşedi. Tekrar konuştuğunda ifadesi kapalı ve uzak, ses tonu neredeyse mesafeliydi. "Nasıl olsa yakında gönderileceksiniz; bunun pek bir anlamı yok."

Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kanepede uzanıyordu. Belki de vermek istediği izlenim buydu. Bakışlarım daraldı. Kırmızı çerçeveli gözleri odada gezinirken bile bakışlarında doğrudan bir ifade vardı.

"Yine o tartışmaya mı döndük?"

"Bana kalırsa, oradan hiç ayrılmadık," dedi bana doğru bir bakış atarak. "Bu tartışmaya açık bir konu değil. Amcan eve dönmeni ve buradan uzaklara gitmeni istiyor."

"Tam olarak neden?"

Bay Hayes kaşlarını çattı ve çileden çıkarıcı bir sessizlik içinde kaldı. "Amcam için tam olarak ne yapıyorsunuz?"

"Her şeyden biraz."

Onu tekmelemeyi düşündüm. "Siz onun sekreteri misiniz?"

Güldü.

Kalitesi beni duraksattı. "İşiniz tehlikeli mi?" "Olabilir."

"Bu yasal mı?"

Sırtışı gözlerimi kamaştırdı. "Bazen."

"Bay Hayes, siz ve amcam her ne iseniz-"

"Bu ülkede neyin yasal neyin yasadışı olduğu çok değişken, Senyorita Olivera." "Ben aileme ne olduğunu bilmek istiyorum," dedim alçak sesle. ses. "Neden çölde dolaşıyorlardı? Ne arıyorlardı? Ve Tío Ricardo neden onlarla birlikte değildi?"

"Ailen istediklerini yapmakta özgürdü," dedi yumuşak bir sesle. "Tüm operasyonun arkasındaki para onlardı ve onlara ne yapacakları pek söylenmezdi. Onların üzerinde etkisi olan tek kişi Abdullah'tı." Bay Hayes durakladı. "Onun kim olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Bu ismi yüzlerce kez duymuştum. Abdullah her kazı alanının arkasındaki beyindi. Annemle babamın iş ortağıydı, eski Mısırlılar hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilen zeki bir adamdı. Yıllar boyunca annemle babam bazen Abdullah'ın ekibinin nerede kazı yaptığını paylaşırlardı ama son kazıları hakkında tek kelime etmezlerdi.

Kleopatra ile ilgili olan. "Bana operasyondan biraz daha bahset."

Bay Hayes ayağa fırladı ve ben irkildim. Annemle babamın yatak odasına yaklaştı, kapıyı araladı ve odalarının içine bakarak alçak bir ısıklık çaldı. Ayağa kalktım ve kapı çerçevesinin altında ona katıldım, bir kez daha uyumsuzluktan etkilendim.

"Dağınık insanlar değillerdi. Babam inanılmaz derecede dalgındı. Ama bu başka bir şey."

"Evet, öyle," diye kabul etti ve ilk kez sesi ciddiye. "Ricardo da dağınık değil."

"Bilemem," dedim soğukkanlılıkla. "Onunla sadece bir kez birlikte oldum, on yıl önce."

Bay Hayes hiçbir yorum yapmadı ama sessizce öne doğru bir adım atarak atılan giysileri dikkatle topladı. Bir yabancıнын ailemin eşyalarını karıştırmaması hoşuma gitmemişti ve neredeyse bunu söyleyecektim ki bir farkındalık beni susturdu.

Yabancı olan o değildi, bendim.

Bay Hayes ailemin hiç görmediğim bir yönünü biliyordu. Onları Benim asla yapamayacağım şekilde. Benim asla bir parçası olamayacağım anılara sahipti. Onlarla birlikte çalıştı, yemek yedi ve aynı kamp alanında uyudu.

"Daha önce odanın içinde bulundun mu?"

Başını salladı. "Birçok kez."

Yani onlarla bir iş ilişkisinden daha fazlası vardı. Onlar bir iş arkadaşını değil, bir arkadaşını özel otel odasına davet etme olasılığı daha yüksektir. "Ortadan kaybolduklarından beri içeride miydin?"

Omuzları gerildi. Bana doğru bir bakış fırlattı ve birkaç saniye boyunca sessizce düşüncelere daldı. İnanılmaz bir şekilde, ağzının sert çizgisi yumuşadı. "Gittiklerini anlıyorsun, değil mi?"

"Bu nasıl bir soru böyle?"

"Sorularınızla hiçbir şey kazanamayacağınızı anlamanızı istiyorum."

Boğazımın arkasında acı veren bir yumruyu yuttum. "Onlara ne olduğunu öğreneceğim."

Babamın gömleklerinden birini özenle katladı ve nazikçe sandıklardan birinin içine yerleştirdi. "Yaşamak için bir şeyler ortaya çıkaran amcan. Sen değilsin, Señorita Olivera."

"Ama yine de amacım bu."

Dikkatini benim üzerimde tuttu ve ben de kıpırdanma isteğimle savaştım. Eğer beni korkutmak istiyorsa, bundan daha fazla çaba göstermesi gerekiyordu. Cüssesine rağmen, yanında gevşekçe asılı duran silaha rağmen. Kabzasına C.G.G. harfleri kazınmıştı. Daha önce fark etmemiştim ama onu

Kaba deri çizmelerinden omuzlarının düz çizgisine kadar, tatsız gerçek yüzüme çarptı.

"Askeri mi?"

Kaşlarını indirdi, yasaklayıcı bir tavırla.

"Pardon?" "Siz İngiliz askeri misiniz?"

"Hayır," dedi.

"Bunlar senin baş harflerin değil." Kılıfındaki silahı gösterdim. "Adının Whitford Hayes olduğunu sanıyordum?"

"Öyle." Sonra aniden konuyu değiştirdi. "Fırfırlı ve düzgün bir şeyler giy ve akşam yemeği için aşağı gel."

Önce beni Mısır'dan göndermeye çalıştı. Şimdi de yemeğe çıkmamı emrediyordu. "Bana ne yapacağımı söylemeyi bırak."

Yatağın etrafından dolaştı ve önümde durdu, mavi bakışlarının derin kuyusunda muzip bir parıltı gizliydi. Nefesindeki dumanlı likörün hafif kokusu aramızda dönüp duruyordu. "Seninle flört etmemi mi tercih edersin?"

Kibir sınırındaki özgüveni, hayatı boyunca kendisine hiç *hayır* denmemiş olmasından kaynaklanıyor olmalıydı. Yüz ifadem hiç etkilenmemişti. "Ben olsam zahmet etmezdim."

"Doğru. Sen yasak bölgedesin." Bana gülümsedi, gamzeleri parantez gibi ağzını çevreliyordu. Buna güvenmedim. "Aşağı gel ve bana katıl. Lütfen."

Başımı salladım. "Bunca yolu dul bir kadın gibi davranarak geldim ve muhtemelen bundan paçayı sıyırmış olsam da, şüphesiz bu maskaralığa burada devam edemeyeceğim. Seninle yemek yemek uygun olmazdı. amca."

"O aşağıda."

"Neden söylemedin?" diye haykırdım.

Omzunun üzerinden "Az önce yaptım" diyerek aniden odadan çıktı.

Öfkeli bir ciyaklamayla onu takip etmek için acele ettim, ancak boş bir oturma odasıyla karşılaştım. Ben fark etmeden ortalığı dağıtmıştı. Eşyaların yerini değiştirmişti; kanepenin üzerindeki yastıklar artık köşede değil, ortadaydı ve halının köşesi geriye doğru kıvrılmıştı. Kasıtlı olarak kenara çekilmişti. Boğazımın arkasından kızgınlık dolu bir ses çıkardım.

Uzun koridorun yarısını çoktan geçmişti. "Oh, ve Bay Hayes?" Seslendim.

Zarifçe arkasını döndü ve adımlarını kontrol etmeden geriye doğru yürüdü. "Ne oldu?"

Peşinden yürüdüm. "Aradığınız şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum, lütfen."

Bay Hayes sustu. "Bir şey aradığımı size düşündüren nedir?"

Ses tonu biraz fazla lakayttı. Kolay aşinalığı biraz fazla pratik hissettiriyordu, tavırları ne kadar yakışıklı olduğunu bilen birinin işaretiydi. Beni idare ediyordu ve bunu belli etmemeye çalışıyordu. Şüphe yaklaştı.

"Halı devrildi, yastıklar yerinden oynadı."

"Yani?"

Sessiz kaldım, yalanı aramızda dolaşıyor ve havada hissedilir bir gerilim yaratıyordu.

Kaşımı kaldırdım ve bekledim.

Hiçbir yorum yapmadı ama düşünceli bir şekilde bana baktı. Bana bir cevap vermeyeceği belli olduğunda, uzun ve sinirli bir iç çektim. "Biraz bekleyebilir misiniz?" diye sordum. "Üstümü değiştirmeliyim."

Eğlenerek elbiseme baktı. "Ben *seni* beklerken hatırlamıyorum diye sordu," dedi sırtarak. Sonra da koridorda uzun bacaklı adımlarına devam etmeden önce bana göz kırptı. Bu güvenmediğim bir gülümsemeydi. bunun sonuçları olacağını biliyordu. Birini soyarken aynı zamanda onu etkileyebilecek türden biriydi.

Arkamı döndüm ve bavullarımı odaya sürükledim -nezaket sahibi bir adam bana yardım ederdi- ve hızlıca birkaç elbise seçeneğini gözden geçirdim. Shepheard's hakkında hatırladığım kadarıyla, yemek salonu geceleri sosyetenin merkezi haline geliyordu. Varlıklı gezginler, Amerika'dan ve Avrupa'nın metropol şehirlerinden gelen turistler büyük fuayede kaynaşıyor olacaktı. Amcamla bu ilk buluşma için, olması gerektiği gibi görünmeliydim. Saygın ve yetenekli.

Belki o zaman beni göndermekle ilgili fikrini değiştirir.

Uzun kollu, lacivert ve krem rengi çizgili, beli kıvrımlı ve kravatlı bir elbise seçtim. Ayağımda, tek süsü bir sıra minik pirinç düğme olan, baldırın ortasına kadar uzanan ince deri botlar vardı. Saçımı düzeltmeye ya da yüzüme su çarpmaya bile vaktim olmadı ve bu yüzden sinir bozucu Bay Hayes'e sessizce lanet ettim. Kapıyı arkamdan kilitledim ve hacimli eteğime takılmamaya dikkat ederek koridorda hızla ilerledim. Merdivenlerin dibine vardığımda nefesim utanç verici bir şekilde yüksek sesle huff diye çıkıyordu.

Orada durdum. Bundan sonra nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Otel neredeyse bir şehir bloğunu kaplıyordu ve lobide durduğum yerden kim bilir nereye giden bir dizi koridor vardı. Sonunda kendimi bahçelerinde ya da çamaşır odalarında.

Sallam'ı aramak için etrafa bakındım ama ondan hiçbir iz bulamadım. Bakışlarım daha önce gördüğüm züppe Amerikalıya takıldı. Bir masada oturuyordu.

gazetesine dalmıştı. Yanına doğru yürüdüm. Ondan bir adım uzaklaşana kadar varlığını fark etmedi.

Gözlerini kırıştırtarak yukarı baktı. Önce sola, sonra sağa baktı, emin değildi. "Alo?"

"Buenas tardes," diye İspanyolca karşılık verdim. "Yemek odasını arıyorum. Bana nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Alnı açıktı. Kâğıdı katlayıp ayağa kalktı ve cesurca bana kolunu uzattı. "Size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım!"

Koluna girdim ve beni koridorlardan birine götürmeye başladı. Uzun boyluydu ama omuzlarını kambur tutuyordu, zayıf formu sırık gibiydi. Çizgisiz yüzüne ve seyrelmiş sarı saçlarına bakılırsa otuzlu yaşlarının başında görünüyordu.

"Ben Thomas Burton," dedi göz ucuyla bana bakarak. Yanaklarında derin bir kızarıklık belirdi. "Büyüleyici bir aksanınız var. Adınızı sorabilir miyim?"

Yine "Elvira Montenegro" dediğimi duyunca şaşırdım. Rahatsız olmuş bir şekilde boğazımı temizledim. "Amerikalısınız sanırım?"

Başını salladı. "New York. Ziyaret etme şerefine nail oldun mu?" Başımı salladım. "Henüz gitmedim."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Belki bir gün seni orada görürüm."

Gülümsemesine karşılık verdim, bir şekilde biliyordum ki eğer malikâneye gelseydi teyzem onu kollarını açarak karşılardı. Düşündüm de, annem de öyle yapardı. Kibar kahverengi gözleriyle mütevazı ve arkadaş canlısıydı. Giysileri bir zenginlik ve başarı öyküsü anlatıyordu.

Yemek odasının girişine ulaştık. Kolunu indirdi ve bana baktı. Ayaklarımın üzerinde kıpırdandım, karnımda dehşet dalgaları uçuşuyordu. Bu bakışı tanıyordum.

"Akşam yemeğinde . . . akşam yemeğinde bana katılmak ister misiniz, Bayan Montenegro?"

"Teşekkür ederim, ama hayır. Ailemle buluşacağım." Reddedilmeyi yumuşatmak için yüzümdeki gülümsemeyi korudum. "Eşlik ettiğin için teşekkür ederim."

O cevap veremedi yemek odasına girdim. Baştan aşağı Rönesans tarzında dekore edilmişti. Kemerli pencereler Ay ışığının cömert akışı, karlı kumaşla kaplı her ahşap masaya dokunuyordu. Krem beyaza boyanmış tavanın dört köşesinde Greko desenleri yer alırken, duvarlar meşe paneller ve yontulmuş çelenklerle süslenmişti.

Neredeyse her masada konuklar ve müşteriler vardı, hepsi kendi aralarında sohbet ediyor, şaraplarını yudumluyor ve mezelerinin tadını çıkarıyordu. Lobi gibi oda da her milletten insanla dolup taşıyordu. Şarap ikramlarına hayran kalan Fransız turistler. Başlarındaki silindir şeklindeki tarboşlarla eşleştirilmiş Batılı kıyafetler içindeki paşalar ve beyler, Mısır Arapçası konuşuyorlardı. Üniformalı İngiliz askerleri, pirinç düğmeleri yumuşak mum ışığında parlıyordu.

İçeride birkaç tereddütlü adım attım ve genel sohbet sessizliğe büründü. Birkaç kişi merakla bana baktı, şüphesiz dağınık saçlarımı ve yorgun gözlerimi fark etmişlerdi. Birkaç tutamı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Omuzlarımı dikleştirerek birkaç adım daha attım, bakışlarım bir masadan diğerine gidip geliyor, amcamı arıyordu.

Onun yerine Bay Hayes'i buldum. Büyük pencerelerden birinin yanında oturuyordu. Profilini, kare çenesinin sert hatlarını ve sert çenesini rahatça görebiliyordum. Saçları yumuşak ışıktaki kahverengiden çok kızıl görünüyordu. Masada dört kişi oturuyordu ve bana görünen iki beyefendiyi tanımasam da, Mr. Hayes kaldı.

Ayaklarım beni sanki kendiliğinden onlara doğru itti. Yemek masaları denizinin ve pahalı gece elbiseleri ve takım elbiseleriyle otel misafirlerinin etrafından dolaştım. Yolculuk kilometrelerce gibi geliyordu, her adım bilinmeyen bir zirveye doğru dik bir tırmanış gibiydi. Endişe karnımın derinliklerinde kök salıyordu. Tío Ricardo benimle konuşmayı reddedebilirdi. Beni tüm bu insanların önünde -ben oraya ait değilken oraya ait olduğu belli olan Bay Hayes'in önünde- gönderebilirdi.

Yürümeye devam ettim.

Beni ilk Bay Hayes gördü.

Bakışlarımla karşılaştı ve ağzının köşeleri derinleşti. Gülmenin eşiğinde gibi görünüyordu. Diğer iki beyefendi içkilerine ara vererek yaklaşmamı izledi. Düşmanca değil, daha ziyade şaşkındılar.

İçlerinden biri beni süzdü ve gece elbisemin süslü detaylarıyla tezat oluşturan saçlarımın durumuna dikkat etti. Beyaz saçlı ve sakallı yaşlı bir beyefendiydi, etrafını saran kraliyet havası hissediliyordu. Saygınlığını iyi dikilmiş bir pelerin gibi taşıyordu. Diğer beyefendinin dostça bir tavrı vardı.

Yüzü ve ağır ağır kapanan gözleri. Onlarla, yüzünü göremediğim adamlarla ilgilenmişim kadar ilgilenmiyordum.

Konuşmaya devam etti, sesinde derin bir bas vardı. Tüylerim diken diken oldu. Bunca yıl sonra bile o baritonu tanıyordum.

T o Ricardo sert bir sesle, "S r Evelyn, siz lanet olası bir aptalsınız," dedi. S r Evelyn'in kim olduğunu tahmin edemiyordum. Ne beyefendiler ne de

Bay Hayes, içerinden biri az önce hakarete uğramış olmasına rağmen amcama en ufak bir ilgi göstermiyordu. Amcamın arkadaşları bana odaklanmış, kalabalık bir yemek salonunda onlara hitap etmeyi bekleyen, refakatsiz bir kızın görüntüsüyle per inlenmişlerdi.

Ama beklemekten bıkmıştım.

"Hola, T o Ricardo," dedim.

Capítulo Cinco

Amcamın omuzları sertleşti. Başını hafifçe salladı ve sonra sandalyesinde yarım döndü. Çenesini kaldırdı ve bakışlarımla buluştu. Onu görmek, annemle paylaştığı o tanıdık ela gözleri görmek nefesimi kesti. Birbirlerine ne kadar benzediklerini unutmuştum. Kıvrılan siyah saçları, burun köprüsündeki çiller. Annemden daha fazla kırıksıklığı, daha fazla gri teli vardı ama

Kaşları ve kulaklarının kıvrımı onunkilerle aynıydı.

Bu da benim de ona benzediğim anlamına geliyordu.

Nefes nefese kaldığı bir saniye boyunca yüzünde öfke patladı, gözleri yarıklara dönüştü, nefes alış verişleri sertleşti. Gözlerimi kırpıttım ve sonra yüz ifadesi memnuniyetle değişti, dudaklarını bir gülümseme kapladı.

Duygularının efendisi. Ne kadar kullanışlı bir beceri.

"Sevgili yeğenim," dedi yumuşak bir sesle, ayağa kalkarak. "Sen bu koltuğa otur, ben de bir başkasını isteyeyim-oh, görüyorum ki beni çoktan beklemişler." Tío Ricardo bir yemek sandalyesi taşıyan bir görevlinin öne fırlaması için yer açmak üzere yaklaştı. Bunca zaman sonra, buraya gelmek için geçen uzun haftalardan sonra, amcamın bir karış bile uzakta durmadığına inanamıyordum. Boyu benden daha uzundu ve yaşı yüzünün her çizgisinde belli olsa da duruşu belli belirsiz bir güçlülüğe işaret ediyordu.

Gülümsemesi hâlâ yerindeydi, neredeyse sevgi dolu bir şekilde omzumu okşadı. "Artık kirli dizleri ve sıyrılmış dirsekleriyle hatırladığım kız değilsin."

"Bir süre için değil," diye kabul ettim. "İyi görünüyorsun, Tío." "Ve sen," dedi usulca, "tıpkı kız kardeşime benziyorsun."

Oda bir sessizliğe büründü. Görmekten ziyade hissettim, bakışlarını Odadaki herkes. Bay Hayes ve diğer beyler ayaktaydı, son ikisi beni utanmaz bir merakla izliyordu.

"Yeğeniniz," dedi adamlardan biri kalın bir Fransız aksanıyla.

"İnanılmaz! Ama bu Lourdes'in kızı olmalı o zaman." Fransız sustu, derin bir kızarıklık solgun yanaklarını gölgeledi. Saçsız kafası yumuşak ışıktaki parlıyordu.

mum ışığı yemek odasını aydınlatıyordu. "Bağışlayın beni, çok üzgünüm. Ailenizin başına gelenleri duyunca çok üzıldüm."

"Mösyö Maspero, Sör Evelyn, yeğenim Bayan Inez Olivera'yı takdim etmeme izin verin. Kendisi kısa bir ziyaret için geldi." - Sertleştım ama itiraz etmedim.

- "Manzaranın tadını çıkarmak için. Canım, Bay Hayes'le tanışmışsındır umarım?"

Amcam onu rıhtıma gönderdiğine göre, benim gönderdiğimi biliyordu. Ama ben de ona uydum. "Aldım, teşekkürler."

Sör Evelyn başını eğdi ve garsonlar ilave bir yer düzeni getirirken ayağa kalktık. Beş konuk için her şey ayarlandıktan sonra oturduk. Amcam ve ben bir tarafta dirseklerimiz birbirine değecek şekilde sıkışmıştık, Bay Hayes ise masanın başında, benim karşı tarafımda oturuyordu.

Beni göndermek isteyen iki kişi tarafından işaretlendi. Bay

Hayes dar alana baktı. "Sizinle yer değiştirebilirim." Tío

Ricardo bana baktı. "Ben rahatım, ya siz?"

Sesinde en ufak bir meydan okuma belirtisi vardı.

"Perfectamente."

Garson, kalın ve lüks kâğıtlara basılmış, tereyağı renginde menüler getirdi. Menüleri incelerken sohbet durgunlaştı, tek ses Mösyö Maspero'dan geliyordu, o da seçimleri takdirle mırıldanıyordu.

Abartılıydılar; haşlanmış levrek,

tereyağlı pilav eşliğinde beyaz şarapta sızlanmış tavuk, mevsim salatası eşliğinde kavrulmuş yaban ördeği ve tatlı olarak çikolatalı kek ve taze meyve eşliğinde Türk kahvesi. Her şeyden bir tane denemek istedim ama kendimi tuttum ve Portekiz usulü hazırlanmış tavuk sipariş ettim. Diğer herkes balık istedi, bu da bana onların benim bilmediğim bir şey bildiklerini düşündürdü. Garson birkaç şişe Fransız şarabı getireceğine söz vererek ayrıldı.

"Bir dahaki sefere balık sipariş edin," dedi Mösyö Maspero. "Nil'den her gün taze yakalanıyor."

"Kulağa çok lezzetli geliyor. Böldüğüm için özür dilerim," dedim. "Size hakaret edildiğini duymak için tam zamanında geldim, Sör Evelyn."

Bay Hayes boğuk bir kahkaha attı. Mösyö Maspero'nun hafif gözleri amcamdan Sör Evelyn'e kaydı. Tío Ricardo kollarını kavuşturdu, yüzünü bana doğru çevirdi, ela gözlerinde gizlenen bir eğlence vardı. Beni anlamaya çalışırken zihninde dönen düşünceleri ancak hayal edebilirdim. Ama gerçek çok basitti. Boş konuşmalardan üzüntü duyuyordum ve amcam açıkça

sevmediği insanlarla yemek yemek için bir neden. Varlığımın onu peşinde olduğu şeyden alıkoymasına izin vermeyecektim.

Bu beni iyi bir duruma sokmaz.

Kimse cevap veremeden şarap geldi ve hemen muhteşem, uzun saplı kadehlere dolduruldu. Bay Hayes uzun bir yudum aldı. Sadece viskiden hoşlanmıyor demek ki. Sör Evelyn sandalyesinde soğuk bir sessizlikle oturuyordu.

"Haklısınız Matmazel," dedi Mösyö Maspero. "Amcanız gücendirmek istedi ve başardı da. Bunun davasına nasıl yardımcı olacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Ama belki de istediğini elde etmek için zekice bir hiledir."

"Peki sebebi ne?" Ben sordum.

"Buna cevap verecek misiniz, Bay Marki?" Sir Evelyn soğuk bir ses tonuyla sordu. "Şimdiye kadar konuşmanın çoğunu siz yaptınız."

İki adam birbirlerine bakıyor, nefes almak dışında neredeyse hiç hareket etmiyorlardı. Sessizliğini koruyan Bay Hayes'ten işaret aldım, parmakları tabağının yanındaki bıçağın kenarıyla oynuyordu. Sonunda amcam bana döndü. "Mısır, hayatlarının çoğunu büyük otellerde geçiren, birçok ülkeyi ziyaret eden ama dil öğrenme zahmetine girmeyen, her şeye bakan ama hiçbir şey görmeyen insanlarla dolup taşı. Ayak izleriyle gezegeni mahvediyorlar ve paha biçilmez tarihi eserleri alarak Mısırlılara saygısızlık ediyorlar.

nesnelere ve anıtlara zarar veriyorlar. Bu iki adam buradaki durumu iyileştirecek imkânlarla sahip."

"Evet, az önce söylediniz," dedi Sir Evelyn. "Biz sadece iki kişiyiz. Turistlerin arkeolojik alanları tahrip etmesini nasıl engelleyeceğiz? Sandıklarında tarihi eser kaçakçılığı yapmalarını nasıl engelleyeceğiz? Bu imkânsız."

Tío Ricardo ince, tel çerçeveli gözlüklerini düzeltti. "Sen ayarladın Örneğin kopyaların ülke dışına çıkmasına izin vererek. Neredeyse hiçbir şey kaydedilmiyor, incelenmiyor ya da buradaki insanların erişimine sunulmuyor. Binlerce insan

Mısır tarihine ait binlerce nesne yok oluyor-" Mösyö Maspero, "Şimdi, adil olun," diye itiraz etti. "Ben Mısır Müzesi'nin Müze kendim-"

"Satış odanız hakkında her şeyi biliyorum," dedi amcam. "Yıllar boyunca açtığın mumyaların hepsinin üzerinde bir fiyat etiketi olmamasına şaşırdım. onları."

Tío Ricardo'nun yumuşak tonuna, kibar gülümsemesine rağmen, iki adamdan hiç hoşlanmadığımı hissettim. Çatal bıçak takımını tutuş şeklinden, elindeki

Mösyö Maspero ya da Sör Evelyn ne zaman konuşsa gözlerinin kenarları geriliyordu.

Mösyö Maspero kızardı, bıyıkları delice titriyordu. "Çok ileri gidiyorsun Ricardo!"

Yavaşça Bay Hayes'e doğru eğildim. Kokusu bana malikânemizin arazisini örten sabah sisini hatırlattı: odunsu, hafif tuz ve misk kokusu. Yeterince yaklaştığımda boğazımı usulca temizledim. Dikkatini tartışan adamlardan ayırmadan onaylamak için çenesini aşağı eğdi.

"Evet?" diye sordu nefesinin altında.

"Satış odası mı?"

Çenesinin gerilmesi dışında ifadesi dikkatle nötr kaldı. "Maspero turistlerin müzesindeki kazılardan çıkarılan eserleri satın almasına izin veriyor.

Heykelcikler, figürinler, mücevherler, çömlekler ve benzerleri."

Gözlerimi kırptım. "Tarihi öneme sahip nesneler satılık mı?"

"Doğru."

"*Turistlere* mi?"

"Yine doğru."

Sesim yükseldi. "Peki para tam olarak *nereye* gidiyor?"

Konuşmaları aniden kesildi. Üç adam da bana bakmak için yerlerinden kıpırdandılar. Amcamın yüzünde isteksiz bir hayranlık ifadesi vardı.

Sör Evelyn dudakları kaskatı kesilmiş ve zorlukla kıpırdarken, "Elbette hükümete dönüyoruz," dedi. Oturduğumda bana merakla bakmıştı ama şimdi bariz bir hoşnutsuzlukla bana bakıyordu. Ne kadar da çabuk gözden düşmüştüm.

Toparlayabildiğim kadar vakarla Bay Hayes'in yanından uzaklaştım.

"Ve para eninde sonunda İngiltere'ye gidecek. İşler böyle yürümüyor mu Sör Evelyn?" Tío Ricardo bilmiş bir bakışla sordu. "Sanırım zengin bir adam olmaya başladığınızı söylemek doğru olur."

Sör Evelyn'in ifadesi taş kesildi.

Amcam güldü ama bana tuhaf geldi. Sanki hiç eğlenmemiş gibiydi. Gerginlik omuzlarında toplanmıştı. "Sadece iki adam olduğunuzu söylüyorsunuz, oysa ben o odada yabancı alıcılar tarafından sayısız değerli eserin satıldığını biliyorum. Hiç kimse Bay Sterling'den daha kötü olamaz," dedi Tío Ricardo. "Adam içler acısı bir haydut."

Bir nefes verdim ve yüksek sesle öksürerek sesi kapattım. Kimse fark etmedi. Bay Hayes dışında kimse.

"İyi misiniz, Senyorita Olivera?" Bay Hayes öne doğru eğildi ve dikkatle yüzümü inceledi. "İsmi tanıdınız mı?"

Amcam bana bir bardak su uzattı ve cevabımı dikkatlice düşünmek için zaman kollayarak uzun bir yudum aldım. Onunla tanıştığımı itiraf etmeli miydim?

Bay Sterling'i mi? Ama bunu yapmak için babamın ne yaptığını ortaya çıkarmam gerekiyordu. Bana eski bir Mısır yüzüğü göndermiş, onu ülke dışına kaçırmış ve gerekçesini hiç açıklamamıştı. Tío Ricardo bunu pek onaylamazdı, Abdullah'tan bahsetmiyorum bile. Yaptığı şey hakkında ne düşündüğümünden bahsetmiyorum bile. Babam aklını yitirmişti.

Bardağı indirdim. "Tanımak isteyeceğim birine benzemiyor."

"Ve yapmamalısın da," dedi Tío Ricardo. "Adam hapiste olmalı."

"Şimdi, buraya bakın. O bir arkadaş-" Sör Evelyn araya girdi.

Amcam homurdandı. "Çünkü sana müstehcen miktarda para kazandırıyor."

."

Sir Evelyn, "Yasaları harfi harfine uygulayan-" dedi.

"Mısır Başkonsolosu olarak yaptığınız kanunlar," Tío Ricardo dedi, eli kumaş peçetenin etrafında yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Ülkenin maliyesini sen yönetiyorsun. Mısır'ı İsmail Paşa'nın başlattığı ilerlemeden mahrum bırakan sizsiniz. Okulları kapatan sizsiniz.

Mısırlılar yüksek eğitimden ve kadınlar için fırsatlardan mahrum bırakılıyor."

"İsmail Paşa'nın Mısır'ı nasıl batırdığından bahsetmediğinizi fark ettim. Borç," dedi Sir Evelyn kuru bir sesle. "Avrupa'nın bu ülkenin işlerine karışmasının nedeni o. Mısır borcunu geri ödemelidir."

Amcam şakaklarını ovuşturdu, yorgunluk alnından geçen her çizgiye derin oluklar halinde kazınmıştı. "Yine başlama. Anlatmak istediğim şeyi kasten kaçırıyorsun."

"Eh, bien. Ne istiyorsunuz?" Mösyö Maspero sordu.

"Beyler," diye başladı Tío Ricardo derin bir nefes aldıktan sonra. "Sizden kayınbiraderim Abdullah'ı Eski Eserler Servisi'nin başına getirmenizi rica ediyorum.

Masada bir koltuğu hak ediyor."

Mösyö Maspero, "Ama bu *benim* işim," diye mırıldandı.

Sir Evelyn soğuk bir ifadeyle, "Bu iş için yeterli değil, Bay Marki," dedi. "Ekibiniz en son ne zaman bir şey keşfetti? Siz ve Abdullah her sezon eliniz boş dönüyorsunuz. Pek ilham almadığım için beni bağışlayın."

Mösyö Maspero, "Eğer eserlerin Mısır'dan çıkarılıp götürülmesine yasal bir yol tanımasaydık, o zaman yasadışı müzayedelerin yeniden yaygınlaşmasına neden olurduk," diye düşündü. "Kabul etmelisiniz ki benim görev süremde ülkeyi terk eden objelerde belirgin bir azalma görüldü. Sanırım hepimiz biraz boyun eğmeyi öğrenmeliyiz."

Tío Ricardo, "Kayınbiraderime ne hissettiğini sorun, belki o zaman sizi dinlemeye meyilli olurum," dedi. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Mısır sınırlarından ne kadar objenin çıktığını tespit etmek imkansız, çünkü birçoğu çalınıyor. Siz de Mısır Keşif Fonu'na izin verdiniz."

Mösyö Maspero, "Ülke dışına bir şey çıkarmadan önce *sormak* zorundalar," dedi öfkeyle. "Her şey devletin gözetimi altında. Eski Eserler Servisi."

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Eski Eserler Servisi, herhangi bir Mısırlılar mı? Tío Ricardo'ya ve onun sıkılmış çenesine baktım. Kaynar suyla dolu bir çaydanlık gibiydi ve neredeyse ısıklık çalmaya hazırdı. Burada oturup konuyu tartışan Abdullah olmalıydı. Ama amcamın daha önceki sözlerini, Abdullah'ın masada oturmasına bile izin verilmemesinden duyduğu hayal kırıklığını anlıyordum.

"Ne iş yaptığınızı unuttunuz mu Bay Marki?" Sir Evelyn sordu. "Siz de diğerleri gibi bir hazine avcısısınız ve Hem de berbat bir tane. Her ay para kaybediyor. Senin ve Abdullah'ın kazı alanlarınızı nasıl işlettiğinizi, işçilerinize fahiş meblağlar ödediğinizi duydum-"

Tío Ricardo alay etti. "Geçim ücreti mi demek istiyorsun? *Kimse* benim için bedavaya çalışmaz-"

"-Sen arkeolog kılığına girmiş bir aptalsın," dedi Sir Evelyn, sesi amcamınkinden daha gür çıkıyordu.

Mösyö Maspero bir protesto sesi çıkardı. Bay Hayes gözlerini kıstı. Gözleri tehlikeli yarıklara dönüştü. Parmak eklemleri yemek tabağının yanındaki bıçağın sapına değdi. Sandalyemde kıpırdandım, kalbim çılgınca çarpıyordu. Amcama, çenesinin inatçı çizgisine, sıkılı ellerine baktım. Daha önceki hayal kırıklığıma rağmen, beni Mısır'da hiç istememesine rağmen

ona olan hayranlığım arttı. Söylediklerine ve hatta söylemediklerine bile katılıyordum.

Herkes geçinebileceği bir ücreti hak ediyordu. Hiçbir insana yaptığı işin, seçimlerinin ya da hayallerinin önemi yokmuş gibi davranılmamalıydı.

"Sen aptal değilsin," diye fısıldadım ona.

Tío Ricardo bana baktı, kısmen şaşkınlıkla, sanki yanında oturduğumu, neredeyse dirsek dirseğe olduğumuzu unutmuş gibiydi.

Sir Evelyn tekrar, "Bir *apтал*," dedi ve bu kez sözlerinin hedefi Ben.

Parmaklarım bardağıma uzanırken ona ters ters baktım. İçine atmak istedim.

Yüzünü.

"Whitford," diye uyardı Tío Ricardo acil bir sessizlikle.

Bay Hayes bıçağı bıraktı ve onun yerine içkisini kaldırıp uzun bir yudumda boşalttı. Koltuğuna yaslandı, ellerini sakın bir şekilde düz karnının üzerinde kavuşturdu, sanki bir saniye önce cinayet işlemeyi düşünmüyormuş gibi yüzüne dingin bir ifade yerleşti.

Biri masamıza yaklaştı, görkemli bir duruşu ve kurnaz bakışları olan yaşlı bir Mısırlı. Amcam nereye baktığımı fark etti ve omzunun üzerinden şöyle bir baktı, sonra hemen ayağa kalkarak adamı selamladı. Bay Hayes de onu izledi ama Sör Evelyn ve Mösyö Maspero oturmaya devam etti. Uygun görgü kurallarını bilmediğim için ben de yerimden kalkmadım.

"Yargıç Yusuf Paşa," dedi Tío Ricardo kocaman gülümseyerek. Sonra sesini alçalttı ve sadece yargıcın duyabileceği bir şey söyledi. Birkaç kelime daha konuştular ve sonra amcamla Bay Hayes yerlerine döndüler. Masadaki hava daha da bozulmuştu. Sör Evelyn'in yüzü domates kırmızısına dönmüştü.

Sir Evelyn sert bir tavırla, "O adam bir milliyetçi," dedi.

"Farkındayım," dedi Tío Ricardo neşeyle. "Mostafa Paşa'nın yönettiği gazetenin hevesli bir okuyucusudur."

"Birlikte vakit geçirdiğiniz insanlar bunlar mı?" Sir Evelyn sordu. "Ben olsam dikkatli davranırdım Ricardo. Kendini yanlış tarafta bulmak istemezsin."

"Savaştan mı bahsediyorsunuz, Sir Evelyn?" Bay Hayes tükürdü.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Şimdiye kadar, konuşmanın liderliğini Tío Ricardo'ya bırakmaktan memnun görünüyordu. Bay Ricardo'dan öfke yayılıyordu.

Hayes'in gergin omuzları.

Amcam bana doğru uzandı ve elini Bay Hayes'in koluna koydu. "Sir Evelyn hepimizin Tevfik Paşa gibi davranmamızı tercih ederdi, eminim."

Tewfîk Paşa, İsmail Paşa'nın oğlu. Şimdiki Hidiv hakkında, Sir Evelyn'in iğrenç politikalarını desteklediği ve babasının Mısır'da kaydettiği ilerlemeyi yok ettiği dışında pek az şey biliyordum. Babamın, adamın İngiliz politikasına uysalca boyun eğmesinden yakındığını hatırlıyordum.

Sör Evelyn keten peçetesini yere attı ve ayağa kalktı. "Bu konuşma ile işim bitti. Sizin yerinizde olsaydım Bay Marki, fikirlerinize dikkat ederdim. Mısır'da herhangi bir yeri kazmak için izniniz olmayabilir, öyle değil mi Mösyö Maspero?"

"Şey, ben ..." Mösyö Maspero bocaladı.

Sör Evelyn'in burun delikleri alevlendi ve sonra sırtını dikleştirerek uzaklaştı. Yemek odasından çıkarken arkasına bile bakmadı.

"Yapılması gereken çok iş var," dedi Mösyö Maspero sessizce. "Bence hepsi kötü değil." Fransız içini çekti ve ayağa kalkarak Sir Evelyn'in peşinden gitti.

Konuşmanın gidişatına bakılırsa, bu akşamın kalıcı yankıları olacaktı. Daha önce hatırlamıyordum ama Mısır'da hafriyatçıların çalışmasına izin verenin Mösyö Maspero olduğunu hatırladım. Ruhsatları uygun gördüğü şekilde veriyordu.

Amcam bir tane daha alamayabilir.

"İyi gitti," dedi Bay Hayes kuru bir sesle.

"Lütfen-" diye başladı amcam.

"Elbette," diye mırıldandı Bay Hayes. Hızla yolundan ilerledi sayısız masa ve sandalyeyi, sessiz dedikoduları ve kabaca bakan otel müşterilerini görüp kemerli girişten geçerek gözden kayboldu.

"Bay Hayes nereye gidiyor?" Ben sordum.

Tío Ricardo kollarını kaslı göğsünün genişliği boyunca kavuşturdu ve beni inceledi. Daha önceki nezaketinden eser kalmamıştı. Birbirimize ihtiyatla baktık. Benim hakkımda ne gibi varsayımlarda bulunmuş olursa olsun, sırf o söyledi diye gitmeyecektim.

"Kızgın mısın?" İspanyolca sordum.

"Bana itaatsizlik etmemeni tercih ederdim," dedi. "Buraya, *farklı* bir kıtaya seyahat etme şeklini düşündüğümde . . . *sence* annen ne derdi, Inez?"

"Onların sayesinde buradayım."

İfadesinde bir şey değışti, ağzının kenarlarında hafif bir çekilme oldu. Belli belirsiz bir rahatsızlık ifadesi. "Onlar da seni burada istemezdi."

Sözleri karnımın derinliklerinde esneyen bir çukur açtı. Etrafımızdaki konuşmalar uzak görünüyordu. Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım ama boğazım düğümlendi.

Yüz ifadesi acımasızlaştı. "Mısır'a geldikleri onca yıl boyunca hiç davetiye gönderdiler mi?"

Sadece bakabildim. Cevabı biliyordu.

"Hayır, yapmadılar," diye devam etti. "Vasiyetleri beni senin vasin olarak belirledi ve bu nedenle benim gözetimimdesin ve onların istediği gibi devam etmek istiyorum."

"Mektubunuz beni tatmin etmedi." Kara kaşları kalktı.

"¿Perdón?"

"Gayet açık konuştum. Onlara ne oldu? Neden çölde seyahat ediyorlardı? Muhafızları ya da yardımcıları yok muydu? Bir rehber?"

"Bu tarifsiz bir trajediydi," dedi sertleşmiş dudaklarının arasından.

"Ama hiçbir şey yapılamaz. Çöl insanları canlı canlı yiyor ve su, gölge ya da güvenilir ulaşım olmadan birkaç gün sonra hayatta kalmak imkansız."

Öne doğru eğildim. "O şeylerden hiçbirine sahip olmadıklarını nereden biliyorsun?"

"Çok basit Inez," dedi sessizce. "Öyle olsaydı, hâlâ hayatta olurlardı."

İki garson, ellerinde dumanı tüten tabaklarla masaya geldi. Kimin ne sipariş ettiğini doğru bir şekilde hatırlayarak yiyecekleri masaya yerleştirdiler ve ardından yemeğin tadını çıkarmamız için bizi yalnız bıraktılar.

"Bay Hayes'i bekleyelim mi?"

Tío Ricardo başını salladı. "Yemeğini hâlâ sıcakken ye."

Birkaç ısırik aldım ve her şeyin tadı harika olsa da fark etmedim bile. Amcamın davranışları beni derinden yaralamıştı. Beni Arjantin'den Afrika'ya taşıyan gemide seyahat ederken, beni kollarını açarak karşılayacağı bir buluşmanın hayalini kurmuştum. Ne de olsa o *ailemdendi*. Birlikte olanların üstesinden gelecektik ve sonra beni de tıpkı aileme yaptığı gibi kanatları altına alacaktı. Reddi sinirime dokunmuştu. kalbime yakındı. Benimle konuşmadı ve beni burada istemedi. I

öfkeli bir şekilde düşünerek şarabından bir yudum aldı. Ailemle ilgili sorularıma cevap vermesi için onu nasıl ikna edebilirdim?

Babamın gönderdiği altın yüzüğü ve Bay Sterling'in ona bir elmasmış gibi nasıl baktığını düşündüm. Aklıma bir fikir geldi, gölgeler arasında yanan bir kibrit gibi parlaktı.

"Annem bir tekneniz olduğundan bahsetti."

Amcam başını eğdi. "Yeni satın aldım." "Peki ona hangi firavunun adını verdiniz?"

"*Elephantine* adını ben seçtim," dedi. "Aswan yakınlarındaki bir adadan sonra." "Ne kadar ilginç!" Dedim, bir yudum daha alarak. Şarabın tadı keskindi. "I

gibi bir şey seçeceğinizi düşünürdüm. Kleopatra."

Tío Ricardo küçük bir gülümsemeye, "Benim hayal gücüm bundan biraz daha fazladır," dedi.

"Mısır tarihinde büyüleyici bir karakter, sizce de öyle değil mi?"

Çatalını ağzına götürürken durakladı. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

Sonraki sözlerimi dikkatle tarttım. Fikrimin zayıf olduğunu hissediyordum; yanlış bir adım atarsam beni reddetmeye devam edebilirdi. Ama onu şaşırtabilirsem, hayatının işine aşına olduğumu gösterebilirsem ve bir şekilde belki de kalmama izin verebilirdi.

Eldiveni indirdim.

"İki güçlü adamı sevdi ve onlara çocuk doğurdu. Zeki bir stratejistti, nasıl donanma kurulacağını biliyordu ve atalarının hiçbirini öğrenmeye zahmet etmemişken o eski Mısırca konuşuyordu." Öne doğru eğildim ve fısıldadım. "Ama hepsi bu kadar değil, öyle değil mi Tío Ricardo?"

"Neden bahsediyorsun, querida?"

Başımı eğerek daha da öne doğru eğildim. O da benim duruşuma gözlerini eğlenerek devirerek karşılık verdi. Yavaşça avucumu ağzıma götürdüm ve kulağına fısıldadım. "Kleopatra'nın mezarını arıyorsun."

Beyaz

İkiliyi lobiye kadar takip ettim, beni görmemeleri için yeterince uzakta durmaya özen gösterdim ama yine de görüş alanımda olacak kadar da yakındım. İkisi de takip edilmeyi beklemiyordu zaten. Gecenin içine doğru ilerlediler ve Shepherd'ın açık terasında durdular.

Kahire'nin işlek caddelerinde. Dört tekerlekli arabalar turistleri gece, kınalı yeleli eşekler yolu tıkarken. Gölgelemin arasında, bir palmye saksısının yanında, hedeflerimin duyabileceği mesafede saklandım. İkisi de çabalarımı hayal kırıklığına uğratmadı.

Sir Evelyn parmaklarını şıklattı ve otel görevlilerinden biri koşarak geldi. Bir araba istedi ve genç işçi onun emrini yerine getirmek için koşarak gitti.

Sir Evelyn, "Sadece daha da tahammül edilemez hale geldi," diye mırıldandı. "Onun küstahlığına nasıl katlanabiliyorsunuz bilmiyorum."

"Bay Marqués genellikle oldukça çekicidir ve onun ya da iş ortağının uzmanlığını inkar etmek mümkün değildir-"

"Eğitimsiz bir Mısırlı olan."

Mösyö Maspero boğazının arkasından bir protesto sesi çıkardı. "Yurtdışında kapsamlı bir eğitim aldığına inanıyorum-"

"Hayır," diye başladı Sir Evelyn düz bir sesle, "önemli olduğu yerde."

Mösyö Maspero hafifçe onaylamayan bir sesle, "İngiltere'de demek istiyorsunuz," dedi.

İngiliz fark etmedi. "Tavsiyemi dinlemeli ve Mısır'da çalışma yeteneklerini engellemelisiniz. Ne yapacakları belli olmaz ve kontrol edilemezler. Eğer başka bir Urabi isyanı olursa, Ricardo ve Abdullah'ın bunu destekleyeceğinden emin olun. Onlar ve ikiyüzlü Bay Hayes."

Yumruklarımı sıktım, kanım damarlarımda dolaşmaya başlamasına rağmen kendimi yavaşça nefes almaya zorladım. İsyana Mısırlı milliyetçiler önderlik etmişti ama iki yıl önce İngiltere'ye karşı verdikleri savaşı kaybetmişlerdi. Ve şimdi ülke İngiltere'nin egemenliği altındaydı.

Mösyö Maspero, "Gerekçelerim olmadan yapamam," dedi.

"Sende çok var!" Sir Evelyn tükürdü. "Yöntemlerimize uymayı reddetmesi, bulgularının hiçbirini rapor etmemesi, Abdullah'ın kazı planlarıyla ilgili belirsiz ve tatmin edici olmayan açıklamaları. O bizim kurallarımıza göre oynamayan serseri bir mayın."

"Yöntemlerinin o kadar da kötü olduğuna ikna olmadım."

Sir Evelyn şaşkın bir ifadeyle arkasına döndü. Bağırmmamak için kendini zor tutuyor gibiydi, ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. "Kanıt ihtiyacınız varsa, bunu elde edebilirim."

Mösyö Maspero ayaklarının üzerinde kıpırdandı ve sinirli bir şekilde bıyıklarını burdu. "İşte! Sanırım araba geliyor."

Ama Sör Evelyn uzanıp kolunu kavradı ve yüzü alacalı bir kırmızıya döndü. Patlamaya hazır bir aleve yaklaşan aseton gibiydi. Sonraki sözleri bir haykırıştı. "Beni duymadın mı?"

"Evet," dedi Mösyö Maspero sessizce. Sonra başka bir şey daha söyledi, içeriden terasa çıkan başka bir partinin gürültüsünden anlamadım.

"Mükemmel bir adamım var ve Aswan'da ona yardımcı olacak ajanlarım da var. İhtiyacınız olan her şeyi toplayabilir," dedi Sir Evelyn.

Bu sözler dişlerimi kenetledi. Aswan, Philae'ye benim rahatım için biraz fazla yakındı. Gölgelelerin arasından sıyrılıp Fransız'ın yüzünü daha iyi görebilmek için yer değiştirdim. Ama her ne dediyse kaçırmıştım. Çift ileriye doğru yürüdü, merdivenlerden indi ve sonunda bir arabaya bindi. Sör Evelyn sanki sonunda duyulmuş olabileceklerini fark etmiş gibi başını yarıya kadar çevirdi. Önemli değildi, beni görmeyecekti. Ayrıca yeterince duymuştum.

Sir Evelyn'in elinde hazır bir casus vardı.

Capítulo Seis

Tío Ricardo yavaşça sandalyesinin pelüş arkalığına yaslandı, bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. Onun tüm dikkatine sahip olmak, onu bu kadar şaşırtmış olmak beni heyecanlandırmıştı. Annem ve babam uyanık oldukları her anı onunla geçirirdi ve ben de hikâyelerini dinlerdim. Bitmek bilmeyen öfkesi, şaşmaz iş ahlakı.

Mısır sevgisi. Konuştuğu her kelimede yetkinlik soluyordu.

Zihnimde bir efsaneye dönüşmüştü - kızdığım bir efsaneye.

Annemle babamı ısrarcı ve baş belası bir siren gibi okyanusun ötesine çeken oydu. Ama bir yetişkin olarak onunla yüz yüze görüştüğümde, ailemin neden onu her kazısında maddi olarak desteklediğini ve ona yardım ettiğini nihayet anladım.

Amcam onların sadakatine ilham kaynağı oldu.

"Kleopatra'yı aradığımı sanıyorsunuz." Tío Ricardo yüz ifademde herhangi bir zayıflık belirtisi olup olmadığını ölçtü. Muhtemelen yalan söylediğini düşünüyordu. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Düzgün bir bilgi alışverişi yapalım," dedim. "Siz bir soru sorun, ben cevaplayayım, ya da tam tersi. Bence bu fazlasıyla adil. Te parece bien?"

"Ben senin vasinim," diye hatırlattı Tío Ricardo bana nazikçe. "Senin refahını sağlamanın ötesinde sana hiçbir şey borçlu değilim."

Öfke, görüş alanımın arkasında kırmızıya dönüştü. "Yanılıyorsun. Bundan daha fazlasını borçlusun ve bunu biliyorsun. Orada-"

Bay Hayes masaya yaklaşırken, "Oh, Tanrıya şükür," diyerek sözümü kesti. Ona kaşlarımı çattım ama fark edilmedi. "Açlıktan ölüyorum," dedi memnun bir iç çekişle koltuğuna çökerken ve amcama baktı.

"Haklıymışsın."

Amcam bu açıklamayı gözünü bile kırpmadan kabul etti. "Gerçekten mi? Ne kadar ilginç."

"Öyle düşünebilirsiniz," dedi Bay Hayes. "Ama bu benim için çok daha fazla iş demek." Bana doğru bir çatal işaret etti. "Hâlâ burada ne işi var?"

Öfkelendim. "*Şu anda* burada oturuyor ve kendi adına konuşabilir."

Tío Ricardo kırılmış sakalını sıvazlayarak, "Onu yemek yemeden gönderemezdim," dedi. "Inez, Mısır'ın son firavununun mezarını aradığımı sanıyor."

Bay Hayes başını bana doğru çevirdi. Kumral saçlarından bir tutam alnına doğru belli bir açıyla düşüyordu. "Öyle mi?"

"Tüm numaraları bırakalım," dedim. "Yalan söylenmesinden nefret ettiğimden bile daha çok nefret ediyorum. İhtiyacın olan bilgiye sahibim, Tío. Bunu seninle paylaşmaktan mutluluk duyarım, ama sadece bazı sorularıma cevap verirsen."

Bay Hayes'in gözleri amcama kaydı. "Anlaştık," dedi Tío Ricardo.

Sonunda ilerleme kaydedildi.

Çantamdan bir dolmakalem çıkardım. Her zaman yanımda bir tane taşırım.

Altın yüzük çalınmış olabilirdi ama onu uzun uzun incelemek için aylarım vardı. Her satırını, her hiyeroglifini biliyordum. Saniyeler içinde çizebilirdim; dinlenen aslan, şahin ve tüy, asa ve sembolleri çevreleyen, içinde adı geçen kişi için sonsuz koruma sağlayan *shen* halkası. Peçetem uygun bir tuval olabilirdi ve ben de onu kucağımdan açıp masanın üzerine düz bir şekilde koydum. Bin ya da daha fazla yıl önce mücevherin yüzeyine damgalanmış olan sembolleri hızlıca çizdim. İyi bir ölçü olması için yüzüğün kabaca boyutlarını da ekledim. Sonra bezi amcamın önüne serdim.

İkisi de kartuşu inceledi ve hep birlikte, çok yavaşça bana baktılar. Tío Ricardo sessizce hayrete düşmüştü, kaşları neredeyse saçlarının hizasına geliyordu, Bay Hayes ise yerini alçak bir kıkırdamaya bırakana kadar gürleyen bir ifadeyle oturuyordu. Güldüğü zaman mavi gözlerinin kenarları kırışıyordu.

"Lanetleneyeğim." Bay Hayes matarasından bir yudum aldı. Amcamın gözleri seğirdi.

Ekmek sepetini Bay Hayes'e doğru ittim. "İçkinizin yanında biraz ekmek alın."

Bay Hayes'in ağzının kenarları derinleşti. Bana gülmemeye çalışıyordu. Dikkatimi tekrar amcama çevirdim.

"Peki bu yüzüğü nerede gördün?" Tío Ricardo hayret dolu bir ses tonuyla sordu.

"Sorularıma cevap verecek misiniz?" diye sordum.

Tío Ricardo öne doğru uzandı ve üst kolumu kavradı. Başparmağı derime battı ve acıtmasa da beni tedirgin etti. Yüzü ateşli bir parlıltıyla parlıyordu. Amcam kolumu çekiştirerek beni daha da yaklaştırdı. "¿Donde?"

Bay Hayes hemen ayıldı, gözleri Tío Ricardo'nun eline kaydı. Önsezilerim doğruydu. Yüzük önemliydi, hatta Kleopatra'nın kendisine ait bile olabilirdi. Ve babam onu Tío Ricardo'ya vermek yerine bana göndermişti.

İkisinin de haberi olmadan.

Bay Hayes amcamın sandalyesini tekmeledi ve Tío Ricardo sanki bir rüyadan yavaşça uyanıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. Tutuşunu gevşetti. Kurtulmak istedim, ama hareketsiz kaldım, izleyeceğim en iyi yolu merak ediyordum. Babamın şerefini lekelemek istemiyordum ama ben dürüst olmazken amcamın dürüst olmasını nasıl bekleyebilirdim?

"Baban hastanedeyken sana bu yüzüğün bir çizimini gösterdi mi? Arjantin mi?" Bay Hayes bir süre daha sessiz kaldıktan sonra sordu, dikkati hâlâ amcamın elindeydi.

Çenemi kaldırdım ve kararımı verdim. "Aylar önce babam bana bir paket gönderdi. İçinde tek bir eşya vardı." Parmağımı kumaş peçeteye vurdum. "Bu altın yüzük."

İkisi de yüzlerinde bir şey belli etmiyor, daha fazlasını söylememi bekliyorlardı. "Ben tesadüflere inanmam." Derin bir nefes aldım ve hikâyeme devam ettim. "Teyzem Kleopatra hakkında bir şeylerden bahsetmişti.

Annemle babamın hâlâ hayatta olduğunu sandığım zamanlarda. Senin onu aradığını ima etti, Tío. Mısır'a vardıktan sonra bu yüzüğün Nil Kraliçesi'yle bir ilgisi olduğunu öğrendim." Beklentiyle kaşlarımı kaldırdım. "Eee?"

"Yüzük nerede?" Tío Ricardo sordu. Beni bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

Bana daha fazla bilgi verene kadar cevap vermeyecektim. "Kleopatra'nın mezarını buldunuz mu?"

Amcam gözlerini devirdi. "Tabii ki hayır. Eserler çeşitli kazı alanlarının her tarafına saçılmış durumda. Mezar soyguncuları *hazinelerini etrafa* saçarak herkese kötülük yaptılar," dedi ve kelimeyi tükürdü, "çeşitli pazarlarda. Ben *şahsen* sayısız soylu aileye ait eşyalar buldum. son dinlenme yerlerinin dışında." Buradan amcamın sesi neredeyse bir haykırışa yükseldi. "Baban onu asla Mısır'dan göndermemeliydi, hele hele

posta servisine güveniyordu. Posta denizde kaybolsaydı ne olurdu?"

Bu iyi bir soruydu ve babamın davranışı şaşırtıcı olacak kadar alışılmadıktı. Sadece çok iyi bir nedeni olduğuna inandığı sonucuna varabilirdim.

"Ama bulmadı," dedim hemen. "Sence yüzüğü nerede bulmuştur?"

"Herhangi bir yerde olabilir. Başka bir mezarda, bir çömleğin altında gömülü. O

Belki de o lanet şeyi Han el-Halili'den satın almışlardır, bilemeyiz," dedi belli belirsiz. "Tanrı biliyor ya, çalıntı eserler çarşıda *her zaman ortaya çıkıyor*."

Nabzım boğazımda gümbür gümbür atıyordu. Eğer yüzüğü pazardan aldıysa, bunun bir kaydı olabilirdi. Birisi babamı görmüş olabilir, onu hatırlayabilirdi.

"Ama bu kadar soru yeter," diye devam etti Tío Ricardo. "Cayo'nun bana vermiş olması gerekirdi ve eğer sakıncası yoksa onu bana vermeni istiyorum. Bir ipucu olabilir."

"Bir ipucu mu?" Pelüş, yüksek arkalıklı sandalyemde biraz daha yükseğe otururken tekrarlardım. "Nasıl?"

Tío Ricardo bana, "Sen takımın bir parçası değilsin, querida," diye hatırlattı. "Eğer izin verirsiniz olabilirim," diye karşı çıktım.

"Kitaplar üzerinde çalıştım.

ailem verdi. Biraz Mısır tarihi bilgim var ve hiyerogliflere aşinayım. Sıcak beni rahatsız etmiyor, kum ya da kirlenmek de öyle. Buraya kadar kendi başıma geldim-"

"Başarılarınızla inanılmaz derecede gurur duysam da," diye başladı amcam. "Cevabım hâlâ aynı. Bu konuda bana güvenmeni istiyorum, Inez."

"Ama-"

"Bundan sıkıldım," diye araya girdi. "Yüzüğü bana ver."

Hayal kırıklığımı göstermemeye çalıştım. Herhangi bir duyguya kapılmam histeri ya da aynı derecede saçma bir şeyin habercisi olabilirdi.

"Ben de yorulduğum, Tío. Çok fazla sorum var. Ailem neden çöldeydi?"

Sana ihtiyaçları olduğunda *neredeydin*? Babam yüzüğü neden bana gönderdi? Ve neden onun mezarını bulmak için bir ipucu olduğunu bilmek istiyorum. İhtiyacım olan tüm bilgileri alana kadar sormaya devam edeceğim."

Tío Ricardo gözlerini ovuşturdu. "Şimdi zamanı değil." "Büyü hakkındaki eski masalları biliyor musun?"

Amcamın gözleri birden açıldı. "*Whitford*."

"Elbette," dedim hemen. "Babamdan."

Bay Hayes, "Büyü her yerde yavaş yavaş yok oluyor," dedi. "Ve burada, Mısır'da, büyülu enerjinin kalıntıları tuhaf hava modellerinde ortaya çıktı - çamurlar, çöl fırtınaları ve benzeri - ama aynı zamanda bazı eşyaların, çömlek parçalarının ve tek sandaletin de eski dünya büyüsunün ayırt edici özellikleri. İnanılmaz derecede ilginç olan şey, büyüünün aynı yerde bulunan çeşitli şeyler arasında aynı şekilde *hissedilmesi*di."

"Seni takip ediyorum," dedim. "Kleopatra'nın yüzüğüne eski bir büyüün dokunduğunu ima ediyorsun ve ben de sana katılıyorum. Başından beri ne zaman taksam garip bir karıncalanma ya da nabız hissettim. *Tadını* ağzımda aldım." Mr. Hayes'in kaşları bir parça kalktı. Konuşmasını bekledim ama sessizce düşünmeye devam etti. Onun bazı anılarını da gördüğümden bahsetmemeye karar vererek devam ettim. Günlük kayıtları gibiydiler. A yüksek sesle söylenemeyecek kadar özel olan ruhuna açılan bir pencere. "Yine de mezarını bulma konusunda nasıl bir ipucu olduğunu hala anlamış değilim."

"Yüzüğe yapışan büyü bizi, ilk yapıldığı zamanki büyüünün aynısına sahip diğer eşyalara götürebilir. Aynı büyüye sahip nesneler birbirlerini çağırır. Bu yüzden bu bir ipucu."

Hayes dedi ki. "Babanın bunu sana neden gönderdiğini bilmiyorum."

"Cevaplarınızı aldınız," dedi Tío Ricardo. "O yüzüğü istiyorum." "Ben de isterim." Derin bir nefes aldım. "Ama çalındı."

* * *

Bay Hayes amcamı ve onun fırtınalı ruh halini nasıl idare edeceğini kesinlikle biliyordu. Tío Ricardo ceketinin cebine uzandı ve aniden ayağa kalkmadan önce masanın üzerine bir avuç dolusu bozuk para attı. Sandalyesi devrildi, yemek odasından dışarı çıkarken tüm gözleri üzerine çekti, ikimiz de onun hızlı ve uzun adımlarını takip etmek için acele ettik. Bizi üçüncü kata çıkarırken güçlü sırtının gururlu çizgisini izledim.

Bay Hayes ellerini ceplerine soktu ve ıslık çalarak amcamın peşinden gitti. Odamın kapısına vardığımızda Tío Ricardo biraz sakinleşmişti. Bay Hayes'in neşeli melodisi olabilirdi. Amcam elini bana doğru uzattı.

Sözümü sakınmadan çantamdaki pirinç anahtarı aradım ve ona uzattım.

Önce o girdi.

Bay Hayes kenara çekildi ve açık kapıya doğru bir işaret yaptı. "Önden buyurun, Senyorita."

Yanımdan geçtim ve amcamın masanın üzerinde bir şeyler karıştırdığını görünce durdum. Kâğıtları karıştırıyor, kitapları ayıklıyordu. Sonra arkasını döndü, bakışları balkon kapısına takıldı. Orada hareketsiz kaldı, sanki bir anının tuzağına düşmüş gibiydi.

"Kazı alanına gitmeden bir gün önce hep çay içerlerdi," diyor Mr. Hayes alt tonda konuştu. "Balkonda."

Aynı anda birkaç duygu birden yaşadım. Kız kardeşini ve yakın arkadaşını kaybeden amcam için derin bir üzüntü. En büyük destekçileri ve hayatının hayali olan arkeoloji kariyerine inananlar. Bu acıyı paylaşamadığım için, beni açıkça dışlayan bir anıyı paylaşamadığım için burukluk.

Ve çölde dolaşan, şüphesiz onları başka bir Mısır gizemine işaret eden bir ipucunun peşinde olan aileme karşı öfke.

Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirler?

Çölün tehlikelerini herkesten daha iyi biliyorlardı. On yedi yıldır Mısır'a geliyorlardı. Sert kumları hafife almıyorlardı, ne sürekli patlayan fırtınaları, ne de susuz kalma riskini.

Tío Ricardo sanki ne hissettiğimi anlamış gibi bakışlarını kaçırıp tekrar bana baktı. Dikkati süssüz parmaklarıma kaydı. Kaşları çatıldı ve odanın içinde dolaşmaya başladı. Bay Hayes kendini koltuklardan birine attı. Ben de karşısına oturdum. Şişesini çıkardı ve uzun bir yudum aldı. Boşluğa baktı, şişenin kapağını dalgınca kapattı. Tekrar cebine girdi.

"Bence olaya iyi tarafından bakmalısınız," dedi Bay Hayes yumuşak bir sesle. "Yüzük artık kayıp değil."

"Whitford, aklını kullan," dedi amcam. "Bay Sterling'in nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Bay Hayes soğukkanlılıkla. "Ve şimdi gidebilirim ve-" Tío Ricardo başını salladı. "Üzerinde olmayacak."

Dikkatim gizemli Bay Hayes'e yöneldi. Uzun bacaklarını uzatmış, ayak bileklerinden çaprazlamış, başını koltuklardan birine dayamıştı.

aşırı doldurulmuş yastıklar. Sanki her an biri onu gümüş kaşıkla besleyecekmiş gibi kanepede uzanıyordu.

"Yüzük bir yerlerde saklı olacak," diye devam etti Tío Ricardo, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

"İmkânsız değil," dedi Bay Hayes boş boş.

Kısmen katkıda bulunacak yararlı bir şeyim olmadığı için, kısmen de ağzımı her açtığımda Bay Hayes beni uyaran bir bakış attığı için sessizce konuşmalarını izledim. Ama aklıma bir fikir gelmişti ve en azından açık açık söylemeye değer olduğunu düşündüm. "Burada polise resmi bir şikâyetle bulunabilirim. Eğer yüzüğün çalındığını resmi bir kağıda yazdırabilirsek-"

"Bay Sterling'in poliste birçok arkadaşı var. Polislerin uslanmaz Sir Evelyn," dedi Tío Ricardo sabırsızlıkla. "Eğer orada yüzünüzü gösterirseniz, sadece geri çevrilirsiniz."

Bay Hayes, "Ve muhtemelen takip etti," diye ekledi. "O zaman ne yapacağız?" diye sordum.

"Biz mi? *Biz mi?*" Tío Ricardo dehşete düşmüş bir sesle sordu. "*Biz diye bir şey yok, sevgili yeğenim. Yarın Mısır'dan ayrılacaksın.*"

Kanım dondu. "Beni *hala* gönderiyor musun?"

Amcam bana baktı, elleri kalçalarındaydı. "İzinsiz geldin. Ben senin yasal vasinim ve paranı ben kontrol ediyorum. Sen ne düşünürsen düşün, ben sadece senin iyiliğini düşünüyorum. Senin için bir tren bileti ayırtacağım.

İlk fırsatta İskenderiye'ye. Büyük olasılıkla yarın öğleden sonra olacak, bu yüzden toparlanmış ve yola çıkmaya hazır olmanızı bekliyorum." Derin bir nefes aldı, kolalı gömleğinin düğmeleri geniş gövdesi boyunca uzanıyordu. "Yaptığın maskaralıklar göz önüne alındığında, bu odada kalmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Burası oldukça rahat ve buradaki yemekler mükemmel."

Tam bir sessizlik içinde oturdum, kulağımda yüksek bir çınlama vardı. Beni bu odaya mı *kilitleyecekti?*

"Inez?" diye sordu amcam.

"Söylediğiniz sözleri anladım. Ama onlara inanmakta güçlük çekiyorum. Burada bir mahkum gibi mi tutulacağım?"

"Dramatik olma," dedi elini havalı bir şekilde sallayarak. "Şehri tanıyorsun. Dilini konuşamıyorsunuz. Size tur rehberliği yapacak ne zamanım ne de hevesim var. Ama sizi makul bir şekilde eğlendireceğim."

Her şey çok hızlı gelişiyordu ve panik baş gösterdi. Daha yüksek sesle konuşmak, amcamı bir şekilde etkilemek istedim. "Ama Tío-"

Amcam dikkatini Bay Hayes'e çevirdi. "Aslında, sen gözcülük yapabilirsin."

Bay Hayes'in yüzü karardı. "Tanrım."

"Eğer dinlersen-" diye başladım, çaresizce.

Amcam elini kaldırdı. "Bence yeterince şey yaptın, Inez. Sence de öyle değil mi? Sayende paha biçilmez bir eser en kötü insan türünün eline geçti. Yatma vakti geldi. Hizmetin sabah seni uyandırıp giyinmene ve toplanmana yardım edecek."

"Benim hizmetçim yok."

"Size bir tane temin etmek hiç sorun olmaz."

Bay Hayes ayağa kalktı ve bana doğru bakmadan yanımdan geçti ve tek kelime etmeden odadan ıktı. Sadece amcam ve ben kalmıştık.

"O zaman bu bir vedalaşma." Ona doğru bir adım attım. "Eğer sadece _"

Amcam eğildi ve önce yanağımı, sonra da diğer yanağımı öptü. I Kapıya doğru yürürken, uzun bacaklı adımları her adımda yeri yiyor, sersemlemiş bir halde arkasından bakıyordu.

"Tío-"

"İyi yolculuklar, sevgili sobrina," dedi omzunun üzerinden ve kapıyı ölçülü bir tıkırtıyla kapattı. Aptal aptal baktım, amcamın bir saniye sonra döneceğine ikna olmuştum. Odadaki sessizlik top ateşi kadar gürültülü olabilir. Bir dakika geçti.

şaşkın ve sinirli bir şekilde ellerimi açtım. "Az önce ne *oldu*?" Ama tabii ki bana cevap verecek kimse yoktu.

Capítulo Siete

Şafak, yatağımı örten cibinliğin kalın tülünü delip geçen pembe ışık çizgileriyle donanmıştı. Sabah namazının son seslerinin açık balkondan odama süzüldüğünü duydum. Kalın bir örtünün altına gömüldüm. Ağdan kurtulmak tam bir sabır egzersiziydi; kendimi kurtarmak için birkaç deneme yapmam gerekti. Nihayetinde bavuluma doğru yönelerek kendimi özebildim. En sevdiğim pamuklu bornozumu bulmak için birkaç yürüyüş elbisesini karıştırdım. İçine girerek balkona doğru ilerledim.

Görkemli yeşil palmiyeler önümde uzanıyor, yaprakları rüzgârda uçuşuyordu. Bahçe, altın sabah ışığında bir peri masalını andırıyordu; kehribar rengi hurmalar ve ağaçtan ağaca uçuşan kuzgun kargalarla doluydu. Ötede, eski Kahire silüetini güzel ve süslü binlerce minare süslüyordu. Ve daha da uzakta, puslu bir mesafede büyük piramitler. Bu manzara bana her şeyden çok, bildiğim evden uzakta olduğumu hatırlattı. Şehre bakarken, o gün için planımı yaptım.

Tío Ricardo ne düşünürse düşünsün ya da ne isterse istesin, tüm gün boyunca kesinlikle bu odanın içinde kalmayacaktım. Yabancı bir ülkede, yapayalnızdım ve buraya kadar gelebildiğim için inanılmaz derecede gururluydum. Mısır'da sadece bir günüm daha kaldıysa, bunu en iyi şekilde değerlendirecek ve öğrenebileceğim ne varsa öğrenecektim. Amcam sağ olsun, nereden başlayacağımı biliyordum. Dün gece yemek sırasında bana bir ipucu vermişti: Khan el-Khalili.

Pek bir şey değildi ama yine de bir şeydi. Dükkânın yerini bulabilirsem, belki satıcıyla, hatta sahibiyle konuşabilir ve onlara Papa hakkında sorular sorabilirdim. Belki ellerinde Kleopatra'ya ait başka eserler ya da en azından onun dokunmuş olabileceği nesneler vardı.

Altın yüzük gibi sihirli. Ve Mamá sayesinde efsanevi arşıyı biliyordum. Biraz alışveriş yapmak isteyen turistlerin uğrak yeri.

Artık yapacak bir işim olduğu için kafam rahattı. Sadece bir sorunum vardı.

Çekilmez Bay Hayes.

Otelden gizlice çıkmak için onun dikkatinden nasıl kaçacağımı bulmalıydım.

Böyle bir şeyi başarmak için plan yapmak gerekirdi. Zamanım yoktu.

Sabahın erken saatlerinin durgun sessizliğini yumuşak bir rap bozdu. Kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden baktım. Ses süitin oturma bölümünden geliyordu. Bornozumu uzun geceliğimin üzerine geçirdim ve kapıyı açtığımda Bay Hayes ve genç bir kadınla karşılaştım. İlki koltuğa yaslanmıştı.

Karşı duvarda, düne o kadar benzeyen bir pozisyonda duruyordu ki, günlerimi karıştırmamak için kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Kolunun altına Arapça yazılmış bir gazete sıkıştırmıştı. Bugün koyu gri yün pantolon ve ona uygun bir yelek giymişti. Pamuklu gömleği koridorun loş ışığında açık mavi görünüyordu ve kravatı çözülmüştü. Dün olduğu gibi bugün de giysileri korkunç derecede kırıktı ve hafif alkol kokuyordu.

"Erken kalkmışsınız," diye yorumladı Bay Hayes. "Ve oldukça çekici görünüyorsunuz."

Bu çirkin iltifattan etkilenmemiş görünmek için gösterdiğim tüm çabaya rağmen yanaklarım kızardı. "Gracias," dedim. "Ve *soyunmadım*."

Bay Hayes kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsunuz." "Yatağa gittiniz mi?"

Sırıttı. "Birkaç saat uyudum, ilginiz için teşekkür ederim."

Yanındaki genç kadına dikkatle baktım. "Beni tanıştırmayacak mısınız?"

Başını eğdi. "Bu Colette. Bugünlük hizmetçiniz olacak."

Başını eğdi ve mırıldandı, "Bonjour, mademoiselle." Fransızcam berbattı ama selamına karşılık vermeyi başardım.

"Ricardo öğleden sonra saat beş için tren biletinizi ayırttı," dedi Whit. "Geceyi İskenderiye'de geçireceksiniz ve gemiyle

Arjantin ertesi sabah erkenden yola çıkacak. Hâlâ yolculuk boyunca size eşlik edecek bir refakatçi bulmaya çalışıyor." Arjantin

Ağzının köşeleri derinleşti ve mavi bakışlarında eğlenen bir parıltı gizlendi.

"Artık siyahlar giyip dul numarası yapmak yok, korkarım."

"Her şey hallolmuş gibi görünüyor," dedim kuru bir sesle. "Yine de sabahın bu *erken saatinde* bana bunu söylemek zorunda değildin."

"Sana söylemiştim," dedi, tırnaklarına bakarak. "Becerikliliğin gerektiği gibi not edildi. İşimi şansa bırakmayacağım."

Kapı kolunu kavradım ve ağzımı alaycı bir çizgiye getirdim.

"Colette toplanmanıza ve giyinmenize yardım edecek, vesaire, vesaire,"
Mr.

Hayes kocaman bir esnemenin
ardından ekledi. Kaşlarımı
kaldırdım. "Uzun bir gece
miydi?"

Gülümsemesi yüzünün sağ tarafına doğru çekildi, büyüleyici bir şekilde
çarpıktı.

Muhtemelen bilinci gibi. "Shepherd'ın barını duymadın mı? Orası efsanedir.
İnsanlığın en iyileri dedikodu, anlaşma, manipölasyon ve sarhoşluk için bir
araya gelir." Bay Hayes alaycı bir kahkaha attı. "Tam benim tarzım insanlar."

"Ne macera ama! Beni postaya verilen bir sandık gibi paketlediğimize
göre, sanırım bunu kendi başıma deneyimleyemeyeceğim."

"Genç bayanlar davet edilmiyor," dedi. "Yukarıda bahsedilen dedikodu,
ticaret, manipölasyon ve sarhoşluk yüzünden. Görünüşe göre senin
hassasiyetler bu düzeyde bir sefahati kaldıramaz."

Ses tonundaki ince alaycılığı ilgi çekici buldum. Cevap vermek için
ağzımı açtım ama o yeni hizmetçime doğru baktı. Ona Fransızca olarak o
gün için hizmetine ihtiyacım olmadığını söylemeye çalıştığım Colette
bana merakla baktı. Bay Hayes muhtemelen kötü telaffuzum karşısında
boğuk bir kahkaha attı.

"Giyinmek ya da toplanmama yardım etmek için bir hizmetçiye ihtiyacım
yok," diye tekrarlardım. "Bu odadan çıkmayacağıma göre neden zahmet
edeyim ki?"

"Colette kalıyor," dedi Bay Hayes ve sonra ona dönüp hızla Fransızca
konuşmaya başladı. Sanki şiir okuyor gibiydi ve böyle düşündüğüm için
kendimden *utandım*.

"Akıcı bir şekilde Fransızca konuşabiliyorsun," dedim teslimiyetle.

"Elbette biliyorsun.

Ne dedin sen?"

Bay Hayes sırtıttı. "Onu senin genel sinsiliğin konusunda uyarmıştım."

Colette etrafımdan dolaşarak içeri girdi. Geçmesine izin verdim çünkü
kalabalık koridorlarda tartışmakla ilgilenmiyordum. Bu otelde herkes
erkenden kalkıyor gibiydi. Konuklar kibarca *özür dileyerek* konuşmamızın
arasına girdiler.

"Şimdi olduğun yerde kal, Olivera."

Nasıl bu kadar gayri resmi olabiliyorduk? Annem dehşete düşerdi. Sanırım
ben dehşete *düşmüştüm*.

"Emirlerinizden hoşlanmıyorum."

"Biliyorum. Bunu neden yaptığımı sanıyorsun?" Ellerini ceplerinin içine soktu, şüphesiz beni kızdıracak başka bir şey planlıyordu.

"Sen aşağılıksın."

Bay Hayes güldü ve ben de kapıyı suratına kapattım.

Bir saniye sonra kapıyı tekrar açtım ve sırf onu kızdırmak için kağıdı elinden kaptım. Ben kapıyı ikinci kez çarparken daha sert güldü. Odama döndüğümde Colette keten günlük elbiselerimden birini çıkarmıştı bile. Elbiseyi inceledi, başını salladı ve kırışıklıkları giderdi. Kendinden emin bir havası vardı. Onun

Görünüğü beklenmedik değildi - ne de olsa amcam beni uyarmıştı - ama şimdi onu incelediğimde, rüşvet vermesi zor biri olacağını anladım. Bana işini çok ciddiye alan biri gibi geldi.

Onun için takdire şayan ama benim için uygunsuz.

Han el-Halili'ye gidecektim, bunun için bir araba çalmam gerekse bile.

Ama önce Bay Hayes'ten ve onun sinir bozucu göz kırpmalarından kaçmanın bir yolunu bulmalıydım. Kolay gülümsemesinin ardında, çevresine özel bir dikkat gösterdiğini, insanları sezgisel ve algısal bir şekilde okuma yeteneğine sahip olduğunu hissediyordum. Ve belirtmeye özen gösterdiği gibi, zor durumlardan sıyrılma yeteneğimi fark etmişti.

Colette dışarı çıkarken Fransızca bir şeyler mırıldandı çeşitli ayakkabı seçenekleri. Ailem, Batı ve Doğu tarihini, Fransızca ve İngilizceyi ve birkaç Mısır Arapçası cümleyi kapsayan kapsamlı bir eğitim vermek için özen göstermişti, ama sadece ben istediğim için. Ailem bu dili akıcı bir şekilde konuşuyor ve bazen benim yanımda kullanıyordu.

"Merci."

Bana gülümsedi. "De rien."

Colette büstiyeri belime bağladı ve ardından düğmelerimi ilikledi. Elbise. En sevdiğim takımlardan birini seçmişti, sıcak iklim için mükemmeldi ve etrafta dolaşmakta zorlanacağım kadar hacimli değildi. Nefret ettiğim tek şey boynumu kaşındıran dik yakasıydı. Rahat pantolonlarının erkeklerle sağladığı hareket özgürlüğünü ilk kez dilemiyordum. Elbisem, bana narin bir kuş yumurtasını anımsatan mavinin en yumuşak tonunda keten bir kumaştan oluşuyordu. Fırfırlı ve tenimi güneşten korumaktan başka bir işe yaramayan uyumlu bir şemsiyesi vardı. Colette deri botlarımı bağlamama yardım etti ve sonra beni oturtup

saçım üzerinde çalışıyordum. Her zamanki gibi bu işlem sabahın büyük bir bölümünü aldı. Bukleler ehlileştirilemiyordu ve sonunda Colette başımın tepesine sardığı kalın bir örgüde karar kıldı.

Colette net ve aksanlı bir sesle, "Sanırım hazırsınız matmazel," dedi.

Bir el aynası uzattı ve ben de yansımanı inceledim. Geçerken bir yerlerde büyümüşüm. Elmacık kemiklerimin altında çukurlar vardı. Taşıdığım kederi gizlemeyen ela gözler. Aylardır gülümsememiş ya da gülmemiş dudaklar. Daha fazlasını görmek istemediğim için ona geri verdim ve ayağa kalktım, huzursuz hissediyordum, dışarı çıkıp keşfetme arzusuyla yanıp tutuşuyordum.

Ben hazırdım.

Colette peşimde, odayı geçip süitimin kapısını açtığımda Bay Hayes'i dar ahşap bir sandalyeye uzanmış kitap okurken buldum. Aniden karşıma çıkınca başını kaldırdı.

"Açım," diye açıkladım. "Yemek ya da bir parça ekmek yememe izin var mı sizce?"

"Ne kadar dramatik," dedi gözlerini göklere doğru devirerek. "Ölerek bana rahatsızlık vermene asla izin vermem. Biraz vicdanım var."

"Vicdan hakkında, muhtemelen nasıl heceleneceği dışında ne biliyorsun?"

Bir kahkaha attı. "Kahvaltı ve çay sipariş edeceğim. Yoksa kahve mi tercih edersiniz?"

"Café, por favor."

"Peki," dedi, ayağa kalkarak. Omzumun üzerinden baktı ve Fransızca'ya geçti. Hiçbir şey anlamadım ama Colette'e beni gözünün önünden ayırmamasını emrettiğini anladım. "Kısa süre sonra döneceğim."

Neşeyle ıslık çalarak uzaklaştı. Tamamen gözden kaybolduğunda kapıyı kapattım. Kaçmak için dakikalarım vardı. Nabzım damarlarımda atıyordu. Eşyalarımı topladım: kuruşlarla dolu cüzdanım, kalemim ve defterim, şemsiyem ve oda anahtarım. Colette beni izliyordu, kaşları saç çizgisine kadar yükseliyor ve hızlı hareketlerim karşısında çenesi düşüyordu. O bir şey söyleyemeden ya da yapamadan odadan çıktım ve hemen onu içeri kilitledim.

Yüksek sesle kapıya vurdu ama ben geri dönmedim.

* * *

Lobi yemek salonuna doğru giden misafirlerle dolup taşıyordu. Ama ne yazık ki gardiyanımdan hiçbir iz yoktu. Bay Hayes çoktan içeri girmiş olabilirdi ya da belki de doğrudan mutfığa gidip kahvaltı siparişim. Önemli değildi. Sallam'ın bir çiftle ilgilenirken durduğu ön masaya koştum. Bakışlarımı karşılamak için yüzünü çevirdi.

"Hemen araya girebilir miyim, lütfen?"

Çift nezaketle kenara çekildi ve ben öne çıkarak oda anahtarımı uzattım. "Kulağa son derece tuhaf geleceğini biliyorum ama kapımın kilidi arızalı ve zavallı hizmetçim içeride mahsur kaldı. Kendiniz açmayı deneyebilir misiniz?"

Sallam, anahtarımı avucunun içine sıkıştırarak tezgâhın etrafından koştı. "Tabii ki!"

"Shokran!"

Başını salladı ve yakındaki bir görevliye bir şeyler söyledi, o da onun emrini yerine getirmeye gitti.

Arkamı döndüm ve büyük fuayeden geçip çift kapıdan dışarı fırladım. Keskin güneş ışığı yüzüme çarptı ama fark etmedim bile. İnsanlar ön teras boyunca dizilmiş çeşitli masalara oturmuşlardı ve merdivenlerin aşağısında, Kahire caddesinde her türlü hareketlilik vardı. Atlar her türden arabayı çekerken, eşekler hem yolcuları hem de yükleri taşıyarak geçiyordu. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde, şemsiyemi sallayarak geniş caddeye doğru ilerledim.

Koyu yeşil kaftan giymiş otel görevlilerinden biri hızla yaklaştığımı gördü. "Ulaşım aracına ihtiyacınız var mı, Madam?"

Başımınla onayladım ve o da hızlıca bir at arabası ayarladı, sonra da içeri girmeme yardım etti. Şoför kapıyı kapattı ve bekledi.

"Khan el-Khalili," diye cevap verdim arkamdan gergin bir bakışla.

Otel kapılarının açık çerçevesi içinde tanıdık bir figür belirdi. Bay Hayes.

Yumruklarını sıkmış bir şekilde terası tarıyordu. Kalbim kaburgalarımın çarparak minderlere yaslandım, pencere beni sadece kısmen gizliyordu. Şoför başını sallayıp uzaklaştı ve dişlerini gıcırdatarak koltuğa yerleşirken araba sallandı. Dizginler atın sırtına çarptı.

Shepherd'ın evine doğru bir bakış attım.

Bay Hayes gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Ve çok *öfkeliydi*.

"Gidin, lütfen! Yallah, yallah!" Şoföre bağırdım. "Rápido!"

Aracım ileri doğru savruldu, momentum beni geriye doğru itti. Yoğunlaşan trafikte hızla ilerledik, bir dönüş yaptık ve sonra bir tane daha. Pencereden dışarı baktım, karnım ayak parmaklarıma kadar inerken esinti buklelerimi hışırdattı.

Bay Hayes peşimizden *koşuyordu*.

Eşeklerden ve at arabalarından çevik bir şekilde sıyrıldı, karşıdan karşıya geçen insanların etrafından dolaştı. Uzun bir kasa yığınının aştığında, etkilendiğimi belli eden bir ses çıkardım. kendime rağmen ısıklık çaldım. Adam acele edebiliyordu. Bay Hayes'in karşısında hiçbir engelin şansı yok gibiydi, inatçı eşekler ve sokak köpekleri bile topuklarını. *Miércoles*.

Bay Hayes, meyve satan bir satıcıyla neredeyse çarpıştıktan sonra bakışlarımla karşılaştı.

Bana bir şeyler bağırdı ama ne dediğini anlayamadım. Ona bir öpücük gönderdim ve bana kaba bir hareket yapınca güldüm. Bu hareketi hatırlamamın tek nedeni, bahçıvanımızın oğlunun *bu hareketi* başka birine karşı kullandığını gördükten sonra bana açıklamasını istememdi.

Araba bir dönüş daha yaptı ve aniden durdu.

Başımı çevirdim. Önümüzde uzun bir trafik kuyruğu boştaki duruyordu. "Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*."

Hızlı bir Arapça telaşı kulaklarıma ulaştı. Her an ve-

Kapı hızla açıldı ve Bay Hayes nefes nefese eşikte durdu. "Sen" diye homurdandı, "değerinden çok daha fazla belasin!"

"Bana öyle söylendi," dedim. "Hayır, içeri gelme-"

Bay Hayes içeri girdi ve karşımdaki banka oturdu. Alnında ter parlıyordu. "Şoförünüzle konuştum. İkimizi de otele geri götürecektir."

"Bu ne cüret!"

"-kendi iyiliğiniz için!"

Bana ters ters baktı ve ben de onun yüz ifadesindeki vahşiliğe kendi yüz ifademle karşılık verdim. Kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturdum, kaslarının daracık iç mekanda bu kadar yer kaplamasına içerledim.

"Çıkarın kendinizi. Evlenmemiş bir hanımefendiye yakışmaz-"

Çenesi duyulabilir bir kırılmayla kilitlendi. "Burada bir hanımefendi görüyor musun? Eğer kız kardeşim de senin gibi davransaydı, annem-"

"Annem burada değil!"

Bay Hayes sustu, yüzündeki renk solmaya başlamıştı. "Ben ... demek istemedim."

"Ben senin sorunun değilim," diye devam ettim sanki o hiç konuşmamış gibi. "*Yüzüncü* kez söylüyorum, amcan seni *benim sorunum* yaptı."

Taşıtımız ağır ağır ilerliyordu. Hızla kapıya baktım, seçeneklerimi değerlendirdim ve sonra koltuktan kalktım.

"Sakın hareket halindeki bir arabadan ineyim deme," diye hırladı Bay Hayes. "Oturun."

Kapıyı iterek açtım ve dışarı fırladım, eteklerime takılıp düştüm, kollarım toprak yolda dengemi sağlamak için dönüyordu.

Arkamdan Bay Hayes, "*Lanet olsun*." dedi.

Bay Hayes'in atlayıp yanıma düzgünce indiğini görmek yerine duydum. Güçlü, yanık tenli bir el, lanet olasıca uzun eteğimin üzerinde yana doğru devrilmeden önce beni sabitledi. Elbisemi yeniden düzenlerken kolumu tuttu, eteğimin tozunu sıyırdığım için üzerine sıçramış olan tozlardan arındırmak için etek ucunun tozunu aldı. Arabamın bizden uzaklaşmaya devam ettiğini fark ettim.

"Yakalamak istiyorsan kaçsan iyi edersin," dedim. "Sensiz olmaz," dedi Bay Hayes.

Kendimi kurtardım ve Bay Hayes'in ne yapacağını görmek için bir süre bekledim. Yakınımda durdu ama bana dokunmadı. Bunun yerine, yolu kaplayan yan patikaya doğru yürümemi işaret etti. Buna izin verdim çünkü trafiği engellemek daha güvenliydi.

Oraya vardığımda, yerimde durdum. "Otele geri dönmeyeceğim."

"Şöhretine dikkat et," dedi bana doğru yükselerek.

"Sanki benimkini umursuyorsun da," diye tersledim. "Ben senin için sadece bir işim."

Bay Hayes gözünü bile kırpmadı. Taştan yapılmış olabilirdi. "Ben pazara gidiyorum. Güvende olduğumdan emin olmak istiyorsan gel. Ama beni geri götürmeye çalışma." Onu geniş göğsünden dürttüm. "İstedğim zaman inanılmaz derecede gürültücü ve sinir bozucu olabilirim."

Bay Hayes, mavi gözleri kan çanağına dönmüş bir halde, "Farkındayım," diye söylendi.

Döndüm ve o an için hangi yöne gittiğimi umursamadan yürümeye devam ettim. Ama attığım her adımda Bay Hayes'in entrikacı bakışlarını kürek kemiklerimin arasında hissediyordum.

Capítulo Ocho

Korkunç bir şekilde kaybolmuştum. Han el-Halili kabaca kendini gizlemeye karar vermişti ve binaların birçoğu şüpheli bir şekilde tanıdık geliyordu. Hepsi uzun ve dardı, yontulmuş girintileri süslü bir şekilde gösteriliyordu.

girişler ve ön verandalar. Palmiye yapraklı şapkalar takan soluk tenli beyler, sanki ayaklarımızın altındaki toprağın sahibiymiş gibi yoğun kalabalığın arasından ilerliyordu. Büyük bir opera binası işlek caddeye ihtişamlı bir hava katıyordu. Bir sarsıntıyla, babamın annemi *Aida'yı* izlemeye götürdüğünü ve aylar sonra benim için oyunu yeniden canlandırdıklarını hatırladım. Annem replikleri unutmuş, babam da cesurca onsuz devam etmeye çalışmıştı. Sonunda hepimiz şöminenin önündeki pelüş halının üzerine oturmuş ve gece boyunca konuşmuştuk.

Keder bir hafıza tutucu gibiydi. Bana unuttuğum anları gösterdi ve midem boşaldığında bile minnettar oldum. Hatırlamak ne kadar acı verici olursa olsun, onları asla unutmak istemiyordum. Bay Hayes'in görmediğinden emin olmak için gözlerimi sildim ve çarşıya doğru ilerledim.

Ya da en azından hayal ettiğim yerde.

Bay Hayes bir blok boyunca tek kelime etmeden beni takip etti, sonra bir blok daha. Bir dönüş yaptığımda sessizliğini bozdu. "Nereye gittiğin hakkında en ufak bir fikrin yok," dedi neşeyle.

"Ben geziyorum. Sanırım sözlük önemli bir fark olduğunu söyleyecektir."

"Bu durumda, pek olası değil."

Yanımda yürüdü, dikkatli bir mesafeyi korurken bir şekilde başkalarına birlikte olduğumuzu ilettiler.

"Yardım edebilirim," dedi bir süre sonra.

"Sana güvenmiyorum," dedim. "Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmayacağım."

Yolumu kesti ve kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. Sonra bekledi.

"Yolumdan çekil," dedim dişlerimi sıkarak.

"Bana güvenmek zorundasın," dedi ikna edici bir gülümsemeyle.

Bakışlarımı kısmıştım.

"Han el-Halili'yi görmek istiyor musun, istemiyor musun?" Öfkesinin bir kısmı erimişti ve ağzının kenarında anlatılmayı bekleyen bir sır gibi eğlence kıvrılıyordu. Rahat tavırları güvensizliğimi daha da arttırdı. Sanki yine beni *idare ediyormuş gibi* hissediyordum. Sadece bir fırsat çıkana kadar bana uyum sağlıyordu.

Gardımı düşürmedim. "Tabii ki biliyorum."

Bay Hayes başını daha önce geçmediğimiz bir sokağa doğru eğdi. "O zaman beni takip edin."

Takip edip etmeyeceğimi görmeden uzaklaştı. Ben düşünürken yumuşak bir rüzgâr yanaklarımı okşadı. Sonra omuz silkerek peşinden yola koyuldum. Beni kandırmaya çalışırsa öyle bir gürültü çıkarırdım ki pişman olurdu. Beni en gürültülü zamanımda görmemişti. Benim kısa adımlarıma uymak için yavaşladı.

"Ne kadar uzakta?"

"Çok uzak değil," dedi bana doğru hızlı bir bakış atarak. "Çok seveceksin."

Sokak küçüldü ve Bay Hayes her adımında, üzerine iyi giydirilmiş bir pelerin gibi yapışan aristokrasi katmanından sıyrılıyor gibiydi. Hareketleri daha gevşek, uzun bacakları daha rahattı. Yüzlerce dükkân varmış gibi görünen dar bir sokağa girdik. Yüksek ve Küçük vitrinlerin üzerinde dar evler yer alıyordu; üst katlar dışa doğru çıkıntı yapıyor ve narin kafes işçiliğiyle oyulmuş ahşap kepenklerle desteklenmiş pencerelerle doluydu.

"Oh," diye nefes aldım.

Bay Hayes sırttı. "Sana söylemiştim."

Etrafımız, ara sıra ışık huzmelerinin geçmesine izin veren üst kırışlardan gelen güneş ışığıyla gölgelenen yoğun, hareketli bir kalabalıkla çevriliydi. Çeşitli işletmelerin sahipleri, bazen mallarının fiyatlarını söyleyerek, bazen de sessizce sigara içerek, asfaltsız yolda ilerleyen insanları izliyordu. Turistler çoğunlukla İngilizce konuşuyordu; Amerikan ya da İngiliz, ara sıra da Almanca, Fransızca ve Hollandaca parçacıkları kulağıma geliyordu. Mısır sezonunun en yoğun olduğu dönemdeydik ve bilinen dünyadan herkes aynı yolda toplanmış gibi görünüyordu.

Bay Hayes, yaya ya da at sırtında dolaşan gürültülü ve huzursuz kalabalık tarafından ezilmememiz için dikkat ederek kalabalığa doğru ilerledi. Kadınlar çocuklarını kucaklayıp onlara rehberlik ederken bir yandan da bir şekilde alışveriş ve takas yapmayı ve onlarla sohbet etmeyi başarıyorlardı.

Aynı anda arkadaşlarını da. Müthiş kıyafetleriyle İngiliz subaylar sıkışık alanda ilerleyerek düzeni sağlıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde Bay Hayes de onlara benimle aynı güvensizlikle baktı.

Birkaç adımda bir durmasını sağladım, önce teneke kavanoz taşıyan bir satıcıdan limonata almak için. Pirinç bir bardağı ağzına kadar doldurdu ve bana uzattı. Ekşimsi sıvının ilk tadı dilimde patladı. Hemen satın aldım Bay Hayes için bir tane.

Kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı.

"Beni buraya getirdiğin için," diye açıkladım.

"Gracias." "İşte şimdi kibar oldun."

"Ben her zaman kibarımdır."

Sessizce nefesinin altından "ha" dedi. Bay Hayes limonatayı sessizce içti ve bardağı satıcıya geri verdi. O sırada bir adamın beni açıkça süzdüğünü fark ettim. Pahalı bir takım elbise giymişti ve sol elinde bir baston tutuyordu. Bay Hayes görüş alanımı takip etti ve ters ters baktı. Adam bana doğru bir adım attı, gülümsemesi alaycıydı.

"Karnına bir tekme yemeye ne dersin?" Bay Hayes sordu.

Yumuşak tonu beni yanıltmadı. Bay Hayes patlayıcı bir silah gibi yapılmıştı. Herkesin üzerinde yükseliyordu, omuzları geniş ve kaslıydı. İşadamı durakladı ve Bay Hayes'e dikkatle baktı. Kaşlarını pişmanlıkla çatarak yoluna devam etti.

Alışveriş yapanlarla dolu halka açık caddeye baktım. "Ona ne yapardınız?"

"Ben olsam onu tekmelerdim," dedi neşeyle. "Hadi devam edelim."

"Şiddete hiç gerek yok."

Omzunun üzerinden bana kötücül bir bakış fırlattı.

Yolda tekrar ilerledik ve ilerledikçe bana daha da yaklaştı. Uzun zamandır bu kadar mutlu, bu kadar özgür olmamıştım. Tía Lorena'nın iyi niyetli öğütlerinden, beni esnemeye bırakan günlük rutinden uzakta. Amaranta'nın soğuk ilgisizliğinden uzakta. Kuzenim Elvira Çarşının sunduklarına bayılıyor, her köşesini seviyordum. Onu içim acıyarak özledim ve aniden yolculuğuma onu da dahil etmiş olmayı diledim.

Ama Tía Lorena ve Amaranta beni asla affetmezdi.

Herkes Bay Hayes'i tanıyordu ve o geçerken alışveriş yapanlar, satıcılar ve hatta çocuklar bağırarak selam veriyorlardı. Ben sessizce kenarda dururken

ona doğru koştular. Ceplerini boşalttı, kuruş ve şeker dağıttı. Şehrin bu kısmında tamamen başka biriydi. Aradaki farkı anlamaya çalıştım.

Bir kere, benimle flört etmeye çalışmamıştı. Bir diğeri, bana emir vermiyordu. Ama bundan daha fazlası vardı. Daha hafif görünüyordu ve gözlerindeki sertlik yumuşamıştı. Ve beni kandırmaya çalışmak yerine, beni tam olarak gitmek istediğim yere götürmüştü.

Bay Hayes ile birlikte düşünebileceğimi hiç sanmadığım bir kelimeydi bu.

Beni bakarken yakaladı. "Yüzümde bir şey mi var?"

Parmağımı ağzıma götürdüm. "Düşünüyorum."

Bay Hayes bekledi.

Sonunda aklıma geldi. "Alaycılığı bıraktın." "Ne?"

Bana ihtiyatla baktı. "Ben alaycı değilim."

Ona bir adım daha yaklaştım ve benim kasıtlı yaklaşımım karşısında kaskatı kesildi. "Beni kandıramazsın. Bir dakikalığına bile."

Bay Hayes benden uzaklaştı ve her ince düzeltmede tavrı değişti. Duvarı korumak için kullandığı duvarın arkasına çekilerek şeytanlar körfezde. Bronzlaşmış eli matarasına uzandı ve uzun bir yudum aldı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, sevgilim," diye söylendi. Ağzında bir sırıtma belirdi, mavi bakışları birkaç derece daha soğuklaştı.

Ağzını işaret ettim. "Bu gülümseme de senin sevecenliğin kadar boş."

Bay Hayes güldü ama sesi boş ve biraz da zorlamaydı.

"Biliyorsun," dedim usulca. "Daha önce söylediklerimin içinde bir yerde bir iltifat vardı."

Kaşlarını kaldırdı. "Var mıydı?"

Başımı salladım.

Gözlerini devirdi ve beni sarıklı ve sandaletli ayaklarına kadar uzanan uzun bir kaftan giyen bir satıcının yanına çekti. Dışındaki cübbe fırçamı kaşındırdı; örgülü kumaş muhteşemdi ve inanılmaz derecede detaylıydı. Beline düzgünce bağlanmış bir kuşak, kıyafetini tamamlıyordu. O sattı muhteşem küçük tabureler ve sedef kakmalı dolaplar. Bir başka satıcı ise leğenler, bakır içme kapları, tepsiler ve tütsülükler satıyordu. Her şeyden bir tane istedim ama alışverişimi minimumda tuttum; Elvira ve Tía Lorena için, bir ucundan birkaç çift sarkan bir satıcıdan bulduğum ışıltılı boncuklar ve altın iplikle işlenmiş terlikler

uzun bir sırık. Amaranta için, asla giymeyeceğini bildiğim halde yakut rengi bir kuşak aldım.

Ama hiçbir yerde benden çalınan parça gibi mücevher satan birini görmedim. Dükkânlara dikkatlice bakmaya özen gösterdim ama hiçbir şey dikkatimi çekmedi. Hayal kırıklığı karnımda kıvrıldı. Belki de bakmaya çalışmak bile aptalcaydı. Amcam ciddiye almamam gereken bir yorum yapmış olabilirdi. Tanrı aşkına, babamın altın yüzüğü bir çömleğin altında bulabileceğini söylemişti.

"Özellikle aradığınız bir şey var mı?" Bay Hayes yüzümü inceleyerek sordu.

"Belki kaybettiğim yüzüğün yerine kendime bir şey alırım diye düşündüm. Babamın bana verdiği son şeydi."

Çenesinin sert çizgisi yumuşadı. "Anlıyorum, ama bunun gibisini bulmanız pek mümkün değil." Alt dudağını çekti, kaşları çatıldı. Aklına bir düşünce gelince düzeldi. "Beni takip edin, başka bir şey olabilir."

Birkaç dönüş yaptık ve daha fazla dükkâna, daha fazla insana, turist yüklü daha fazla eşeğe açılan bir sokak ağını ortaya çıkardık. Bir sıra deve geçti, huysuzlardı ve arada sırada sahiplerine tükürük topu atıyorlardı. Çok geçmeden Han el-Halili'nin mahallelere ayrıldığını ve her yerde benzer şeyler satıldığını anladım. Hırdavat istiyorsanız, bunun için özel bir bölüm vardı. Halı mı? Bir sonraki sokağı deneyin.

Bay Hayes beni yarı aydınlık ve mis gibi tütsü kokan, gösterişli mücevherlerin satıldığı bir alana götürdü. Cadde daralmıştı ve kısa süre sonra yan yana yürümek imkânsız hale geldi. Bay Hayes önden gitti, ben de arkasından. Bir ara arkama uzandı ve elimi tuttu. Bu hareket karşısında afallamış bir halde yere baktım. Nasırlı avucu benimkini yutmuştu. Böylesine keyifli bir kargaşanın ortasında onun istikrarlı ve sakinleştirici bir varlık olduğunu fark ettim.

Komşularına benzemeyen bir vitrinin önünden geçerken bir şeylerin fısıltısı bana ulaştı. Doğaüstü bir unsurla güçlendirilmiş bir enerji patlaması. Omurgamdan aşağıya doğru cızırdadı, parmaklarımı karıncalandırdı. Vücudum büyüünün farklı tadını tanıdı ve ağzımı çiçeklerin tadıyla doldurdu.

Bay Hayes avucumdaki titreşimi hissetti ve hemen durdu. "O da neydi?"

"Bilmiyorum," dedim yavaşça. "Orada ne var?"

Bay Hayes görüş alanımı takip ederek yarım döndü. "Her zamanki ıvır zıvırlar." "Oradan bir şey satın almak istiyorum."

Elimi bıraktı. "Senden sonra o zaman."

Küçük dükkân, düzinelerce küçük çekmeceyle birlikte açılmış bir dolaptan başka bir şey değildi. Satıcı, küçük alanın içindeki bir taburede oturuyordu, başı tezgâhın üzerinden görünüyordu. Bize kocaman bir gülümsemeyle baktı ve bende elindeki her küçük şeyi satın alma isteği uyandırdı.

Tüccarı selamlamak için öne doğru yürüdüm. "Selamün aleyküm." "Ne arıyorsunuz?" Bay Hayes sordu.

Gözlerimi kapattım, içimdeki nabız bir saat gibi işliyordu. "Tam olarak bilmiyorum."

Bay Hayes satıcıya bir şeyler söyledi, o da hemen ayağa kalkıp çekmeceleri açmaya başladı ve satılık eşyalarını tezgâha dizdi. Bilezikler, küpeler, filigran halhallar - kesinlikle muhteşemdi, satın alacağıma hiç şüphe yoktu - fildişi şeklinde kolyeler ve çeşitli muskalar infaz dereceleri. Altın yüzükler yoktu ama her şeye bakarak o zayıf fısıltıyı nerede hissettiğimi bulmaya çalıştım. Görünüşe göre Sanki gün ışığının son kırıntısını kovalıyordum.

Tüccar parça üstüne parça uzattı ve her birine başımı salladım.

Ve sonra tekrar hissettim. En yumuşak çağrı.

Mücevher yığınlarının altında küçük, ahşap bir biblo kutusu duruyordu, tamamen kirliydi. Onu gösterdim ve satıcı kaşlarını kaldırıp nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Onu avucumun içine yerleştirdi.

Sihirli bir cızırtı kolumu sardı.

Tanımlanamayan bir nabız yerine kilitlendi, derin bir tanıma hissi. Ağzımın tadı sanki bir buket çiçek yemişim gibi geldi. Zihnimde gölgeli bir varlık belirdi, bölünmüş bir gökyüzünün altında duran bir kadın, yarısı milyonlarca parıldayan yıldızla kaplı ve sütlü bir küre cildini gümüş bir parıltıyla kaplıyor, diğer yarısı güneşten gelen kavurucu bir sıcaklıkla alevleniyordu. İnciler takıyordu ve gül gibi kokuyordu; ayaklarında mücevherlerle süslenmiş yaldızlı sandaletler vardı.

Yakınımda duran Bay Hayes'in belli belirsiz farkındaydım ama yüzünü göremiyordum. Benimle konuşuyor olabilirdi ama ben bunu bilemezdim. Tüm varlığım bir bıçak ucu kadar keskin tek bir odak noktasına daraldı.

Her nasılsa, tamamen tek bir şeyden oluşan büyümlü bir güçle titreşen bir akımla dolmuştum.

Sevgiler.

Cüzdanımı çıkardığımda satıcı şaşkınlıkla bana baktı. Bayım. Hayes omzumun üzerinden kirli ve paslı biblo kutusuna baktı.

Dükkân sahibi hızlı hızlı konuşarak Bay Hayes'e seslendi. "Ne dedi?"

"Bibloyu almak istediğinizden emin olup olmadığınızı bilmek istiyor. Zaten bir kez iade edildi."

"Eminim."

Dükkân sahibi başka bir şey daha söyledi ve Bay Hayes kaşlarını çatarak cevap verdi.

Neredeyse hiç dikkat etmedim. Büyü kutunun içinden genişleyen daireler halinde titreşiyordu. Elimin her santimi karıncalandı, sanki kanım hummalı bir şekilde harekete geçmişti. Bu his beni boğdu.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ama yine de acımasızca tanıdık geliyordu.

Be

n. Bay Hayes beni yakından izledi. "İyi misiniz?" "Estoy bien."

Mavi gözleri şüpheciydi. "Bu kirli şeyi gerçekten almak istiyor musun?" "Evet," diye ısrar ettim, "ve güzel halhal. Por favor."

Bay Hayes omuz silkti ve fiyatı öğrendi. Tüccara ödeme yaptıktan sonra, Onu dar caddede takip ettim, satın aldığım şeyi incelemekten başımı kaldıramıyordum. Yara bere içindeki ahşap kutunun üzerinde, uzun zaman önce çizilmiş büyüleyici bir minyatür resim vardı. Avucumun içine sığıdı ve yan çevirdiğimde, bir uçtan diğerine uzunlamasına uzanan uzun bir dikiş fark ettim. Yavaşça her iki parçayı da çantama yerleştirdim. Derimin altında dönen sihir.

Sonunda çarşının dar sokaklarından çıktık ve midem yüksek sesle homurdandığında bana sert bir bakış attı. "Ögle yemeği için otele dönüyoruz."

Güneşin konumu bana öğlene yakın olduğunu söylüyordu. Karnımın guruldamasına şaşmamalı. "Öyle bir şey yapmıyoruz. Ben Groppi'ye gidiyorum."

"Otelde çay ve kek servisi de yapıyorlar, biliyorsunuz."

Ailem Kahire sosyetesinin gözdesi olan bu müesseseyi öve öve bitirememişti. Ben de kendim için denemeye niyetliydim. "Ama çikolataları var mı-

kapalı tarihler?"

Bay Hayes yavaşça gülümsedi, sanki kendisine rağmen büyülenmiş gibiydi. "Sana bir şey olursa amcan beni asla affetmez."

"Ne yapacak?" Ben sordum. "Beni eve mi gönderecek?"

Sonra beni Groppi'ye götürecek bir araba bulma niyetiyle arkamı döndüm. Ama Bay Hayes uzun, tiz bir düdük çaldı ve bir saniye sonra ulaşım sağlandı. Açık arabaya binmeme yardım etti ve ben de kaşlarımı kaldırarak şoföre vereceği yeri beklemeye başladım.

Bay Hayes'in bakışları kapı kolunu tutan elime kaydı ve niyetimi açıkça ortaya koydu. Beni gitmek istediğim yere götürmezse hareket halindeki bir arabadan atlayacaktım.

"Groppi," dedi boyun eğmiş bir havayla.

Yastığa yaslandım ve muzaffer bir edayla gülümsedim.

Bay Hayes arabanın karşısından beni inceledi. "Bunu pek sık yapmıyorsunuz."

"Ne?"

"Gülümse."

Omuz silktim. "Seninkilerin çoğu sahte, o yüzden sanırım ödeştik."

"*Sahte mi?*"

"Beni duydunuz, Bay Hayes."

"Oh, bu benim alaycı olduğum teorinle ilgili."

Ben ona gözlerimi devirirken adam bana doğru bakma nezaketini bile göstermedi. "Bu bir teori değil."

"Neden orada oturup güzel görünmüyor ve etrafı seyretmiyorsun?"

Bir süre bekledim, kalbim asi bir kelebek gibi göğsümde çırpınıyordu. "Sence güzel görünüyor muyum?"

Bay Hayes tembel tembel bana baktı, gözleri kapalıydı. "Biliyorsunuz, Senyorita Olivera."

Bunu çok rahat bir şekilde söyledi, her yerdeki tüm kadınlar için bir iltifat. Biri ona bunu geri verse ne hissederdik merak ettim. "Başımı döndürüyorsun. Çok yakışıklısın."

İfadesi sanki saldırmak üzere olan sarmal bir yılanmışım gibi derin bir ihtiyata dönüştü. "Teşekkür ederim."

"Gerçekten," dedim elimi yüzümün önünde çırparak. "Kalp çarpıntım var."

Bankımı tekmeledi. "*Kes* şunu."

Kirpiklerimi kırıştırdım, geniş gözlü bir tatlılığın resmiydim.

"Aradığın şey bu değil mi? Flörtüne karşılık veriyorum."

"Cehennemliksin," diye tersledi. "Bana bir aptalca şey daha söylersen şoförümüze bizi Shepheard'a geri götürmesini söylerim."

Gülerek koltuğuma yaslandım.

Bay Hayes yolculuğun geri kalanında bana tek kelime etmedi.

Capítulo Nueve

Annem ne zaman Buenos Aires'e gelse, ilk fırsatta beni çay içmeye götürürdü. Garsonlar dumanı tüten bir demlik ve uyumlu porselen fincanlar getirirken sadece ikimiz karşılıklı otururduk, şeker ve hindistan cevizi gevreği serpilmiş hamur işleriyle birlikte. Bana bakar; ne kadar büyüdüğümü kataloglar, güzel tavırlarımı gözlemlerdi. Kendisi yokken olan biten her şeyi bilmek isterdi. Dedikoduları, komşularımızla ilgili haberleri ve özellikle de teyzemin bana davranışını.

İstemeye istemeye de olsa sevecen olduğumu kabul ettim.

Onunla geçirdiğim en güzel zamandı. Beni gördüğü için mutlu olduğunu biliyordum, aynı şekilde ben de onun için aresizdim. Yolculuğu anlatırken güler ve gülümserdi ve ben her kelimeyi kaşıkla yiyebilirdim. Fakat Zaman ilerledi, günler aylara dönüştü, gülümsemesi soldu ve bunun sebebinin Arjantin'deki hayatın, *bizim hayatımızın* yeterli olmaması olduğunu biliyordum.

Mısır'ı özlemişti. İkisi de özledi.

Pastaneye yaklaştıkça ailem için duyduğum acı ortaya ıktı. Ben olsam Tekrar annemin karşısında oturmak, sesini duymak, şövalesinin benimkinin yanında olması, ikimizin yan yana resim yapması için her şeyi verirdim.

Groppi'nin gri taş ve saf camdan yapılmış görkemli girişı, işlek bir kavşağın köşesinde beliriyordu. İçeride, benzersiz bir desenle döşenmiş renkli karolar zemini süslüyordu. Taze yapılmış kruvasanların ve fındıklı kahvenin tereyağlı kokusu burnuma doldu. Bay Hayes, kalabalık işyerinin arka tarafına yakın küçük yuvarlak bir masa aldı. Otelin lobisinde gördüğüm aynı yüzlerden bazıları bana bakıyordu. Dondurma yiyen bir grup İngiliz kadın ve yan masada tek başına oturan, elinde sadık evrak çantasıyla züppe Amerikalı.

Effendis arkadaşlarıyla sohbet ediyor, sert kahvelerini yudumluyor ve kurabiyelerini atıştırıyordu. Birlikte oturduğumuzda meraklı bakışlar bizi izliyordu. Parmağımda yüzük yoktu ve bir refakatçi de gelinliğin uzun kuyruğu gibi peşimden gelmiyordu.

"Hark! Sanırım itibarımın kalıntılarının paramparça olduğunu görüyorum."

"Bunu sen istedin." Bay Hayes menünün kenarından bana baktı. Karşımda oturuyordu, yüzü kapıya dönüktü. Dikkati odanın içinde, elindeki kâğıtta, girişte ve sonra da yemek yiyen diğer müşterilerde gezindi.

Omuz silktim. "Dünyanın sizin bölgenizden değilim, ama kesinlikle ve genç bayanlar için koydukları kurallar hakkında her şeyi biliyorum. Belki dedikodular okyanusu aşip Arjantin'e gider, ama bundan pek şüpheliyim. Henüz toplumun bir parçası değilim. Buradaki insanların hiçbiri benim kim olduğumu bilmiyor."

Bay Hayes, "Kimliğinizi keşfetmek yeterince kolay," diye karşı çıktı. "İnsanlar her zaman gizli soruşturmalar yaparlar. Mektuplar dünyanın dört bir yanına ulaşıyor. dünya."

"O zaman izin verin tekrar edeyim," dedim usulca. "Ailem ortadan kaybolduğundan beri umurumda bile değil."

Sandalyeye yaslandı ve sessizce bana baktı. "Sana ne kadar üzgün olduğumu söyledim mi?"

Başımı salladım.

"Onlar iyi insanlardı ve onlara gerçekten değer veriyordum." Ağzının çizgisinde ya da gözlerinin derinliğinde gizli bir sırıtma yoktu. Diktiği duvarın diğer tarafından, tamamen savunmasız bir şekilde bana bakıyordu. Onu bu kadar ciddi göreceğimi hayal bile edemezdim.

"Onları en son ne zaman gördünüz?"

Sorum o anı mahvetti. Sandalyesinde kaykıldı, gözle görülür bir şekilde geri çekildi. Sesi kesik kesik çıkıyordu. "Onlar gelmeden birkaç gün önce kayboldu."

"Size nasıl göründüler?"

Bay Hayes kollarını kavuşturdu. "Neden kendinizi cehenneme atasınız ki? Onlar gitti ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

İrkildim. Bir dakika önce olsa, onun küstahça sözlerini beklerdim. Hiçbir yere varmayan zor konuşmasına hazırlıklı olurdum. Ama sonra o büyüleyici sırıtışının ardındaki adamı görmeme izin verdi. Nazik ve sempatikti.

Ani değişimi beni yaraladı.

"Senin ailen olsaydı, bilmek istemez miydin?"

Bay Hayes bakışlarını masaya indirdi. Kirpikleri kalındı ve uzanmış kanatlar gibi yanaklarına yaslanmıştı. "Evet, isterim."

Bundan başka bir şey söylemedi. Garson küçük masamıza geldi ve siparişlerimizi aldı; benim için kahve, Bay Hayes için çay. O da çikolata kaplı hurma ve Chantilly kremasıyla doldurulmuş iki tereyağlı kruvasan sipariş etti.

Bay Hayes Groppi hakkında konuşmaya başladı. Kuruluş hakkında, personelin çoğunun nasıl çok dilli olduğu ve Groppi'de nasıl mutfaklarda dünya standartlarında pasta şefleri bulabilirsiniz. Birkaç müşteriyi işaret etti. Bazıları Mısırlı politikacılar, bakanlar ve benzerleriydi, diğerleri ise ünlü turistlerdi. Burası kesinlikle Kahire'nin üst sosyetesini, paşaları, beyleri, efendileri, zengin turistleri ve yabancı devlet adamlarını ağırlıyor gibiydi.

Konuşurken elleriyle çılgınca hareketler yapıyordu. Doğal bir hikaye anlatıcısıydı, doğru duraklamaları yapıyor, beni kendime rağmen içine çekiyordu. Yüzüne baktım, çukurlar ve keskin çizgilerden oluşan bir çalışma. Yanakları sert bir açıyla eğimliydi ve Ağzının kıvrımı yalan söylemeyi bilen biri olduğunu ima ediyordu. Yüzü, solgun, kurda benzeyen gözlerinin derinliklerinde saklı olan ihtiyatlı bir acıyı gizleyen dışa dönük bir sevecenlik sergiliyordu.

Çantamın içinden eskiz defterimi çıkardım. Parmaklarım kaşınıyordu tam o anda nasıl görüldüğünü yakalamak. Taşınabilir boyutu sayesinde nereye gidersem gideyim yanımda taşıyabiliyordum ve sayfaları vapurdaki diğer yolcularımın ve süitimin bahçeye bakan balkonunun çizimleriyle doluydu. Saniyeler içinde, en iyi tanıdığım Bay Hayes'i çizdim: ulaşamayacağı bir yerde tuttuğu kargaşayı tam olarak gizlemeyen sabit bir bakış. Sert karakalem çizgilerini bir peçeteyle sildim ve alnında taşıdığı gerginliği yumuşattım.

Bitirdiğimde, Bay Hayes defterimi masanın kendi tarafına çekti ve sayfaları çevirdi.

"Fena değil," diye düşündü, ağzının kenarından bir gülümseme kalktı. "Fena değil *tam da istediğim şeydi*," dedim.

Bay Hayes hâlâ çizimlerimi karıştırırken, "İltifat aramaktan vazgeç," dedi. "Zaten yanlış olanlara cevap veriyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım ama fark etmedi. O zaman, benden tek bir şekilde davranmamı beklediğini ve bunu reddetmemin onu çileden çıkardığını anladım. Davranışlarımı değiştirmeyeceğime yemin ettim.

Bir kahkaha attı ve bir sayfa kaldırdı. "Bunun ben olmam mı gerekiyor? Çene hattımı çok inatçı çizmişsin."

Kare şeklindeki çenesinin keskin hatlarına baktım. "Hayır, bakmadım." "Burada hiç fotoğrafın yok."

"Ne için? İlgimi çeken insanları çizmeyi severim."

Sustu ve ben ne söylediğimi fark ettim. Çılgınca, sözlerimi geri almanın bir yolunu düşündüm ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Zihnimde bal gibi akan yavaş bir farkındalık oluştu. Gerçeği söylemişim ve hoşuma gitse de gitmese de Bay Hayes beni ilgilendiriyordu. Söylemediği her şey için, düşüncelerini cıvıl cıvıl bir sırıtışın ardına saklıyordu. Kendime rağmen, dikkatim sık sık kaslı ön kollarına ve keskin olmayan Parmakları güçlü bir avucun etrafında kenetlenmişti. Alt dudağı dikkatimi çekti, kare şeklindeydi ve kusursuz bir hassasiyetle kesilmişti.

"Demek beni ilginç buluyorsun."

Hiçbir şey söylemedim, hangi oyunu oynayacağını merak ediyordum. Her zaman bir oyun oynardı.

"Sizi *tam olarak* ilgilendiren şey nedir?" Hınzır bir parıltı gözlerini aydınlattı. Öne doğru eğildi, masanın üzerinde kıvrıldı, görmezden gelinemeyecek kadar fazla yer kapladı. Yakınlığı nabzımı hızlandırdı. "Benden bir öpücük çalmayı düşündün mü?"

Bu sinir bozucu soruyu düz bir yüz ifadesiyle dile getirdi.

Ama savaş çizgilerini çizdiğini biliyordum. Ateş edebildiği yere ateş ediyor ve beni uyarıyordu. Kararlılık beni sertleştirdi. Maske takan büyücünün yolunu seçti, beni kızdırmak ve kışkırtmak istiyordu. Diğer herkesi sürekli uzakta tuttuğu gibi beni de planına dahil etmeyecekti. Stratejisi basit ve zekiceydi; flört ederek konuşmayı anlamlı bir şeyden uzak tutuyordu.

"Eğer tahmin etmediysen," diye başladım sessizce, "ailemle düşündüğünden çok daha fazla ortak yönüm var. Onlar gibi ben de gerçeği keşfetmeyi seviyorum. Gizli şeyler beni her zaman büyülemiştir. Ve sizin, Bay Hayes, bir sırrınız var. Uzun zamandır gömülü ama orada olduğunu biliyorum. Ve bir gün, onu ortaya çıkaracağım. Sözlerimi bir kenara yazın."

Tırnaklarına baktı. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

"Buraya tek başıma geldim," dedim. "Dişlerimin arasından yalan söyledim.

tanıştığım herkes, her fırsatta amcama itaatsizlik etti. Benim bilge olduğumu nereden çıkardın?"

Bay Hayes yüzünü kaldırdı ve bana ters ters baktı. "Sana işime karışma diyorum. Bulacağın şey hoşuna gitmeyecek, sana söz veriyorum."

"Her zaman kendi iyiliğim için fazla meraklı olmuşumdur."

"Birkaç saat içinde gidiyor olmanız iyi bir şey."

Ruh halim bozuldu ve aniden konuyu değiştirdim. "Seni Mısır'a ne getirdi? Hiç söylemedin."

Bay Hayes defterimin kapağını çevirerek yerine yerleştirdi ve bana geri itti. "Görev."

Devam etmesini işaret ettim ama yemeklerimiz geldi ve Bay Hayes kruvasanlardan birini koparıp tabağına koymakla meşgul oldu.

Küçük bir tantanayla ısırıldı ve inledi. "Denemen gereken ilk şey bu."

Başka bir tanesinin yarısını kesti ve tabağıma koydu. Bir ısırık aldım ve kendimi onun çıkardığı sesin aynısını çıkarırken buldum. Her nasılsa, hamur işi hem tatlı hem tuzlu, kremli ve çökmüştü.

"Beklentilerinizi karşılıyor mu?"

"Burada her şey var. Annemle babamın neden doyamadığını anlayabiliyorum." Etrafımızda dondurmalarının ve devasa pasta dilimlerinin tadını çıkaran çeşitli müşterilere özlemle baktım. "Keşke amcam bana daha fazla zaman tanısaydı." Tatlıdan ağızma bir ısırık daha attım.

"Hiç boş vakti yok." Bay Hayes parmaklarını bez bir peçeteyle sildi.

"Bu gece gidiyoruz."

Bir randevuda boğuldum. "Ne?"

Hareketsiz bir şekilde oturmuş, vereceği cevabı gözle görülür bir şekilde tartıyordu. Bir süre düşündükten sonra şöyle dedi: "Bu akşam yemekten sonra *Elephantine*'e bineceğiz. Ertesi sabah erkenden Bulaq'tan kazı alanına doğru yola çıkacağız."

"Neresi orası?" Ses tonumu nötr tutmaya çalıştım ama bensiz Nil'e yelken açmaları fikri canımı yaktı. Babamın altın yüzüğü almış olabileceği dükkânı bulamamıştım. Annemle babamın kayboluşuyla ilgili kayda değer bir şey bulamamıştım.

Bay Hayes, "Şehrin öbür ucunda," dedi, sesi tuhaf bir şekilde yumuşaktı. "Gel bakalım. Yavru köpeğini kaybetmiş gibi görünmene gerek yok. Her zaman gelebilirsin"

Amcanızın öfkesi yatıştığında geri dönersiniz. O sadece seni güvende tutmak istiyor ve bir kazı ekibini yönetirken sana göz kulak olması beklenemez."

Öfkelendim. "Neden sen ve amcam benim bir tür tehlike altında olduğum konusunda ısrar ediyorsunuz? Etrafınıza bir bakın! Burada eğlenen bir sürü turist var."

Manzaralar. Kahire bana tamamen güvenli görünüyor."

Bay Haye'in gözleri donuk bir maviyle parlıyordu. " yle mi?"

"Bir konudan kaçmak istediğinizde soru sordu unuzu biliyor muydunuz?" " yle mi?"

"Evet. Tarif edilemeyecek kadar sinir bozucu."

Bay Hayes yakışıklı yüz hatlarını pişmanlık dolu bir ifadeye büründürdü ama ben buna inanmadım. " z r dilerim, Senyorita Olivera."

Soğuk bir sessizlik içinde birbirimize baktık, ta *ki* o isteksizce "Kahire tamamen güvenli. Ricardo bu konuda endişeli değil. Başka nedenleri var."

"Peki onlar ne?"

"Onunla konuşımanız gerekecek."

Her Şey amcama geri döndü. Bakışlarımı duvarda asılı duran büyük saatten ayıramıyordum. Her ileri tik, bir dakika kaybı demekti. Bir sonraki hamlemi belirlemek için sadece birkaç saatim kalmıştı. Aksi takdirde, T o Ricardo ve ekibi Nil'e bensiz yelken açacaktır. Dikkatim sinir bozucu arkadaşım ve etrafımızda yemek yiyen, boş olan her masayı dolduran diğer insanlara kaydı.

Özellikle bir adam bana çok tanıdık geldi. Arkaya yatırılmış saçları, ceketinin kesimi. Yakından baktım. İngiliz ba ını çevirdi, kahvesini büzülmüş ağzına götürdü. Adamın profili karnımın derinliklerinde bir akor oluşturdu. Bakışlarım arkadaşına kaydı. Bedenim onu zihnimden önce tanıdı, karnımda derin bir huzursuzluk hissi birikti. Sıcak  fke bo azıma kadar yükseldi.

Beyaz saçlı beyefendi Sir Evelyn'di. Sa ındaki adam Bay Sterling'di.

Ve en küçük parma ına Kleopatra'nın altın y z   n  taktı.

Capítulo Diez

Birkaç seçeneğim vardı ve hiçbirisi uygun değildi. Ayakta durup bağırabilirdim. ya da masalarına yürüyüp Mr.

Sterling yüzüğü geri verdi. Mantık bana kafamı kullanmam için yalvardı. dikkatleri üzerime çekmek istemedim. Bay Sterling gerçek adımı asla öğrenemedi, ama şimdi beni fark ederse, beni takip edebilir ya da en azından arkadaşımı sorabilirdi.

Bay Hayes dünyanın bu bölgesinde iyi tanınırdı. Gizlice Sir

Evelyn'e ve kurbağa suratlı Bay Hayes'e baktım.

Sterling. Bu öğleden sonra yeşil kadife sigara ceketini ve ona uygun yeleğiyle kesinlikle öyle görünüyordu. Bay Hayes bakışlarımı takip etti ve kaşlarını kaldırdı.

"Benim gördüğümü sen de görüyor musun?" Kısık bir mırıltıyla sordum. Bay Hayes ayağa kalktı. "Evet, Sinyorita, gözbebeklerim var."

"Beni görmesini istemiyorum, o yüzden en iyisi biz gidelim."

"Tamam." Masaya para bıraktıktan sonra koluma girdi ve beni hızla geniş yemek salonuna doğru götürdü. "Otele dönme vakti geldi."

Aceleyle dışarı çıktık ve Bay Hayes kaldırıma doğru yürüdü ve keskin bir düdük daha çaldı. Bir at arabası kaldırıma yanaştı ve benim binmeme yardım ettikten sonra karşımdaki koltuğa yerleşti. Şoföre talimat verdi ve ilerlemeye başladık.

"Yüzüğü Bay Sterling'den geri almaya çalışacak mısınız?" Fısıldadım.

Bay Hayes bir parmağıyla pencerenin çerçevesine hafifçe vurarak dışarıya bakmaya devam etti. "Bunu neden taktığını kendinize hiç sordunuz mu?"

Başımı salladım. "Öfkeliydim ve bunun ötesini düşünemiyordum. Onu benden alma şekli, kibri, kelimenin tam anlamıyla beni kıpkırmızı yaptı. Beni nasıl *histerik biri* gibi gösterdiğini duymalıydınız. Kovulması gereken biri."

Dudakları soluk bir çizgiyle düzleşti. "Piç kurusu."

Şaşkınlıkla ona baktım. Yavaş yavaş arkadaş diyebileceğim biri haline geliyordu. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Ondan hiç hoşlanmasam daha kolay olurdu. Boğazımı temizledim. "Soruma cevap vermedin."

"Eğer takıyorsa, onu geri almak imkansız olabilir. Ben daha çok *gösteriş yapmasından* endişe ediyorum."

Ne demek istediğini anlamamıştım. "Bu seni neden ilgilendiriyor?"

"Yüzük elindeyken, Kleopatra'nın mezarını bulmak için en iyi şansının büyüünün ona rehberlik etmesine izin vermek olacağını bilirdi, çünkü her tür kendi türünü çeker ve tanır. Bay Sterling bulduklarını herkese anlatacak ve bir firman temin edecek-"

"O kelimeyi bilmiyorum," diye araya girdim.

"Kazı yapmak için bir lisans. Mösyö Maspero herkesin başvurusunu değerlendiriyor ve kimin nerede kazı yapacağına o karar veriyor. Amcanız sezon boyunca ruhsatını kaybetme tehdidi altında."

Durumu anlamaya çalışarak başımı salladım. "Ama Bay Sterling'e rehberlik edecek tek şey yüzük olduğu için Nil'in yukarısındaki ve aşağısındaki her yeri ziyaret etmesi gerekecek. Bu da aylar sürer."

"Kleopatra'nın hayatı hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"Çok az," diye itiraf ettim. "Shakespeare okudum."

Bay Hayes, "*Ve onda, dünyanın üç sütununun bir fahişe aptalına dönüştüğünü göreceksiniz,*" dedi ve ben şaşkınlıkla ona baktım.

"Okudun mu?"

Gözlerini devirdi ve devam etti. "Kleopatra bir donanmaya komuta etti, ayaklanmalarla savaştı, Mısır'ın muazzam zenginliğini kontrol etti ve kıtlıklardan kurtuldu. Tüm bunlara rağmen tarih onu sadece bir kadın, erkekleri felaketlerine sürükleyen şuh bir cadaloz olarak tasvir etmeyi seviyor. Romalıların onu anlama zahmetine hiç girmemiş olması utanç verici. Çok daha kötüsünden suçluydular. Savaşmak, bulduklarını yağmalamak ve uzlaşmadan hükmetmek." Yüzündeki tüm iyi mizah kaybolmuş, yerini belli belirsiz, temkinli bir acılığa bırakmıştı. "Ve Mısır'da her şey yeniden oluyor. Herkes bir şey istiyor, Fransızlar, Hollandalılar ve Britanya imparatorluğu."

"Okuması bile korkunçtu," dedim, eskiden bu konuyu nasıl araştırdığımı hatırlayarak.

Annemle babamın seyahatlerinden yanlarında getirdikleri bazı gazeteler. "İş başında görmek daha da kötü. Bir şeyi teoride bilmek, gerçeğiyle kıyaslandığında hiçbir şeydir."

Bay Hayes başını salladı, gözleri yüzüme odaklanmıştı ve sonra şok içinde genişlediler. "Az önce bir konuda anlaştık mı?"

"Bir anormallik, eminim," dedim gülerek. "Vatandaşlarınız hakkında konuşmadığımız sürece güvende olacağımızı düşünüyorum."

Bay Hayes dudaklarını kaşlarını çatarak büktü. Onun sırtışını ya da kendini beğenmiş gülümsemesini, doğrudan bakışlarında zar zor gizlenen muzip parıltısını görmeye alışkındım. Gerçek bir hoşnutsuzluk ifadesi beni şaşırttı. "Kelimenin en gevşek anlamıyla onlar benim vatandaşlarım. Eminim beni tamamen kapı dışarı etmek isterler. Şikayet edeceğimden değil," diye fısıltıyla ekledi.

"Ve ülkesi olmayan bir adam olmak mı? Ailesiz mi?"

Durdu ve sonra bana cilveli bir sırtışla baktı. "Neden, beni içeri almak mı istiyorsun?"

Ama onun üstünkörü bir yorumla konuyu değiştirmesine izin vermedim. Dikkatimi dağıtmayı düşünebilirdi ama merakımı uyandıran bir şey söylemişti. "İngiltere seni neden ülkeden kovmak istesin?"

"Belki de çok vahşiydim."

Buruşuk gömleğine, düğmesiz yakasına ve botlarının cilasız derisine baktım. Bir askerin ütülenmiş üniforması, kesilmiş saçları ve pırıl pırıl ayakkabılarıyla keskin bir tezat oluşturuyordu. Ama hiçbir şey, yıllarca süren faaliyet ve eğitimle bilenmiş, açık havada bronzlaşmış yüzünü, iri cüssesini gölgede bırakamazdı. Belindeki silah. Ordudan ayrılmış olabilirdi ama

Orada geçirdiği zamana dair kanıtlar kesinlikle mevcuttu. "Yani, onlara itaatsizlik mi ettin?" "Söyle bana," dedi yavaşça. "Seni durdurmak için ne yapmam gerekiyor?"

Bana soru mu soruyorsun?"

"Bir tanesine cevap ver."

Güldü. "Merakında hiç edep duygusu yok."

Öne doğru eğildim ve alanını işgal ettiğim için ağzının kenarları derinleşti. Hareketsiz kaldı, ne kadar ileri gidebileceğimi görmek için tamamen rahattı.

"Hiçbir fikriniz yok Bay Hayes. Ne kadar süredir ordudasınız?" "On beş yaşımdan beri."

"Kardeşin var mı?"

"İki; ben en küçük kardeşiyim."

"Kaderinde asker olmak varmış."

Sinirlerine dokundum. Çenesinin keskin çizgisi sertleşti. "Konudan sapmış gibi görünüyoruz," dedi. "Sana Kleopatra'dan bahsediyordum. Tabii

sen

"Bana daha istilacı sorular sormak ister misin?"

Yeterince şey öğrenmiştim. Bay Hayes ailesinin yedek üyesiydi, eğer gözlerinde beliren temkinli acılık bir gösterge ise muhtemelen iki kat daha fazlaydı. Ordudan ayrılmıştı - itibarını ve görevini korumak için ona güvenen insanların hoşnutsuzluğuyla.

"Antik tarihçiler Herodot ve Plutarkhos'a göre, zamanının çoğunu İskenderiye sarayında geçirdi-"

"Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum," diye araya girdim.

"Kimse nerede olduğunu bilmiyor," dedi. Bana sinsî bir bakış fırlattı. "Kleopatra pekâlâ oraya gömülmüş olabilir. Ama Osiris'in karısı ve gökyüzünün efendisi olan Mısır tanrıçası İsis'le bir akrabalığı olduğunu iddia ediyordu. Orada bir

Bugün hala ona saygı gösteren birkaç tapınak ayakta. Demek istediğim, Bay Sterling'in bilinen *her* yeri araştırmasına gerek kalmayacak."

Farkına vardı. "Olabileceği sadece bir avuç yer olduğunu söylüyorsun."

Acımasızca başını salladı. "Onu pekâlâ bulabilir ve çaldığı yüzükle yolu çok daha kolaylaştı. Tabii büyü ona yapıştıysa."

Araba yavaşladı ve pencereden dışarı bakmak için öne doğru eğildim. Şoför Shepheard'ın büyük girişinin önünde durdu, terasında onlarca otel müşterisi ikindi çayı içiyordu. Palmiyelerin bol gölgesi göz kamaştırıcı güneşe karşı bir soluklanma sağlıyordu.

"İyi tarafından bakarsak," diye mırıldandı Bay Hayes kulağımın dibinde. "Bu senin sorunun değil."

Başımı çevirdim, gözleriyle buluştum. "Ama öyle ve amcam beni göndererek bana büyük bir kötülük yapıyor."

Yüzlerimiz birbirine yakındı. Güneş ışığı kumral saçlarına vuruyor, aristokrat burnunun üzerinden geçiyordu. Bakışlarındaki mavi, peygamber çiçeğinin en soluk tonuydu. Yüzündeki tuhaf ifadeyi fark edemiyordum. Bizim

Nefesler onun ağzıyla benimki arasındaki en küçük boşluğu paylaşıyordu. Onunki viski gibi kokuyordu. Onu sürekli içki içmeye iten şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

Sonra geri çekildi, kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Döndü ve arabadan inmeme yardım etti, eli bir süre benimkini tuttu.

"Şöföre ben öderim."

"Gracias."

"De nada," dedi o kadar kibarca ki gözümü kırptım.

Beni serbest bıraktı ve ben de terasa çıktım. Araba uzaklaştı ve ben geniş caddeye uzun uzun baktım. Gözümün önünde toplanmış Her sınıftan ve milletten yüzlerce insan eğlence, iş, yiyecek bir şeyler, satın alacak bir şeyler peşindeydi. En güzel takım elbiselerini ve cilalı deri ayakkabılarını giymiş erkekler, Türk peçelerine bürünmüş zengin Mısırlı kadınlar, köpekleri kovalayan çocuklar, Napolyon'un kullandığı otelin ahırlarına doğru giden atlı işçiler.

Bu Kahire'yi son görüşüm olabilir.

Bu düşünce içimi sızlattı. Neredeyse hiçbir şey başaramamıştım, sihirli bir biblo kutusu bulmak dışında hiçbir şey.

Bay Hayes terasta bana katıldı. Palmiyeler hışırdıyordu. Şehrin üzerinde esen meltem, yumuşak bir şarkı. Gökyüzü morarmış bir renge bürünmüştü ve ezan sesleri sönmekte olan ışıktaki yükseliyordu. Büyük bir isteksizlikle sokağa doğru döndüm. Bay Hayes bana yakın duruyordu, elleri ceplerindeydi, dalgalı saçları dağınıktı, kahverengi ve kıvılcı karışımı bir renkteydi, ne olmak istediğinden emin değildi sanki. Tıpkı adamın kendisi gibi.

Elini uzattı. "Evet, Senyorita Olivera, güzelliğinizi Kahire'nin dört bir yanında sergilemek benim için bir zevkti."

Avucunu tuttum, nasırları tenime sertçe değiyordu ama aldırmadım. "Bir gün iltifatların başını belaya sokacak."

"Bugün değil," dedi hafif bir gülümsemeyle.

Kendime rağmen gülümsemesine karşılık verdim. Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Deşifre etmek imkânsızdı. Gözleri karardı ve sonra eğilip ağzını yanağıma değdirdi. Ben daha tek kelime edemedim, gözümü kırpmadan her şey bitmişti.

Bay Hayes geri adım attı ve bana otelin büyük girişinden geçmemi işaret etti.

"Hâlâ bana güvenmiyor musun?" Sinirlenmem gerekirdi ama dudaklarımın sırtıtmaması için kendimi zor tuttum.

Kendi dudakları da kıpırdadı ve onun da sırtıtmakla mücadele ettiğinden şüphelendim. "Azıcık bile değil."

Aramızda birkaç metre mesafe olacak şekilde birlikte içeri girdik. Otel görevlilerinden biri sanki bizi bekliyormuş gibi öne çıktı.

"Efendim?"

Bay Hayes kaşlarını kaldırdı. "Evet, ne oldu?"

"Bir mektubunuz daha var," dedi Alman aksanıyla. "İşte burada."

Yanında olmasaydım omuzlarının hafifçe gerildiğini, ellerinin neredeyse yumruk haline geldiğini fark etmezdim. Ama hemen toparlandı ve mektubu aldı. "Danke schön."

Otel görevlisi uzaklaşmadan önce "Bitte schön," dedi. Bay

Hayes bana döndü.

"Umarım iyi haberlerdir," dedim.

"Asla öyle değildir," dedi. "Sanırım bu veda, Senyorita Olivera." Omzumun üzerinden işaret etti ve ben de işaret parmağının çizgisini takip ettim. "Amcanız hemen şurada, koridorun karşısında. Yerinizde olsam uslu dururdum."

Ona karşı hissettiğim tüm dostluk duyguları yok oldu. Ona sert bir şekilde başımı salladım, o da bana kolayca yorumlayamadığım bir ifadeyle karşılık verdi. Bu bir pişmanlık ifadesi olabilirdi. Döndü ve görevlinin peşinden yürüdü. Benim son

Onu gören, kalabalığın içinde kaybolan sırtının güçlü çizgisiydi.

Parmaklarım onun öptüğü noktaya dokundu. Şaşırtıcı birkaç dakika boyunca hiçbir şeye bakmadım, etrafımdaki konuşmalar sessizliğe gömüldü. Silkindim ve hayal kırıklığı görüşümü bulanıklaştırarak odağımı şu anki sorunuma geri çevirdim. Mısır'a ailem hakkında, onların buradaki yaşamları hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umarak gelmiştim. Onlara ne olduğu hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umarak gelmiştim.

Başarısız olmuşum. Tamamen.

Tío Ricardo'nun birkaç hırpalanmış sandığın yanında durduğunu gördüm. Sabırsız bir tavırla cep saatine bakıyordu, şüphesiz Bay Hayes'i bekliyordu, böylece gerçekten yola koyulabileceklerdi.

Bensiz.

Shepherd's'dan kaçmayı düşündüm ama mantığım beni durdurdu. Param ya da eşyalarım olmadan nereye gidebilirdim ki? İçimdeki öfke dalgasını bastırarak yanından geçtim ve ona doğru bakmamaya dikkat ettim. Büyük

Merdivenler önümde beliriyordu ve ileriye doğru attığım her adımda sanki geriye doğru bir adım atıyormuşum gibi hissediyordum. Amcam bana çoktan veda etmişti. Söylenecek başka bir şey, kaydedilecek bir ilerleme yoktu - en azından şimdilik.

Daha birkaç adım atmamıştım ki ismimin söylendiğini duydum. Döndüğümde Sallam'ın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Otelin kıyafetini giymişti, altın ve yeşil renkler bana Nil'in bazı kısımlarını kaplayan palmiye ağaçlarını düşündürdü.

"Bizi çoktan terk ettiğini duydum," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. Amcama ters ters bakmamak için büyük çaba sarf ettim. Bir parçam onun kalabalığı yararak bana odaklanan güçlü bakışlarını hissetti, öyle ki ayaklarımı kaydırdım. Ama yine de ona bakmadım. Ona bu zevki tattırmayı reddettim.

"Maalesef bu doğru. Bunun için amcama teşekkür edebilirsin." Sallam kaşlarını çattı. "Şey, size güvenli bir yolculuk dilemek istedim.

Arjantin'e. Bavullarınızı alması için birini göndereceğim." Elini cebine attı ve buruşuk bir not çıkardı. "Bu arada bir mektup almışsınız."

Ön yüzünde teyzemin zarif el yazısıyla yazılmış bir mesaj vardı. Tam da ihtiyacım olan şeydi, okyanus ötesi yolculuktan sağ çıkan bir ders. "Ah canım."

"Pardon?" diye sordu.

"Boş ver." Mektubu ondan aldım, teşekkür ettim ve ailemin odasına doğru ilerledim. Kanepeye yığıldım ve ellerimi saçlarımın arasında gezdirerek saç tellerimi çektim. Sessizlik bunalıcı geliyordu. Hiç düşünmeden yastıklardan birini odanın öbür ucuna fırlattım. İyi bir önlem için diğerini de fırlattım.

Buraya kadarmış. Önümde başka seçenek kalmamıştı. Amcam sorularıma cevap vermeyi, annemle babama ne olduğunu öğrenmeme yardım etmeyi reddediyordu ve şimdi de beni uzağa gönderiyordu.

Sanki umurunda değilmiş gibi.

Gözlerimi sıktım ve öfkeyle düşündüm. Yapabileceğim bir şey olmalıydı. Gözlerimi açtığımda çaresizlik içinde odaya baktım. Burası ailemin *yaşadığı* yerdı. Ayağa kalktım ve masaya gidip aramaya başladım. Ne aradığımı bilmiyordum ama annemle babamın çöle gitmeden önceki son günlerinde ne yaptıklarını anlatan her şeye razıydım.

Bu benim son şansımdı.

Çekmeceleri karıştırdım, sayısız kitabı ve yazı kâğıtlarını ayıkladım. Annemle babamın açılmamış yığınla mektubu vardı ve hepsini okudum ama hiçbir şey yoktu. Arjantin'deki arkadaşlardan gelen selamlar, aylar öncesine ait akşam yemeği davetleri. Hayal kırıklığına uğramış bir halde yatak odalarına girdi ve her ikisinin de sandıklarını aradı.

kıyafetleri halı kaplı zeminde kocaman bir yığın haline getirdi. Yatağın çarşaflarını yırttım ve elimi iki yastığın içine soktum.

Hiçbir şey.

Annemle babamın tuttuğunu bildiğim bir günlük bile yoktu.

Hayal kırıklığıyla hırlayarak dizlerimin üzerine çöktüm ve yatağın altına baktım. Babamın ayakkabılarından birinin altında, köşesi görünen bir mektup duruyordu. Mektubu çekip aldım ve sabırsız bir hışımla saçlarımı yüzüme savurarak kalçalarımın üzerine oturdum. Bakışlarım kapalı notun arkasına kaydı.

Mösyö Maspero'ya gönderilmişti ama üzerinde pul yoktu.

Amcamın telaşlı yemek arkadaşı. Eski Eserler Servisi'nin başı.

Mektubu çıkardım.

Sevgili Mösyö Maspero,

Sizinle yemek yemek harikaydı. Lütfen izninizle

Kardeşimin şaşırtıcı davranışı için özür dilerim. Umarım eşimin ve

benim müzedeki çabalarınıza ve çalışmalarınıza saygı

duyduğumuzu biliyorsunuzdur,

Ricardo'nun ima ettiğinin aksine. Yasadışı işlerle bağlantılı itibarsız kişilerle ilişkiye girmiş olmasından çok korkuyorum.

Kahire'deki faaliyetler. Lütfen ekteki karta bakınız.

Korktuğum şey gerçekten de bu, doğru mu?

Sizi ofisinizde ziyaret etmem mümkün mü? Sizinle bu konu hakkında daha fazla konuşmalıyım. Çaresizce rehberliğe ve yardıma ihtiyacım var.

Senin vs,

Lourdes Olivera

Dikkatim tek bir satıra odaklandı. Bana yumruk yemiş gibi hissettiren tek bir satıra. Kelimeler gözümün önünden geçti, her harf içime saplanmış bir bıçak gibiydi.

. . yasadışı faaliyetlerle ilişkili itibarsız kişilerle ilişki içinde . . .

Tanrım, amcam neye bulaşmıştı? Kimdi bu itibarsız kişiler? Yere yığıldım, gözlerim yaşardı. Mektubu okudum.

Mektubu tekrar yazdım ve dokunulduğunda yumuşak ve kalın olan kare şeklindeki küçük bir kartı çıkarırken kelimeler birbirine karıştı. Bir yüzünde, bir kadın resmi vardı.

Pahalı kâğıdın üzerindeki kapı kabartmalıydı. Diğerinde ise siyah mürekkeple basılmış üç satırlık bir metin vardı.

GEZİRA SPOR KULÜBÜ 24

TEMMUZ

SABAH SAAT 3'TE

Annem bu kartı aylar önce bulmuştu. Spor kulübünü duymamıştım ama sabahın erken saatlerinde bir etkinlik, bir toplantı planlamak bana şüpheli gelmişti. Kartı tekrar çevirdim ve tasarımı dikkatle inceledim. Eski defterim elimin altındaydı ve kapının taslağını hızla kopyaladım.

Bir Mısır tapınağının girişinin basit bir çizimi gibi görünüyordu. Onu tanıımıyordum ama bu var olmadığı anlamına gelmiyordu. Okuduklarımın ima ettikleri kemiklerimi sızlatırken nefesim tekrar kesildi.

Annem Tío Ricardo'nun bir suçlu olduğunu mu düşünüyordu?

Capítulo Once

Mısır'ı terk etmenin canı cehenneme.

Annemle babama ne olduğunu öğrenene kadar olmazdı. Amcam beni paketleyip götürmek, uysalca Arjantin'e dönmemi, sorularımı cevapsız bırakmamı isterken, kendisi suç faaliyetlerine mi karışmıştı?

Öfke, sert bir rüzgâra binmiş gibi vücudumda esti. Beni yok edebileceğini mi sanıyordu?

Sessizce gitmezdim.

Hayır, *Elephantine*'e binmenin bir yolunu bulmalıydım. Tercihen beni İskenderiye'ye giden bir trene atmadan önce. Bay Hayes'in sözleri zihnimde yüzerken, bir fikri diğerine atarak çok düşündüm. Bana bu gece dahabeeyah'a gideceklerini, rıhtımdan ...'de ayrılacaklarını söylemişti. Kaşlarımı çatmıştım. Rıhtımın adı neydi?

Bulaq.

Hepsi bu kadardı.

Harekete geçtim, zihnim yolculuk için ihtiyaç duyabileceğim her şeyi düşünmekle meşguldü. Bavulumu getirmek büyük olasılıkla beni yavaşlatacaktı ama çantama birkaç giysi ve malzeme doldurabilirdim. Mevcut elbisemi yedek bir elbisenin üzerine katladım ve bir çift Türk İki eteğin altına da pantolon giymiştim. Pek rahat değildi ama eninde sonunda kıyafet değiştirmem gerekecekti.

Bunu yaptıktan sonra gözlerimi bir sonraki görevime çevirdim.

Colette kesinlikle verimli çalışmıştı. Yatağım yapılmıştı. sandıklar düzgünce üst üste yığılmıştı. Yaptığı her şeyi geri almak için çok değerli dakikalarım vardı. Hızla hareket ederek kapakları açtım ve orta boy bir kanvas çanta çıkardım. Aslında amcam kazı yaparken orada yaşamak için yararlı olabileceğini düşünerek onu paketlemiştim. Eğer biri görürse Çantamla birlikte yanımda taşırken mükemmel bir bahane bulmuştum. İskenderiye'de gece çantam olarak kullanılacaktı.

Masaya koşup boş bir kâğıt aldım ve hızlıca ihtiyacım olan her şeyin bir listesini yaptım. Babam da ben de onları çok severdik.

Hazırlamam gereken çok şey vardı ve ihtiyacım olan her şeyi sığdırabileceğimi umuyordum.

Annemle babamın eşyalarına baktığımda, çölde çadırlarda yaşamak için olduğuna şüphe olmayan birkaç kullanışlı eşya görmüştüm. İhtiyacım olan şeyler yatak odalarının etrafına dağılmıştı ve ben de tüm eşyaları toplamak için acele ettim, parmaklarım pürüzlü bir yüzeye değdiğinde her şeyi çantama doldurdum.

Büyünün yankısı titreşti, büyük, görünmez bir dalgalanmayla genişledi. Pazardan aldığım şey.

Tahtaya dokunmamaya dikkat ederek biraz daha kazdım ve biblio kutusunu çıkardım. Önümde sallanıyordu, bir şeyin fısıltısı beni ileri doğru çekiyordu. Gözlerimi kırptırdım, iyice düşündüm ve sonra babamın sustalısını çıkarmak için tekrar çantama baktım. Son derece dikkatli bir şekilde, dikiş boyunca kestim ve kabuk bağlamış kir düştü.

İçimdeki sihir beni çağırdı ve içgüdüsel olarak onun bir şey aradığını anladım. Bay Hayes'in sözlerini hatırladım, büyünün kendi benzerini nasıl aradığını. Güçlendirici bir nefes aldım ve kiri kesmeye devam ettim. Yarım santim daha ve-

Ahşap kutu yarıldı.

Soğuk bir tıslama etrafımda dolaşarak tenimi sıyırdı. Tüylerim diken diken oldu. Donmaya karşı içgüdüsel olarak gözlerimi kapattım. Düz siyahın içinde bir kadın görüş alanıma girdi. Uzun, tüllü bir elbise giymişti ve sandaletleri ayaklarında parlıyordu, mücevherli ve zarifti. Yavaşça, çevresindeki parçalar görünmeye başladı. Saksı çiçekleriyle süslü, yaldızlı bir odaya yerleştirilmiş uzun bir şezlong. Çiçeklerin kokusu zihnimde keskin bir şekilde yükseldi. Kadın, mavi bir sahilin uzun çizgisine bakan balkonuna doğru yürüdü.

Arkasından biri konuştu.

İçinde bir sevinç patladı. Kadın dönerek uzaklaştı, yüzü muhteşem ve çarpıcıydı ama güzel değildi. Saçları uzun ve siyahtı ve odadan koşarak çıkarken omuzlarında sallanıyordu.

O an soldu ve içimdeki ürperti kayboldu.

Kutu ellerimde zararsız bir şekilde duruyordu. Hiçbir şey değişmemişti; hâlâ kirli ve eskiydi. Oymalar neredeyse solmuştu. Ama bir şey görmüştüm. Antik dünyadan bir kadına ait bir anı. Kimi görmüştüm?

Belki de biblodan daha fazlası vardı.

Hevesle içine baktım ama hiçbir şey yoktu. Uzun zaman önce bir şey saklamış olabilirdi ve o şey her neyse çoktan düşmüştü. Omuzlarım çöktü. Parmağımı içine soktum ve sıçradım. İçinde kilitli olan her neyse güçlü bir büyü barındırıyordu. Bana şarkı söylüyordu, kulaklarımda çınlayan yüksek bir kükreme. Beni çağırırdı. Tadı tanıdıktı. Tadı bana eski şeyleri düşündürdü. Kehribar rengi kumların üzerine kurulmuş tapınakları. Terasında gezinen bir kadın, peşinde onu izleyen bir şahin. Yemyeşil kokusu

Bahçe çiçek açmış. Çiçekler renk cümbüşü içinde patlıyordu. Ağzının tadı gül gibiydi.

Altın yüzük bana da *aynı şeyi* hissettirmişti.

Kleopatra.

Onu gerçekten görmüş müydüm? Nefesim uzun bir solukta kesildi. Tam bir şok içinde tahta kutuya baktım, düşüncelerim aklımdan hızla geçiyordu. Belki de altın yüzük bir zamanlar içindeydi. Büyünün neden bu kadar tanıdık geldiği anlaşıyordu. Mısır'ın son firavununa ait başka bir eşya bulmuş olmam pek olası görünmüyordu. Ama yine de bulmuştum.

Nedenini anlamadım.

Yüksek bir ses düşüncelerimi dağıttı. Gölgemsiz varlık buharlaşırken gözümü kırptım, ardında kalıcı bir parfüm gibi onun izini bıraktı. Gülleri tercih eden, saçlarına inci takan bir kadın. Çabucak, ahşap kutuyu çantamın içine soktum. Bir başka keskin kapı çalındı. Bu, Sallam'ın bavullarıma yardım etmesi için gönderdiği adam olmalıydı. Ama kapıyı açtığımda, diğer tarafta duran kişi bir otel çalışanı değildi.

Kapının kolunu tuttum ve kelimelerim kırılğan çıktı. "Tío Ricardo."

"Girmeme izin veriyor musun?"

Omuzları genişti ve neredeyse kapı çerçevesinin arasındaki boşluğu yutuyordu. Üzerimde yükseliyordu ve büyük bir parçam kapıyı suratına çarpmak istiyordu. Annemin Maspero'ya yazdığı mektubu aklımdan çıkaramıyordum. Ona güvenmiyordu. Onun güvenliğinden, yapabileceklerinden korkuyordu. Sir Evelyn'le nasıl konuştuğunu, geçim ücretleri ve Abdullah'ın masada oturması için nasıl tartıştığını düşündüm.

Hepsi rol müydü?

Onunla konuşmazsam asla öğrenemeyecektim. "Elbette içeri girebilirsin," dedim daha yumuşak bir ses tonuyla.

İleriye doğru yürüdü, bakışları paketlenmiş bavullarıma takıldı. Amcam konuşmadı ve ben de onun sözünü dinlemediğim için beni azarlamasını bekledim.

Bütün gün otel odasında kalmamı emretti. Bay Hayes'in ona gezilerimizle ilgili her ayrıntıyı anlatmış olmasını bekliyordum. Kürek kemiklerimin arasında bir baskı oluştu ve kendimi destekledim.

"Benden hoşnut değilsin," dedi sonunda.

Kaşlarımı kaldırdım.

Amcam içini çekti, elini pantolonunun cebine soktu. "Neye inanırsan inan, seni düşünüyorum Inez. Hiç fırsatım olmadı - yok-" Sözünü kesti, irkildi. "Demek istediğim, ben bir ebeveyn değilim. Ama Lourdes ve Cayo'nun ne istediğini biliyorum ve bu da senin evde, her şeyden uzakta olman olurdu.

Bu."

"Ama öldüler," dedim ve ilk kez sesim çatallaşmadı. "Artık kararları sen veriyorsun."

Gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Vedalaştınız demek," dedim. "Burada ne yapıyorsun?"

Ne yapacağını şaşırmış gibiydi, yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. Onun yasadışı faaliyetlere karıştığını düşünmek zordu - her ne ise. Gecenin küçük saatlerinde ne yapıyordu? Onu kanunun diğer tarafında hayal edemiyordum. Tam o sırada hatırladığım amcaya daha çok benziyordu. Gür sesli ve nazik gülümsemeli olan. Gömleğinin yaka düğmeleri açılmış, bronz boğazı ortaya çıkmış, saçları geriye doğru kazınmış ve deri bir şapkanın altına sıkıştırılmıştı. Pantolonu oldukça yıpranmıştı, bir çift aşınmış işçi botunun üzerine bileğinden kıvrılmıştı.

"Seni lobide gördüm." Hızla annemle babamın yatak odasına baktı.

"Sezon biter bitmez Lourdes ve Cayo'nun eşyalarını toplayıp size postalayacağımı bilmenizi isterim. Sanırım yeni yıldan kısa bir süre sonra."

Dudaklarımı yaladım. "Lütfen fikrini değiştir,

Tío." Tío Ricardo çenesini ovuşturdu.

"Inez-" Yutkundu. Sözleri keskin bir yalvarış gibi çıktı. "Seni doğru dürüst izleyecek zamanım yok. Senin için endişelenirken işimi yapamam. Bak *ailene* ne oldu. Ya ben meşgulken sana bir şey olsaydı? Kendimi asla affetmem." Elini salladı.

başını salladı ve aniden konuyu değiştirdi. "İhtiyacınız olan her şey var mı?"

Sakladığım gizli malzemeleri düşündüm ve başımı salladım. Etrafına bakındı ve kanvas çantamı almaya gitti. Çantayı eline aldığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Eğer içine bakarsa, ailemin bazı eşyalarını bulacaktı. Çölde hayatta kalmak için gerekli eşyalar.

"Bunu indirmene yardım edeceğim."

"Gerek yok," dedim hemen. "Sallam bunu çoktan ayarladı."

"Oh." Onu tekrar yere bıraktı ve sonra boğazını temizledi. "Paran var mı?"

Tekrar başımı sallayacaktım ama sonra kendimi tuttum. Biraz daha bulundurmak muhtemelen faydalı olacaktı. Kahire'den rıhtıma doğru yürürken neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Tío Ricardo elini cebine attı ve birkaç Mısır kuruşu çıkardı. Hiç konuşmadan hepsini uzattı.

"Ne zaman denize açılıyorsunuz?" Ben sordum.

"Yarın sabah yola çıkıyoruz, ama geceyi gemide geçireceğiz.

Elephantine bu gece. Mürettebatın vaktinden önce toplanmasını istiyorum. Şafakta yola çıkmakta gecikir." Gömleğinin kol ağzıyla oynadı. "On dakika içinde aşağıda, lobide sizinle buluşması için refakatçinizi ayarladım. Kendisi yaşlı bir hanımefendi ama bu yolculuğu sizinle birlikte yapmaktan mutluluk duyacak ve bu kadar kısa sürede müsait olan tek kişi. Belli ki,

Güney Amerika'da arkadaşları var ve seni eve bıraktıktan sonra onlara katılacak. Teyzene de geliş detaylarını yazdım."

"Sen her şeyi düşünmüşsün." Onu ikna etmek için son bir girişimde daha bulundum. Benim de gelmeme izin verirse onu gözetlemek çok daha kolay olacaktı. "Bunu neden yaptığını anlamıyorum."

"Bir gün olacak," dedi. "Ve belki o zaman beni affedersin."

Başını eğdi ve dışarı çıktı. Arkasından bakakaldım, söyledikleri aklımdan çıkmıyordu - samimiyeti beni şaşırtmıştı. Dudağımı kaşıyarak düşündüm.

Ancak sözleri ve onları nasıl söylediği üzerinde ne kadar durursam durayım, yine de ne demek istediğini tahmin edemiyordum.

* * *

Yetiştirmesi kolay bir çocuk değildim. Bulunmak istemediğimde kendimi sürekli saklıyor, yerimde kalmam gerekirken keşfe çıkıyordum. Başlangıçta en çok annem ve babam evdeyken yaramazlık yapıyordum. Ne kadar vahşileştiğimi görürlerse daha uzun süre kalabileceklerini düşündüm. Ama babam bağımsızlığımı seviyordu ve farklı ilgi alanlarımı her zaman teşvik etmişti. Beni dizginleyebilen, sürekli beklentilerini hatırlatan annemdi. Ve onlardan çok vardı. Böylece uslu durmayı öğrendim, ama Mısır'a gittiklerinde . . . isyankar eğilimlerim alevlendi.

Bunun için Tanrı'ya şükrettim.

Lobiye doğru yürürken aceleyle oluşturduğum planımın her hamlesini ve karşı hamlesini düşünmek için bolca zamanım oldu. Dışarıdan, içimdeki kargaşanın kendini belli etmemesini umarak ifademe çeki düzen verdim. Ana kata ulaştığımda ellerim terden kayganlaşmıştı.

Ya başarısız olursam?

Shepherd's, yemek salonuna alınmayı bekleyen şık giyimli konuklarla dolup taşıyordu. Kümeler halinde duruyorlardı ve toplu sohbetleri tıka basa dolu lobide yankılanıyordu. Hanımlar özenle hazırlanmış gece elbiseleri giyiyor, beyler şık ceketler, cilalı ayakkabılar ve ustalıkla bağlanmış kravatlar takıyor, bazıları sigara içiyordu. Mısırlı erkekler boş boş sohbet ediyor, püsküllü Hareketli sohbetlerinden tarboşlar sallanıyordu. Ön kapılara giden düz yolu kapatan yüz ila iki yüz kişi sosyalleşiyor olabilirdi.

Kalabalığın içinde, içeridekilerin neredeyse yarısından bir karış daha uzun duran Bay Hayes, tahmin edebileceğimden çok daha şık giyinmişti. Siyah gece kıyafeti bronzlaşmış yüzüyle tezat oluşturuyordu, giysileri düzgün ve ütülüydü. Görünürde tek bir kırıksıklık bile yoktu. Kaşlarını çatarak ve çılgınca el kol hareketleri yaparak amcamla konuşuyordu. Boğazıma bir nefes tırmandı, ama onu bastırdım.

Bay Hayes muhtemelen şu anda beni ispiyonluyordu. Dürüst olmak gerekirse bunu ona hiç yakıştıramadım. Tío Ricardo, Bay Hayes'in hayal kırıklıklarını taş gibi bir sessizlikle karşıladı.

Sonra amcamın gezgin bakışları odanın öbür ucundan benimkileri buldu.

Bay Hayes, amcamın görüş alanını takip ederek yarım döndü. Beni görünce doğruldu, mavi bakışları yüzümde gezindi ve sonra yavaşça düzgün seyahat elbiseme, bir kolumda tuttuğum çantalara indi.

Çenesi sertleşti ve arkasını dönüp amcama bir şeyler söyledi ve yemek odasına doğru yürüdü.

Anlaşılmaz bir nedenden ötürü, onun geri çekildiğini görünce midem bulandı. Bu tuhaf duyguyu üzerimden atmak istercesine omuzlarımı silktim. Tío Ricardo eşyalarımı bakarak bana doğru yürüdü. "Yapabilirsin bunları Sallam'a ver. Geri kalan eşyalarınızın yanına ekleyecektir."

Bana bağıracağını sanmıştım. Öfkeli. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Söylemem gereken her şeyi söyledim," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Hayır, demek istediğim ..." Farkına vardığımda sesimin kesilmesine izin verdim. Bay Hayes amcama öğleden sonra birlikte olduğumuzu söylememiştii.

Varsayımım tamamen yanlışti. Şaşkınlık içimi kapladı. O garip his geri döndü, karnımın derinliklerinde bir kelebek çırpınmaya başladı. Yemek odasının bulunduğu yöne doğru kasten döndüm.

"Ne hakkında?"

"Eşyalarımı tutabilirim," dedim, önceki sorusunu yanıtlarken. "Zahmet olmaz."

"Peki," dedi. "Gelin, sizi yol arkadaşınızla tanıştırayım."

Beni başka birine teslim etmek için sabırsızlanıyordu. Beni seyreden kalabalığın arasından geçirerek şaşkınlıkla gözlerini kırpan yaşlı bir kadına doğru götürdü. Alışlagelmiş büzgülü, zarif çizgili ipek bir elbise giymişti. Tahminimce

Yaşı seksenlerinin ortalarında bir yerdeydi. Korsesi dar belini vurguluyordu ve bileğinden ona uygun bir şemsiye sarkıyordu. Yüzü biraz dağınık olsa da dostça görünüyordu, geniş bakışları ve köşelerindeki derin kırışıklıklar Yıllarca gülmekten gözleri bozulmuş.

Ondan hemen hoşlandım. Onu kandırmak zorunda kalacak olmam utanç vericiydi.

"Bayan Acton?" dedi amcam gülümseyerek. "Sizi sorumlunuzla tanıştırmaya geldim."

"Benim suçum mu? Oh, doğru. Elbette, genç Irene, değil mi?"

Amcam bir kahkahayı bastırdı. "Inez. İhtiyacın olan her şeyi aldın mı? Para ve biletler mi?"

İnce dudakları mükemmel bir *O* şekli oluşturarak ona göz kırptı. "Genç adam, bu tür şeyleri toplum içinde tartışmak kesinlikle çok *kaba bir davranış*."

"Özür dilerim," dedi Tío Ricardo ve bu kez kıkırdamasına engel olamadı. "Ama biletleriniz yanınızda mı? Resepsiyonun size vermiş olması gerekirdi."

"Evet, evet. O kadar küçük kâğıtlar ki, yazıları zor okuyorum." Eliyle etrafını yokladı ve ben de bileğinden sarkan küçük ipek çantasını işaret ettim.

"İşte orada," dedim bir anlık ilhamla. Çok sert bir Küçük yazıları okumak için zamanım yok. Bunu kendi avantajıma kullanabilirdim. Yüzümü nötr tutmaya çalışarak dudağımı ısırdım. Düşüncelerimin hiçbirini ele vermemeliydim. "Bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Peki gitmeye hazır mısınız?" diye ısrar etti amcam.

Bayan Acton başını salladı ve dalgınca çantasını karıştırdı. "Her şeyimi topladım."

"Mükemmel." Bana döndü. "Gerçekten gitmeliyim. İyi yolculuklar, querida sobrina. Yazacağım, söz veriyorum."

Sonra beni bir yabancıyla bıraktı ve arkasına bakmadı. Bir kez bile. "Evet, İrina, sanırım büyük bir macera yaşayacağız," dedi Bayan Acton. Sesi sanki gülmenin eşiğindeymiş gibi soluk soluğaydı. "Sizi arkadaşlarımla tanıştırayım mı? Oyuktalar, hemen şurada, bir bulmaca üzerinde çalışıyorlar. Küçük aptal şeylere oldukça düşkünler. Sanırım elimizde bir Yola çıkmamıza birkaç dakika var ve bir fincan çay içmek isterim." Aldatılma anım gelmişti.

Sahte bir şaşkınlıkla kaşlarımı çatmıştım. "Dünya kadar vaktiniz var Bayan Acton. İsterseniz oturup onlara katılabilirsiniz ve hatta oyuna katılın."

Şaşkınlık yüzüne yerleşmişti. Bana buruşuk ipek bir yastığı hatırlattı. "Ama istasyona gitmeliyiz. Tren bir saat içinde kalkacak sanıyordum."

"Bayan Acton, sanırım yolculuğumuzun tarihini karıştırdınız. Yarına kadar yola çıkmıyoruz." Elimi uzattım. "Buyurun, size göstereyim. Biletleri alabilir miyim lütfen?"

Onları çıkardı ve açtı. "Ama toparlandım. Amcan onunla burada buluşmamı söyledi."

"Sanırım sadece bizi tanıştırmak istedi," dedim neşeli bir ses tonuyla. Kâğıtları ondan aldım ve inceliyormuş gibi yaptım. "Gördün mü? Burada öyle yazıyor."

Burada. Yarın gidiyoruz. Gitmeye hazır olman ne büyük şans. Ben hâlâ toplanmadım."

"Yapmadınız mı?" Bayan Acton ağzı açık kaldı. "Şey, kendim için hazırlanmayı severim çok önceden seyahat eder. Bu bana iyi hizmet eden bir uygulama. Hizmetçimi size gönderebilirim. Kendisi tam bir mücevherdir."

Başımı salladım. "Amcam bir hizmetçi tuttu, teşekkür ederim. Bir fincan çayın tadını çıkarabilecek olmanıza çok sevindim. Arkadaşlarınıza benden selam söyleyin."

Bayan Acton bana baktı, alnı hâlâ şaşkınlık içindeydi. Yavaşça onu arkadaşlarına doğru yönlendirdim. Arkasını döner dönmez otelin lobisinden çıkıp geceyle kaplı Kahire'ye doğru yürüdüm.

Bedava, bedava, bedava.

Kendimi beğenmişlik yapmamaya çalıştım.

Beyaz

Ricardo cep saatine baktı ve kaşlarını çatı. Buluşacağımız adam akşam yemeği için gelmemiştir. Sessizliğimi korudum ve dikkatim odadaki insanların sayısını ve kimlerin kendim ve işverenim için potansiyel bir tehdit oluşturduğunu listelemekte dolaştı. Onlardan çok fazla vardı ve benim

Parmaklarım tabancamı aradı. Otel yönetimi misafirlerinin yemek salonunda silah taşımalarını onaylamıyordu. Viskiye bardağımda döndürdüm ve uzun bir yudum aldım, boğazımda ateşli bir yol açarken babamın onaylamayan sesini duydum. Adam sadece çay ve şekerli limonata içiyordu. Babam sadece zayıf erkeklerin alkol içtiğini düşünürdü.

"Geç kaldı," diye

homurdandı Ricardo. "Ona ihtiyacımız olduğuna emin misin?"

"Hayır, ama daha önce her şeyin kontrolüm altında olduğunu sanıyordum ve belli ki yanılmışım. Daha fazla hata yapmayı göze alamam. O bir sigorta poliçesi." Bana baktı. "Bugün yeğenimle bir sorun yaşadınız mı?"

Bir garson elinde kırmızı ve beyaz şarap dolu bir tepsiyle geldi. Hangisi olduğunu pek umursamadan bir tane aldım ve yudumladım. Düşüncelerim daha önce Senyorita Olivera'yı Kahire konusunda sıkıştırdığım zamana döndü. Onun itaatsizliği dilimin ucundaydı. Ama sözcükler dudaklarımın

arkasında kaldı, dişlerimin arasına sıkışıp kaldı. Onun yerine, ayakta dururken yüzünde beliren temkinli ifadeyi hatırladım.

Terasta, şehrin sesleri etrafımızda kabaran bir kalabalık gibi yükseliyordu. Omuzlarıma kadar bile gelmedi ve bakışlarımla buluşabilmek için çenesini kaldırıp başını neredeyse tamamen geriye eğmek zorunda kaldı.

Koyu renk bukleler yüzünü çevreliyordu ve burnunun kenarına, yanaklarına, göz kapaklarına bir tutam çil serpilmişti. Değişen gözlerine baktım, önce yeşil sonra kahverengi sonra altın rengi, simya büyüsü taşıyan gözler ve aklımda kristalleşmiş bir düşünce vardı.

Oh, kahretsin.

Yanağını öpmek için eğilmeme neden olan şey delilikti. Yanağının yumuşak kıvrımını hâlâ hissetmek, burnumda dolanan tatlı kokusunu hatırlamak can sıkıcıydı.

Tanrıya şükür gidiyordu. "Eee?"

Gözlerimi kırpıştırarak anıyı silkeledim. Yüzüne karşı yalan söylerken ifademi boş tuttum. "O hiç sorun değil."

Ricardo homurdandı ve dikkati omzumun üzerinden bir yere takıldı. Bakışlarını takip ettiğimde açık renk saçlı ve mavi gözlü iri yarı bir adamın bize doğru yürüdüğünü gördüm, minyon, genç bir kadın da peşindeydi. Son moda kıyafetler giymişti, dar beli kıvrılmış, boynu abartılı dantellerle süslenmişti ve bana bölgeci bir tavuğu hatırlatıyordu. Gözleri benimkilerle buluştu, soğukkanlı bir şekilde eğleniyordu, pembe ağzını çerçeveleyen nazlı bir gülümseme vardı. Bana sanki kazanılması gereken biriymişim gibi bakıyordu.

Bay Fincastle ve kızı gelmişti.

Capítulo Doce

Shepherd'dan aceleyle çıkarken çantamdaki kuruşlar yüksek sesle şingirdadı, çantam kalçamın arkasına çarptı. Aşağıdaki caddeyi taradım, biri sorarsa nerede olduğumu söylememeye ikna edebileceğim bir görevli aradım. Sessiz kalmaları için ne isterlerse ödemeye hazırdım. On üç yaşlarında genç bir çocuk yaklaştığımda gülümsedi ve ben de çantama uzandım.

"Nereye?"

"Bulaq, lütfen," dedim. "Ve gezintimi kendinize saklarsanız memnun olurum."

Kaşları çatıldı. "Ama-"

Avucuna iki bozuk para daha sıkıştırdım ve sustu. "Lütfen endişelenme."

Genç görevli büyük bir isteksizlikle bir şoför tuttu ve cebine

Parayı verdi ve arabaya binmeme yardım ettikten sonra rıhtıma giden yolu tarif etti. Gün boyunca Kahire, sokaklarında bir aşağı bir yukarı yürüyen, biblolar satın alan ve geleneksel yemekler sunan çeşitli işletmelerde yemek yiyen turistler tarafından besleniyordu. Ancak geceleri şehir, canlı müzikten taşan hayatla, sundurma basamaklarında sigara içen, satıcıların yassı ve disk şeklinde sıcak ekmek servis ettiği arabalardan yemek yiyen yerlilerle dolup taşıyordu. Geçtiğimiz her blok farklı bir sahne, kendi yaşamı ve kalp atışıydı. Parmaklarımı pencerenin çerçevesine bastırdım, şaşkınlıktan nefes almakta zorlanıyordum. Gümüş rengi ay nehrin üzerinde yükseliyor, su pırıl pırıl parlıyor ve yavaşça hareket ediyordu.

Kahire'nin bu versiyonunun her santimini keşfetmek istedim. Bu bir Mısır gecesiydi.

Her iki yönde de karanlık ve geniş olan Nil'e yaklaştık. Şehrin geri kalanı gibi bu bölge de kendine has keskin bir enerjiyle canlıydı. Brougham'dan indim ve önümdeki manzaraya hayretle baktım. Yüzlerce tekne ve dahabeeyah demir atmış, sessizce sallanıyordu. suda. Mısırlılar yayılmış, hızlı Arapça konuşuyor, uzun giysiler içinde

beyaz tunikler ve rahat sandaletler. Diğerleri ise yerel kaptanlardan bir tekne almaya çalışan turistler gibi görünüyordu. Çocuklar sokak köpekleriyle oynayarak sokakta bir aşağı bir yukarı koşturuyor, aynı uzun kollu kıyafetleri giiyorlardı.

Yetişkinler gibi tunikler, ayak bileklerine kadar uzanan giysiler. Kanvas çantanın askısı omzuma battı ve ağrımayan bir yer bulmaya çalışarak yer değiştirdim.

Şimdi planımın daha az emin olduğum bir sonraki kısmı geliyordu. Amcamın teknesi hangi cehennemdeydi?

İç çekerek, dostça gülümseyen yaşlı bir adama yaklaştım. Beni görünce gözleri parladı, şüphesiz beni Nil'de bir aşağı bir yukarı taşıması için onu kiralamak istediğimi düşünüyordu. Onu bu fikirden vazgeçirdiğim için üzgündüm.

"*Elephantine* mi?" Ben sordum. "Lütfen?"

Şaşkınlıkla bana baktı ve sonra *Fostat* adlı bir tekneyi işaret etti. Başımı salladım ve nefesimin altında *shokran* dedim ve rıhtımda yürümeye devam ettim, çeşitli teknelerin yan taraflarında yazılı olan isimleri okudum, bu arada kulaklarım İngilizce anlayabilecek herhangi biri için zorlanıyordu. Amcamın teknesini soran başka birine yaklaştım ama başarılı olamadım. Göz ucuyla baktığım genç bir çocuk dikkatini benden ayırmıyordu aramaya devam ettim. İki deneme daha yaptıktan sonra alnımda terler birikti. Yanaşmış yüzlerce tekne vardı. Doğru tekneyi nasıl bulacaktım? Omzumun üzerinden baktığımda genç çocuğun hâlâ peşimden geldiğini gördüm. Arkamı döndüm ve ay ışığı altında alçak sesle konuşan başka bir gruba yaklaştım. Bana ihtiyatla baktılar.

"*Elephantine'i* mi arıyorum?"

Başlarını salladılar ve beni kovdular.

İçimi çektim ve devam ettim. Sonunda duydum. Anladığım bir dil parçası. Kaynağa doğru döndüğümde aynı genç çocuğun arkamda olduğunu gördüm.

Baktığımı gördü ve gamzelerinin çevrelediği gülümsemesiyle yaklaştı. "Sen İngilizce mısın?"

"Hayır, ama İngilizce konuşabiliyorum. Bir dahabeeyah arıyorum."

Genç çocuk başını salladı. "*Elephantine* mi?" Ben sertleşince omuz silkti ve sonra sırtıttı, ince omuzları zarif bir hareketle inip kalkıyordu. "Seni takip ediyordum, Sitti."

Kaşlarımı çattım, kelimeyi tanıyamamıştım.

"Saygıdeğer hanımefendi," diye tercüme etti çocuk ironiden eser kalmadan. "İlk Reis'ten *Elephantine*'i istediğinizi duydum."

Bilmediğim bir kelime daha. "*Reis*?"

"Kaptan," diye açıkladı. Sesi bana toprağa sürtünen yaprakların yumuşak hışırtısını anımsattı. "Ben *Elephantine*'in mürettebatının bir parçasıyım."

Bunun üzerine çenem düştü. "Gerçekten mi?"

Başını salladı, ay ışığı kara gözlerini parlatıyordu. "Gel, seni götüreyim."

Tereddüt ettim; çocuk samimi görünüyordu ama emin olmalıydım.

"Adın ne senin?"

"Kareem. Geliyor musun?"

Daha iyi bir seçeneğim yoktu ama yine de yerimde kaldım. Çantalarım beni ağırlştırıyor, etime batıyordu. "Yanında çalıştığın adamın adı ne? Teknenin sahibinin?"

"Ricardo Marqués," dedi Kareem hemen.

Amcamın adını duyunca tüm tedirginliğim kayboldu. Kareem konuştu ve belki de planımın bir sonraki adımında bana yardımcı olabilir. "Tío Ricardo ona katılacağımı bilmiyor. Bu sürpriz bir ziyaret. Amcam beni elbise içinde görmeyi beklerdi. Planımı gerçekleştirmek için kıyafetlerimi sizinkilere benzer bir şekilde değiştirmek istiyorum. Satın almama yardım eder misin?"

Kareem bana baktı, dudakları şüpheci bir çizgiye bastırılmıştı.

"Yardımın için sana ödeme yapacağım." Cüzdanımı karıştırdım ve bir avuç kuruş çıkardım. Kareem'in bakışları paraya kayd ve ben daha gözümü kırpamadan parayı elimden kaptı. Tunığının kolunda kaybolmadan önce yıldız ışığında sadece bir saniyeliğine göz kırptılar. Eğer dikkatle izlemeseydim, havada kaybolup gittiklerine yemin edebilirdim.

"Huh," dedim. "Bana bunu nasıl yapacağımı öğretir misin?"

Çocuk yüzünü buruşturdu ve çenesini kaldırarak rıhtımın önündeki küçük pazara doğru ilerledi. Çeşitli ürünler satılıyordu, baharat satan bir dükkânın önünden geçerken içim ısındı. Adını hiç duymadığım baharatlar: kakule ve zerdeçal, kimyon ve köri. Kareem, *galabeya* adı verilen ve deri çizmelerimi kısmen gizleyen uzun bir tunik satın almama yardım etti. Ben onun tarboşunu işaret ettim, Kareem de onunkinin aynısından bir tane bulmayı başardı.

Kareem'in benim için tuttuğu dokuma bir battaniyenin arkasında, çatısı dökülen eski bir binanın yanında giyindim ve birlikte *Elephantine*'in demirlediği doğu kıyısına doğru yürüdük. Seyahat elbisem battaniyeye zar zor sığıyordu.

Kanvas çanta ve şu anda bedenimi süsleyen hafif tunikle karşılaştırıldığında hacmine hayret ettim. Korsemden kurtulmuştum ama elbisemi ve çoraplarımı saklamıştım.

Hareket özgürlüğü *olağanüstüydü*.

Elephantine'e binerken Kareem bana yakın durdu. Düz bir mavnaya benziyordu ve sağlam görünmesine rağmen midem her şeye rağmen sıkıştı. Başka bir tekne, su üzerinde başka bir yolculuk. Günlerce kamaramdan çıkamadığım son seferdeki gibi hastalanmayacağımı umuyordum. Hayatımda hissettiğim en kötü şeydi. Mürettebatın geri kalanı yiyecek, çarşaf ve aletlerle dolu büyük sepetler taşıyarak etrafta koşuşturuyordu. Yüzümü aşağıya doğru çevirmiş, uzun saçlarımı fesimin içinde saklı bir düğümle bağlamıştım. Artık ay tepemizde asılı duruyor, yıldızlar Nil'in karanlık sularında ıslıl ıslıl parlıyordu. Her iki ucu da kilometrelerce uzanıyordu ve bana kendimi bir kum tanesi kadar küçük hissettiriyordu.

"Bir tur ister misiniz?" Kareem sordu.

Endişeyle etrafıma bakınırken amcamın gür sesiyle emirler yağdığını gördüm.

"Henüz burada değil. Ama yakında burada olacak."

"Pekâlâ," diye kabul ettim. "Çok hızlı bir tur. Eşyalarımı koyabileceğim bir yer var mı?"

Başıyla onayladı. "Altıncı yatak odasını alabilirsin. Orayı depo olarak kullanıyorduk."

Bana tekneyi gezdirirken onu takip ettim. Daha önce hiç böyle bir şeye binmemiştim. Uzun ve dardı, düz bir tabanı, baş ve kıçta iki direği vardı. Kamaralar güvertenin altında yer alıyordu, çatı üst kısmı oluşturuyordu. Her odada küçük bir pencere, dar yataklar, sabit bir çamaşır sehpa ve giysileri asmak için bir sıra kanca vardı. Ayrıca, iki tane de Daha fazla saklama alanı için yatağın altında çekmeceler vardı. Kareem bana hangi odanın benim odam olacağını söyledi ve ben de eşyalarımı elimden geldiğince sakladım.

Kamara sırasını geçtikten sonra Kareem bana yaklaşık yirmi metre uzunluğunda, duvarları uçtan kıvrılan büyük bir salon gösterdi. Beyaz paneller klasik bir görünüm veriyor, dört büyük pencerenin her iki yanında asılı koyu kadife perdelerle tezat oluşturuyordu. Bir tavan penceresi

ek aydınlatma sağlıyordu ve mevcut her alanda düzinelerce kitap, şapka ve ... silah barındıran ahşap raflar asılıydı.

Kaşlarımı kaldırdım, şaşkınlığım arttı. Ailem her türlü silahtan nefret ederdi ve gemiye alınmalarına izin vermeleri bana garip gelmişti.

Kareem kolumdan çekerek, pruva ile büyük direk arasında mutfak alanı olarak ayrılan kömür ocağının olduğu yere gitmemi söyledi. Mutfak malzemeleri sepetlerinin üzerindeki demir kancalarda tencere ve tavalar asılıydı. Benim yoktu

Kareem hızla hareket ederken içinde ne saklandığını görmek için zaman Mürettebatın geri kalanı: Reis, pilot, aşçı, dümenciler, kürekçiler ve bir avuç garson. Kareem'in kendisi de baş aşçının yardımcısıydı.

Hepsi bir arada düşünüldüğünde *Elephantine*, on iki kişilik personeli olan ve yayılmak için bolca alana sahip orta büyüklükte bir evi andırıyordu.

"Mürettebat nerede uyuyor?"

"Üst güvertedeki minderlerde," dedi Kareem ve beni üst güverteye götürdü. Üstünde bir çatı vardı ve amcam alanı büyük bir kilim ve birkaç sandalyeyle döşemişti. Açık havada, serin esintinin her bir mobilyaya sevgi dolu bir elle dokunduğu cennet gibi bir oturma odasına benziyordu. Mürettebattan bazıları şimdiden hasırları açmış, amcamı beklemeye hazırlanıyordu. Her şey yolunda görünüyordu. Diğer birkaç kişinin yanında yere uzandım ve amcamın geliş sesini dinledim. Dışarıdaki tablo gibi manzaraya bakarak zaman geçirdim; büyük nehirde sessizce yüzen yüzlerce tekne bir sonraki maceraya hazırды.

Ve sonunda amcam geldi, Bay Hayes de yanındaydı, sanki bir akşam yemeğindeymiş gibi ara sıra matarasından bir yudum alıyordu. Ekibi deneyimli bir gözle inceledi. Yemek ceketini ve düzgün ayakkabılarını, her zamanki buruşuk gömleği, hakileri ve baldırlarının ortasına kadar bağcıklı çizmeleriyle değiştirmişti. İki adam kendi sandıklarını ve çantalarını iskele iskelesine taşıdı ve burada Hasan adında bir adam olan Reis tarafından hemen karşılandılar. Dar basamaklardan aşağıya inerek uzun koridorda gözden kayboldular.

İki yanda sıra sıra kulübeler, sesleri de onlarla birlikte sürükleniyordu.

Kareem'e baktım ve sırttım.

O da gülümsedi, ay ışığı iri ve koyu renk gözlerine yansıyor.

Görevlerini tamamlayan mürettebatın geri kalanı güvertede bize katıldı,

hasırlarını açıyorlardı. Hepsi benzer uzun giysiler giymiş bir düzine insanın arasına oturdum.

kollu tunikler ve şapkalar. Tekne suyun üzerinde hafifçe sallanıyordu, bu da imkansız başardığımı hatırlatıyordu. Tek yapmam gereken isimsiz kalmaktı, sadece mürettebatın bir üyesi olarak. Amcam ve Bay Hayes bize doğru yürüdüler, pilotu ve aşçıyı selamladılar. Nefesimi tuttum ve diğer mürettebatın arkasına saklanmak için omuzlarımı kamburlaştırarak yüzümü başka tarafa çevirdim.

Ama aralarında geçen her kelimeyi duydum. "Her şey yolunda mı?" Tío Ricardo sordu.

Birisi olumlu yanıt verdi.

"Görünüşe göre yeni bir mürettebat üyesi kazanmışsınız," dedi Bay Hayes yavaşça. "Sadece on iki kişi yok muydu?"

Gerildim, nefesim göğsümde sıkışıp kaldı. Beni tanımasını, küstah sesinin adımı haykırmasını bekledim. Ama böyle bir öfke çılgılığı gelmedi.

"Sorun değil. Yardıma ihtiyacımız var," dedi Tío Ricardo sabırsızlıkla. "Herkes burada mı? Şafakta yola çıkmak istiyorum."

"Evet, evet."

Amcam her kim konuştuysa teşekkür etti. Ayak sesleri güverteden uzaklaştı. Yavaşça nefes verdim, ellerim kucagımda sıkıca kenetlenmişti. Bir parça gevşedim. Hepsi uzaklaşmış olmalıydı, muhtemelen kendi yatak odalarına gitmişlerdi. Ama sonra tanıdık bir ses, tembelce konuşarak, "Kimsenin sana takıma birini eklemekten bahsetmemesi komik," dedi.

Tío Ricardo, "Abdullah fazladan ellere pek itiraz etmeyecektir," dedi. "Bu öğleden sonrayla ilgili raporunu bana hiç vermedin."

Kirpiklerimin arasından onlara bakarak yüzümü yarıya kadar onlara doğru çevirdim. Kareem yanımda hareketsiz oturuyordu. Amcam ve Bay Hayes parmaklıklara yaslandı.

"Sterling'in yüzüğü aldığını ve herkesin içinde taktığını teyit edebilirim," dedi Mr.

Hayes söyledi.

"Ama onu geri alamadınız."

Ne diyeceğini görmek için beklerken nefesim boğazımda düğümlendi. Amcama otelden nasıl gizlice çıktığımı söyleyecek miydi?

"Ne yazık ki kalabalıktı." "Kahretsin,"

diye homurdandı Tío Ricardo.

Çenem düştü. Bay Hayes'in bana gerçekten ihanet etmediğinin teyidiydi. Beni neden koruduğunu hâlâ anlamıyordum. Varlığıma zar zor tahammül ediyordu ve amcamla başımı daha da fazla belaya sokabilirdi.

Ama o zaman, ben gerçekten gitmiş olduğum için buna değmeyeceğine karar vermiş olabilir. Babamın bir zamanlar bana öğrettiği gibi burnumdan yavaşça nefes verdim. Beni nasıl sakinleştireceğini her zaman bilirdi, özellikle de annemle tartıştıktan sonra.

Bay Hayes başını eğmiş, keskin gözlerle amcamı inceliyordu. "Seni rahatsız eden tek şey bu değil, değil mi?"

Amcam bakışlarını kaçırdı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum." "Evet," dedi Bay Hayes yumuşak bir sesle.

"Biliyorsun."

Ayak parmaklarımı botlarımın içinde kıvırdım. Uzun bir aradan sonra amcam nihayet cevap verdi. "Yüzündeki nefret ifadesini görmeliydin."

"Bunu atlatacağın söyleyebilirim."

"Onu bilecek kadar iyi tanımıyorum." Tío Ricardo, Bay Ricardo'ya ters ters baktı.

Hayes. "Sen de öyle."

Bay Hayes'in dudakları sanki eğlenceyi bastırıyormuş gibi sıkılaştı. "Kesinlikle cesur biriydi."

"Merakı rahatsız edici."

"Senin masalınla ilgili soruları olması kaçınılmazdı."

"Cayo bana yalan söylememiş olsaydı, hâlâ hayatta olurdu," dedi Tío Ricardo hayal kırıklığı içinde. "Bir şey istediğimde karşıma çıkmaması gerektiğini bilen sahtekâr bir aptaldı." Başını eğdi, çenesinin çizgisi sert ve affetmezdi. "Bunların hepsi onun suçu."

"Ölüler hakkında kötü konuşmamalısın."

"Hak edildiğinde yapabilirim." Boğazımdan keskin bir nefes yükseldi. Dudağımı ısırarak acımasızca bastırdım. Babam hakkında konuşuyordu. Gözlerim yandı. Ne haltlar dönüyordu? Annemin mektubu gözümün önünden geçti. Panik giderek yaklaştı ve nefesimi dengede tutmak için mücadele ettim.

Görünüşe göre annem endişelenmekte haklıydı. Tío Ricardo'nun sesi öfkeliydi ve belli ki bir şeyin peşindeydi.

Ve babam yoluma çıktı.

PART TWO

Nehrin yukarısında

Capítulo Trece

Nil'in canlanmaya başladığında çıkardığı seslerle uyandım. Ağzımda balık, çamur ve timsahların keskin ve keskin tadı. Kareem sandaletli ayağıyla kalçamı dürttü, elinde ıslak bir ip demeti vardı.

Gece boyunca uyuyakalmış olan kol ve bacaklarımla yavaşça doğruldum. Ayağa kalktığımda dizlerim titriyordu; *Elephantine'in küpeştesini* kavramak için bir elimi uzattım. Diğer herkes çoktan ayağa kalkmış, güvertede koşuşturuyordu. Bazıları erzak taşıyor, bazıları da uyku matlarını sarmakla meşguldü. Tepede, bir Mısır sabahının parlak mavisi her yöne doğru uzanıyordu.

Hiçbirini takdir edemedim. Kulak misafiri olduğum şey üzerine uzun ve sefil bir gece geçirmiştım. Zihnimde bir yapbozun pek çok parçası vardı ve hiçbirini birbirine uymuyor gibiydi. Amcamı düşündüm, hayal gücüm onu kötü adamların en kötüsüne dönüştürdü. *Ne* yapan bir alçak? Sonra Bay Hayes'i ve onun cıvıllı cıvıllı sırtışlarını, boş dalkavukluklarını ve matarasının her zaman kolayca ulaşılabilir bir yerde oluşunu düşündüm. Zihnimde, karanlık amaçları olan güvenilmez bir çift haline gelmişlerdi.

En iyisi Bay Hayes'ten uzak durmak.

Yine de.

Bazı anlar vardı ki, o anların ötesinde bir şeyler görmüştüm. amansız maske. Dudaklarının yanağıma değmesi. *Patronuna* itaatsizliğimi açıklamamıştı ama gezintimizi bir sır olarak saklamıştı. Şehri keşfederken yanımda kalmıştı ve ben kendimi güvende hissetmişim ama kalabalık hissetmemişim. Göz kulak olunduğunu ama kontrol edilmediğimi. Kendime rağmen, onun kolay zekâsına ve doğrudan bakışlarına karşı bir hayranlık geliştirmişim. Yüzeyin altında gizlenen yumuşaklık ve sadakatin ipucu. Ya da var olmayan bir şeyi görmeyi umuyor da olabilirdim.

"Allah yesabbahhik bilkheir," dedi Kareem, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. Mısır'a geldiğimden beri birçok kez duyduğum bu selamı tanıdım.

"Ben de sana," dedim.

"Amcana kendini ne zaman göstermeyi planlıyorsun?"

Hâlâ demirliydik ama genel kargaşanın şu anlama geldiğini hissettim yola çıkmaya hazırlanıyorduk. Şüphesiz, amcamın geri dönmesinin mümkün olmadığı ana kadar beklemek zorundaydım.

"En erken yarına kadar olmaz," dedim. "Yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

Kareem başını eğdi ve geniş gözleriyle beni inceledi. "Yapacak çok şey var."

"Yardım etmek isterim," diye tekrarladım.

"O halde mutfakta bana yardımcı olabilirsin. Ekip ve mürettebat için kahvaltı hazırlamalıyım."

Evdeki mutfağımıza hiç adım atmamıştım, su kaynatmak için bile.

"Eminim faydalı olabilirim," dedim.

"Annen de bir keresinde yardım etmeye çalışmıştı." Donup kaldım.

"Ne?"

"Sanırım zaman geçirmeye çalışıyordu. Yalnız görünüyordu."

Bu hiç mantıklı değildi. Annem babamla birlikteydi; birbirlerinden ayrılmazlardı. "Annem yalnız mıydı?"

Kareem başını salladı. "Baban kitaplarını çok çalışırdı ya da planlamaya yardım ederdi. Her zaman bir şeyler yapmak için dışarıdaydı. Onu çoğu zaman tek başına bırakırdı."

"Kime yardım ettin? Amcama mı?" Kareem başını salladı.

"Amcamla babamı hiç tartışırken gördün mü?"

Kareem başını salladı, görünüşe göre sorudan şaşırمامıştı. Yüzü yumuşadı, anlamlı gözleri içtenlikle benimkilere baktı. "Ona benziyorsun," dedi Kareem. "Öldükleri için üzgünüm."

Boğazım kilitlendi.

"Burada olmanız çok güzel," diye ekledi.

Genç çocuğu mutfaka kadar takip ettim ve gizlice gözlerimi sildim. Sorular zihnimi doldurdu, neredeyse taşmak üzereydi. Kareem'in annem ve babam hakkında ne düşündüğünü, onlarla hiç vakit geçirip geçirmediğini ve ne kadar geçirdiğini bilmek istiyordum. Mısır'da olmak bana sadece onların ne kadar

Kaçırdığım hayatlar. Onlara katılmamı neden yasakladıklarını hâlâ anlamıyordum.

Mutfağa ulaştık ve işlevsel alana baktım. İnce, ahşap bir tezgahın üzerinde yumurta ve bakla dolu kaseler, çeşitli baharat kavanozlarının yanında duruyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Limonlar ve zeytinyağı şişeleri bir metreden biraz daha geniş bir rafta sıralanmıştı.

"Fasulyeleri ben pişiririm," dedi Kareem. "Sen onları ez." "Ne yapıyoruz?"

"Tahinli olsun," dedi ve ocağı yaktı. Sonra kancalardan birinden yassı bir tava indirdi. "Kimyon, kişniş, limon ve yağla karıştırılmış fasulye. Ekip bunu yumurtayla seviyor."

"Kulağa lezzetli geliyor. Sana yemek yapmayı kim öğretti?" Kareem gülümsedi ve "Ablam" dedi.

"Ne zamandır amcamın ekibinin bir parçasısın?"

"Birkaç yıl. Hepimiz amcanın iş ortağı Abdullah tarafından eğitildik." Çocuk bana baktı, bakışları direktti ve bir an için O an, ilk düşündüğümünden daha yaşlı görünüyordu. "Limonu ikiye böler misin?"

"Bunu yapabilirim," dedim. Bana uzattığı bıçağı aldım ve meyveyi dilimledim. "Amcamın yanına ilk kez geliyorum ve merak ediyorum. Abdullah'ın son kazı alanı hakkında pek konuşmadı. Çok ilginç şeyler görmüş olmalısın."

Kareem tavaya yağ koydu ve ardından temas eder etmez cızırdayan birkaç yumurta kırdı. Midem kükreyerek canlandı. Bir gün önce Groppi'de yediğimden beri bir şey yememiştim.

Kareem sonunda, "Amcan site hakkında konuşmamızdan hoşlanmıyor," dedi. "Neden?"

"Çünkü Sitti," dedi Kareem. "O ve Abdullah buldukları şey konusunda kimseye güvenmezler."

* * *

Kareem yanmış bazlama ekmeğime baktı. Dudakları kıstı ve ben bir kahkaha attım. Onu uyarmıştım. Bana mutfaktaki eski bir büyüün sihirli kalıntılarını barındıran tüm aletleri göstermişti. Tuzu hiç bitmeyen bir kâse, içine ne atılırsa atılsın temiz kalan bir fincan. Yemekleri soğutan bıçaklar, karıştırıldığında içinde ne varsa pişiren kaşıklar. Yine de bir şeyleri berbat etmeyi başarmıştım.

"Neden rıhtıma çıkmıyorsun? Sanırım ayrılmak üzereyiz?" Ses tonu bir öneri gibi değildi.

Kendimi erzak fiçilerinin arasına gizlemeye ve dahabeyanın diğer ucunda duran Bay Hayes'in dikkatli bakışlarından uzak tutmaya dikkat ederek küpeşteye gittim. Amcam Reis Hasan'la derin bir sohbeta dalmıştı ve yemek odasından neredeyse hiç çıkmamıştı.

Bulaq'ın hareketli sahnesine son bir kez bakmak için özgürdüm. İnce, bol cübbelerini giymiş erkekler kargo pazarlığı yapıyor, Mısırlı denizciler kavurucu güneşin altında terliyor, bizimkine komşu gemilerde büyük sandıklar taşıyorlardı. Turistler her yöne akın ediyor, gürültülü bir gevezelikle konuşuyorlardı.

Nil'in parıldayan yeşil yüzeyi.

Partimize iki kişi daha katıldı; biri fiçı şeklinde göğsü, geniş omuzları ve seyrelmiş sarı saçlarıyla, diğeri ise benim yaşıma yakın genç bir kadındı. Pek çok süslemesi ve ipek işlemeleri olan gösterişli bir elbise ve geniş kenarlı bir şapka giymişti. Kendine hakim bir duruşu vardı ama bakışları huzursuzca *Fil'in* üzerinde geziniyordu. Rüzgâr bal sarısı saçlarını dalgalandırarak narin yüzüne doğru savuruyordu. Annemle babam bu çiftten bahsetmişlerse de ben hatırlamıyordum.

Kız aniden bana doğru döndü ve ben de bir varilin arkasına saklandım. Açıklanamayan bir nedenden dolayı, onun varlığı beni huzursuz etti. Belki de Çünkü benim yaşıma yakındı, hiç gitmediğim halde açıkça bekleniyor ve hoş karşılanıyordu.

Merak derimin altını kaşıyordu. Onun kim olduğunu, amcamın teknesinde ne aradığını bilmek istiyordum.

Yelkenler kuzey rüzgârını yakalamak için açılana kadar saklandım ve sonra piramitleri ve bin minareli şehri geride bırakarak yola koyulduk. Keskin esinti saçlarımı yırtıyor, fesin altına sıkıştırılmış sıkı sarmaldan saç tellerimi gevşetiyordu. Küpeşteyi kavradım, her an birinin, bir yerlerden birinin adımı haykıracağından emindim. Ama tek ses etrafımı saran mürettebattan geliyordu, akıntı bizi sürüklerken gevezelik ediyor ve şarkılar söylüyorlardı. *Elephantine*, düzinelerce felucca, büyük bir üçgen şeklinde sivri yelkenleri olan küçük ahşap gemilerle birlikte güneye doğru ilerledi. Büyük nehre yayılmışlardı. macera arayan gezginler.

Eskiz defterimi almak için aşağı indim ve sonra tekrar güverteye yerleştim, gemiyi hafızamdan çizerken kendimi fiçilerin arasına sakladım.

Diğer tek kadın yolcuyla ilgili merakım yeniden alevlendi. Onun varlığı gizemini koruyordu; mürettebatın geri kalanı da onu *Elephantine'de* görünce benim kadar şaşırmış görünüyordu.

Daha önceki tedirginliğim geri döndü. Etrafta dolaşıyordu, açıkça hoş karşılanmıştı ve dilediğini yapmakta özgürdü. Kız kendini işe bile yarar hale getirdi,

Malzemeleri paketinden çıkarıp çeşitli kabinlere taşırken, ben kendimi görünmeden ve kesinlikle hoş karşılanmadan ve işe yaramaz bir şekilde saklamak zorunda kaldım.

Kılık değiştirmeme güveniyor olsam da, bu sadece mürettebatın geri kalanıyla çevrili olduğumda işe yarıyordu. İnsanlar ne görmeyi bekliyorlarsa onu görürlerdi ve mürettebat arasında genç bir kızın olması akıllarına bile gelmezdi -özellikle beni *aramadıkları* sürece.

Ama amcam benim tamamen farklı bir gemide olduğuma inanıyordu. Bay Hayes'e gelince. Ondan sadece bir gün daha uzak durmam gerekiyordu. Gerginlik derimden sızarak kaslarımı gevşetiyordu.

Keşfedilmekten kurtulmuştum.

Yavaşça çantamdaki biblo kutusunu çıkardım. Tahta tenime değdiğinde sıcaklığını koruyor, bazen de sanki içindeki büyü serbest kalmak istiyormuş gibi titreşiyordu. Bu sadece kırılğan şeylerin hayatta kalabileceğini gösteriyordu. Kutu uzun zaman önce geçmiş bir zamandan, tarihin hatırladığı bir isimden bahsediyordu.

Kleopatra.

Yeni bir anı gözümün önüne geldi ve nefesim kesildi, yüzyıllar öncesine ait bir ana daldım. Nil'in son kraliçesi bir masanın üzerinde duruyordu.

Malzemeler sıg kaseler ve bodur seramik kavanozlar içinde önüne serilmişti. Meraklı semboller ve çizimlerle dolu tek bir parşömen yaprağını inceliyordu; kendi kendini yiyen bir yılanın ve sekiz şeritli bir yıldızın taslağını seçebiliyordum. Çevik parmakları karıştırmak, harmanlamak ve doğramak için çalışıyordu.

malzemeler. Bal ve tuz, kurutulmuş gül yaprakları ve otların yanı sıra hayvan dişleri ve yağı da tanıdım. Uzun, neredeyse şeffaf bir elbise giymişti ve baştan ayağa lapis, lal taşı, inci, altın, turkuaz ve ametist mücevherler boğazını, bileklerini, ayak bileklerini ve ayakkabılarını süslüyordu.

Masanın karşı tarafında iki kadın duruyordu, şık giyinmişlerdi ama Kleopatra'nın gösterişli kıyafetlerinin yanında sönük kalıyorlardı.

Onun güzelliğinin ve zarafetinin bir yansımasıydılar. İçgüdüsel olarak onların onun hizmetçileri olduğunu biliyordum.

İçlerinden biri bir soru sordu, kadim dil tenimde geziniyordu. Keşke

anlayabilseydim.

Kleopatra işine ara vermedi ama başıyla onayladı. Kısa boylu hizmetçi başka bir soru sordu.

Kleopatra cevap verdi, sesi farklıydı. Dalgalanmıyordu; yumuşak değildi. Yatıştıran ve ilham veren, emreden ve ikna eden türden bir sesi.

Sahne sanki bir sayfa açılmış gibi soldu. Yavaşça kendime geldim, şarkı söyleyen mürettebatın sesi beni şimdiki zamana götürmeye yardımcı oldu. Birkaç saniye boyunca, gördüklerimin dehşeti zihnimde yankılanırken sadece nefes alabildim.

Kleopatra büyü konusunda ustaydı. Tanık olduğum sahne onun bir büyü yaratmasıydı. Keşke ne yaptığını bilseydim diye inledim. Kendinden emin bir tavrı vardı. İksir yapımına yabancı değildi.

Tenimde bir farkındalık sızısı belirdi. Biri beni izliyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Biblo kutusunu çantama geri koydum, kalbim hızla kaburgalarımın çarpıyordu. Etrafımda döndüm, bakışlarım güvertede geziniyordu. Direğin arkasına saklanmıştım, etrafım eski fiçilerle çevriliydi ama alarm zilleri kulaklarımda yüksek sesle çalıyordu.

Kimse yoktu.

Ne görev yerlerinde çalışan tayfalar, ne Reis, ne de nihayet salondan çıkan amcam. Kımıldadım ve direğin sağlam ahşabının etrafına baktım. Bay Hayes dahabeeyah'ın ön tarafına yerleşmişti, küpeşteye yaslanışında tembel bir zarafet vardı.

Elephantine. Kahire'ye doğru özlemle baktı.

Beni geride bıraktığı için pişman olup olmadığını merak ettim.

Ne *aptalca* bir düşünce. Yapıp yapmaması önemli değildi. Başımı salladım ve aklımdan bu soruyu kovdum. Arkamı döndüm ve yere çöktüm. Sıcak beni uyuşturdu ve göz kapaklarım dalgalanarak kapandı. Onları tekrar açtığımda, bir gölge güneşin delici parıltısını engelledi.

Kareem elinde bir kase yemekle bana baktı. "Aç mısın?"

Başımı salladım ve bana yemeği, iki yumurtayı ve benimki kadar tuzlu olmayan faulü uzattı. Kimyon ve sarımsağın tuzlu tadı vücudumun her köşesine yayılan sıcak bir his verdi. I

Daha fazlasını istiyordu ama sormaktan kaçınıyordu. Bunun yerine onu mutfağa kadar takip ettim ve büyük, sabunlu bir kovayla bulaşıkların yıkanmasına yardım ettim.

Günün geri kalanında beni meşgul etti; öğlen yemeği olan kızarmış limonlu pane balığı ve yanında kalın, lezzetli bir sos içinde közlenmiş patlıcanları hazırladı ve sonrasında temizlik yaptı. Saatler geçtikçe, kuzey rüzgârının sürüklediği gibi gerginlik azar azar kayboldu. Bulduğumuz yer ile Kahire arasındaki mesafe açıldıkça, benim Amca hepimizi değiştirecekti. Hala kendimi ne zaman ve nasıl göstereceğimi bilmiyordum.

Nasıl yaparsam yapayım, Tío Ricardo çok kızacaktı.

Endişe içime işledi. Öğrendiğinde ne yapacaktı? Gemiye binmeye o kadar odaklanmıştım ki, sonrasını düşünmeyi ihmal etmişim. Babamın istediklerinin önünde durduğundan bahsederkenki öfkesini duymuştum. Ve işte buradaydım, ona itaatsizlik ediyordum.

Bana yardım edecek güvenebileceğim kimse olmadan.

"Salonda akşam yemeği servisinde bana yardım etmek ister misin?" Kareem beni düşüncelerimden kopararak sordu.

İçgüdülerim reddetmek yönündeydi ama merakım aklımı çeldi. Herkes yemek salonunda, boş zamanlarında yemek yiyor ve konuşuyor olacaktı. Belki de gemiye gelen gizemli kızı bir kez daha görebilirdim. Ayrıca, amcamın faaliyetlerindeki bazı boşlukları doldurabilecek tartışmalarını dinleme fırsatı da olabilirdi. Muhtemelen, Annemle babam onun kazılarına katılmışlardı ve kaybolmalarından önceki günlerde neler yaptıklarına dair bir şeyler öğrenebilirdim.

Kareem bana baktı, cevabımı bekliyordu. Bütün gün mürettebatın geri kalanı tarafından görülmememe ve fark edilmememe yardımcı olmuştu. Hiç söylemese de, bunu ailem yüzünden yapıp yapmadığını merak ediyordum.

"Ben yaparım," dedim.

* * *

Kareem benden önce boş salona doğru yürüdü, elinde domates soslu ve pirinçli mercimek ve makarna bazlı bir yemek olan kushari ile dolu iki tabak vardı. Ellerimde, daha önce tadına baktığım ve ferahlatıcı ve lezzetli olduğunu onaylayabildiğim büyük bir sürahi naneli limonata vardı. Yemekleri masanın ortasına bıraktık ve Kareem'i takip ederek diğer garsonların beklediği masadan belli bir mesafede durdum. Başka bir ekip üyesi ekibin bardaklarını doldururken başımı öne eğdim.

Sessizce sohbet ederek içeri girdiler ve yemyeşil salondaki yuvarlak masaya oturdular, daha önce gördüğüm genç kadın hariç hepsi erkekti. Dört kişiydiler, sadece ikisini tanıyordum. Amcam bir gazeteye göz gezdiriyordu.

Bay Hayes genç kadına eşlik eden iri yarı beyefendiyle gergin bir tartışmaya girerken mektup avucunun içinde kıvrılıyordu. Kareem bana duvarın yanında, özellikle uzun boylu bir görevlinin arkasında durmamı işaret etti. Düzgünce gizlenmişim ve mürettebattan hiçbirinin kim olduğumu bilmemesine inanılmaz derecede şükreliyordum. Uzun tuniğimin altından zar zor görünen deri botlarımın uçlarına baktım.

"Peki, bizi bekletmeyin," dedi Bay Hayes. "Mektupta ne yazıyor?"

"Ustabaşınızdan mı?" diye sordu iri yarı adam İngiliz aksanıyla. Uzun bacakları ve iri kemikleriyle masadaki diğer herkesi gölgede bırakıyordu. Duruşu keskin hatlara ve kurallara olan düşkünlüğünü gizliyordu. Kendisine hizmet ederken hareketleri kesin ve kusursuzdu. Kızın zayıf bedeni onun boyuyla kıyaslandığında kırılğan bir karahindiba gibi görünüyordu. Güçlü bir rüzgâr onu kökünden sökebilirdi.

Yine de solgun bakışları hiçbir şeyi kaçırmıyor gibiydi. Masadan kavisli duvarı kaplayan pencerelere, yemek arkadaşlarına doğru gidip geliyordu. Kıpır kıpır biriydi.

"Hayır, Abdullah'tan," dedi Tío Ricardo. "Ön odadan çıkan başka bir giriş yolu keşfetmeyi başardılar. Ancak enkaz tarafından büyük ölçüde kapatılmış." Mesaja kaşlarını çatarak baktı. "Muhtemelen bu girişin nereye çıktığı çoktan keşfedilmiş ve kayda değer her şey yağmalanmış demektir. Tek umudumuz, herhangi bir kabartmanın hasarsız."

"Şüpheli," dedi iri yarı adam. "Hırsızlar oyma kabartmalardan ne kadar para kazanabileceklerini öğrendiler. Özellikle de zavallı Mısırlılar."

"Size fikirleriniz için para ödemiyorum," dedi Tío Ricardo, sesi keskinleşmişti.

Adam omuz silkti, kapları yüksek sesle tabağına çarptı. Bu hareket korkunç bir çılgılık yarattı ve Bay Hayes her zaman yanında taşıdığı matarasından fincanını viskiyle doldururken yüzünü buruşturdu. Tabağını ekmekle doldurmak istedim, böylece vücudunun içinde dolaşan likörü emecekti.

"Bu oda, henüz bilinmeyen başka bir girişe sahip olabilir. Keşfedilmemiş," dedi Tío Ricardo. "Ama sana günler önce yola çıkmış olmamız gerektiğini söylemiştim Whit. Şu anda bile toprağı ortaya çıkarıyor olabildik."

"Bu mümkün değildi," dedi Bay Hayes yumuşak bir sesle. "Sir Evelyn ve Maspero ile akşam yemeğini de siz ayarladınız. Gelecek sezon için lisans almamayı göze alamazsın Ricardo. Başarısız olursan Abdullah'ın ne diyeceğini düşün."

Amcam ayıldı.

"Sadece açıklığa kavuşturmak için," dedi iri yarı İngiliz adam. "Maspero ve Sir Evelyn ile tartışmadınız mı? Çünkü *benim* kontratım bu sezonun geri kalanı ve gelecek sezon içindi."

Sert hareketleri yemeğin ilerlemesiyle azalmayan adama sertçe baktım. Salondakilerden birine dikkatle baktı.

uzun bir tüfek sırasının bulunduğu duvarlar. O adamın elindeki silahın ağırlığını neredeyse hayal edebiliyordum. Soğuk bir ürperti omurgamda dans etti. Bay Hayes dikkatle nötr bir ifadeyle adama baktı. Davranışları şimdiye kadar gördüklerimden oldukça farklıydı. Yanında oturan kıza en ufak bir selam bile vermedi. Tuzunu bile sormadı. Sanki orada oturmuyormuş gibi öne doğru eğildi ve kıza doğru uzandı.

Bay Hayes tabağına tuz serperken, "Tabii ki öyle," diye mırıldandı. "Ricardo'nun elinde değil."

Tío Ricardo, "Bu konuşma buna değdi ve bunu sen de biliyorsun," dedi. "Ancak bu kadar saçmalığa tahammül edebilirim."

"Nasıl efendim?" diye sordu kaslı beyefendi. "O değil, Isadora, senin için fazla baharatlı."

Kız başını kaldırıp baktı, ağzı inatçı bir çizgiye oturmuştu. Yemeğinin üzerine bol miktarda kırmızı baharat sürdü. Adam yüksek sesle iç çekerken kız ilk lokmayı sakince yedi. Gülümsememi gizledim. Belki de onda düşündüğümden daha fazlası vardı.

"Korkarım annesi onu çok fazla serbest bırakıyor," dedi iri yarı adam, sanki kızı iki adım ötesinde oturuyormuş gibi. Isadora'nın hafif gözleri gerildi ama sonra ifadesi yumuşak bir tarafsızlığa dönüştü. Ona hemen sempati duydum.

Amcam dikkatini tekrar kaslı adama çevirdi. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, ne Mösyö Maspero'nun ne de Sör Evelyn'in burada ne halt ettiğimizi bilmediğini doğruladım."

Bay Hayes, "Eğer böyle bir şey yaparlarsa Tanrı hepimizin yardımcısı olsun," dedi. "İşte bu yüzden *beni* işe aldınız," dedi iri yarı adam.

Bay Hayes İngiliz adamı dikkatle inceledi. Kuşku, Bay Hayes'in gergin omuzlarından çatal ve bıçağını kavrayan parmaklarına kadar vücudunun her hattına kazınmıştı.

Bakışlarım amcama kaydı.

O da en az Bay Hayes kadar tedirgin görünüyordu, ama endişesini dile getirmek yerine, "Umarım hizmetlerinizi hiç kullanmak zorunda kalmayız, Mr.

Fincastle."

"İşte, işte," dedi Bay Hayes kuru bir sesle.

"Seni işe almak zorunda kalmam bile utanç verici," diye yorum yaptı amcam. "Kayıp patronların yüzünden mi demek istiyorsun?"

"Evet, ölümleri çok büyük bir darbe oldu."

"Her şey kaybolmuş değil," dedi Bay Fincastle. "Kesinlikle zengin bir adam oldunuz." Çatalını sağa sola sallayarak dahabeeyah'ı işaret etti.

"Bu aşağılık bir gözlemdi," dedi amcam.

Bay Fincastle soğuk bir şekilde gülümsedi. "Ama ne olursa olsun doğru."

Kanım dondu. Bütün bunları mirasım mı ödemişti? Aklıma başka bir düşünce geldi. *Müşteriler*. Zihnim döndü. Tüm bu girişimi finanse eden ailem hakkında konuşuyorlardı. Görüş alanımın köşelerinde karanlık noktalar yüzüyordu. Bunu neden daha önce düşünmemiştim? Dizlerim titredi ve kendimi dik tutmak için duvarı kullandım.

Annemle babamın ölümü sayesinde amcamın dünya kadar parası vardı.

Capítulo Catorce

Ertesi sabah rüzgâr bizi akıntıya doğru itmeye devam etti, bu da kürek ekibini çok rahatlattı. Yelkenler dolgun karınları andırırcasına dışa doğru dalgalanıyor, bizi altın renginde ve yarısı yıkılmış olağanüstü anıtların yanından geçiriyordu. *Elephantine'in her iki yanında*, iki uçta uzanan kumsallar, antik çağın pitoresk sahneleriyle dolu, hiç bitmeyen bir parşömen gibiydi.

Tapınaklar ve küçük teknelerinde oturup ağ atan balıkçılar. Kareem geçtiğimiz tüm köylerin adını söyledi.

Bazıları bataklıklarla çevrili çamur duvarlıydı, diğerleri ise suyun keskin yeşiline bakan bodur binalarıyla daha görkemli görünüyordu. Nehir, toprağın geri kalanına bir damar gibi yayılıyordu ve Mısır'da nehre neden saygı duyulduğunu anlıyordum. Hayat ve rızık veriyor, insanı bir yerden bir yere taşıyordu.

macera ve keşif ve aynı zamanda sizi eve getirdi. Kareem bana Nil ile ilişkili tanrıların isimlerini öğretti; Hapi, sel tanrısı, Sobek, nehir timsahlarının tanrısı, Anuket, Nil'in kataraktlarının tanrıçası.

"Eski Mısır dini hakkında çok şey biliyorsun," dedim ona. "Sadece Abdullah sayesinde," dedi. "O, Mısırlılar arasında takım."

Kareem çalışabilmemiz için beni parmaklıklardan uzaklaştırdı. Başımı eğmiş, kulaklarım Tío Ricardo ya da Mr.

Hayes. Diğer arkadaşı Bay Fincastle bana iki kez bakmadı, bu yüzden onun hareketlerini takip etme zahmetine girmedim. Öğleye doğru, aşçı ve Kareem'in ekmek yapmak için halka açık fırınlardan birini kullanmak üzere karaya çıkabilmeleri için durduk. Öğrendiğime göre ana yemek, zeytinyağına batırılmış, tuz ve karabiberle tatlandırılmış kızarmış bir gözleme ile mercimekten oluşuyordu ve her şey bir tür koyu çorbaya dönüşene kadar karıştırılıyordu. Tatlı olarak hurma yedik ve mürettebatın bir kısmı tütün ve kahvenin tadını çıkardı.

Öğle yemeğinden sonra, geminin en arka kısmına ulaşana kadar fırçalamaya devam ettim ve direğe doğru ilerledim. Kıl fırçanın etrafında kıvrılmaktan parmaklarıma kramp girmişti ve sırtım bütün günümü

Günün büyük bir kısmını eğilerek ve dizlerimin üzerinde geçirdim. Rahatsızlığımı bastırdım, güvertedeki ani iyileşme hoşuma gitti. İyi bir silkeleme ile kir temizlendi ve güzel ahşap plakalar ortaya çıktı.

Biri bağırdı, anlaşılmaz sözcükler aniden esen şiddetli rüzgârla uçup gitti. Kafamı kaldırdım, saçlarım şapkamdan bir hengâme içinde serbest kalmıştı. Kâğıt parçaları görüş alanımda dans ediyordu ve yüzüme çarpmamak için geri çekildim.

"Hayır!" Reis bağırdı. "Yakala onları, seni aptal!"

Kaptan çılgınca etrafına bakındı, her yönü işaret etti, açıkça çaresizdi.

Birkaç mürettebat güvertede koşuştururken, kar taneleri gibi uçuşan kâğıtları kapmak için çılgınca bir telaş yaşıyordu. Ayağa fırladım ve tahtaların üzerinde dalgalanırken iki tanesini çektim. Bir diğeri gözüme çarptı, yukarı fırladı ve küpeşteyi aştı-

Öne doğru hamle yaptım, bir kolumu uzattım, parmak uçlarımı genişçe açtım. Dahabeeyah sallandı, su kabaca dalgalandı. Hatam çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Tutunacak yerim yoktu ve çok fazla eğilmiştim; tekne alçaldığında öne doğru uçtum ve nehre doğru takla attım.

Yardım için bağırarak zaman yok.

Ilık su avuç içlerime sertçe çarparak beni içine çekti. Kabarcıklar etrafımda baş döndürücü bir dansla patladı. Gözlerimi kırpıttım ve sert bir tekme atarak kendimi düzelttim. Çırpınarak yüzeye fırladım.

"Denize adam düştü! Birini kaybettik!" diye bağırdı yukarıdan biri.

Daha fazla su öksürdüm ve tekrar dibe batmamak için kendimi zor tuttum. Akıntı çekiyordu, güçlü bir kuvvet, kazanmaya kararlıydı. Ayak bileğimin yanından bir şey geçti ve dehşet dolu bir çığlık attım. Daha önce hiç nehirde yüzmemiştim ve derin su hayal gücümü korkunç boyutlara ulaştırmıştı. Yüzeyin altında ne gizleniyordu? Su hiçbir şeyi net göremeyeceğim kadar karanlıktı ve etrafımda korkutucu bir yumruk gibi kıvrılıyordu. Başımı geriye doğru eğdim ve yukarı baktım ve Bay'ın eğlenen mavi bakışlarıyla karşılaştım.

Hayes. Kollarını küpeşteye dayadı ve yakışıklı yüz hatları kahkahalarla kıvrıldı, kumral saçları güneş ışığında cilalı kehribar gibi parlıyordu. "Buraya kadar yüzerek mi geldin Olivera?"

"Çok komik."

"Bunun için güzel bir gün, değil mi?"

"Bay Hayes," dedim su tükürerek, "yardımınız için çok minnettar olurum."

Tırnaklarını inceledi. "Bilmiyorum. Bundan benim çıkarım ne?"

"Vicdanlı olduğunu sanıyordum."

Hiç istifini bozmadan, "Ben sadece kelimenin nasıl hecelendiğini biliyorum," dedi.

Burnumu suyun üstünde tutmaya çalışarak yüksek sesle su sıçratıyor olmasaydım bu beni gülümsetirdi. "Güçlü bir yüzücü değilim," dedim sesimdeki paniği bastıramayarak.

Bir anda güler yüzlü ifadesi ölümcül bir hal aldı. "Ne dedin sen?"

"Nehre girmeyi *planlamıyordum*."

"Lanet olsun." Bir an için arkasını döndü ve sonra elinde uzun bir halatla geri döndü. Bir ucunu aşağı attı ve benden birkaç metre uzağa sarktı. Nehrin beni dışarıya doğru çektiğini fark etmemiştim.

"Ona ulaşabilir misin?"

İlerlemeye çalıştım, yavaş ama emin adımlarla kendimi *Elephantine*. Ama akıntı beni geriye doğru sürükledi; mırıldandığım bir lanetle çılgınca tekmeledim ve halata yaklaşmayı başardım.

"Sanırım kendi başıma idare edebilirim."

"Konuşacaklarımız var," dedi Bay Hayes sert bir sesle ve kendini parmaklıkların üzerinden atmaya hazırlandı. "Hem de birkaç tane."

"Dört gözle bekliyorum," dedim ve sonra nehirden biraz daha tükürdüm.

"Kahretsin." Arkamdaki bir şeye bakarken gözleri büyüdü. "*Inez!*"

Başımı yarım çevirdiğimde yüzeyi kesen obsidyen bir çıkıntıyla karşılaştım, büyük bir gölge su çizgisinin altında bir mermi gibi hareket ediyordu. Dehşet bedenimi ele geçirdi ve felç geçirerek yüzmeyi bıraktım.

Bir Nil timsahı. On metre uzakta ve yer kazanıyor.

Tepemde gürültülü bir itiş kakış, çılgınca bir konuşma vardı ama sanki milyonlarca kilometre öteden geliyor gibiydi; gürültü aydan geliyor olabilirdi. Bakışlarımı bana doğru yüzen yırtıcıdan alamıyordum. Kendime geldim ve beceriksizce dahabeeyah'a doğru yüzdüm. Bir bulanıklık Yanımda bir yerden hareket geldi, büyük bir beden yanımdaki nehre çarptı. Bay Hayes geldi, başını salladı, saçları koyu kahverengi ve ıslaktı, yüzüne yapışmıştı. Bir adımda bana ulaştı ve elimi kavradı.

"Hayır, hayır," diye mırıldandım.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi sakince. "Derin bir nefes al."

Beni suyun altına sürüklemeyen önce zar zor yapmıştım.

Önümü göremiyordum, görüşüm bulanık nehir tarafından engellenmişti. Ama aşağıya, aşağıya, aşağıya, dibe doğru yüzdüğümüzü biliyordum. Yabani otlar ve uzun ot sapları etrafımızda uzanıyor, bizi derinlikte tuzığa düşürmekle tehdit ediyordu. Bay Hayes'in sert avuç içi benimkini yuttu, iri şekli etrafımda kıvrıldı. Akıntıya karşı sarsılmaz bir bağ. Ciğerlerim yanmaya başladığında kumlar etrafa yayılıyordu. Işığa doğru yüzmeye çalıştım ama Bay Hayes başını sallayarak beni olduğum yerde tuttu.

Yüzümü elleriyle kavradı ve ağızlarımız buluşana kadar başımı nazikçe öne doğru çekti. İkimiz de gözlerimizi kapatmadık ve temas dışarıya doğru dalgalandı, vücudumun her köşesinde hissettiğim bir elektrik akımı. Hava kabarcıkları onun dudaklarından benimkilere geçti. Göğsümdeki baskı azaldı ve ondan daha fazlasını almak istemediğim için arkamı döndüm. Üç vuruş daha bekledik, parmaklarımız birbirine kenetlendi ve sonra Bay Hayes kumlu zemini tekmeledi ve bizi ışığa doğru iterken bacaklarımız benimkilere sürtünerek yukarı doğru fırladık.

Yüzeye çıktık ve gözlerimdeki suyu sildim.

Bay Fincastle'ın nişan alıp dahabeeyah'ın üstünden suya ateş ettiğini görece kadar zamanımız vardı. Öfkeli kurşunlar önümüzden yağıyordu. Kızı Isadora da ona katılmış, narin kır çiçeği gibi yanında duruyordu. Yavaşça şık bir tabanca çıkarırken rüzgâr saçlarını çekiştiriyordu. Eldivenli elinde ince ve narin görünüyordu.

Son derece sakın ve dengeli bir şekilde tetiği çekti.

Babasıyla birlikte yırtıcı hayvana ateş ettiklerinde ona olan saygım arttı.

"Anlaşıldı mı?" Bay Hayes bağırdı.

"Sanırım öyle," diye bağırdı Bay Fincastle. *Elephantine* ekibi onun ve kızının etrafını iki yandan sardı. Onun sözleri üzerine, Isadora da dahil olmak üzere yüksek sesle alkışladılar. Nil'de salındığım yerden onun kendini beğenmiş memnuniyetini görebiliyordum.

"Evet, tamamen önlenebilir olan bu olayı elbette kutlayın. durum," diye mırıldandı Bay Hayes nefesinin altında. Bana döndü, çizgiler

Gözlerinin etrafı gerginlikle gerilmişti. Beni kollarının çemberinin içine çekti. Sözleri yarım bir haykırışla çıktı. "Sen iyi misin?"

Yanağındaki su damlasına bakmamaya çalışarak titrek bir kahkaha attım. "O kadar da kötü değildi."

"Evet, çok güzel zaman geçirdik," dedi Bay Hayes, sesi o kadar İngiliz aristokratlarına benziyordu ki gözümü kırıştırdım. Açık mavi gömleği gözleriyle uyumluydu ve kaslı omuzlarını belirginleştiriyordu. Geriye doğru tekmeleyerek aramızda mesafe yarattı ve tekneye doğru eliyle işaret etti. "Önden buyur, Olivera."

O yanımdayken yüzdüm, rüzgar tepemde yırtılıyor, gemiyi sallıyordu. *Elephantine* tehlikeli bir şekilde. Halat hâlâ yan taraftan sarkıyordu. Bay Hayes için bir tane daha atıldı ve o da yumruğuna bir kez doladı. Bana dedi ki, "Diğerini beline bağla. Seni yukarı çekecekler."

Kabaca yukarı çekilerek tekneye bindirildiğim rahatsız edici bir aradan sonra, denize düştüğümünden beri ilk kez tam olarak nefes alabildim. Herkesin cinsiyetimi keşfettiği anı tam olarak hatırlıyordum. Mürettebat etrafımı sarmış, ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu; giydiğim beyaz tuniğin altında vücudumun belirgin kıvrımları tam olarak sergileniyordu. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Bay Fincastle haki pantolonu ve uzun çizmeleriyle, omzuna dayadığı silahıyla karşımda duruyordu. "Görünüşe göre bir kaçak yolcumuz var. Peki siz kimsiniz?"

Esinti ıslak giysilerime değdi ve dişlerim takırdadı. "Ben- Inez Emilia O-Olivera. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Bizi kurtardığınız için teşekkür ederim."

Bay Hayes bana hoşnutsuz bir bakış fırlattı. Sanırım benim de ona teşekkür etmem gerekirdi.

Bay Fincastle akıcı bir hareketle silahını hareket ettirdi ve yüzüme doğrulttu. "Peki neden teknemizdeydiniz? Kazıda casusluk yapmak için mi?"

Tüfeğin namlusuna baktım, kalbim göğsümde gürültüyle çarpıyordu. Isadora bir nefes verdi ve dikkatim ona kaydı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Bay Hayes önüme geçerek şöyle dedi. "Bu Ricardo'nun yeğeni, seni lanet olası aptal. İndir silahını."

Ama yapmadı. Bay Fincastle sanki gemideki herkes için geçerli bir tehditmişim gibi beni soğuk bir şekilde izledi. Kızı bana ihtiyatlı bir şekilde baktı, sempatik bir bakış. Babası bir adım daha yaklaştı. Tetiği çekerse, sonuçlarına katlanamazdım. Ona karşı çıkmak istedim ama içgüdüsel olarak

anladım ki kılıımı kıpırdatırsam beni vurmakta tereddüt etmeyecekti.

"İndir şu lanet silahı," dedi Bay Hayes sessizce. Sesindeki tehdidi gizlemedi.

"Ona kefil mi oluyorsun?"

"Ediyorum."

Isadora kaşlarını kaldırdı ve ilgili bir tavırla aramıza baktı. Bay

Fincastle silahını kolunun altına sıkıştırdı ve ellerini havaya kaldırdı.

"Çok dikkatli olamayız." Ve sonra sanki hayatımı kurtardıktan birkaç dakika sonra beni tehdit etmemiş gibi uzaklaştı.

Isadora muslin ceketini çıkardı ve bana uzattı. "Alçakgönüllülüğün için."

Kızardım ve aceleyle giydim. "Gracias. Yani, teşekkür ederim."

Yüzünü buruşturdu ve Bay Hayes'e son bir kez bakarak babasının peşinden fırladı, tabancasını eteğinin cebine soktu.

Bay Hayes kalan izleyicilere, "Hepiniz işinize devam edebilirsiniz," dedi.

Ekip dağıldı. Damlayan saçlarını yüzünden sildi. Ani bir telaşla pantolonunu sıvazlamaya başladı ve ardından alçak sesle bir küfür mırıldandı. Neredeyse duymuyordum, bakışlarım karnının düz düzlemini belirleyen keskin kas çizgilerine yapışan ıslak kumaşa kilitlenmişti. Pantolonunun ıslak pamuğ u kaslı kalçalarına yapışmıştı. O da olabiliirdi çıplaktı.

Bakışlarımı kaçırdım, başım tuhaf bir şekilde dönüyordu. "Bir şey mi kaybettin?"

"Kardeşimin matarası. Ona çok düşkündü."

Büyük olasılıkla şimdi başka bir timsahın elindeydi. "Muhtemelen en iyisi bu."

Bana ters ters baktı ve sonra belimdeki düğümü çözmeye başladı, sıcak parmakları bana sürtünüyordu. Karnımda sıcaklık birikti, yanaklarım kızardı. Ağzım kurudu, etrafımızı saran altın kumlardan daha kuru. Çenesini eğdi, düğüme odaklandı, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Onun mavi Gözleri koyu kirpiklerle kaplıydı ve ıslaktı. Tenimde sıcak bir kızarıklık dans etti ve ürperdim. Bay Hayes durakladı, gözlerini kaldırıp Benim. Ona güvenemediğim halde onu yakışıklı bulmam beni rahatsız ediyordu. Dudağımı ısırdım ve o da bu hareketi takip etti, göz kapakları yarıya indi.

Bay Hayes'in ifadesi yumuşadı, bakışları ısındı. "Gerçekten iyi misiniz?"

Ses tonundaki şefkatli endişe sıcak bir şey yudumlamak gibiydi. Birbirimize baktık, nefesim boğazımda düğümlendi. Belli belirsiz, sınıra çok yakın dans ettiğimin farkındaydım. Tek bir yanlış adımda kendimi bilmediğim bir zeminde bulacaktım.

Bay Hayes boğazını temizledi ve dikkatini tekrar ipe vererek aşağıya baktı. "Oldukça güzel bir topluluk," dedi yumuşak bir sesle, sesi nötrdü. "Yakın zamanda mı aldınız?"

"Bagajımda fazladan bir tunik vardı. Kullanmamak yazık olur diye düşündüm."

İpi çekti ve ip düştü. Mavi bakışlarında tehlikeli bir parıltı gizleniyordu. "Güneşten yanmışsın. Şapkan hangi cehennemde?"

"Bir tane giyiyordum."

"Oraya gitmeden önce bir fes takıyordun, bu da ışınlardan en ufak bir koruma sağlamıyor. Günün bu saatinde güneş öldürücü olabilir."

"Öbürü kıyafetime uymadı," dedim. "Pratik bir kılık değiştirmem gerekiyordu."

"Tanrım, sen *miydin*?" dedi hayret dolu bir ses tonuyla. "Bize yemek servisi yapıyordun. Vanilya kokusu aldığımı sandım."

"Ne?"

"Sabununuz," dedi kayıtsızca. "Bilmem gerekirdi. Ama bunun imkansız olduğunu düşündüm."

"İçgüdülerine gerçekten daha fazla dikkat etmelisin. Onlar seni yoldan çıkarmaz."

Bay Hayes sanki ona vurmuşum gibi irkildi. Aniden bir adım geri çekildi.

"Ne oldu?"

Başını salladı ve gülümsedi, ama bu onun gerçek gülümsemelerinden biri değildi. Bu sertleşmiş, taştan yapılmıştı. "Benimle gelin, Senyorita Olivera."

"Hayır, tercih etmem. Gracias." Su damlatan kıyafetlerimi işaret ettim. "Gerçekten üstümü değiştirmeliyim."

Bir dirseğini demiryoluna dayadı ve bana soğuk bir şekilde baktı. "Bir noktada amcanla yüzleşmek zorundasın."

Eğildim ve uzun tuniğin eteklerini sıktım. "Hazır olduğumda yapacağım. Birkaç gün sonrasına ne dersin?"

Bay Hayes kısa bir kahkaha attı. "Seni daha önce bulamayacağını nereden biliyorsun?"

Korku tüylerimi diken diken etti. O ana kadar bir müttefike ne kadar çok ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Bay Hayes'e zerre kadar güvenmiyordum ama tehlikeyi fark ettikten sonra bile peşimden Nil'e atlamıştı. Amcamla tek başıma yüzleşmek istemiyordum. "Benimle kalır mısın?"

Bay Hayes bakışlarını daralttı. Yüzümü değerlendirdi, umutsuzca saklamaya çalıştığım şeyi gördü. "Neden gerginsin?"

"Çok öfkelenecek. Benim tarafımı tutarsan yardımı olur." Dehşete düşmüş görünüyordu. "Kesinlikle olmaz."

Yarı çılgınca, bana daha fazla zaman kazandırabilecek bir şey söylemeyi düşündüm. "Kahire'de birlikte geçirdiğimiz günden sonra arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm."

"Artık onlardan bende yok," dedi Bay Hayes kesin bir ifadeyle. "Neden böyle düşündünüz ki?"

Derin bir kızarıklık yanaklarımı yaktı. "Az önce hayatımı kurtardın. Birlikte yemek yedik. Bana veda öpücüğü verdin mi?"

"Davranışlarımı yorumlamak sizin hatanızdı. Ben herkese aynı şekilde davranırım. Ve eğer *arkadaş* olduğumuzu düşünseydin, bu lanet tekne de başka biriymiş gibi davranarak bana yalan söylemezdin."

Kızgın utanç derimin altına aktı. Otelin içinde gözden kaybolurken aptalca arkasından baktığımı, dudaklarının sıyırdığı tenime dokunduğumu hatırladım. "Demek tanıştığın herkesi öpüyorsun."

Ağzının köşeleri derinleşti. "Bu bir soru mu Olivera?" "Peki, neden yaptın?"

"Neden olmasın?" Kayıtsız bir omuzunu kaldırdı. "Her şeyin bir anlamı olmak zorunda değil. Sadece bir öpücüktü."

"Dikkatli ol. Kinizminiz ortaya çıkıyor."

"Başından beri gördüğün bir şeyi saklamanın anlamı yok." İçini çekti. Görünüşte rahat olan duruşunu bozmadan elini öne doğru uzattı ve bileğimi sıkıca kavradı. Şaşkınlığıma sıırttı. "Hadi şu işi bitirelim. Seni ona ben mi sürükleyeceğim yoksa benimle yürüyecek misin?"

Çenemi kaldırdım, çenem dikleşti ve parmaklarının sıcaklığının kalp atışlarımı nasıl etkilediğini görmezden gelmeye çalıştım. "Nasıl istersen öyle olsun o zaman."

"Aferin kızıma," diye mırıldandı ve beni serbest bıraktı.

Yan yana yürüdük, Bay Hayes bir şekilde önüme geçmeden ya da bana dokunmadan beni salona götürdü. Onda şöyle bir şey vardı.

itaati emreden bir varlığı vardı. Ama nedense, her türlü liderliği iki eliyle ittiği izlenimine kapıldım.

Bana baktı.

Sertçe yutkundum ve hiçbir şeyimi göstermek istemeyerek sertçe önüme baktım.

Hissettiğim iç kargaşayı. Avuçlarımda ter birikti. Kalmak için kendimi savunmak zorundaydım.

Bay Hayes salonun girişinde kenara çekildi.

Alnındaki her bir çizgiyi görebilecek kadar yakınına eğildim, bakışlarındaki ince daralma. "Eğer amcam bizi geri döndürmeye ve beni geri almaya karar verirse, o zaman bir şeyi bilmeni isterim."

Beni dikkatle izledi. "Ne oldu?"

Onun dengesini nasıl bozacağımı biliyordum. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim. Ve ne düşünürsen düşün, seni bir dost olarak görüyorum *Whit*."

O kadar sessiz bir nefes alarak gözlerini kırıştırdı ki, bir adım ötesinde durmasaydım bunu fark etmeyebilirdim. Söyledikleri doğrudu. Tıpkı bir arkadaşın yapacağı gibi peşinden atlamıştı. Ona ya da amcamın entrikalarına karıştığına güvenmiyordum.

Ama Whit hayatımı kurtarmaya yardım etmişti.

Kalbim kaburgalarıma çarparak yanından geçtim. Amcam yuvarlak masada oturmuş, dirseğinin dibinde bir fincan sade kahve, belgeleri inceliyordu. Kalemı günlüğünü çiziyor ve kendi kendine İspanyolca bir şeyler mırıldanıyordu. Yaklaştığımızı duydu ama başını kaldırıp bakmadı.

"Bütün bu kargaşa da neydi, Whitford? Bay Fincastle timsahları vurma tehdidini yerine mi getirdi?"

"Öyle yaptı," dedim.

Amcam taşa döndü.

Whit'in varlığını görmekten ziyade hissettim. Arkamda durmuş, duvara yaslanmış, ayak bileklerini çaprazlamıştı. Mutlak sessizlik gerildi, gerilimle kalınlaştı. Tío Ricardo'nun parmakları kalemin etrafında büküldü ve sonra gevşedi. Yavaşça başını kaldırdı, ağzı ince, soluk bir yarığa dönüşmüştü. Şaşkın bir dehşetle bana baktı, dikkati hafif bedenimi saran ve salonun halısına su damlatan uzun tünığime kaydı.

"Neden ikiniz de ıslaksınız?"

Whit, "Bir timsahla karşılaştık," dedi.

"Jesucristo." Amcam gözlerini kapadı ve sonra benimkilere çok benzeyen ela gözlerini açtı. "Bana itaatsizlik ettin," dedi hayret dolu bir ses tonuyla. "Sen

ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır, çünkü sen-"

Tío Ricardo aniden ayağa kalktı, sandalyesi geriye doğru uçtu.

"Gemiye binmesine yardım ettin mi, Whitford?"

Whit ona sert bir bakış attı.

Amcam yarı kızgın, yarı öfkeli bir şekilde ellerini açtı. "Bunu neden yaptın?"

Çenemi kaldırdım. "Tek yolu buydu."

Amcam ağzını açtı ve sonra yavaşça kapattı. Bana ne demek istediğimi sormaya korkuyor gibiydi ama sezgilerim neden geldiğimi zaten bildiğini söylüyordu. Gerçeği istiyordum, cevaplar istiyordum. Ve onları ne şekilde olursa olsun alacaktım.

Sertçe yutkundum. Saç çizgimde boncuk boncuk ter vardı. "Hasan'ı getir," dedi Tío Ricardo sessizce.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım -beni mi istiyordu ... hayır, duvara yaslanmış, ellerini ceplerine sokmuş, hareketsiz duran Whit'le konuşmuştu. Bir fotoğraf için poz veriyor olabilirdi.

"Bırakın kalsın," dedi Whit. "Bence takımda olmayı hak etti."

Dudaklarımı ayırarak ona doğru döndüm. Bana doğru bakmadı. Dikkati amcamın üzerindeydi.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Tío Ricardo sordu.

"Geri dönemeyiz, bunu sen de biliyorsun," dedi Whit. "İkimizin de yardımı olmadan gemiye binmenin bir yolunu buldu; Nil'de yüzerek hayatta kaldı. O onların *kızı*."

"Umurumda değil. Hassan'ı bana getir."

"Geri döneriz ve sahip olmadığımız günleri kaybederiz. Bu riski almak istediğine emin misin?"

Amcam masanın üzerindeki kileri karıştırdı. Her şey yere döküldü. Ağır ağır nefes alıyordu, düğmeleri geniş göğsünü zorluyordu. Ellerini sıkıca yumruk yapmış, parmak eklemleri beyaza dönmüştü.

Bir gıcırtyla geri sıçradım. Hiç bu kadar şiddetli bir öfke görmemiştim. Babam yumuşak huylu bir adamdı, sesi yumuşak ve cana yakındı. Annem bağırıp çağırırdı ama öfkeli olduğunda hiçbir şey fırlatmazdı. Tío Ricardo sakalını çekiştirerek volta atıyordu.

Sonra durdu ve hesaplı bir bakışla Whit'le yüzleşti.

Whit'in yüzünde hızlı bir kavrayış belirdi. "Hayır," diye nefes aldı. "Bunu yapmayacağım."

"İhtiyacım olan şeyi yapman için sana çok para ödüyorum," dedi amcam. "Biz karaya çıktıktan sonra onu geri götüreceksin."

Whit duvarı itti. "Mürettebata ihtiyacın var ve ben *Elephantine'e* tek başıma. Onun asla vazgeçmeyeceğini ve onunla Arjantin'e gitmekten başka çarem olmadığını düşünün-"

Tío Ricardo'nun başı geriye düştü, ağzı gevşedi. Panik karnıma saplandı. Yüzündeki ifadeden hiç hoşlanmamıştım. Whit'in de hoşuna gitmemiştir.

"Kesinlikle olmaz," diye tersledi Whit. "Çok ileri gittin. Bu işi sadece bebek bakıcısı olmak için kabul etmedim."

İrkildim.

Çaresizlik amcamın alnında derin oyuklar açmıştı. "Burada kalamaz." Boğazımı temizledim. "Sadece sana yardım etmek için bile olsa bunu yapmak zorunda kalabilirim."

Amcam derin bir nefes aldı, belli ki sakın kalmak için mücadele ediyordu.

"Sevgili yeğenim

."

Ama Whit onun sözünü kesti, gözleri bana doğru kısılmıştı. "Ne olduğunu açıkla demek istiyorsun."

Dikkatim amcama kaydı. "Babam bana yüzüğü gönderdiğinde, anında bir tepki hissettim. Her yerde hissettiğim bir kıvılcımdı bu. Ve sonra güllerin tadına baktım."

Whit gözlerini kapadı ve esprisiz bir kahkaha attı.

"Güller," dedi Tío Ricardo içi boş bir sesle. "Emin misiniz?" "Gülün önemi nedir?" diye sordum. İkisi de

cevap verdi. İçimde kızgınlık ve hayal kırıklığı savaşıyordu. Alacaktık Bana güvenmeye başlamazlarsa hiçbir yerde. "Altın yüzük olmadan, Kleopatra'nın mezarını bulmak için benim yardımına ihtiyacınız olacak."

"Bunu bilemezsin," dedi Tío Ricardo, ama o kadar kararlı görünmüyordu. İçindeki mücadele bitmişti ve başını yana eğdi.

"Büyünün bir kısmı *bana* yapıştı. Bazen *onu* hissedebiliyorum. Sanki ona ait özel bir anının içindeymişim gibi. O muazzam, her tarafı ama saçında incilerle süslenmiş beyaz bir kurdele görebiliyorum. Ayakları altın sandaletlerindeki mücevherlerden parıldıyor. Bu sihir bana açan çiçekleri hatırlatıyor." Durakladım. "Gül."

"İmkânsız," dedi amcam. "*İmkânsız*. Hepimiz taşıyıcı olan bir nesneye dokunduğumuzda büyüünün kalıntılarını hissederiz." Kaşlarını çatı, bir süre sessizce düşündü. "Onu görebildiğine göre yüzük inanılmaz miktarda sihirli enerji barındırıyor olmalı. Büyü ilk yapıldığından beri çok fazla insan tarafından kullanılmamış olmalı. Ve bu sizi onun gömüldüğü yere götüreceği anlamına da gelmiyor."

Whit kısa, mizahsız bir kahkaha daha attı ve omuzları titreyerek arkasını döndü. Yüksek sesle söyleyemediğim şeyleri anladığını bilerek arkasından baktım. Ne de olsa biblo kutusunu aldığım gün o da oradaydı. İçimdeki sihir beni doğruca ona götürmüştü.

İşverenine ne olduğunu açıklamamış olması kafamı karıştırdı. Sanki beni anlamadığım bir şekilde koruyor gibiydi.

Tío Ricardo bocaladı, yumruğunu sıkıp gevşetti.

Whit arkasını döndü, dikkati sadece amcamın hareketsiz gövdesindeydi. Kimse konuşmuyordu; nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Babamın bana yüzüğü neden gönderdiğini bilmiyordum. Yüzüğün mü yoksa biblo kutusunun mu beni gerçekten ona götüreceğini bilmiyordum. Tek bildiğim cevapların elimin altında olduğuydu.

"Pekâlâ," dedi sessizce. "Sen de varsın, Inez."

Sevinç karnımın derinliklerinde kıvrıldı, ellerimi titretti. Ama sonra sözleri kafama dank etti.

Sen de varsın.

Bununla ne demek istemişti?

Ama umurumda değildi. Tek istediğim aileme ne olduğunu öğrenmekti. Bunu Arjantin'den, hatta Kahire'den yapamazdım. Gerçeği keşfetmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Ona depo kabinini verin," dedi Tío Ricardo. "Inez, seni ekibin geri kalanıyla tanıştıracacağım. Bırak her şeyi ben halledeyim. Anlaşıldı mı?" Başımı salladığımda rahatladı, omuzlarındaki gerginlik gitti. "Varlığınızı Bay Fincastle'a açıklamanın bir yolunu bulacağım. İtibarınız için görünüşünüzü korumalısınız."

"Ne itibarı?" Whit mırıldandı.

"Inez, neden gidip yerleşmiyorsun?" Tío Ricardo yüksek sesle söyledi. "Doğruca sağdaki son kulübeye git."

Whit, "Onu alabilirim," dedi.

"Aslında," dedi amcam, "kısa bir konuşma yapmam gerekiyor."

Whit doğruldu, omuzları gergindi. Gözlerini amcamdan ayırmadı. Adımlarımın duyulmasına dikkat ederek salondan çıktım. Sonra parmak uçlarımda iki büküm geri döndüm, kendimi gölgelerin arasına sıkıştırdım, kulaklarım gerildi.

"Senin için endişelenmeme gerek var mı?" Tío Ricardo sordu.

Whit'ten yanıt gelmedi, tabii çok alçak sesle konuşmadıysa. Duvara daha da yaklaştım. Nefesimi sabit tuttum ama nabzım çılgınca atıyordu.

"Dikkatinin dağılmasına izin veremem. Tehlikede olan çok şey var ve senin de yapman gereken bir iş var."

"Ben de bununla ilgileniyorum. Aswan'da daha fazlasını öğreneceğim." "Nasıl?" Tío Ricardo sordu.

"Bağlantım erzak için duracaklarını söyledi. Neye ihtiyacımız olduğunu bulmak zor olmayacaktır. Asvan gibi küçük bir şehirde ajanların uğradığı sadece birkaç yer var."

Ajanlar mı? Bildiğim tek kişi iğrenç Bay Sterling'di. Ne olursa olsun, Whit'in amcam için bilgi toplamakla görevlendirildiği anlaşılıyordu. Ona Tío Ricardo için yaptığı işlerin yasal olup olmadığını sorduğumda verdiği cevabı hatırladım.

Bazen.

"Cataract Bar'ı kastediyorsun," dedi amcam.

Whit soğukkanlılıkla, "Belki," dedi. "Kontrol edilecek başka yerler de biliyorum. Nerede olurlarsa olsunlar, sizi temin ederim ki her şeyin üzerindeyim ve *dikkatinizin dağılmasından* korkmanıza gerek yok."

"Gel bakalım," dedi Tío Ricardo. "Ona nasıl baktığını gördüm." "Şey, belli bir çekiciliği var," dedi Whit kuru bir sesle. "Ne zaman ortaya çıkıyor

yüzüne karşı yalan

söylüyor." "Whitford."

"Güzelliği başımı döndürmüyor, inan bana. Ona kur yapmaya hiç niyetim yok."

"Inez sana yasak," diye bastırdı amcam. "O benim yeğenim, anlıyor musun? Anne ve babası öldü. Planlarımın hiçbiri seninle onun arasında bir bağ kurmayı içermiyor. Arkadaşlık bile değil. Kaba olmak istemem ama buna *asla* izin vermem."

"Sana söylediğimde bana güven," dedi Whit hiç ironi yapmadan. "O benim için tamamen güvende."

"Bana söz ver." "Söz veriyorum."

"Güzel," dedi amcam. "İkimizin de tahmin ettiğinden daha faydalı olabilir."

Capítulo Quince

Yanaklarım yanarken kapı çerçevesinden hızla uzaklaştım. Utancımdan kanım damarlarımda kaynıyordu. Whit'le ilk tanıştığımda onu sinir bozucu bir çapkın olarak görmüştüm. O zamandan beri onu gerçekten bir arkadaş olarak görüyordum. Hayır. Kendime karşı dürüst olmalıydım. Küçük bir parçam, marketteki günümüzden beri ona karşı hissettiğim çekime karşı savaşıyordu.

Whit benim için ayağa kalkmıştı. O salonda yanımdan ayrılmamıştı. Amcamla birlikte yüzleşmiştik. *Bırak kalsın*. Benim için ne kadar Bu sözler benim için anlamlıydı. Herkes bana hep hayır derken, onun savunması bana sıcak bir karşılama gibi gelmişti.

Ama belli ki beni sadece bir arkadaş olarak görüyordu.

Ki bu en iyisiydi. Bunu unutamazdım. Ve arkadaşlığımızın bile sınırları vardı. Annemden gelen ve ona açamadığım bir not vardı. Üzerinde ona soramayacağım bir kapı resmi olan kare bir kart. İşverenine karşı asla paylaşmayacağı bir güvensizlik.

Whit bir sırdaş değildi.

Amcam için çalışıyordu.

Kulübeme -daha çok depoya- ulaştığımda kendimi toparlamayı başarmıştım. Şu andan itibaren, önümde uzanan şeye odaklanmam gerekiyordu. Aileme ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Eğer kamp alanını gözetleyeceksem, kimsenin nedenlerimden şüphelenmesine ya da beni takip etmesine izin veremezdim. Ve büyü bana yapıştığından beri Kleopatra'yı merak ediyordum. Onu görmüştüm ve şimdi de muhtemel mezarına doğru ilerliyordum. Onu bulma arzusu beni neredeyse boğuyordu.

Bunu yapmak için kendi dikkatimi *dağıtacak* hiçbir şeyi göze alamazdım.

Yatağın altından kanvas çantamı çıkardım ve envanterimi çıkardım. Etrafa saçılmış eşyalara baktım ve çoğunun kamp için olduğunu fark ettim. Çadırlar ve sineklikler, kaba yatak takımları ve ince yastıklar. Malzemelerin yanında büyük bir deri çanta duruyordu. İçine hızlıca bir göz attım.

sirke kavanozları ve ilginç bir şekilde tartar kremi ile birlikte birkaç tıbbi amaçlı şişe gösterdi.

Fazladan örtüleri dar yatağa sererken kapıya vurulan sert bir yumruk beni duraksattı. Muhtemelen amcamdı ve sinirlerim tepeme çıktı. sözleri içimden geçti.

Beni oyununda bir çeşit piyon olarak kullanmak istedi.

Tío Ricardo beni kontrol edebileceğini düşündü ama ben buna asla izin vermem.

Başka bir kapı sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. İçimi çektim ve kaşlarımı çatarak kapıyı açtım.

Ama o benim amcam değildi.

Whit bana eğlenerek baktı, ellerini ceplerine sokmuştu, dudaklarında kolay ve tanıdık bir gülümseme vardı. Kapının pervazına yaslanmış, çenesi aşağıya eğilmiş, yüzü benimkine çok yakın duruyordu. Amcamla benim hakkımda konuştuğunu duymamış olsaydım, buna inanmazdım.

Omzumun üzerinden baktı. "Yerleşiyor musun, sevgilim?"

Ve bir anda tüm sağduyum beni terk etti. Aciz bir öfkeyle ona baktım. Sözleri kulağımda çınladı. *Güzelliği başımı döndürmüyor.* "Bir hanımefendiye bu kadar aşına bir şekilde hitap etmemek konusunda dikkatli olmanızı tavsiye ederim. Bazıları Talihsiz kız sözlerinizden bir şeyler çıkarabilir." Başını arkaya attı ve güldü.

"Eğer içlerinden biri bunu benim daha derin duygular beslediğim şeklinde algıladıysa, ona tam bir aptal derim." Yarı kapalı bakışlarının altında beni tembelce süzdü. "Şimdi, eğer bir bayana Hristiyan ismiyle hitap edecek olsaydım, bu tamamen farklı bir hikaye olurdu."

Kıpırdamadım, üzerinde durduğum zemin ayaklarımın altında kaydı. "Detaylandırmak ister misin?"

"Pek sayılmaz."

Gözlerimi kaldırdım ve onun mavi gözleriyle buluştum. "Bana Hristiyan ismimle hitap ettin."

Bakışlarını kısmıştı. "Ne zaman?" "Ölümcül bir tehlike altındayken."

Yüzünde bir rahatlama belirdi. Ağzının köşelerindeki gergin çizgiler gevşedi. "Oh, şey, bu farklı."

"Neden?"

"Ölümcül bir tehlike içindeydin."

Gözlerimi ovuşturdum, aniden bitkin düşmüştüm. Nehirde yaşadığım korku beni paramparça etmişti. "Ne istiyorsun, Whit?"

İlk adını duyunca irkilmiş gibi göründü. "Bana öyle hitap etme."

"Lo siento, Whitford'u mu tercih edersin?"

"Bana sadece amcan öyle der."

"Whit o zaman. Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

Beni değerlendirdi. "Tüm ihtiyaçların var mı? Dış fırçası? Yastık? Battaniye mi?"

"Evet, gemiye bazı yararlı şeyleri gizlice sokmayı başardım." "Heyecan verici bir hikâye, şüphesiz."

Binanın yanındaki tuniği giydiğimi hatırlıyorum, görüleceğimden endişeliydim, gemiye binemeyeceğimden korkuyordum. "Kesinlikle öyle anları oldu."

Sessizliğe gömüldük, sessizliği bozan sadece Nil'in sesleriydi. Küçük pencereden kamaraya süzülen yumuşak ışık yüzünde dans ediyordu. Yüzündeki ciddi ifade nefesimi kesti.

"Sana zamanında ulaşabildiğim için mutluyum," dedi usulca. "Ben de."

Kapıdan uzaklaştı, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "İyi geceler, sevgilim."

* * *

Ne giyeceğimi düşünerek gardırobumu inceledim. Seçeneklerim son derece sınırlıydı; iki yürüyüş elbisesi, bir çift Türk pantolonu ve buruşuk krem rengi bir bluz, bir çift ayakkabı. Bisiklet kostümünden vazgeçtim ve serin hava için yeterince sıcak tutan sarı tülbentte karar kıldım.

Akşamları ve edepi olmak adına yeterince hanımefendi. Saçlarım günlerdir taranmamıştı ve sonuçları dehşet vericiydi. Vahşi bukleler yüzümün etrafında uçuşuyor, ehlileştirilmeyi reddediyor, her bir tel kendi aklına sahipti. Üst yarısını yüzümden uzaklaştırdım ve bir kurdeleyle sabitledim. Aynaya baktığımda feci sonuçlar gördüm; saçlarım zar zor toplanmış, kıyafetlerim kırıışmış ve elmacık kemiklerimin altında yeni çukurlar oluşmuştu.

İç çektim. Tek başıma yapabileceğimin en iyisi.

Salona gitmeden önce yüzüme soğuk su sıçratırken tek pencereden içeri sabah ışığı doluyordu. Herkes etrafta oturuyordu. masaya oturdu ve benim yaklaşmamla sustu. Isadora kupasının kenarından

gölümsedi.

Babası da bana pek dostça olmayan bir bakış attı. Muhtemelen eteğimin kıvrımlarında gizli silahlar arıyordu. Bay Hayes ona sinirli bir bakış fırlattı. Kareem bekleyen fincanlara kahve doldurdu ve sonra açık kalan koltuğu işaret etti. Amcam yüzünü gazetenin arkasına sakladı ve gözlerimle buluşmayı reddetti.

"Buenos días," dedim.

Whit uzun bir yudum almadan önce kahvesini ironik bir selamla havaya kaldırdı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, yorgundu ve omuzlarında belirgin bir çökme vardı.

"Bütün gece ayakta mıydın?" Ben sordum.

Dudaklarının kenarları seğirdi ve kaşlarını kaldırdı. Gözlerinin derinliklerinde hınzır bir parıltı gizleniyordu ve uygunsuz bir şey söylemekten kendini zorlukla alıkoyduğunu biliyordum. Ama söylemeyecekti, şu anki ortamda değil. "İyi uyudum," dedi boğuk bir sesle.

Kızardım ve bakışlarımı kaçırdım.

Bay Fincastle, Whit ile aynı aksanla, "Korkarım doğru dürüst tanıştırılmadık," dedi. İri cüssesine bir kez daha vurulmuştum, tamamen kaslıydı.

ve sert bir ağzı örten kalın bıyığı vardı. Timsahı sadece üç el ateş ederek, sallanan bir teknede suyun üstünden öldürmüştü.

"Ben Senyorita Olivera'yım," dedim. "Gazetenin arkasında saklanan adam benim amcam."

Kahretsin, gerçekten uslu durmak istemiştım.

"Bayan Olivera, memnun oldum. Biraz daha kuru görünüyorsunuz," dedi Bay Fincastle soğukkanlılıkla.

Tío Ricardo dramatik bir iç çekişle okuma materyalini indirdi. Kibarca bir kenara bıraktı ve ben yerime otururken masanın karşısından bana baktı.

Isadora yüksek sesle boğazını temizledi ve babasına sert bir bakış fırlattı. "Yüzünüze silah doğrulttuğum için özür dilerim," diye devam etti Bay Fincastle

İsteksiz bir şekilde çok şey anlatıyordu. Kızının onu azarladığı belliydi. Ona gülümsedi ve nazıkçe kahvesinden bir yudum daha aldı.

Ama Tío Ricardo'nun yüzündeki kan çekilmişti. Ağzı açılıp kapandı ve anlaşılmasız birkaç kelime geveledi. "*Silahını* yeğenime mi doğrulttun? O daha bir çocuk!"

"Hizmetlerim için bana ödeme yaptınız." Bay Fincastle bana doğru eliyle işaret etti. "O zamandan beri tamamen iyileşti. Sizi tebrik etmeliyiz."

"Tebrikler," dedi Bay Hayes bana neşeyle.

Amcam, tereyağına bulanmış ekmeğini kemiren Bay Fincastle'a doğru öldürücü bir bakış fırlattı. "Korkarım kim olduğunuzu ve nasıl olup da amcanızın kazı ekibinin bir üyesi olduğunuzu hâlâ bilmiyorum."

"Daha çok bana eşlik etmek için burada," dedi Tío Ricardo ve sonra iri yarı adamı işaret etti. "Inez, bu güvenliğimizden sorumlu Bay Robert Fincastle ve kızı Isadora. Kısa bir süre önce İngiltere."

Bu da Bay Fincastle'ın duvara dizilmiş silahlara duyduğu hayranlığı açıklıyordu. Muhtemelen onları gemiye kendisi getirmişti. Bu aynı zamanda Isadora'nın onun yanında durup kendi tabancasını ateşlemesini de açıklıyordu. Nereye gidersem gideyim, İngilizler tarafından kuşatılacakmışım gibi görünüyordu. Bakışlarımı Bay Fincastle'a diktim. Amcam neden bir kazı alanında silaha ihtiyacımız olacağını düşünmüştü ki? Koltuğumda kıpırdandım. Oldukça sıra dışı görünüyordu.

"Bay Hayes'le tanışmışsınız," diye ekledi Tío Ricardo, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi. "Doğru, ama hâlâ sizin için ne yaptığını bilmiyorum," diye üsteledim.

"Her şeyden biraz," dedi amcam belli belirsiz. "Girişimci bir adamdır." Whit sahte bir ciddiyetle, "Teşekkür ederim," dedi.

Bay Fincastle, "Ricardo, bu son derece usulsüz," dedi. "Onu geri göndermelisin. Hassas bünyesi bu yolculuğun gereklerini yerine getiremez."

Kıllandım. "Benim hassas bünyem mi?"

Bay Fincastle eliyle küçümseyici bir işaret yaptı. "Sizin gibi korunaklı kadınlarda bulunan tipik bir özellik."

İkiyüzlülüğü beni öfkелendirdi. "Kendi kızını getirmişsin," dedim dişlerimi sıkarak.

Bay Fincastle, "Sözleşme görüşmelerim sırasında bunu yapacağım konusunda anlaşmıştık," dedi. "Kızım narin biri değil. Ayrıca gemiye gizlice *de* binmedi ve nasıl davranması gerektiğini biliyor."

"Beni geride bırakmış olsaydın bırakmazdım demek değil bu," dedi bana doğru göz kırparak.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Ne olursa olsun," dedi Bay Fincastle buz gibi bir ses tonuyla. "Her türlü olasılığa karşı hazırlık yaptım ve birdenbire ilgilenmem gereken yeni bir insan oldu. Onu yanında getirmekte ısrar edersen bu sana pahalıya patlayacak Ricardo."

Sandalyeye yaslandım ve ellerimi kucağımda sıkıca kavuşturdum. Boğazımdan şiddetli bir protesto yükseldi. Bay Fincastle'ın karakterimle ilgili imaları canımı sıkıyordu. Benim pervasız ve zayıf olduğumu düşünüyordu. Ama amcam bana çok az seçenek bırakmıştı. Başından beri açık sözlü olsaydı, bilgi almak için bu kadar ileri gitmezdim.

Tío Ricardo, "Şu an için yapacak bir şey yok," dedi. Bay Ricardo Fincastle tekrar itiraz etmek istediğinde amcam elini kaldırdı, çenesinde sert bir çizgi vardı. "Seni kararına dahil etmeye gerek görmüyorum."

Bay Fincastle sessizliğini korudu ama ben kendime ve amcama karşı derin bir güvensizlik hissettim. Kareem salona birkaç tabak getirdi. Tatlı ve tuzlu yemek kokuları odayı doldurdu ve ağzım sulandı.

"Daha önce Mısır'a gittiniz mi, Bayan Olivera?" Bay Fincastle sordu.

"Bir kez bile gitmedim. Ailem bu ülkeyi çok severdi, ben de Mısır'ı tanımak istedim.

kendim için." Özel olarak ekledim, *onlara ne olduğunu öğrenmek için*. Dikkatim, varlığı salonun küçük alanını dolduruyor gibi görünen amcama kaydı. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, onu bir suçlu olarak görmek benim için o kadar zorlaşıyordu. İşine tutkuyla bağlı görünüyordu ve Mısır'a, tarihine ve kültürüne olan sevgisi gerçek gibiydi.

Annem bir şekilde yanılmış olabilir mi?

Amcam bakışlarımı hissetmiş olmalı ki kendi bakışları da benimkilere doğru kaydı.

Birbirine benzeyen ela gözlerimiz buluştu, onunki sıcak ve spekülatif, benimki ise belirsizlikle doluydu.

Kareem ve başka bir garson yemeğin son kısmını getirdi. Her şey önümüze serilmişti. Basit ve kullanışlı tabaklar daha önce hiç görmediğim çeşitlilikte yiyeceklerle doluydu.

Whit bana masayı gezdirdi. "Hamur işlerine feteer deniyor ve bala sürüldüğünde çok lezzetli oluyor. Ama yumurta ve tuzlu beyaz peynirle eşleştirebilirsiniz." Orta boy toplar halinde sıkıca paketlenmiş yuvarlak şekilli yiyeceklerin bulunduğu bir kaseyi işaret etti. "Bunlara falafel deniyor, benim kişisel favorim. Bakladan yapılır ve oldukça lezzetlidir. Beyaz peyniri hiç denediniz mi? Balla da çok lezzetli olur." Durakladı ve bana alaycı bir bakış fırlattı. "Eğer bala bayıldığımı düşünüyorsanız, haklısınız. Geri kalanını bilmen gerekir," diye bitirdi sözlerini sinsi bir

eğlenceyle.

Yaptım; bir gün önce yapılmasına yardım ettiğim bakla güveciydi. felaket sonuçlar. Şaşkınlık içinde Bay Hayes tabağımı aldı ve bana her şeyden biraz servis etti. Isadora onu büyük bir ilgiyle izledi. Masadaki diğer herkes hareketsiz kalmıştı. İnce bir onaylamama notasını hissedebiliyordum.

"Siz ikiniz birbirinizi ne kadar iyi tanıyorsunuz?" Bay Fincastle sordu. "Birkaç gün önce tanıştık," dedi Bay Hayes, soğukkanlı bir tavırla.

İngilizce. "Yani iyi değil."

"Anlıyorum," dedi Bay Fincastle. "Neden gizlice gemiye bindiniz? *Elephantine*, Bayan Olivera?"

Dürüst olmaya karar vererek çatalımla belli belirsiz bir işaret yaptım. "Geride bırakılmaktan hoşlanmıyorum. Ve tüm bu geziler için gerçekten heyecanlıyım."

"Gezmek mi?" Bay Fincastle belli belirsiz tekrarladı. "Canım, eğer piramitlerin ülkesini keşfetmek istiyorsan, Thomas Cook'un sağladığı hizmetlere para ödemeni önerebilir miyim? Nil'i dolduran yüzlerce gezginin arasına katılabilirsiniz." Hantal vücudunun üst kısmını kaydırды ve amcama hitap etti. "Yoksa yolculuğumuza turistik yerleri de ekliyoruz da bana mı söylemedin?"

"Elbette hayır," dedi Tío Ricardo. "Doğrudan Philae'ye gidiyoruz."

Bu bilgi beni heyecanlandırdı. Ada efsanevi güzelliği ve tarihiyle ünlüydü. Heyecan derimin altında zonkluyordu. "Ne kadar uzaktayız, Tío?"

"Aswan'a yakın, oraya varmadan önce erzak almak için duracağız."

O şehrin tam olarak nerede olduğunu bilmediğim için açıklaması pek yardımcı olmadı. Her zaman yardımsever olan ya da belki de kafa karışıklığımı anlayan Mr.

Hayes beni kurtarmaya geldi.

"Asvan ilk kataraktın yakınında," dedi. "Ve birkaç arkeolojik alanın bulunduğu yer."

"Katarakt mı?"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Bay Fincastle.

"İnez," dedi amcam sinirlenerek. "Mısır hakkında eğitim aldığını sanıyordum. Nil hakkında ne biliyorsun?"

"Bu benim ilk ziyaretim ve *eğitimim* Mısır coğrafyasını kapsamlı bir şekilde kapsamıyordu," dedim dikenli bir mahcubiyetle. Sonunda daha önce bilmediğim bir bilginin tadını çıkararak kendimi sakinleştirdim. Bana bir varış noktası verilmişti. Ailemin sık sık gittiği, yaşadığı, keşfettiği başka bir yer.

Sonunda bulmacanın bir parçası daha ortaya çıktı.

Ada, canlı olarak görüldükleri son yer miydi?

Bir kez daha, bana cevap veren Bay Hayes oldu. "Nil, çoğunluğu Mısır'da bulunan altı kataraktla bölünmüştür. Su seviyesi çok düşük olabileceğinden, kayalar görünür hale geldiğinden ve akıntı hızla ilerlediğinden birini geçmek çok tehlikelidir. Hedefimize ulaşmak için ilkinin başarıyla geçmemiz gerekiyor. Neyse ki orada duracağız ve daha fazla ilerlemeyeceğiz."

"Gizli kum setleri ve büyük, batık kayalar genellikle bir sorundur," Mr. Fincastle ekledi. "Akıntının hareketine bağlı olarak yer değiştirebilir ve hareket edebilirler. Navigasyonu gündüzleri zor, geceleri ise tehlikeli kılan da budur."

Kimse bana söylememişti. Şu ana kadar, çünkü neredeyse felaket dışında, yukarıya doğru yolculuğumuz düpedüz ağır ilerliyordu. Ama bu benim hatamdı.

"Geçen yıl bir dahabeeyah'ın gemisinin battığı haberini aldık. Yolcular geceleyin pencerelerden sürünerek çıkmak zorunda kaldılar. Elbiseler," dedi Isadora ve ben irkildim. Neden böyle düşünmüştüm bilmiyorum.

onun da Mısır'a ilk geliyordu. Bu bana daha çok yol kat etmem, daha çok şey öğrenmem gerektiğini hissettirdi. "Nil'i başka nelerin doldurduğunu düşünürsek, tehlikeli bir girişim."

"Farkındayım," dedim kuru bir sesle, bir gün önce ölümle burun buruna geldiğimi hatırlayarak.

"Geldiğine hâlâ memnun musun?" Tío Ricardo alaycı bir tavırla sordu.

Çenemi kaldırdım. "Tabii ki! Bu bir macera olacak. Eskiz defterimi dolduracak çizimleri bir düşünün."

Bay Fincastle bana büyük bir ilgiyle baktı. "Siz bir sanatçı mısınız?" "Resim yapmayı *severim*, bunun beni sanatçı yapıp yapmayacağından emin değilim."

"Tabii ki öyle," diye havladı amcam.

Şaşkınlığım konuşmamı engelledi. Bu bana söylediği en güzel şeydi. Yanaklarım ısındı ve onları acı kahvemden aldığım uzun bir yudumun arkasına sakladım.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi Bay Fincastle. "Seni tamamen anlıyorum Ricardo. Bir öncekini kaybettikten sonra bir fotoğrafçı bulamadın ve onun yerine kayıtları tutması için yeğenine ihtiyacımız var. Kendisini planlarınıza dahil etmeye karar verdiği için çok şanslısınız."

"Aslında," dedi Tío Ricardo. "Bir fotoğrafçımız vardı. Abdullah'ın torunu Farida bizim için fotoğraf çekiyordu. Ama bu sezon bizimle birlikte olmayacak. Inez'in tapınakların içindeki tüm canlı renkleri görüntülemesi çok faydalı olacaktır."

Sandalyeme yaslandım. O söyleyene kadar bu fikir *hiç* aklıma gelmemişti. Sözcükler ortaya çıkana kadar, bunu yapmayı ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Bu mükemmel bir hile olacaktı. Adada görebileceğim her şeyi görmenin bir yolu. Abdullah'ın ekibine faydalı olmanın bir yolu.

Amcam başka bir şey söyleyemeden sandalyemde kayarak iri yarı adama doğru yöneldi. "Çok zekice, Bay Fincastle. Bu *tam* olarak Amcamın beni takımının bir üyesi olarak davet etmesi için bir sebep."

Amcam sanki kendimi onun planlarına nasıl dahil ettiğime inanamıyormuş gibi sessiz bir şaşkınlıkla otururken, Bay Hayes de bıyık altından güldü. Tabağındaki her lokmayı yemişti ve şimdi benim böreğime yardım ediyordu. Sanki masanın ortasında seçebileceği başka börekler yokmuş gibi. Gerçekten, davranışları berbattı.

Tío Ricardo, "Pratikte bir çadırda uyumak ve dahabeeyah'ın lükslerinden vazgeçmek anlamına gelecek," diye uyardı. "Bunaltıcı sıcakta tozlu ve karanlık odaları keşfetmek."

Isadora'nın yüzünde hülyalı bir ifade belirdi. Bal rengi saçları başının tepesinde mükemmel bir şekilde toplanmıştı ve elbisesi Avrupa modasının zirvesiydi, dar belinin etrafında sıkıca kıvrılmıştı, kumaştan bir kuyruk sandalyesinin etrafında kıvrılıyordu. Aşk romanlarından fırlamış, kurtarılmayı bekleyen bir genç kıza benziyordu. Ama o silahı ateşlerkenki görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum.

"Oturup *Elephantine*'in güvenliğinden yararlanmayı tercih etmez miydiniz?" Bay Fincastle sordu. "Sizin gibi bir hanımefendi zorlu yolculukların rahatsızlığına alışık değildir."

Bay Hayes homurdandı.

"Bu göreve hazırım, sizi temin ederim."

"Kararını vermiş," dedi Tío Ricardo. "Sanırım hepimizi şaşırtmayı başaracak. Tabii beladan uzak duracağına söz verirse."

"Bunu yapabilirim." Başka bir seçenek yoktu. Bu en iyi yoldu Philae'de bana özgürlük ver. Amcam hakkındaki gerçeği keşfetmenin, çadırına gizlice girmenin bir yolu.

İşe yaraması için her şeyi yaparım, Kleopatra'nın mezarını bulmalarına bile yardım ederim.

Amcam cevap vermedi ve grubumuzun geri kalanı kahvaltılarına devam etti. Benim ve annemin ela gözlerine çok benzeyen gözlerini benimkilere dikmişti. Başka bir şey söylemedi ama ben yine de onu anladım. Kelimeleri sanki yüksek sesle söylemiş gibi duydum.

Beni pişman etme.

Bir kara kalemle neler yapabileceğimi keşfedene kadar bekleyin.

Capítulo Dieciséis

Kahvaltıdan sonra Bay Fincastle ve Isadora güvertede gezintiye çıktılar, tüfeğini omzuna dayamıştı. Isadora onun gölgesinde duruyordu, kolu dirseğine dolanmıştı, aralarındaki sevgi aşıkârdı. Acı nefesimi daraltıyor, kaburgalarımın arasına hapsediyordu. Babam ve ben aramızın etrafında uzun yürüyüşler yapardık, başıboş ve net bir hedefi olmayan. Sevmesi kolay bir adamdı ve mutlu olmak için fazla bir şeye ihtiyacı yoktu. Kitapları, sert bir fincan kahve, yakınında ailesi ve Mısır, hepsi bu. Hayatı başkasına aitmiş gibi görünüyordu. Şimdi keşke ona ailesi hakkında daha fazla soru sorsaydım, nasıl olduklarını ve onlara yakın olup olmadığını sorsaydım diyorum. Onlarla hiç tanışmamıştım ve onun yetiştirilme tarzı hakkında daha fazla bilgi edinme şansını da kaybetmişim.

Ama onunla bir daha asla yürüyüşe çıkmazdım.

Gözyaşlarımı kırıştırarak uzaklaştırdım, hâlâ o çifte bakıyordum. Suyun içine bakıyorlardı, şüphesiz ateş edecek başka bir timsah arıyorlardı. Onlar

pencere çerçevesinin görüş alanından çıktı ve ben de amcama döndüm. Tío Ricardo salonun raflarından birinden bir kitap indirdi ve hemen sayfaları arasında kayboldu.

O zaman birlikte ne kadar az zaman geçirdiğimizi fark ettim. Amcam, o kadar çok sırrı olan bir adamdı ki hepsini ortaya çıkarabileceğimden şüpheliydim.

Ama bir yerden başlayabilirim.

Whit gözüme takıldı ve bana gülümsedi, yüz ifadesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Kendine bir fincan kahve daha doldurdu, bana doğru kaldırdı ve salondan ayrılmak için ayağa kalkmadan önce *iyi şanslar* diledi. İnanamayarak arkasından bakakaldım, sezgileri son derece rahatsız ediciydi. Niye böyle davranamıyordu?

Her zaman alçak mı? Sadece kendini düşünen kaslı bir haydut.

Affetmek çok daha kolay olurdu.

Bir daha çıkamayacağım bir çukura düştüğüm hissinden kurtuldum ve kitabının cildinin arkasına saklanan amcama odaklandım.

"Tío," dedim. "On dakikalığına kitap okumayı bırakır mısın?"

"Neye ihtiyacın var, Inez?" diye sordu dalgınca.

Ona en yakın sandalyeye oturdum. "Geldiğimden beri ülkeyi terk etmem gerektiğini söylemen dışında neredeyse hiç konuşmadık."

"Çok iyi oldu," dedi küçük bir gülümsemeyle ve kitabı yere bıraktı. Sandalyesine yaslandı, kollarını düz karnının üzerinde kavuşturdu ve beni inceledi, yanağımın kıvrımını, çenemin eğimini takip etti. Kız kardeşinden herhangi bir iz aradığı izlenimine kapıldım.

Onun bir suçlu olduğuna inanan bir kız kardeş.

"Ailemi özlüyorum," dedim usulca. "Burada olmak onlara tutunmama yardımcı oluyor."

Yüzündeki çizgiler anlatılmamış maceraları, yara izleri hayatındaki tehlikeli anları, gözlükleri ise uzun yıllar boyunca bir kitabın başında kambur durmanın getirdiği bir zorunluluğu yansıtıyordu. Hepsi bir araya geldiğinde, bir kaşifin izlerini taşıyan bir sırlar ve akademik arayış çalışmasıydı.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

Nefesim boğazımın gerisinde kaldı. Bunun gibi daha çok anım olacak mıydı? Sadece ikimiz mi? Philae'ye ulaştığımızda, dikkati ve zamanı binlerce farklı yöne çekilebilirdi. "Mısır'da on yedi yıl geçirdiler. Burada mutlu muydular?"

Tío Ricardo yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Onları neden davet ettiğimi biliyor musun?"

"Paraya ihtiyacın vardı," dedim açıkça.

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Tüm kişisel kaynaklarımı tüketmiştim ve karşılığında eser talep eden kurumlardan fon kabul etmeyi reddettim. Zazi ve ben ne yapacağımızı bilemez haldeydik ve sonra aklına Cayo ve Lourdes'e ulaşma fikri geldi. Üçümüzün bir bütünlük içinde devam edebilmesinin tek yolunun bu olduğunu düşünüyordu. Kardeşi Abdullah'ın işi hepimizi birbirimize bağlamıştı ... ama sonra o öldü." Yüzünde akut bir keder vardı ve elini tutmak için öne doğru uzanmak istedim. Ama biraz merhamet gösterilirse konuşmayı keseceğini bildiğimden kıpırdamadım.

Ve konuşmasını kesmesini istemedim.

"Parayı istemeye devam ettim çünkü Abdullah'ın misyonuna inanıyordum ve Zazi'nin kardeşinin bunu tek başına taşımasını istemeyeceğini biliyordum." Bir anının içine dalarken ağzının çizgileri gevşedi.

"Baban en başından beri mutluydu ama Lourdes'in Mısır'a aşık olması zaman aldı. Ama aşık olduğunda, çok fena aşık oldu. Çok geçmeden kendini

ekip için vazgeçilmezdi. Çok düzenliydi ve herkese zamanında ödeme yapması, saatlerini takip etmesi konusunda ona güveniyordum. Ekibin favorisiydi, yaptığı şakalarla onları her zaman güldürürdü. Sonunda burada bir hayat kurdu."

"Kazı alanında eşek şakaları mı yaptı? Bu Mamá'nın yapacağı bir şey değil."

Annem her zaman nasıl davranılacağını, söylenecek doğru şeyi bilirdi ve Buenos Aires'in sosyal çevrelerinde gözde biriydi.

"O genç bir kızken böyleydi," dedi sessizce. "Mısır onu bu hale getirdi. Genç yaşta, senden daha genç yaşta ve kendisinden çok daha yaşlı bir adamla evlendiğini hatırlamaya çalış. Ailem tek kızlarından çok şey bekleyen katı insanlardı ve iyi bir isimleri olsa da paraları yoktu. Baban parasını çok çalışarak, akıllı yatırımlar yaparak ve demiryolu endüstrisinde başarılı olarak kazandı. Yine de iyi bir eşleşme oldu ve ikisi de burada rahat edebildi. Olmak insanlar içindir."

"Ama yine de, *şaka yapmak* . . ." Sesimin kesilmesine izin verdim. Bu fikir bana annemin parlak kırmızı bir gece elbisesi giymesi kadar yabancıydı. Bana karşı hiçbir zaman şakacı olmamıştı. Acı kalbimi sıkıştırdı ve benim yanımda daha kendisi gibi davransaydı nasıl daha çok gülebileceğimizi düşünmemeye çalıştım.

"Örtbileceği her şeyi bir tılsım boyutuna kadar küçültebilen eski bir ipek eşarfbı var." Keder gülümsemesini renklendirdi. "Sana kaç tane ayakkabılarım kayboldu."

Sonunda sesimi buldum. "Takımdaki herkese emir verdiğini görebiliyorum."

"Abdullah'ı çok üzdü. O düzeni sağlamayı seven biri ama annen her fırsatta onun kararlarını geçersiz kılmaya çalıştı. Birçok kez aralarına girmek zorunda kaldım." Başını alaycı bir şekilde salladı. "Araya İkisi arasında kimin ne zaman ne yaptığına dair hiçbir sorum olmadı. Herkesin kazıya başlamak için ne zaman geleceği ya da kimin ne kadar süre çalışacağı gibi. Her şeyi o yönetti ve tüm keşiflerin kaydını tuttu."

"Kayıt mı?"

"Evet, o ..." Tereddüt etti ve sonra cümleye devam etmemeye karar verdi. "Takip etmesi onun için önemliydi."

"Bu kayıtları nerede tutuyordu?"

"Bunu bilmenize gerek yok. Ancak konu açılmışken, burada bizimle geçirdiğiniz zaman hakkında konuşurken dikkatli olmanız gerektiğini tekrar edeceğim. Eğer hayatım boyunca yaptığım işi biraz olsun önemsiyorsan, gördüklerini ve öğrendiklerini kendine saklayacaksın. Bunu benim için değilse bile aileniz için yapın."

"Bana güvenebilirsin."

"Keşke yapabilseydim," dedi her kelimenin altını çizen gerçek bir pişmanlıkla. "Böyle bir şey için değil. Ailemden biri olabilirsin Inez, ama benim için bir yabancısın ve sırf senin duyguların incinebilir diye her şeyi riske atamam. incindim."

Beni yargılayacak kadar iyi tanı mıyordu. Beni tanımak için *zaman* ayırmamıştı. Onun seçimiyle yabancıydık, benim değil. "Sen de güvenilir olduğunu kanıtlayamadın."

Sustu.

"Benden bir şey sakladığını biliyorum," diye suçladım. Bunları ona söylemeyi planlamamıştım ama şimdi başlamıştım ve duramazdım. "Bay Hayes'le annem ve babam hakkında konuştuğunu duydum, bu yüzden inkâr etmeye zahmet etme. Onlara gerçekten ne oldu? Bana anlatmadığın şey ne, Tío?"

"Kapıları mı dinliyorsun, Inez? Bu senin yetiştirdiğin genç bir bayana yakışmaz."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Eğer bana *yalan* söylemekte ısrar ediyorsan söylemek zorundayım." Ayağa kalktı, gardını aldı.

"Bay Fincastle'ı işe aldınız, kendisi neredeyse bir milis gücüne yetecek kadar silah getirdi. Kazı alanında neden güvenlik bulundurmak zorundasın, Tío? Ailem bu kadar çok silahın olmasını onaylamazdı."

Sözleri çınladı. "Aileni tanı mıyordun."

Sanki yüzüme vurmuş gibi geri çekildim. Ama yalan söylememişti ve belki de en çok canımı yakan da buydu. Yüz yıl geçse de ailemin hayatları konusunda bu kadar umursamaz olmalarını ve seyahat etmelerini beklemezdim.

hiçbir önlem almadan çölü geçtiler. İyi bir nedenleri olmadığı sürece. "Bir şey mi arıyorlardı?" Aniden aklıma gelen bir fikirle sordum. "Ne arıyorlardı?"

"Bir şey mi arıyorlardı," dedim yavaşça, her kelimeyi öfke kaplamıştı, "bir şey mi arıyorlardı? Onları oraya sen mi gönderdin?"

Ela gözlerinin derinliklerinde duygular titreşiyordu. Suçluluk duygusu olabiliirdi. Ama nabzım damarlarımda atarken bile amcam sessiz kaldı. O

Gözlüklerini düzeltti ve bakışlarını benimkilerden kaçırdı. Kalbim sıkıştı. Demek bu kadarmış.

Amcam onları vahşi bir ava göndermişti ve onun yüzünden hayatlarını kaybetmişlerdi.

"Bana son günlerini anlat, ne yaptıklarını anlat." Sesim çatallaştı. "Neden onlarla birlikte değildin?"

"Yeter, Inez," diyerek masadan uzaklaştı. "Böyle şeyleri düşünmek sana sadece acı verir. Neden dinlenmiyorsun?"

"Daha yeni başladık-"

"Sen sakinleştikten sonra konuşabiliriz."

Öfkemi kontrol edemediğim için hem ona hem de kendime kızarak arkasından bakakaldım. Kareem elinde taze bir cezve kahveyle içeri girdi. Sessizce bana bir fincan daha doldurdu.

"Shokran," dedim. Sonra ona doğru baktım. "Bunun ne kadarına kulak misafiri oldun?"

Kareem gülümsedi. "Küçük bir tekne."

Öyle de oldu. Amcam benden sonsuza kadar kaçamazdı.

* * *

Whit'i güvertedeki pelüş sandalyelerden birinde günlük tutarken buldum. Ötede Nil nehri yeşiller, kahverengiler ve mavilerle desenli bir arazinin yanından geçiyordu. Avuç içi koruluklar düzenli aralıklarla manzarayı süslüyordu. Etrafımı saran güzellik hayal kırıklığımı yatıştırmadı. Yanındaki boş koltuğa çöktüm.

Yüzümdeki saçları üfledim. Bakışlarım onun yazdığı sayfaya kaydı. Kafa karıştırıcı sayısal karalamalara ve çizimlere bir göz attım. günlüğü kapattı.

Bana dikkatle baktı. "Amcanla konuşman nasıl geçti? meraklı mısın?"

Kızardım. "Kendimi kaybettim." Cık cık etti.

"Sanırım ailem o çölde bir eser, bir yer ya da ... aramaya çıktı. Bilmiyorum. Bir şey," dedim, onu dikkatle izleyerek. "Amcam da onu bulmak için yanıp tutuşuyor. Ne olabileceğini biliyor musun?"

Whit kayıtsız bir omuz kaldırdı. "Mısır'da mı? Hepimiz bir şeyler arıyoruz."

Ses tonunda beni duraksatan bir not vardı. O da amcamın istediği şeyi mi arıyordu? Ama sesindeki hüznü nitelik bana onun elle tutulamayan bir şey aradığını düşündürdü. Elinde tutabileceği bir şey değil. ya da bunun bir bedeli vardı.

"Onu anlamıyorum," diye hiddetlendim. "Kararlarını, davranışlarını anlamıyorum. Benimle neden konuşmadığını gerçekten anlamıyorum."

"Amcanın her şey için bir nedeni vardır."

Sesinde bir onaylamama notası algıladım. Bir soru sormak için yalvaran bir şey. "Whit... ona güveniyor musun?"

Tembel sırtısına uymayan doğrudan bir bakışla beni delip geçti. "Neden, Señorita Olivera, dünyada güvendiğim sadece iki kişi var."

"Bu kadar az mı?" Saçlarımın yüzüme uçuşmasını engelleyerek ona baktım. Esinti oldukça keskinleşmişti. "Sanırım ailen. Ailen mi?"

Dudaklarının kenarları gerildi. "Erkek ve kız kardeşlerim."

"Ama annen ve baban değil?"

"Yanıyor olsaydım hayatımı kurtarmaları için onlara güvenmezdim," dedi hafif bir gülümsemeyle.

Onu okuyamadım. Sesi en ufak bir üzüntü belirtisi göstermiyordu ama dudakları alaycı bir şekilde bükülmüştü, sanki şövalyece bir tavır takınamayacağını biliyor gibiydi. Bir parçam anladı. Kendi aileme güvenmediğimi anlamaya başlamıştım. Bu kadar çok sır sakladıklarında güvenmek zordu. Beni seviyorlardı ama hayatlarını tek çocuklarıyla paylaşmamışlardı. Bunu kabullenmek, anlamak zordu. Aramıza bir rüzgâr daha girdi ve tekne hızla yalpaladı.

İrkildim ve telaşla etrafıma bakındım.

Whit aniden şezlongda doğrulup oturdu. "Bu değildi-"

Elephantine'in güvertesi sert bir şekilde sallanırken inledi.

"Bu normal mi?" Dedim, tedirginliğim artıyordu.

Beni oturduğum yerden kaldırıp korkuluklara çekti ve parmağıyla karanlık nehrin çalkalanışını işaret etti; rüzgâr etrafımızda tiz bir fırtına gibi esiyordu. Su çalkantılı bir hal almış, büyük çıkıntılı kayaların arasında yükselip alçalıyordu. "Reis Hassan'ı bulmalıyım," dedi acımasızca.

"İyi olacak mıyız?" Ama beni dinlemiyordu, dikkati suya odaklanmıştı. Tenimi bir ürperti kapladı, kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Bir elimle gömleğinin önünü tuttum. "*Whit*."

Aşağı baktı, dudakları şaşkınlıkla aralandı. Mavi bakışları tüm gücüyle benimkilerle buluştu. Elini yanağıma götürdü, tereddütlü ve yavaştı, neredeyse dokunuyordu. Gözlerinde bir şey parladı ve avucunu bıraktı. Dokunuşunu hissetmemiş olsam da özlemiştim. Yavaşça parmaklarımı çözdü ve benden uzaklaştı, yüzü sanki kimsenin geçmesine izin vermediği bir kapı gibi kapalıydı. Ama bana söylediği sözler bir sözdü. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Tekne tekrar daldı ve *Elephantine*'in alt tarafında bir şey sürüklendi. "Neydi o?"

"Kamarana geri dön." Beni güvertede bıraktı. "Ciddiyim, Olivera."

Tekne sağa doğru yattı ve tökezledim, dengemi sağlamak için kolumu genişçe salladım. İleri doğru tereddütlü bir adım attım, sonra bir adım daha, ama tekne tekrar yana yattı ve karnım ayak parmaklarıma kadar indi. İki büklüm salona geri döndüm. Mürettebatın geri kalanı hızla Arapça konuşarak yanımdan geçti. Hepsinin yüzünde panik ifadesi vardı.

"Sitti! Odana gitmelisin!" Kareem yanımdan geçip gitti. "Burası güvenli değil!"

"Amcamı bulur bulmaz," dedim.

Ama çoktan gözümün önünden kaybolmuştu. Koşarak salona girdim ve onu masanın üzerine yayılmış bir haritayı yuvarlarken buldum. Pencereye bir şey çarptı ve ben bir nefes alarak döndüm.

"Bu *kum mu*?" Ben sordum.

İki adımda Tío Ricardo önümdeydi. "Çölden geliyor."

Tekne ayaklarımızın altındaki sert bir şeye çarptığında yüksek sesle inledi. Yüzü soldu, sonra beni çevirdi ve kamarama doğru itti. "Ben sana dışarı çıkmanın güvenli olduğunu söyleyene kadar odanda kal, Inez. Eğer alabora olursak, pencereden dışarı çık. Her şeyi geride bırak. Anladın mı?"

Güçsüzce başımı salladım ve kalbim boğazımda, dediğini yapmak için acele ettim.

Kapıyı arkamdan kapattım ve dizlerimi göğsüme çekerek yere oturdum. Ama hayır, böyle bir zamanda hareketsiz kalmak ölçülemeyecek kadar aptalcaydı. Ya ters dönersek, o zaman ne olacaktı?

Etrafıma eleştirel bir gözle baktım. Kaybedecek neyim olabilirdi ki?

Ailemin hiçbir eşyası. Başkaları için özel eşyalar değillerdi ama onlara ait olmaları onları paha biçilmez kılıyordu. Tekne

sallandı, şiddetli rüzgârla savrulmaktan inledi. Penceresimin dışında öldürücü bir niyetle uğulduyordu. Titrek bacaklarımın üzerinde durdum, kollarım rüzgârda savruluyordu ve yatağımın altındaki çekmecelere doğru temkinli adımlar attım.

Gürültülü bir küfür beni kısa kesti.

Amcamın sesine benziyordu.

Kapıya doğru koştum ve kısa koridora baktım. Biri Karşı taraftaki kapılar aralıktı ve geminin hareketleriyle ritim tutarak sallanıyordu. Yüksek sesle gıcırdıyordu. Koridora çıktım, ağzım açık kaldı. Kapının aralığından amcamı gördüm. Kapı öne doğru sallanarak görüşümü engelledi ama sonra diğer tarafa doğru geri çekildi. Yaklaştım, adımlarım tahtaya hafifçe çarpıyordu. Tanıdık bir şey gördüğümü sandım. .

Tío Ricardo hızla eşyalarını karıştırıyordu - benim yaptığımdan farklı değildi. Ama elinde, kapağı yemyeşil şakayıklarla boyanmış bir defter vardı. Annemin en sevdiği çiçeklerdi. Onun günlüğünü nerede görsem tanırdım.

Önünü ve arkasını boyayan bendim.

Amcam sandığının üzerine diz çöktü ve birkaç gevşek sayfa çıkardı, onları hızlıca okudu ve sonra ikiye katladı, sadece annemin sözlerinin içine soktu. Sezgilerim titredi ve içeri koşup annemin özel düşüncelerini bana vermesini isteme dürtüsü neredeyse beni ele geçirecekti. Ama geri çekildim, bir kez olsun iyice düşündüm. Eğer şimdi içeri girersem, muhtemelen bana yalan söyleyecek ve sonra da annemin eşyalarını benden saklayacağından emin olacaktı.

Kulübeden çıkana kadar beklemek daha iyi.

Tío Ricardo, sanki hücum eden bir boğaymış gibi vücudunun üst kısmını öne doğru eğerek odasından çıkmadan önce sadece birkaç saniye daha beklemem gerekti. O merdivenlerde gözden kaybolduğunda, dar koridorda hızla ilerleyip kapıyı arkamdan kapattım.

Mekânı düzenli ve tertipli, bagajı kilitli bırakmıştı. Mırıldandığım bir lanetle dizlerimin üzerine çöktüm ve saçımdan bir iğne çıkardım. Babamın rastgele yetenekleri mükemmelleştirme merakı sayesinde kilit açmayı biliyordum. Suyun altında nefesini üç dakika tutabilirdi ve

Birkaç farklı denizci düğümü ve bunların nasıl çözüleceğini biliyordu ve bir sezon boyunca hırsızlara hayrandı.

Pimi kilide soktum ve bir yöne doğru ittim, bu işe yaramayınca diğer yönü denedim ve ne zaman yaramazlık yapsam beni yatak odama kilitlediği için teyzeme teşekkür ettim. Kilit açıldı ve tekne tekrar yalpalamaya başlayınca bagajın kapağını açtım.

Mamá'nın günlüğü, rulo haline getirilmiş harita yığınının üstünde duruyordu.

Her yazıyı okumak için zamana ihtiyacım olacaktı ama böyle bir lüksüm yoktu. Herkes bu geceyi kaçırmamak için savaşıırken benim sadece bu gecem vardı.

Fırtına sırasında *Elephantine* hale. Bu düşünceyle odama geri döndüm.

Çantamı ve cüzdanımı topladım, sonra da doğrudan

Kum, cama doğru öfkeli bir şekilde savruluyordu. Tekne alabora olursa, çıkışa en yakın yerde olmak istedim.

Ancak o zaman okumaya başladım.

Ve son sayfada her şeyi değiştiren yazıyı okudum.

Kardeşim ve ben asla geri dönemeyiz. O benim takip etmeyeceğim bir yola girdi, ama ben yetkililere gitmeye dayanamıyorum. Ama böyle bir şeyi nasıl yazabilirim? Yazmalıyım! Yazmak zorundayım! Tehditleri beni korkutuyor. Son tartışmamızda kendimi yerden kaldırmak bile canımı acıttı. Ricardo beni incitmek istemediğini söyledi ama incitti.

Şimdi bile yaralarımı taşıyorum. Gerçeği görmezden gelemem. Hayatım için korkuyorum. Cayo'nun hayatı için korkuyorum.

Ve ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. O benim kardeşim. Ama o bir katil.

İlk başta cümleleri anlamlandıramadım. Sonra her kelime kristalleşti, keskin kenarlar ve sert çizgiler.

Tehditler.

Çürükler.

Katil.

Annem hayatı için korkmuştu. Elbisemin yakasını açtım, nefes nefese kalmıştım, nefes almakta zorlanıyordum. Annem *korku* içinde yaşıyordu. kardeşinin ne yapabileceğini düşündü. Umutsuzluk ve çaresizlik her bir

mektup zihnime açıklık getirdi. Sanki sis dağılmıştı ve benden gizlenenleri görebiliyordum. Tío Ricardo kimi öldürmüştü?

Ve bir kez yaptıysa, tekrar yapabilirdi.

Bunca zaman amcam bana onların ölümleriyle ilgili detayları vermeyi reddetti. Ve şimdi nihayet nedenini biliyordum. Cevap başından beri gözümün önündeydi. Pencerenin dışında fırtına şiddetlenmişti. Bir fırtına hakkını istiyordu. Yazıyı tekrar okudum ve sezgilerimin bana çılgınca anlatmaya çalıştığı şeyi dinlemeye başladığımda görüşüm bulanıklaştı. Tüm ipuçları oradaydı. Amcam beni Mısır'da istememişti. Whit'i yasadışı işlere bulaştırmıştı. Aileme ne olduğunu bana söylemeyi reddetti. Annemin Mösyö Maspero'ya yardım için yalvardığı not. Üzerinde bir kapı resmi olan ve diğer yüzünde zaman, yer ve tarih bulunan ilginç kart. Ve şimdi de amcamın ona ellerini sürdüğü günlük kaydı. Çürütecek kadar sert.

Gerçek, kalbimin etrafında sıkılmış demir bir yumruk gibiydi. Amcam ailemi öldürdü.

* * *

Elephantine'den inmek zorundaydım. Tüm eşyalarımı toplamam saniyelerimi aldı. Bir şey unuttuğumdan emindim, çünkü hareketlerim çılgınca ve aceleciydi. Odamın dışındaki koridor boştu. Mürettebat, amcam,

Whit ve eminim Bay Fincastle üst güvertedeydi. Küçük çantamı küpeşteye taşırken kimse fark etmeyecekti. Kimse dahabeeyah'ta bir kişinin daha az olduğunu fark etmeyecekti. Kapıyı çekip açtım, iki tarafa da baktım ve dar koridorda koşuşturdum. Kum bukleleri saçlarıma çarparak onları sertleştirdi. Yukarıda, bağırان insanların sesleri keskin rüzgârı aşıyordu. Korkuluklara ulaştım, çantamın askısı avucuma batıyordu.

Aşağıda su çalkalanıyordu.

Nehrin başımın üstünden nasıl geçtiğini hatırladım. Beni pençelerinin arasında tuttu. Titreyen bir el ile ileri uzandım, korku içimde keskin bir şekilde bükülüyordu. Kararsızlık çok yakınımdaydı ve uzun bir anın ardından kolumu bıraktım.

Atlamak delilikti.

Hayatta kalma şansım çok azdı. Eğer gemide kalırsam, kaderim de bir o kadar karanlık olacaktı. Nehrin derinliklerine baktım, korku boğazıma tırmanıyordu. Orada

timsahlar ve yılanlar, kötü niyetli bir akıntı ve şiddetli rüzgarlar vardı.

Ama *Elephantine*'de bir katil.

Gözlerimi sıktım, hızlı hızlı nefes aldım. Dişlerimin arasındaki kumun tadını aldım ve elbisemin eteği bacaklarımın etrafında şiddetle savruldu. Fırtınadan kurtulsam bile, Nil'den kurtulsam bile, bundan sonra ne yapacaktım? Philae'ye nasıl devam edecektim?

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bu soru beni şok etti. Bedenim tekmeden, nehirden, Mısır'dan kaçmak istiyordu. Yine de bir parçam ailemden vazgeçmek istemiyordu. Eğer gidersem, gerçekten nasıl öldüklerini asla öğrenemeyecektim. Amcamın onları neden öldürdüğünü asla bilemeyecektim. Sonunda mantığım devreye girdi ve korkumu yendi. Şimdiye kadar amcam beni tehdit edecek ya da bana zarar verecek hiçbir şey yapmamıştı. Ama Nazik davranıyordu ve *Elephantine*'de kaçak yolculuk yaptığımı öğrendiği gün kendini kaybetmiş olsa da bana vurmamıştı.

Gerçeği bilmediğimi bildiği sürece hiçbir şey denemeyecekti.

Yavaşça parmaklıklardan uzaklaştım. Döndüm ve aldığım günlüğü yerine koyarak kamerasına doğru yürüdüm. Sonra bir tür trans halinde kamarama gittim. Bu işin sonunu getirecektim.

Ne olursa olsun.

Beyaz

İp avuç içimi yakıyordu. Ayaklarımın altında güverte alçalıyor ve sallanıyordu; yuvarlanmamak için dizlerimi büktüm. Mürettebatın geri kalanı yelkenleri açmış, rüzgârı kullanarak fırtınayı dahabeyah'a zarar vermeden atlatmaya çalışıyordu. Reis Hassan emirler yağdırırken, hızlı kalp atışlarım kaburgalarımın çarparak sesimi bastırıyordu.

Tekne titredi. Tahta çatırdadı ve inledi ama ben halata tutundum. Her rüzgâr bizi kıyıya doğru itiyordu. Her an kayaların bizi karaya oturtacak kadar hasar vereceğinden emindim. Kız kardeşimin bana gönderdiği kimya kitaplarını düşündüm, onları okumaya zamanım olmayacaktı.

Suyun bizi gömmesini engellemek için. Beni ona bağladılar. O her zaman

Bilimlere olan sevgimi, dünyanın nasıl işlediğini öğrenme arzumu biliyordu. Onunla aramızdaki bağı kaybetmek istemediğim için ipi daha fazla çektim.

Mürettebat baş döndürücü bir bulanıklık içinde, gergin ve endişeli kaşlarla etrafta koşuşturuyordu.

Aklımdan Olivera ile ilgili kısa bir düşünce geçti. Ona hiçbir şey olmayacağına söz vermiştim. Kızgınlık ağzımı keskin bir şekilde buruşturdu. Ona herhangi bir söz vermemeliydim. En iyisi ondan uzak durmaktı.

Düşünmeye hakkım olan tek kız İngiltere'deki kızdı.

Capítulo Diecisiete

Kapı saatler sonra çaldı. Gece boyunca volta atmış, oturamamış, uyuyamamış ya da dinlenememiştim. *Amcam bir katildi.* Bu düşünce beni bir kez bile terk etmemişti, bir daha asla duymak istemediğim bir şarkının hiç bitmeyen nakaratı. Bir noktada, gidip Mamá'nın günlüğünü Tío Ricardo'nun sandığına geri koymuştum ve bir yanım onu hiç okumamış olmayı diliyordu.

Kapı tekrar çaldı.

Whit diğer tarafta her zamanki buruşuk haliyle duruyordu, ama belki biraz daha fazla. Beni görünce tüm vücudu nefes almış gibiydi. Dikkatle inceledi; bakışları sanki sağlıklı ve bütün olduğumdan emin olmak istercesine üzerimde gezindi. Ne gördüğünü tam olarak biliyordum; yorgun gözler, gergin çene, çökmüş omuzlar.

Fırtına korkunçtu. Ama dün gece öğrendiğim şey beni gerçekten mahvetti.

Gözlerimin içine bakabilmek için dizlerini büktü. "Sen iyi misin? Bitkin görünüyorsun."

"Estoy bien," diye mırıldandım, konuşabildiğime bile şaşırmıştım. Amcamın ihanetinden bunalmış bir halde yastığıma doğru çılgık atmıştım. Hayal gücüm ailemin dünyadaki son anlarına dair bir kâbus yaratmıştı. Detaylar bulanıktı, tamamen uydurmaydı ama yaşadıkları dehşet bana yeterince gerçek gelmişti.

Gece boyunca ağladım. Sabah olduğunda, ölümleriyle ilgili gerçeği öğrenene kadar bir damla daha gözyaşı dökmeyeceğimi söyledim kendime.

Ve sonra, bir şekilde, Tío Ricardo'yu mahvedecektim.

Whit, "Çağrıldın," dedi söze girmeden. "Bitti mi?"

Daha fazla vıraklama. "Herkes iyi mi?"

"Hepimiz doğru durumdayız, ama evet."

Kapının pervazına yaslandım. En azından bu vardı.

"*Elephantine* rüzgârları ciddi bir sorun yaşamadan atlattı," dedi, sesi merak uyandıracak kadar yumuşaktı. "Aswan'a yaklaşıyoruz. Mürettebat erzak satın alırken, biz de Old Cataract'ta içecek bir şeyler alacağız."

Otel. Çöldeki en iyi hibiskus ayı onlarda. Bayılacaksınız. Abdullah ve torunu bizi karşılamak için orada olacaklar. Farida ile iyi anlaşacaksınız, çok fazla fikri var. Terastan Nil manzarası muhteşem olacak ve çizim defterini getirmeni şiddetle tavsiye ederim Olivera."

Konuşurken elleriyle işaret etti ve bir şey dikkatimi çekti.

"Whit," diye mırıldandım. "Ellerin." Kıp kırmızıydılar, avuç içlerinde birkaç kızgın kabarcık vardı.

Elimi uzattım ama ikisini de cebine soktu ve topuklarının üzerinde geriye yaslanarak aramızda daha geniş bir mesafe yarattı. Kaşlarımı çattım, neden birdenbire aynı havayı solumak istemediğini, neden birdenbire etrafımda olmak istemiyor gibi görüldüğünü anlamıyordum.

"On dakika içinde hazır ol," dedi. "Lütfen."

"Kibarlık mı yapıyorsun?" Şaşırmış bir şekilde sordum.

Uzaklaştı.

"Sanırım değil," diye mırıldandım, arkasından göz kırptım, koridorda gözden kaybolurken sırtının uzun çizgisini izledim. Arkasına bakmadı, aniden gidişini yavaşlatmadı. Arkamı döndüm, eşyalarımı topladım ve rıhtıma doğru ilerledim, tüm personel ve mürettebatın küpeştede toplanmış sessiz bir düşünceye dalmış olduğunu gördüm.

Öteye baktım ve nefesim kesildi. Gerçekten farkına varmadan, Tío Ricardo ile omuz omuza durana kadar ileri doğru adım attım. Asvan şehri, yüksek kumsalları ve görkemli palmiyeleriyle gözümün önüne geldi; yaprakları beni eve ağırان bir parmak gibi kıvrılmıştı ve biz yaklaştıkça kum

yerini granite bıraktı. Durduğum yerden, nehir boyunca yayılmış ilk kataraktı kolayca görebiliyordum, kayalar bir orman zemini üzerinde yükselen mantarlar gibi manzarayı süslüyordu.

"Çok güzel," diye mırıldandım.

Amcam çenesini bana doğru eğdi. "Çok daha fazlası var."

Katil. Katil. Katil.

Onun yakınlığı karşısında kaskatı kesildim ve bir saniye sonra omuzlarımı gevşetmek için kendimi zorladım. Yüzümdeki gülümseme doğal gelmiyordu.

"Daha ne kadar olabilir ki?" diye sordum.

Bakışlarına karşılık verdi. "Daha fazla."

Bizi Old Cataract Hotel'e götürecek boş bir arabayı beklerken Tío Ricardo bana, "İşte Elephantine adası," diye işaret etti. "Ben hep sevmişimdir."

Onaylamayan bir ses çıkardım ve ondan uzaklaştım. Ağzından çıkan her kelime beni tedirgin ediyordu. Gözlerim Whit'i buldu.

Herkesin sandığının yanında durdu ve yardımsever ve kibar olmasına rağmen yine de bana doğru bakmadı. Yanlış bir şey yapmış ya da söylemiş olmalıydım. Ama ne? Etkileşimlerimiz

Normal. En azından bizim için normal. Kendime onun yapacak bir işi olduğunu ve benim sadece uzun bir sorumluluklar listesinde işaretlenmesi gereken bir madde olduğumu hatırlatarak huzursuzluğumu bastırdım.

"Gecenin geri kalanında bize izin verirsiniz," dedi Bay Fincastle fayton durduğunda, "kızım ve benim kaçıramayacağımız bir randevumuz var."

"Ama ben sizi Abdullah'la tanıştırmak istiyordum," diye itiraz etti amcam. "Torunuyla birlikte otelin terasında bizi bekliyor. İptal etmeyecek misin?"

Bay Fincastle'ın dudakları gerildi. Zor durumda bırakılmaktan hoşlanmadığı izlenimine kapıldım. "Korkarım ustabaşınızla tanış-"

"İş ortağı," diye düzeltti amcam kısık bir bakışla. "Ki sen bunu zaten biliyordun."

"Korkarım tanışma faslı için yarına kadar beklememiz gerekecek," dedi Mr.

Fincastle, sanki amcam hiç konuşmamış gibi konuştu.

"Ama merhaba demek için birkaç dakika ayırabiliriz, baba." Isadora eteğindeki tozu fırçaladı.

"Isadora, zaten geç kaldık," dedi Bay Fincastle, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Sessizliğe gömüldü, parmakları çantasını sıkıca kavrıyordu. Birden onu tanımak için daha fazla çaba göstermiş olmayı diledim.

Elephantine. Ama babasından hiç ayrılmıyordu. Sürekli dirseğinin dibindeydi ya da onu ortak kamaralarına yönlendiriyordu ya da derin bir sohbet içindeydi.

Hiç boş vakti yok gibiydi.

"*Elephantine* sabah Philae'ye doğru yola çıkacak," dedi Tío Ricardo. "Old Cataract'ın lobisinde buluşacağız. Lütfen dakik olmaya özen gösterin."

Bay Fincastle'ın dudakları gerildi ama başını salladı ve kızını bekleyen arabaya bindirdi.

Kendi arabamıza bindik ve iki şoför bizi kalabalık caddeden geçirerek Viktorya tarzında, gün batımı rengine boyanmış pitoresk bir binaya ulaştırdı. Granit bir uçurumun üzerinde duruyordu. Elephantine Adası. Tesisin etrafını çevreleyen yemyeşil alan bir zarafet hissi veriyordu. Whit önce arabadan indi, sonra bana yardım etmek için döndü ve elini bana doğru uzattı.

Görmezden gelmeyi düşündüm, bunun çocukça olacağına karar verdim ve yardımını kabul ettim. Nasırlı parmakları kısa bir an için benimkilerin üzerine kapandı ve bir

Dokunuştan yayılan karıncalanma koluma tırmandı ve nefesimi çaldı.

Çizmeli ayağım yere değdiği anda elimi bıraktı. "Gracias." Sesimi alçalttım. "Sorun ne Whit?"

Kaşlarını kaldırdı. "Neden, hiçbir şey, Olivera." Gülümsedi ama zoraki bir gülümsemeydi. Amcama karşı kullandığım türden bir gülümsemeydi.

Whit valizleri taşımaya yardımcı olmak için şoförün yanına gitti. Otel Görevliler bizi karşılamak için öne atıldılar ve partimizi kemerli kapılar ve güzel oymalı ahşap mobilyalarla altın ve bordo renklerle dekore edilmiş, Shepheard'inkine rakip zarafete sahip büyük girişe yönlendirdiler. Doğruca Nil Nehri'ne bakan terasa götürülmeden önce her ayrıntıyı incelemeye ancak zamanım oldu.

"Abdullah!" diye seslendi amcam, iyi dikilmiş ama gösterişsiz, rahat bir takım elbise giymiş yaşlı bir adama. Zengin kahverengi teni keten gömleğinin soluk krem rengiyle tezat oluşturuyordu ve genç bir kadın yakasındaki düğmelerden birini ayarlamak için öne doğru eğildi. Rahat, kullanışlı ve gösterişsiz bir yürüyüş elbisesi giymişti. Omuzlarındaki hafif bir şal serin esintide dalgalanıyordu ve ayaklarında sağlam deri çizmeler vardı. Parlak teni ve zekâyla ışıldayan sıcak kahverengi gözleriyle güzeldi.

Abdullah ve Farida.

Whit hemen geniş bir sırtıyla ona doğru yürüdü ve o da aynı şekilde gülümseyerek onu selamlamak için ayağa kalktı. Abdullah amcamın elini sıktı ve geri kalanımıza ahşap masanın etrafında toplanmamızı işaret etti. Yerime oturmadan önce Abdullah'a yaklaştım.

"Efendim," dedim, "sonunda sizinle tanışmak bir zevk. Ben Cayo ve Lourdes Olivera'nın kızıyım."

"Ama ben senin kim olduğunu çok iyi biliyorum," diye araya girdi. Gözleri o kadar karaydı ki neredeyse simsiyahtı ama derinliklerindeki endişeyi fark ettim. "Kaybınız için gerçekten çok üzgünüm, Senyorita Olivera."

Sertçe yutkundum, gözlerime dolan ani nemi geri kırıştırdım ve başını eğen genç kadının yanına körü körüne oturdum.

"Fotoğrafçı sensin," dedim.

Farida güldü. "Kulağa ne kadar harika geliyor. Fotoğrafçılığı öğreniyorum ama profesyonel değilim. Henüz değilim." Sesi sıcak ve tatlıydı; masanın üzerinde duran, içinde dairesel bir objektif ve yanında deri bir taşıma çantası olan ahşap kutuyu işaret etti. "Sadece büyükbabamın bir fotoğrafını çekiyordum."

Ağzım açık kaldı. "Bu bir *Kodak mı*?"

Farida başını salladı. "Büyükbabam seyahatleri sırasında bana bir tane almıştı. Bir düğmeye basarak yüze kadar fotoğraf çekebiliyor."

"*Yüz mü*? Harika," diye haykırdım ve parmağımı çerçeveye sürtmek için uzandım. Görünmez bir kıvılcım sıçradı, sanki gizli bir akım bulmuşum gibi bana doğru uzandı. Gözlerim onunkilere kaydı ve bana göz kırptı.

Şaşkınlık içinde portatif kameraya baktım. Sihirli bir nesneyle yapılmıştı. Farida makineyi masadan kaldırıp bir fotoğraf çekti ve sonraki yarım saat boyunca amcamla Abdullah'ın, aptalca pozlar verirken gülen Whit'in ve kayalıkların etrafında kıvrılan Nil Nehri'nin ışıltılı fotoğraflarını çektik. Falafel, humus ve kremalı tahin sosundan oluşan lezzetli bir yemek yedik ve şeker yüklü hibiskus çayı içtik. Whit haklıydı, buraya bayılmışım.

Abdullah keten bir peçeteyle ağzını sildi. "İş konuşmaktan nefret ediyorum ama yeni elemanın Ricardo nerede?"

"Belli ki planları varmış," dedi Tío Ricardo gözlerini devirerek. "Ama o ve kızı yarın sabah bizimle lobide buluşacaklar."

"Ve bu çift gizlilik yemini etti mi?"

Başımı Abdullah'a doğru çevirdim. İçtiğim soğuk içeceğe rağmen ağzım kurudu. Çantamın içindeki kare kart gözümün önünden geçti. "Gizlilik mi?"

"Henüz ne iş yaptığımızı bilmiyor," dedi Ricardo.

"Ona söylemediniz mi?" Abdullah şaşkınlıkla sordu.

Masanın kenarına yapıştım, dikkatim bir adamdan diğerine kayıyordu. Hepsi de amcamın yasadışı işlerine mi bulaşmıştı? Ve tam olarak ne yaptıklarını paylaşacaklar mıydı? Burada, şehrin ortasında Teras, parlayan güneş ve etrafımızı saran yemek arkadaşları? Farida fotoğraf mı çekiyor?

Ricardo espressosundan bir yudum aldı. "Başlangıçta onu planlarımıza dahil etmemiştim, ayrıca burası senin krallığın Abdullah. Ben sadece içinde çalışıyorum. Önce seninle konuşmanın akıllıca olacağını düşündüm. Inez'in işe yarayabilecek bir yeteneği var." Anlam yüklü ama yorumlayamadığım bir bakışı paylaştılar. Farida Kodak'ı kaldırdı ve düğmeye bastı.

"Ne tür bir yetenek?" Abdullah sordu.

"Ben bir sanatçıyım," dedim kaşlarımı çatarak. "Philae'nin mimarisini nispeten kolaylıkla kopyalayabilirim, sanırım."

Farida başıyla onayladı. "Çektiğim fotoğraflar için güzel bir tamamlayıcı olacak."

"Aynen öyle," dedi Tío Ricardo. "Sen ne düşünüyorsun

Abdullah?" "Ailesinin ölümünü göz önüne alırsak, bilmeyi hak ediyor," diye cevap verdi.

"Kesinlikle katılıyorum." Whit boş tabağını bir kenara itti. Ayağa kalktı, yüzünde özür dileyen bir ifade vardı. "Beni bağışlayın ama yarın sabah yola çıkmadan önce yapmam gereken birkaç iş var. Harika bir yemektir."

Ben sandalyemde sersemlemiş bir halde otururken, o küçük bir el sallayarak uzaklaştı. O da sırrın bir parçasıydı. Hain sırrın. Doğrulama beni açıklanamayacak kadar üzgün hissettirdi.

"O zaman ona sadece bilmesi gerekenleri söylemeni tavsiye ederim," dedi amcam, konuşmanın akışını değiştirerek. "Bu konuda ona söz veremem. burada çok uzun süre kaldım."

Ağzım düzleşti. Amcamın imasını çok iyi anlamıştım. Hayatımı o yönetiyordu ve her an beni Arjantin'e geri göndermeye karar verebilirdi. Neyin peşinde olduklarını bilmeye hakkım olsa bile bana her şeyi anlatmanın bir anlamı yoktu. Ne de olsa ailem onların tüm girişimlerini finanse ediyordu.

"On yılı aşkın bir süredir, vatandaşlarımın mirasını anlamak umuduyla çeşitli yerlerde bir kazı ekibine liderlik ediyorum," diye söze başladı Abdullah. "Yıllar içinde şaşırtıcı keşifler yaptık."

Kaşlarımı çattım. "Ama ben hiç duymadım."

"Olmazdı," diye yanıtladı Abdullah. "Çünkü her birinden sonra izimizi kaybettirmek için direktif verdim. Bu aslında kız kardeşim Zazi'nin fikriydi ve vefat etmeden önce Ricardo ve benden bu uygulamaya devam etmemizi istedi. Ekibimdeki hiç kimsenin bir şey almasına ya da gördüklerini ifşa etmesine izin verilmiyor. Başından beri aynı sadık ekibi koruduk ve amacımız bulduklarımızı kayıt altına alarak gelecek nesillerin tarihimiz hakkında bilgi sahibi olmasını sağlamak."

Farida uzandı ve onun elini tuttu. İkili arasındaki şefkat yıldız ışığı gibi parlıyordu.

Hain sır bu muydu? Ben de bunu bekliyordum. Başımı salladım, hepsinin benim tepkimi beklediğinin farkındaydım. "Sanırım bu bir Muazzam bir girişim," dedim yavaşça. "Ve küçük de olsa bunun bir parçası olduğum için mutluyum."

"Mısır'a hoş geldin, Inez," dedi Abdullah, genişçe gülümseyerek.

Ellerimi kucağımda kenetledim, kelimeleri zor duyuyordum. Amcam Abdullah için çalışıyordu çünkü karısı da bunu isterdi. Kahire'deki korkunç bürokratlarla uğraştı, kızgın güneşin altında sayısız saat kazı yapmaya katlandı ve kayınbiraderiyle birlikte çalıştı; hepsi de ölen karısının sevgisi içindi.

Keşke bu bilgiyi hiç öğrenmemiş olsaydım.

Çünkü başımı kaldırdığımda Tío Ricardo gözlerimle buluştu ve bana gülümsedi, gerçeği biliyordum.

Bu masadaki hiç kimse amcamın bir katil olduğunu bilmiyordu. Belki Whit dışında kimse.

Beyaz

Genelev dumanlı ve kalabalıktı. Bara yaslandım ve bardağımdaki viskiyi bir, iki kez döndürdüm. Havada tütsüler uçuşuyor, giysilerime yapışıyordu. Muhbirim bana Sterling'in ajanlarının burada olacağını söylemişti. Bu mekâna özel bir düşkünlükleri vardı.

Bardağı içmeden yere bıraktım. Bunun için zihnimin açık olması gerekiyordu.

Sonunda iki adam odanın girişindeki kadife perdeyi araladı ve ben de dikkat kesilerek doğruldum. Çift tam olarak tarif edildiği gibiydi; soluk tenli ve

Açık renk gözlü ve İngiliz. Gömlekleri kolalı, yakaları ütülüydü. Ve çoktan sarhoş olmuşlardı.

Harika.

Bara doğru yürüdüler ve benden bir adımdan daha az bir mesafede durdular. Biri içki siparişi verirken diğeri etrafına değerlendirci bir şekilde baktı. Herhangi bir sorun işareti arıyorlardı. Barmen işe koyuldu ve omzunun üzerinden "Bu gece Basil yok mu?" dedi.

Kısa boylu ajan başını salladı. "Kötü bir iş için Kahire'de sıkışıp kaldım."

"Blanche hayal kırıklığına uğrayacak," dedi barmen, sesi alaycıydı.

Bardağıma baktım. Ünlü Fransız güvercininin adını tanıdım. Kumral saçları ve viski renginde kahverengi gözleri, omuzlarında ve köprücük kemiği boyunca uzanan çilleri. Basil'in onun patronu olduğunu bilmeliydim.

"Beğenmediniz mi?" diye sordu barmen sert bir sesle. Yeni biriydi, aksanına bakılırsa yabancıydı. Alman olduğunu tahmin ediyorum.

Dalgınca başımı salladım, dikkatim çoktan madamın üzerindeydi. Kenarda durmuş, soğukkanlı bir gözle krallığını inceliyordu. İpek elbisesi soluk mum ışığında parlıyordu, omurgasının güçlü çizgisiyle tezat oluşturan bir yumuşaklık.

Blanche'ı görme şansım varsa, madamı kazanmalıyım.

İçkiyi barın diğer ucuna ittim, barmene parasını ödedim ve yavaşça ona doğru ilerledim. Niyetimi anladığı anda beni fark etti, kalabalığın içindeki yavaş hareketimi izliyordu. Madam keskin ve ilgiyle gülümsedi. Beni yemliyor, daha yakına çekiyordu.

Ama yakalanmak istedim.

"İyi akşamlar," dedim ona umursamaz bir gülümsemeyle.

"Seni daha önce burada görmüştüm," diye mırıldandı gırtlaktan gelen bir sesle. "Blanche'a ihtiyacım var."

Koyu renk kaşları çatıldı. "Ona daha önce sahip oldun mu?"

"Bu gece müsait mi?" İfadem dikkatle nötr tutularak sordum.

"Öyle değil," dedi madam, sesi pişmanlık doluydu. Buna bir an bile inanmadım. "Ama yarın tekrar gelerseniz, belki-"

"Bu gece olmak zorunda," dedim ve eline bir tomar Mısır banknotu sıkıştırdım. "Bunu senin için değerli kılmaya hazırım."

Madam gözlerini paraya dikmiş, gözle görülür bir şekilde kararını tartıyordu.

Belli bir isteksizlikle bana geri verdi. "Korkarım bu imkansız."

Parfümü sıkı bir yumruk halinde etrafımda kıvrıldı. Kasıtlı olarak parayı tekrar avucuna bastırdım ve sonra daha fazla banknot ekledim. "Yarım saat."

Madam etrafına bakındı, kalabalığın içinden biriyle göz göze geldi. Beklerken gerginlik omuzlarımda toplanıyor, elim ceketimin cebine yaklaşıyordu. Blanche'ı görmek için elimdeki her notayı verebilirdim. Ama sonra kendi kendine başını salladı ve merdiveni işaret etti. "Yarım saat," diye kabul etti. "Beni seni aramak zorunda bırakma."

"Aşırı motive olduğumda hızlı çalışabilirim," dedim göz kırparak, çoktan uzaklaşmışım, zaferden başım dönüyordu ve Blanche'ı düşünüyordum. Kapısına ulaştığımda sert bir vuruş yaptım ve kapı açılarak erkekleri sürüler halinde geneleve getirmesiyle bilinen zayıf kadını ortaya çıkardı. Geceliği omzundan aşağıya kaymış, solgun tenindeki çil kümelerini ortaya çıkarmıştı. Anlaşılmaz bir nedenden ötürü, görüş alanımda başka bir omuz kümesi belirdi. Dar ve meydan okurcasına dik duran omuzlar.

İstenmeyen düşünceyi uzaklaştırdım. Bu odada yeri yoktu.

Blanche kapıyı araladı, sıcak gözleri yüzümde gezinirken bir gülümseme belirdi. Gördüğü şey hoşuna gitmişti. Cilveli bir sırtışla, onu içeri kadar takip etmemi işaret etti. Beklenti kanımda zonkluyordu, başımı döndürdü. Arkasından lavanta kokusu geliyordu, sarhoş edici bir kokuydu ama bana başka, daha tatlı bir şey düşündürdü.

Kapıyı arkamdan kapattım, bakışlarım Blanche'a takıldı. Dar yatağın yanında duruyordu, kalçası eğikti ve geceliğinin düğümünü çözerek göğüslerinin kabarıklığını ortaya çıkardı. Aşağıda, coşkulu ve tüketen bir hava vardı. Konuşmalar gürültülü ve iğrenç, müzik sağır ediciydi. Hiçbiri kapıdan girmedi. Yatak odası gerilim, sessizlik ve beklentiyle doluydu.

Blanche bana doğru yürüdü, cübbesi uzun bacaklarını ortaya çıkaracak şekilde ayrılmıştı. Uzandı, küçük eli boynumun arkasında kıvrıldı. Çenesini kaldırdı; isli kirpiklerinin her birini görebileceğim kadar yakınımda durdu. Blanche yavaşça yüzümü aşağıya çekti, dudakları ağızımdan birkaç santim ötedeydi, mavi gözleri gözlerimi sabitliyordu.

Beklediğim halde arzunun güçlü darbesi hiç gelmedi. Bu kadının içinde boğuluyor olmalıydım ama bunun yerine Ellerini sıkıca kavrayıp yüzümden uzaklaştırdığımda hayal kırıklığı kenarlarımda sıkıca kıvrıldı. "Daha ileri gitmenize gerek yok, Matmazel."

Durakladı, narin kaşları birbirine yaklaştı. Ondan uzaklaştım ve tekrar nefes alabileceğimi hissederek yatağa yaklaştım. Elimdeki son parayı da yatağın üzerine bıraktım ve yüzümü ona döndüm. Kasıtlı olarak bornozunu omuzlarından geriye, teninin her santimini örtecek şekilde sıyırdım ve "Senden bir şey daha istiyorum" dedim.

B Ö L Ü M

Nil'in Mücevheri

Capitulo Dieciocho

Su *Elephantine*'e hafifçe vuruyordu ve ben de parmaklıkların üzerinden Nil'in derin yeşiline bakıyordum. Whit öne uzandı ve sıcak bir eli koluma dolayarak beni nazikçe geri çekti. Ona sorgulayan bir bakış attım. Omuzları gerilmişti ve yüzünde derin çizgiler vardı.

Gözlerinin altındaki çukurlar.

"Düşersen seni kurtaracak havada değilim," dedi.

Kaba ses tonu karşısında kaşlarımı kaldırdım. "Aç mısın yoksa sadece yorgun musun? Ya da belki sarhoş?"

Yüzündeki şaşkın ifade beni güldürdü. "Ben sarhoş değilim. Olsaydım bilirdin. Ancak açım, yorgunum ve sıcaktan bunaldım, sinirlendim."

"İyi bir sabah geçirmiyorsun," diye gözlemledim.

Bana düz bir bakış attı.

Bakışlarımı kısmıştım. "Dün gece ne yapıyordun?"

"Bu," dedi usulca, "seni *ilgilendirmez*."

"Inez," diye seslendi Tío Ricardo. "Sakın kaçırma."

Whit'e döndüğümde Philae'nin sabah ışığına karşı arkadan aydınlatılmış, yumuşak ve uzaklara ulaşan görüntüsünü gördüm. Görkemli palmyeler sudan yükseliyor, yaprakları nehrin üzerinden süzülen hafif esintide usulca sallanıyordu. Altın sarısı taşlardan yapılmış uzun ve heybetli sütunlar, yolcuları başka bir dünyaya, başka bir hayata davet eden muazzam bir kapı olan *Elephantine*'in üzerinde yükseliyordu. Her iki yanı çevreleyen yığma kayalar, eski ve heybetli, sağlam ve çürük mor tepelerden oluşan bir zemine yerleştirilmişti.

Adanın çevresinde kayalık ve zorlu başka küçük adalar vardı.

Nil'in mücevherinin muhafızları. Biz yavaş yavaş yaklaşırken tapınak direkleri de yükseliyordu. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemişim.

Isadora ve babası diğer tarafımda duruyor ve Philae'yi güvenlik açısından incelerken hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. "Teknelerin gelip yanaşabileceği çok fazla yer var," dedi Bay Fincastle.

Isadora, "Belki de mürettebattan bazılarından nöbet tutmalarını isteyebiliriz," diye önerdi.

Onlarla yüzleşmek için döndüm. "Tam olarak neye karşı koruma?" Bay Fincastle, "İstenmeyen ziyaretçilere karşı tabii ki," dedi.

"O kadarını kendim düşündüm." Dişlerimi sıktım. "Amcam kimi bekliyor?"

"Meraklı turistler," dedi. "Bu sadece bir önlem."

Sonra soğuk bir gülümsemeyle uzaklaştı. Isadora geride kaldı, onun Narin yüz hatları sabahın erken saatlerinin altın ışığında çalkalanıyordu. "Oldukça sinir bozucu olabiliyor, biliyorum. Ama iyi niyetlidir. İşini çok ciddiye alıyor."

"Keşke amcamın onu neden işe aldığını bilseydim," diye itiraf ettim.

Isadora omzunun üzerinden hızlı bir bakış fırlattı ve sonra bakışları benimkilerle buluşmak için döndü. Gözleri çok maviydi, babasınıninkilerle aynı renkteydi. "Sanırım ailenizin başına gelenler yüzünden işe alındı."

Vay, vay. Babasının onun üzerindeki tasmaları sandığım kadar sıkı değilmiş. "Ben de öyle düşünmüştüm, ama *neden*?"

"Çünkü ölümleri Kahire toplumunda büyük bir heyecan yarattı." Biraz daha yaklaştım. "Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Amcan seninle pek bir şey paylaşmıyor, değil mi?"

"Ne yazık ki hayır."

Isadora düşünceli bir mırıltı çıkardı. "Sanırım doğrudan sorabileceğiniz türden bir adam değil."

"Şimdiye kadar hiçbir taktiğim işe yaramadı."

"O zaman stratejinizi yeniden değerlendireceğim."

Açık sözlü, dürüst ve özür dilemeyen bir tavrı vardı. Genç yaşına rağmen, içinde bulunduğu koşullara dünyadan bıkmış ve bezgin bir bakış açısıyla baktığı izlenimini edindim. Hayatının nasıl olduğunu, nerelere seyahat ettiğini, hangi insanlarla tanıştığını merak ettim. En başta neden stratejiler geliştirmesi gerektiğini merak ettim.

"Bu garip bir konuşma," dedim gülerek. "Ne tavsiye edersiniz?"

Dudakları seğirerek zarif bir omuz silkti. "İstediğinizi elde etmenin yolları var, ama bu öğrenilmesi gereken bir incelik gerektiriyor."

Sesimdeki onaylamama ifadesini tam olarak engelleyemedim.

"Manipülasyon demek istiyorsun."

"Durum gerektirdiğinde." Isadora keyifli bir kahkaha attı. "Görüyorum ki seni kırmış olabilirim. Neyse, önemli değil. Arkadaşlığınızdaki keyif alıyorum, Senyorita Olivera."

"Teşekkür ederim." Kaşlarını çatmıştı. "Sanırım ben de aynı şeyi hissediyorum?" Parıldayan bir kahkaha daha. "Amcanın söylemediğini ben söyleyeyim. Senyor Marqués, kazı ekibine daha sıkı koruma sağlanması için Eski Eserler Dairesi'nin baskısını hissetti. Anne ve babanız Mısır'ın sevgilileriydi ve trajik ölümleri birçok spekülasyona neden oldu. Bunların hiçbirisi amcanıza olumlu bir ışık tutmadı. İtibarı büyük zarar gördü ve duyduğuma göre Mösyö Maspero'nun yanındaki pozisyonunu ve iyi konumunu neredeyse kaybediyormuş. Bu beyefendiyi tanıyor musunuz?"

Başımı salladım. Onlarla yediğim akşam yemeği yıllar önceydi ama üç adam arasındaki gerginliği hatırladım. Isadora'nın bilgileri takip edildi.

"Bana babanızın gösteriş için işe alındığını mı söylemek istiyorsunuz? Gerçek bir sebepten dolayı değil mi?"

Zarif bir omuz silkme hareketi yaptı. "Tüm saygıyı kaybetmek benim için yeterli bir sebep gibi görünüyor, Senyorita Olivera. Adımı çamurdan uzak tutmak için savaşırdım. İyi bir isim ölçülemeyecek kadar faydalıdır."

Kişinin iyi bir karaktere olan ihtiyacını görmek için ne kadar da pragmatik bir yol. "Amcamın neredeyse pozisyonunu kaybettiğini nereden duydun?"

Isadora altın sarısı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Babam müze ve hükümet çalışanlarını sık sık otel süitimizde ağırlar. İletişim yollarını açık tutmayı sever ve insanlar konuşur. Bazen sanki ben orada değilmişim gibi benim önümde konuşuyorlar. Oldukça dar görüşlüler."

Dudaklarım düzleşti. Babası hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar az hoşlanıyordum. Aslında, onun hakkındaki görüşüm keskin bir hoşnutsuzluğa dönüşmüştü. Kulağa paralı asker gibi geliyordu. Yüz ifademi görmüş olmalıydı çünkü güldü.

"Bana güvenin, Senyorita Olivera. Babam kendine has bir insandır. İyi bir nedeni ya da kendisine yararı olmayan hiçbir şeyi yapmaz."

"Bana Bay Fincastle'ın kimsenin kontrolü altında olmadığını söylemeye çalışıyorsunuz." "Şey," dedi yavaşça, kelimeyi uzatarak. "O sizin için çalışıyor."

Amca, değil mi? Babam dedikodulara kulak asmamış olmalı." Durakladı, gözle görülür bir şekilde düşünüyordu ve sonra başını hafifçe sallayarak aklına gelen düşüncüyü bir kenara bırakır gibi oldu.

"Ne?" diye sordum. "Bir şey düşünüyordun." "Oh," dedi. "Önemli bir şey değil."

Isadora parmaklıklara doğru döndü, ama ben uzanıp kolunu tuttum. Kaşlarını sorgularcasına kaldırdı.

Ben istemesem de soru su yüzüne çıktı. "Bana nasıl ateş edileceğini öğretir misin?"

"Öğrenmek mi istiyorsunuz? Yetkin hale gelmek için saatlerce pratik yapmak ve çalışmak gerekecek."

"Çabayı ya da meydan okumayı önemsemiyorum."

Gülümsedi. "Sana Inez diyebilirim, sana öğretirim."

Ondan hoşlandığımı biliyordum. "Bir arkadaşına sahip olmak güzel, Isadora."

"Aynı şekilde," dedi gülümseyerek ve teknenin diğer tarafındaki babasına katılmak üzere uzaklaştı.

Dikkatimi tekrar tapınağa çevirdim. Bu bina binlerce yıllıktı ve bana ölümlülüğümü hissettirdi. Ben gittikten çok sonra bile burada olacaktı. Korkmamıştım ama farkına vardığım şey karşısında alçakgönüllüydüm. Sonunda bakışlarımı ayırabildiğimde, amcamın tepkimi ölçtüğünü gördüm. Bana katılmak için gelmişti ve ben onun sessizce yaklaştığını duymamıştım. Bana doğru küçük bir gülümseme gönderdi. Tepkim bir testi geçmiş olmalıydı. Uygun bir şekilde dehşete kapılmıştım.

"Antik Mısır'ın doğduğu yere hoş geldin Inez." Nehrin sakın kısmını işaret etti. "Burası güney Nil Vadisi, uygarlıklarının beşiği. Burada kayalara oyulmuş en eski sanat eserlerini, ilk şehirlerini ve tapınaklarını bulacaksınız. Adada, Mısır hiyeroglifleriyle son kez yazı yazıldığını, Mısır'ın pagan dininden önceki son nefesini göreceksiniz. Philae bir Hristiyan tapınağı haline geldi."

Gözlerimi kızgın güneşten korudum. "Ne zaman oldu bu?"

"İsa'nın ölümünden neredeyse dört yüz yıl sonra." Nil'in uzun şeridi arasında çok küçük ve uzakta kalan adaya baktım. "Eskiden daha küçük ve Bay Bankes tarafından taşınabilir olduğu düşünülen bir dikilitaş vardı," diye devam etti amcam. "Onu İngiltere'ye gönderdi ve orada bir kır evini süslüyor. emlak."

Asırlık bir anıta baktığınızı ve bunun güzel bir *çim süsü* olacağını düşündüğünüzü hayal edin. "Bu korkunç."

"Bu durumda, hiyerogliflerin deşifre edilmesine büyük ölçüde yardımcı oldu" dedi.

Ağzımı inatçı bir çizgiye oturttum. "Bu onu doğru yapmaz."

"Hayır, değil." Bana baktı, ela gözleri deliciydi. "Bana verdiğin sözü unutma. Burada geçirdiğin zaman hakkında asla konuşmamalısın."

"Yapmayacağım, Tío." Philae'nin kulelerine baktım. "Adada mı kalacağız?"

Tío Ricardo başını salladı. "Doğu tarafında bir kamp alanımız var. Sen Eğer derme çatma bir çadırda uyuma deneyimini atlamayı tercih ediyorsanız *Fil*'de kalmaya hoş geldiniz."

Ellerim parmaklıkların üzerinde sıkıca kıvrıldı. Bunu daha önce de konuşmuştuk. "Yaptığınız düzenlemeler benim için yeterli olacaktır."

Amcam sadece omuz silkti ve diğer adamları karaya çıkma hazırlıkları yapmaları için uzaklaştırdı. İçlerinden biri Whit'i sordu ama Tío Ricardo, "Uzun bir gece geçirdi. Onu rahat bırakın."

Küpeşteden arkamı döndüğümde onu güvertedeki şezlonglardan birinde dinlenirken buldum. Sadece profilini görebiliyordum, kirpikleri açılı elmacık kemiklerine gölge düşürüyordu.

Yakışıklı bir genç adamdı.

Kime güvenemeyeceğimi. Güvenmek istemem beni dehşete düşürdü. İncancımı yanlış kişiye bağlamak için kaybedecek çok şeyim vardı. Bay Hayes amcama rapor veriyordu ama içimde küçük bir parça onun da *benim* ekibimde olmasını diliyordu. Beni bu durumdan kurtarmak için elinden geleni yapmasını.

İçinde bulunduğum karmaşa. Belki de bana böyle hissettiren sadece yalnızlıktı, ama aslında Whit'ten hoşlandığım ve onun da benden hoşlanmasını istediğim için olduğundan şüpheleniyordum.

Güvertedeki yerimi ittim ve zamanı geldiğinde ayrılmaya hazır olmaya kararlı bir şekilde çantamı ve kanvas çantamı toplamak için aşağı indim.

Bir daha geride kalmayacaktım.

* * *

Kazı sezonu boyunca evime baktım. Yıkıntı halindeki yapı dikdörtgen şeklindeydi ve ne tavanı ne de kapısı vardı. Altı dar odaya bölünmüştü ve her birinin genişliği dört ya da beş metreden fazla değildi. Önden bakıldığında geniş dişli bir tarağı andırıyordu ve yatak odaları her bir milin arasına yerleştirilmişti.

"Orada mı uyuyacağız?"

"Bu doğru," dedi Whit.

Envanter çıkardım: tuvalet ya da lavabo yok. Muhtemelen kazarak geçirilen uzun bir günün ardından dinlenmek için mutfak ya da ana yaşam alanı yok. Giysileri saklayacak bir yer yok.

"Pişman mısın?" diye sordu sırtarak.

Bakışlarıyla yüz yüze geldim. "Fazladan bir lazımlığınız var mı?"

Sırtışı soldu. Arkasını döndü, ama yanaklarının hafifçe kızardığını fark etmeden önce değil. Onu utandırmıştım. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Onu daha dikkatli inceledim, gözlerinin nasıl şaşırtıcı derecede berrak görüldüğüne dikkat ettim. Daha az kırmızı çerçeveli ve daha uyanık. Nil'de matarasını kaybetmişti ama *Elephantine'de* bol miktarda içki vardı. O olmamalı katılmışlar.

Bunun farkına varmak kalbime saplanan bir ok gibiydi. İçki içmesi bana zevk almak için değil de unutmak için yapıyormuş gibi geliyordu. Yeni bir yöne doğru atılan ilk adım gibiydi.

Neyden kaçtığını merak etmeden duramadım.

"Bu bina Philae'de yaşamış rahiplerin yatakhanelerinden geriye kalan tek şey," dedi Whit bir süre sonra. "Duvarlar herhangi bir süsleme ya da bezeme olmadan kireçtaşından yapılmış, bu yüzden amcan onları bir zamanlar rahiplerin yaptığı gibi kullanabileceğimizi düşündü." Tepeyi işaret etti. "Üzerine uzun bir muşamba gerdik ve gördüğünüz gibi her bölümün önüne kapı görevi görmesi için perdeler yerleştirdik. Amcan, Abdullah ve benim birer odamız var, Bay Fincastle ve kızı ise paylaşalım."

Boş odalardan birini seçerek, "Bana yetecek kadar yer var," dedim. "O olmasaydı, *Elephantine'de* geride kalacağımdan şüpheleniyorum. Burada başka kim uyudu?"

"Annenle baban," dedi beni dikkatle izleyerek. "Aynı odada yatıyorlardı."

Yine de oldu. Annem ve babamdan söz edildiğinde yüz metre düşmüş gibi hissetmek. Ciğerlerime yeterince hızlı hava alamadığım hissi. Hep böyle hissedecektim. Acı hayatımda sonsuza dek sabit kalacaktı. Kollarım, bacaklarım ve kulaklarım olması gibi. Onların ölümü hem tuhaf hem de son derece sıradan bir gerçektir. İnsanlar her gün ölüyordu. İyi niyetli uzak akrabalarım bir gün benim de

geçmişte bırakabilirdim. Ancak binlerce kilometre yol kat ettikten sonra taşıdığım bu yeni ağırlığı arkamda bırakamayacağımı keşfettim.

Ailem sonsuza dek gitmişti ama ben nereye gidersem gideyim onları da yanımda götürüyordum. Bu yüzden amcamın ne yaptığını öğrenmek için savaşıyordum. Öğrenmezsem hayatıma devam edemezdim. Ve bir parçam onların başlattığı işi bitirmek ve Kleopatra'yı bulmaya yardım etmek istiyordu. Benim bu işe karışmamı istememiş olabilirlerdi ama artık buradaydım. . . Onları gururlandırmak istiyordum.

"Karargâhı görmek ister misin?" Whit beni düşüncelerimden sıyrarak sordu.

Göz kırptım. "Elbette."

Döndü ve kollarını iki yana açarak kamp alanımızın soluna doğru iki büyük adım attı.

Bir başka yapı, altın taştan yapılmış kısmi bir duvarla övünerek yakınlarda duruyordu. Her nasılsa, uyumam gereken yerle çok meşgul olduğum için bunu tamamen gözden kaçırmıştım. Duvara yaslanmış uzun ahşap bir masanın üzerinde çeşitli malzemeler vardı; fırçalar, neşterler, mumlar, el aynaları ve ip demetleri. Yerde birkaç sandık vardı ve içleri hurda gibi görünen şeylerle dolup taşıyordu. Kırık el aynaları, uyumsuz ve yıpranmış ayakkabılar, yıpranmış kurdeleler. İlk bakışta kurtarmaya değecek bir şey yoktu ama içimden bir ses her bir parçanın eski bir büyüünün kalıntılarını barındırdığını söylüyordu. Havada enerji titreşiyordu, tıpkı birinin durgun suda parmağını gezdirerek dalgalanmalar yaratması gibi. Yumuşak titreşimleri tenimde hissettim.

"Fazla el değmemiş nesneleri bulmaya çalışıyoruz. Tavan aralarında saklanan unutulmuş eşyalar ve benzerleri," diyor Whit. "Bu yüzden havadaki eski büyüüyü hissedebilirsiniz. Eşyalar kamp alanında ne kadar uzun süre kullanılırsa zamanla kaybolacaktır."

Elephantine ekibi aynı zamanda kazı ekibi olarak da görev yapıyordu ve yatakhanelerden yaklaşık elli metre uzakta, büyük bir ateş çukurunun etrafında kümelenmişlerdi. Kamp alanı arkeolojik alana sadece on beş dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi ve bir palmiye korusunun içinde yer alıyordu.

Whit masanın üzerinde duran birkaç büyük haritayı karıştırdı ve sonra bir tanesini bana uzattı. "İşte, bu Philae'nin bir haritası, eğer görmek istersen o."

Adanın büyüklüğüne dikkat ederek inceledim. Daha küçük görünüyordu ve bunu günlüğüme eklemeye karar verdim. Whit'i arkamda bırakarak odama döndüm.

"Ne yapıyorsun?"

"Haritayı eskiz defterim için kopyalamak istedim," diye açıkladım. "Bir dakika bile sürmez."

Eşyalarımı hızlıca bir araya getirmemi ve ardından adayı çizmek için kamp alanındaki minderlerden birine oturmamı bekledi. Bitirdikten sonra arkamda durup çalışmamı izlemeye başladı.

Odama girdim ve ilk düşündüğümünden daha geniş olduğunu görünce şaşırdım. Tam boyumda rahatça durabilir ve her iki kolumu da genişçe uzatabilirdim ve yine de iki uca da ulaşamazdım.

Whit kafasını içeri soktu. "Eee?"

Omzumun üzerinden baktım. "Bir fikrim var."

Bana ihtiyatla baktı. "Fikirlerinizden ne kadar korktuğumu size söylemiş miydim?"

"Bu çok kaba."

Ama ayak işi başarılı oldu. Whit odamdan rulo haline getirilmiş bir halı, küçük bir komodinin görevi görecektir bir avuç kitap ve yıkamak için tek bir kase getirdi.

"Dekorasyonunuz bittikten sonra size tapınağı gezdireceğim," dedi Whit tüm eşyaları kumlu arazide dengelerken.

Dekorasyonu yapmak halıyı açmak anlamına geliyordu; odamın tüm zeminini kaplıyordu, bir ucu duvara kadar kıvrılıyordu çünkü alanın izin verdiği kadar genişti. Ekstra yatak örtüsü ve çarşafları çoktan getirmiştim ve mürettebattan biri eşyalarımı içeri taşımıştı. Whit bana kitap yığınını uzattı, eli elime değdi ve kolumda oluşan elektriklenmeyle irkildim. Kitapları yatak takımının yanına yerleştirirken parmaklarını esnetti. Kase de kitapların üstüne kondu. Alan karanlık gibi görünse de, ihtiyacım olursa diye bol miktarda mum ve kibritim vardı.

Hepsi bir araya geldiğinde, ortaya rahat bir etki çıktı.

Whit'in beklediği yere doğru dışarı çıktım. "Nerede uyuyorsun?"

Benimkinin hemen yanındaki odayı işaret etti.

Vücudum sıcaklıkla doldu. "Oh." Whit

sırıttı. "Umarım horlamıyordursun."

"Bilemem," diye mırıldandım.

Bana merhamet etti. "Tapınağı görmeye hazır mısın?"

Onun peşinden yola koyuldum, adanın toprak zeminini geçerken attığı her adımı taklit ettim. Tapınak solumuzda büyük ve sağlam görünüyor, bizi serin bir gölgenin içine alıyordu. Onun büyüklüğü ve ihtişamı karşısında biz sadece karıncaydık. Sağ tarafta bir platform üzerinde çatısız bir yapı duruyordu. Palmiye ağaçlarını andıran on dört devasa sütun dikdörtgen bir şekil oluşturuyordu.

"Trajan'ın Köşkü; Roma imparatoruydu. Muhtemelen iki bin yıl önce inşa edilmiş," dedi Whit. "Yerel halk buraya Firavun'un Yatağı diyor."

"Bu çok güzel."

"Hiç bitmedi."

Yürümeği bıraktım, boğazımın arkası gıdıklanıyordu. "Ama neden?"

Whit güneş ışığında gözlerini kısarak, "Bu bir sır olarak kalacak," dedi. "Sen iyi misin? Biraz bitkin görünüyorsun."

Başımı salladım ama kendimi rahatsız hissettim. Keskin bir karıncalanma etrafımı sarmış, sınırlarıma baskı yapıyordu. Sanki üzerime kapanan bir duvarmış gibi geri itmek istedim. "Devam edelim."

Whit beni tapınağın önüne götürdü; tapınağın önünde geniş ve açık bir avlu uzanıyordu. Üstü kapalı sütunlar düzensiz şekli çevreliyordu ve bal peteği şeklinde dizilmiş kaba taşlar bir uçtan diğerine uzanıyordu. Bir tür kapı olan ilk sütun yüksekte duruyor ve mavi gökyüzünün bir kısmını kapatıyordu. Yapının hatları keskin ve acımasızdı; sanırım zamanın tahribatından kurtulmak için öyle olmaları gerekiyordu. İlk sütunun ötesinde başka bir avlu ve yine devasa bir kapı vardı. Duvarlarda Mısır tanrı ve tanrıçalarının kabartmaları oyulmuştu, ayrıntılı ve görkemliydi.

Buraya ilk gelen biz değildik. Birkaç tasvir ve Hiyeroglifler yok edilmiş, bütün bölümler harap edilmişti. Anlamak zordu, keskin bir kayıp duygusu hissetmeden bakmak zordu.

Whit bakışlarımı takip etti, ağzı acımasız bir çizgiye oturmuştu. "Tapınağı Hristiyan kilisesine dönüştüren Romalıların eseri."

"Yakından bakarsanız, 1841'de burada bulundukları yıl duvarı oyan kazı ekibini görebilirsiniz."

"Duvarı kazıcılar mı oymuş?" Heybetli duvarı taramak için başımı geriye doğru eğdim ve birkaç kaşifin iz bıraktığından emin oldum. Kaba kazımlar yerden birkaç kat yüksektydi. "Bilmiyorum."

zirveye nasıl ulaştıklarını anlayabilirler mi? Neden isimlerini ve tarihlerini yere daha yakın, göz hizasında yazmıyorlar?"

"Çünkü bunu yaptıklarında göz hizasındaydı," diye açıkladı Whit. "Yapının alt kısmı tamamen kumla kaplıydı. Yıllar süren erozyon tüm tapınağı ortaya çıkardı, ancak o zamana kadar zemin daha yüksekti, bu yüzden gezginler tepeye yakın kireçtaşını çizebildiler."

"Sadece onlar değildi. Napolyon 1799'da gelişini kaydetti," dedi arkamdan bir ses.

İrkildim ve arkamı döndüm; amcamın sessizce yaklaştığını duymamıştım. Elleri kalçalarında, omzuna asılı deri bir çantayla duruyordu. İçinden harita ruloları çıkıyordu. "Tío Ricardo. Bay Hayes bana tapınağı gezdiriyordu."

"Öyle miydi?" Amcam dikkatini Bay Hayes'e çevirdi. "Eee?" Whit başını salladı. "Henüz bir şey yok."

Aralarında sessiz bir iletişim geçerken ikisine baktım. "Tío?"

"Hiç büyü hissettin mi?" diye sordu amcam.

Ayaklarımın üzerinde kaydım. Bir şey vardı ama biblo kutusu ve altın yüzükle aynı büyü değildi. "Henüz değil."

"Denemeye devam et, Inez."

"Yapacağım." Çok düşündüm. Ailem burada kazı yapmıştı, bilinen son kazı alanıydı. Babam yüzüğü burada bulmuş olabilirdi. Eğer bu doğruysa, o zaman yüzük ile tahta kutu arasında bir bağlantı olabilirdi.

Kleopatra'yı işaret eden bir şey. "Ama tapınağın içini henüz keşfetmedik."

Amcam kenara çekildi. "Elbette."

İkinci direktan geçtik ve doğruca bir revağa girdik. Boyalı tavana bakakaldım. Sütunlar, nilüferleri, palmyeleri ve papirüsleri andıracak şekilde oyulmuş sütun başlıklarına kadar uzanan renk cümbüşüyle doluydu. Boyanın tonu yumuşak görünüyordu, mercan ve yeşil tonlarında pastel renklerden oluşan bir gökkuşağı. Bir gezgin olarak hayranlık içindeydim; bir sanatçı olarak ilham aldım. Mekânın ortası açılarak bir kare ışığın geçmesine izin veriyor ve odanın geri kalanını altın bir parıltıyla aydınlatıyordu. Parmaklarım binlerce yıl önce cesur sanatçılar tarafından yapılan her detayı, her çizgiyi ve kıvrımı yakalamak için kaşınıyordu.

Ancak güzellik olduğu kadar yıkım da vardı. Bazı bölümleri kaldırım sökülmuş, zemin kırık parçalarla kaplanmıştı.

parçalanmış korniş. Bin yıldan uzun bir süre boyunca, içeriden ve dışarıdan gelen hazine avcılarının Mısır'ın dört bir yanındaki sitelerden çaldıklarının sürekli bir hatırlatıcısı.

"Bir şey var mı?" diye sordu amcam.

Başımı salladım ve revağın özellikle yıkılmış bir köşesine baktım. Tattığım tek şey pişmanlığın acı tınısıydı. Tapınağın içine girdik, çeşitli salonlara açılan büyük bir odaydı. Whit yanımda durdu ve ilk kez dudaklarının üstündeki en küçük çili fark ettim. Uzun bir gölge çenesinin çizgisini çiziyordu. Parmağım izini sürerse kan çekebilirdim. Mavi bakışları benimkilere kaydı, sanki yüzünün her kıvrımını ne kadar dikkatle incelediğimi sezmiş gibiydi.

Yüzünü aniden başka yöne çevirdi.

Mahcup bir halde, kendimi etrafımı incelemeye zorladım. Duvarlar siyah dumanla kaplıydı, dikkatsiz bir yolcunun yaktığı meşalenin kalıntıları. Oda bir koridora açılıyordu ama o bölümü keşfetmeye gittiğimde amcam beni engelledi.

"Dene ve burada sihir hissedip hissetmediğine bak." Beni ana odada tuttu ve loş ışıklı alanda dolaşırken dikkatle izledi.

"Bir şey görmek çok zor," diye yorum yaptım.

Tío Ricardo deri çantasına uzandı ve eski bir sandalet çıkardı. Kayışları birbirine bağladı ve ayakkabının sivri burnu mavi bir alevle yandı.

Ağzım açık kaldı.

Büyü kalıntıları olan sıradan nesnelerin kıvılcım saçtığını görmüştüm. Ama ayakkabı yanmaya devam etti ve oda masmavi ışıyla yıkandı.

"Tam bir koleksiyon parçası," dedim.

"Bunun gibi birkaç tane daha var," dedi Tío Ricardo. "Annen Buenos Aires'te bulabildiği her şeyi topladı. Çoğu insanın çöpe atacağı her türlü şeyi bulmuş. Kamp alanı bunlarla dolu, bazıları yararlı, bazıları değil."

"Gözlüklerini ne zaman küçülttüğünü hatırlıyor musun?" Whit gülerek sordu. "Onları defterinin üzerine koymuştu ve sen de onları örümcek sanmıştın?"

"Ah, hayır," dedim, kalbimdeki acıya rağmen gülümseyerek. "Ne oldu?"

"Normalde Ricardo'nun etrafındaki örümceklere ne olur," dedi Whit. "Var oldukları için onlara bağıırır ve sonra botunun topuğuna maruz kalırlar."

"Şu lanet mendil," diye mırıldandı Tío Ricardo. "O benim en sevdiğim çiftti."

Onun hakkında daha fazla şey söyleyeceklerini umarak bekledim. Benim de yeniden yaşamak istediğim pek çok anım vardı. Her kırıntı bana bir ziyafet gibi geliyordu.

"Hâlâ bir şey yok mu?" Whit sordu.

Duvara yaslandı, kollarını karnının düzlüğünde sıkıca kavuşturdu, ayak bileklerini çaprazladı. İki de büyüü bir enerji hissedip hissetmediğimi söylememi bekledi.

Yalan söylemeyi düşündüm. Faydalı olmak istiyordum. Eğer amcam böyle düşünmezse, Arjantin'e dönmemi ne kadar çabuk önereceğini merak ediyordum. Ama yalan söylemek bir seçenek değildi. Ne olursa olsun gerçeği öğreneceklerdi. Bunun yerine, gözümü duvarlar, taşa oyulmuş kabartmalar. Burada, hiyerogliflerin detaylarını ayırt etmek zordu.

"Bu tapınak kime adanmış?"

Whit ağzını açtı ama amcam ondan önce davrandı. "Biz İsis'e inanıyoruz. Gerçi Hathor da temsil ediliyor. İnek başlı kadını görüyor musun? Bu o, bazen aşk ve müzik tanrıçası olarak bilinir."

Omuzlarım çöktü. "Hiçbir şey hissetmiyorum. Ama keşfedilecek başka yerler de var."

Amcam ellerini kalçalarına koydu ve botlarının burunlarına baktı. Omuzları gergin ve kaskatı kesilmişti. Sonra çenesini yukarı kaldırdı, ela gözleri benimkilerle buluştu. "Daha iyisini yapmanı istiyorum, Inez. Burada olmanın bir sebebi var.

Bunu sakın unutma."

"Tio," diye başladım, sesini kontrol eden sessiz öfke karşısında yarı şaşkın, yarı ürkmüş bir halde.

"Yarım saattir burada," dedi Whit. "Biraz zaman ver."

"Zamanımız yok. Nedenini biliyorsun!" Tío Ricardo haykırdı. Pamuklu gömleğinin kollarını çekiştirirken saç çizgisinde boncuk boncuk ter vardı. Sert, çılgınca hareketler. "Gelmeyeceğini bilseydim burada olmanı asla kabul etmezdim, Inez."

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi.

"Neden olmasın?" Ben sordum. "Bana söylemediğin şey ne?"

Amcam beni görmezden geldi ve kaşlarını kaldırarak Whit'e baktı. Sessiz konuşmalarından biri daha. Bay Hayes bir kez başını salladı. Neredeyse içgüdüsel olarak elleri ceplerine gitti ve sonra ceplerini hatırlar gibi oldu. boştu. Görünmez bir şeytanla savaşıyormuş gibi çenesini sıktı. Baktığımı fark etti ve ifadesi düzeldi.

Amcam hışımla kapalı alandan çıktı. Whit'in az önce aralarında geçenleri açıklamasını bekledim. Ama o sadece girişe doğru eliyle işaret etti. İsis ya da Hathor tapınağından çıktık, endişe üzerime yapışmıştı.

Amcamın çaresizliği beni tedirgin etti. Azarlaması yüzüme inen bir tokat gibi gelmişti.

Bu bana annemi ve onun için nasıl endişelendiğini düşündürdü. Kendisi için. Çaresizlik insanları tehlikeli yapıyordu.

Capítulo Dieciocho

Güneşin aydınlattığı avluya çıktık, Whit önde yürüyordu. Genelde kendi hızını benimkine uydururdu. Belli ki bugün öyle değildi. Sırtında güçlü bir kavis, omuzlarında gururlu bir çizgi vardı. Nil Nehri'nin derinliklerinde ağzıma nefes verip hayatımı kurtardığı anı hatırladım. Zihnim Kahire'deki öpücüğü yeniden canlandırırken midem altüst oldu.

dudakları tenime değdi. Uzun bir süre nasıl oyalandığını, yakınımda durduğunu, sıcak kokusunun beni sardığını, hafifçe evdeki kütüphanemiz gibi koktuğunu, eski kitaplar, viski ve deri.

Bazen, bakmadığımı sandığında onu bakarken yakalıyordum.

Onun da benim gibi kafasının karışık olup olmadığını merak etmeden edemiyordum. Çekici ve bununla savaşıyor. Büyülenmiş ama etkilenmemeye çalışıyordu. Onun da benim kadar rahatsız olup olmadığını merak ediyordum. Belki de kararlılığının nedeni buydu.

soğukluk? Düşünmeden önce ağzımdan bir soru çıkmıştı.

"Diyelim ki amcam başarılı oldu. Gittiğimi gördüğüne üzülür müydün?"

"Perişan olurdum," dedi neşeyle, arkasını dönmeden. "Bilmiyorum. sensiz ne yapardım."

"Hiçbir şeyi ciddiye almaz mısınız?"

Başını yarı yarıya bana doğru çevirdi. "Bu ciddi bir soru muydu?"

Öyleydi ama şimdi sorduğuma pişman oldum. "O an geçti." Whit öne doğru baktı. "Muhtemelen en iyisi bu."

İşte gitti, sözlerimi bana karşı kullandı. Ne kadar sinir bozucu.

Direklerin arasından geçerken ben kolay bir soru sorana kadar hiçbir şey konuşmadık. "Günün geri kalanında ne yapacaksın?"

"Abdullah'a yardım et. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ondan hoşlanıyorum," dedim. Ses tonumdaki burukluğu tam olarak engelleyemiyordum. Ailem isteseydi onunla yıllar önce tanışabilirdim.

"Keşke onu daha iyi tanısaydım. Amcamla Abdullah'ın tanışma hikâyesini çok az biliyorum."

"Başından beri birbirlerini çileden çıkardılar." Whit yavaşladı, adımlarını kısalttı. "Ricardo, Arjantin'de öğrendiği aletleri ve uygulamaları kullanan genç bir kazı ustasıydı. Abdullah onun yöntemlerine bir göz attı ve her birini düzeltmeye başladı."

Güldüm. "Amcamın bunu ne kadar takdir ettiğini tahmin edebiliyorum." "Oh, nefret ederdi. Ama çölde kazı yapmak kayaların etrafında hareket ediyor. Abdullah'tan Mısır'da kazı yapmakla ilgili çok şey öğrenmiş. Sonra Abdullah'ın kız kardeşi Zazi ile evlendi. Onunla hiç tanıştın mı?" Whit sustu. "Ondan nadiren bahsederler ama Mısır antik tarihini çok severdi. Amcanla evlenmeleri ve amcanın hâlâ burada, onun istediği şeyi yapıyor olması mantıklı. Amcan çok sadık biri."

"Annem onun ölümünün onu çok etkilediğini söyledi." Kaşlarımı çattım, uzun zaman önce Buenos Aires'e yaptığı son ve tek ziyaret sırasında kulak misafiri olduğum bir konuşmayı hatırladım. "Zaman zaman umursamaz ve huysuz olabildiğini söyledi."

Whit düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Bu kesinlikle doğru. Yine de Abdullah onu hizada tutuyor."

Ses tonumu soğukkanlı tutmaya çalıştım.

"Yapabilir misin?" Bakışları benimkilere kaydı.

"Bu benim işim değil." "Senin işin *ne*?"

"Sana söyledim, yardım ediyorum-"

Başımı salladım. "Hayır, diğer görevlerinizden bahsediyorum." Yüz ifadesi sertleşti. "Ben onun sekreteriyim-"

"Silah taşıyan sekreteri mi? İnsanları yemek odalarından kim takip ediyor? Gecenin her saati dışarıda kalan kim?"

Whit durdu, gözleri sertleşmişti. "Durmuyacaksın, değil mi?" Başımı tekrar salladım.

"Ona bir şeyler getiriyorum," dedi kısaca. "Bazen bilgi. Bazen kaybettiği bir şeydir."

Ağzının sert çizgisi daha fazla soru sormamı yasaklıyordu. Ama yeterince şey öğrenmiştim. Whit, amcamın cesaret edemeyeceği şeyler yapardı. Kulağa yasal gelmiyordu ve sesindeki sertlik bazen güvensiz olduğunu düşündürüyordu. Keşke ona daha fazla soru sorabilseydim. İşini sevip sevmediğini, suçlularla ilişkisi olan amcam için neden hayatını riske attığını bilmek isterdim.

Bay Whitford Hayes gibi.

Döndü ve yürümeye başladı, sesi sanki bir akşam yemeğinde ev sahibiymiş gibi samimi ve ilgi çekiciydi. Sanki son birkaç dakika hiç yaşanmamış gibi konuşuyordu. Bu onun beni oyalama yöntemi idi. Sanki en başta orada bulunmamın gerçek nedenini untabilirmişim gibi. Ama şu anda onu zorlamanın anlamsız olacağını bilecek kadar onu tanıyordum.

"Kazı ekibinin çoğu yaklaşık on yıldır bizimle birlikte çalışıyor," dedi. "Sonuç olarak, ekip çok rağbet görüyor ama başka biriyle çalışmayı reddediyorlar. Amcanız çok iyi para ödüyor, ailenizin cömert katkılarda bulunuyor ve aynı zamanda herkesle birlikte çalışıyor. Burada ellerini kirletmek istemeyen kaç arkeolog olduğunu bilseniz şaşırsınız."

Ruh halim bozuldu.

Artık amcamın servetime sınırsız ve kontrolsüz erişimi vardı. Hayal kırıklığı üzerime çöktü. İçindeki her şey ailemin ölümünün servetleriyle bir ilgisi olduğunu haykırıyordu.

Dehşet beni buz gibi bir tutuşla kavradı. "Ne düşünüyorsun?"

Gözlerimi kırptım.

Whit, "Yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı," diye açıkladı.

Bir an için ona anlatma arzusuyla yanıp tutuştum. Şüphelerimi gidermek için, artık yalnız olmamak için. Ama bu pervasızlık olurdu. Yardım isteyebileceğim kimse yoktu. Soruyu geçiştirmek için dikkatini başka bir yerde. "Takım sezon dışında ne yapıyor?"

"Ailelerinin yanına dönüyorlar, çiftliklerinde çalışıyorlar vs. Sorularla dolusun. Şok edici," diye mırıldandı nefesinin altında.

İğnelemeyi görmezden geldim. "Peki, Abdullah'a nasıl yardımcı oluyorsun?"

"Kimin ne yaptığını takip ederek, herkese uygun şekilde ve zamanında ödeme yapılmasını sağlayarak. Toprağın taşınmasına yardım ediyorum, kazma kullanıyorum vb. Ayrıca bulgularımızı detaylandırıyorum. Annen eskiden mükemmel bir kayıt tutardı ve onun görevlerinin çoğu bana düştü."

Umutsuzluk hissinin kendi akışına bıraktım. Dehşet karnımda birikti, nefesimi kesti. Sonra nefes verdim ve o an bir şekilde katlanılabilir hale geldi. Tam olarak iyi değil, ama yaşanabilir.

Whit kaşlarını çatı. "İkisinden de bahsetmememi mi tercih edersin?"

Şu sezgileri. Bir gün başımı belaya sokacağına yemin etmişim. Onda hoşlandığım şeyleri keşfetmek istemiyordum.

Güvenmediğin birinden hoşlanmak korkunç bir şey.

Boğazımı temizledikten sonra "Sorun değil," dedim. "Nerede uyuduklarını görmek ve nasıl çalıştıklarını öğrenmek beni Buenos Aires'te mümkün olmayan bir şekilde onlara daha yakın hissettiriyor."

Köşeyi döndük ve doğruca amcamla karşılaştık. Tedirgin görünüyordu, sanki işte olmak istiyor ama milyonlarca şey yapmak zorundaymış gibi

daha önce. Aceleyle ilerledi, kollarında bir şey taşıyordu.

"Tío?" diye sordum.

"Whitford, yeğenimle biraz konuşmak istiyorum," dedi amcam. Tüm dikkatini bana vermek için yer değiştirmeden önce Whit'in uzaklaşmasını bekledi. "Özür dilemek istiyorum. Daha önce olanlar için. Soğukkanlılığımı kaybettim ve sert konuşmak istememiştim. Beni affedin."

Kollarındaki sanat malzemelerine baktım.

"Çizim ve resim yapmaya başlamak istersiniz diye düşündüm."

Eşyalarımı mı karıştırdı? Boğazımdan yukarı yükselen öfkeli duygu karmaşasını yuttum. Amcamın odamı karıştırmaya hakkı yoktu. Sanki onun da sahibiymiş gibi. Annemin lanet mektubunu nişastalı, düğmeli gömleklerimden birinin kollarına saklamıştım. Üzerinde bir kapı resmi olan kartı ise bisiklet pantolonumun cebine koymuştum.

Onları bulmuş muydu?

İfadesi kapalı ve mesafeliydi, stoacı çizgilerine geri dönmüştü. Güneş üzerime çökmüştü ama bu, tüylerimin diken diken olmasına engel olamadı.

"Tapınaktaki resimleri çizmeni istiyorum, lütfen. İşte kalemlerin ve bir dizi boya." Tío Ricardo onları uzatırken, "Whitford, ona göz kulak ol," diye seslendi. Yeleğinin derin ceplerine uzandı ve yarısı çiğnenmiş bir sandalet çıkardı. Dikkatlice kayışını bağladı ve ayakkabının ucu keskin mavi bir alevle tutuştu.

Whit muma dönen ayakkabıyı aldı. "Alacağım."

Tío Ricardo Whit'e anlam dolu bir bakış fırlatarak boynundaki hafif atkıyla oynadı. Tasarımında ekose bir desen vardı ve Amcamın diğer kaba kıyafetleriyle uyumsuzdu. "Ve bilgilendirilmem gerekiyor, unutma."

"Görmedim." Whit başıyla onu onayladı ve Tío Ricardo gitti.

"Ne hakkında bilgilendirildin?" diye sordum.

"Nereden başlamak istersin?" Whit eşyalarımı benden alarak sordu.

Hiçbir şey paylaşmayı reddetmesi gerçekten canımı sıkmaya başlamıştı. Ama konuyu kapattım; burası küçük bir adaydı, eninde sonunda ondan öğrenecektim. Şimdilik yapmam gereken bazı işler varmış gibi görünüyordu. Amcamın muhteşem Mısır kabartmalarından veya resimlerinden herhangi birini kaydetmeme izin vereceğini hiç beklemiyordum. Şaşırtıcı ve merak uyandırıcıydı. Kendimi istenmeyen biri gibi hissetmem için elinden geleni yapmıştı ama şimdi malzemelerimi bana mı getirmişti? Anlayamadığım bir şekilde kendimi kötü hissediyordum... Tabii eğer odama tek başına girip Eşyalarımı karıştırmak için.

Bu da benden şüphelendiği anlamına gelebilirdi. Tek bildiğim, ailemin burada geçirdikleri zaman hakkında düşündüğünden daha fazlasını paylaşıp paylaşmadığını merak ediyor olabileceğiydi.

Odasına gizlice girmek için bir neden daha.

"Revağı boyamak istiyorum," dedim.

Tapınağa döndük ve yerleşmek için rahat bir yer buldum. Büyük eskiz defterimi dizlerimin üzerine koydum ve palmiye yapraklarına benzeyen şeylerle kaplı sütunların gevşek bir çizimini yapmaya başladım. Renkler soluk olsa da, yeni boyandıklarında nasıl olacaklarını anlamama yetecek kadar izlenim veriyordu. Koyu kırmızılar, yeşiller ve maviler pastel renklere indirgenmişti. Whit yanımda oturuyordu, uzun bacaklarını önünde uzatmış ve bileklerinden çaprazlamıştı, sırtını alçak bir perde duvara dayamıştı. Ben çalışırken ilerleyişimi izledi.

İlk çizimi tamamladıktan sonra "Bu gerçekten bir şey," dedi.

"Çizebilir misin?"

"Birazcık bile değil," dedi tembelce. "Sanatçı olan kız kardeşimdir."

Sustu ve ben de çizimimden başımı kaldırıp baktım. Sesi yumuşak ve neredeyse korumacı bir hal almıştı. Sanki onu güvende tutmak için her şeyi yapabilecekmiş gibi.

"Bana onun hakkında her şeyi anlatacağın yer burası," dedim yedek bir kâğıt üzerinde boyaları karıştırırken.

"Öyle mi?"

Onun oyalama taktiklerine alışkın olduğum için bekledim ve kaşlarımı kaldırdım. Güldü. "Onun adı Arabella, seni meraklı şeytan."

Kaşlarım tam olarak yerinde kaldı.

"O harika bir insan. Senin gibi sonsuz meraklı," dedi Whit gözlerini devirerek. "Ve biz çok yakınız. Suluboya resimlerini çok sever. Sanırım

Londra'da bir sezon geçirmektense taşrada kalıp resim yapmayı tercih eder."

"Bunları duymuştum." Durakladım. "Dans kulağa eğlenceli geliyor."

"Kesinlikle değiller. Nişastalı giysiler, içler acısı gevezelikler ve kararlı annelerin aynı derecede kararlı yavrularını ülkedeki bilinen her uygun bekara kakalaması. Ve quadrille hakkında ilginç hiçbir şey yok."

Burnumu kırıştırdım. "Kulağa etin bir bölümü gibi geliyor." Onun şaşkın ifadesi karşısında, "Arjantin'de en sevdiğim et parçası cuadril'dir," diye ekledim.

"Oh, İngiltere'de quadrille korkunç derecede sıkıcı bir danstır."

"Bilemem, hiç dans etmedim."

"Biftek yemeyi tercih ederim. Sözüme güvenebilirsin." Bu beni kısa düşürdü. "Hayır, güvenemem."

Kirpiklerini indirdi ve bana anlaşılabilir bir bakış attı. "Akıllı kız."

Aramızdaki hava sanki nefeslerimiz arasında gidip gelen bir elektrik akımına kapılmış gibiydi. Gözlerini ağzıma indirdi. Sıcaklık yanaklarıma yayıldı. Çenemi yukarı kaldırıp dudaklarımı onunkilere yaklaştırmaya arzusuyla yanıp tutuştum. Ama kan kulaklarımda uğuldarken olduğum yerde kaldım. Whit onun dudaklarını Yüzünü çevirdi, çenesinin çizgisi gerildi.

O an geçti, hayal kırıklığı bir koçbaşı gibi üzerime çöktü. Whitford Hayes'in neden korkunç ve saçma bir fikir olduğunu hatırlamaya çalıştım. Amcam için çalışıyordu. Ailem hakkında daha çok şey biliyordu ama gerçekleri paylaşmıyordu. Çok fazla içiyordu ve muhtemelen tanıştığı her kadınla flört ediyordu. Kovadaki bir damlayken kendimi özel hissetmek zordu.

Ama o benim hayatımı kurtardı. Rahat olup olmadığımı ilgilendi. Amcamla tartışırken benim tarafımı tuttu.

Whit uzaklaştı, kendini kapattı.

"Sanırım," diye başladım, onu konuşmanın içine çekmek istiyordum. Fırçamı kaldırdım ve sütunlardan birinin tepesini bana denizi hatırlatan yemyeşil, yumuşak bir yeşile boyamaya başladım. "Öyle bir *bekârsın ki*, İngiliz anneler kızlarını sürekli nişan umuduyla önlerine atıyorlar."

Whit bir süre konuşmadan bana baktı. Sonra ağzını hoşnutsuzlukla büktü. "*Uygun* kelimesini kullandım, hatırladın mı? En büyük ağabeyimi benimle karıştırıyorsun."

"Senin de bir kardeşin var."

"Doğru." Yüzündeki ifade bıkkınlık ifadesine dönüştü. "Porter." "Yani senin için genç bayan yok mu?" Üstüne bastım.

"Kimse sana tarif edilemeyecek kadar sinir bozucu olduğunu söyledi mi?" "Anlatılamayacak kadar meraklı olduğumu söylediler."

Güldü. "Pekâlâ, Olivera. On beş yaşında askeri öğrenciydim, görevim neredeyse daha çocuk yuvasındayken satın alındı. Yıllardır bir İngiliz kadın görmedim." Bakışlarını çalışmamdan kaldırıp benimkilerle buluştu. "Peki ya siz? Sana kur yapan bir sevgilin var mı?"

"Pek sayılmaz, ama sanırım ben istersem biri vardır."

Whit sertleşti ve dudakları hafifçe büzüldü. Beni hem heyecanlandıran hem de korkutan ilginç bir tepkiydi.

Sesi umursamazdı ama ben buna inanmadım. "Öyle mi?"

"Ailem bir konsolosun oğlunu seçmişti. Ernesto Rodriguez. Tam da annemin onaylayacağı türden biri. Kibar ve terbiyeli, bağlantıları olan ve eski bir Arjantinli aileden gelen biri."

"Onun için ne kadar harika."

"İğneleyici olup olmadığını anlayamıyorum," dedim. "Alay etmiyorum," dedi, tahmin edilebileceği gibi.

"Yalancı."

"Sana söyleyip duruyorum Olivera. Söylediğim hiçbir şeye inanma." Sonra bakışlarını kaçırdı. İşime devam ettim, sütunlardan birine gözlerimi kısarak baktım, hiyeroglifleri ayırt etmeye çalıştım ama kabartmalar çok uzaktaydı. Ayağa kalktım ve boyayı bulaştırmamaya dikkat ederek eskiz defterimi ona uzattım. Üzerimin tozunu aldım ve gösterdiği yere doğru yürüdüm. Taşa oyulmuş kabartmalara baktım, kaşlarım çatılmıştı. Bilmediğim yüzlerce sembol, farklı kıyafetler içinde çeşitli insanların çizimleri vardı.

"Olivera."

"Hmmm?"

"Lütfen buraya gelir misiniz?" "Bir dakika içinde."

"Şimdi."

Artık on dakika daha oraya gitmezdim. "Meşgulüm, Whit."

"Bu iki oldu," dedi. Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, eskiz defterim açıktı. Nedense sanki duymak istemediği bir şeye hazırlanıyormuş gibi kendini destekliyor gibiydi.

"Sana kaç kere ismimle hitap ettiğimi mi sayıyorsun?"

"Fark ettim çünkü bana böyle gayri resmi bir şekilde hitap etmenize izin vermedim."

Bakışlarımın yakası açık düğmelerden, kırıışmış ve kıvrılmamış gömleğinden ve rüzgârda dağılmış, dağınık saçlarından geçmesine izin verdim. "Ciddi olamazsın."

"Asla ciddi olmadığımı söylediğini sanıyordum."

"Demek benimle ilgileniyorsun. Bunun ne kadarının amcamın sana para vermesinden kaynaklandığından emin olamadım. Nasıl baktığınızı fark ettim."

"Birçok güzel kadına bakıyorum Olivera. Bundan bir şey çıkarma," dedi ama kelimeler her zamanki alaycı tonu olmadan sert bir şekilde çıkmıştı.

"Beni yeterince uyardığınız kesin."

Mavi bakışları daraldı. "Ses tonunuzdan hoşlanmadım. Tam olarak ne ima ediyorsun?"

"Bence beyefendi çok fazla itiraz ediyor." "Lanet olsun," dedi. "Yine Shakespeare." "Ne istiyordun, Whit?"

Çenesindeki bir kas gerildi. "*Bunu* açıklamayı istiyorum." Eskiz defterimdeki bir çizimi işaret etti.

Kapının bir çizimi.

Kollarımı kavuşturdum. "Bu bir tapınak kapısı."

"Doğru." Whit bakışlarını daralttı. "Bunu nerede gördün?"

Elimi havalı bir şekilde salladım. "Sanırım bir seyahat broşüründe. Emin olamıyorum."

Ağzını çevreleyen parantez çizgileri derinleşti. Öğleden sonra ışığı yüz hatlarını yumuşatılmış bir pusla kaplamıştı. Saçları rahat loşlukta yanık bakır gibi görünüyordu. "Dene."

"Dürüst olmak gerekirse, hatırlamıyorum." Umursamaz tavrımla inanılmaz derecede gurur duyuyordum. "Eğer fark etmediysen, eskiz defterim böyle çizimlerle dolu. Not alma konusunda daha iyi bir iş çıkarmalıyım ama unutuyorum. Kapıya bu ani ilgi neden?"

"Bu etrafta çok fazla gördüğüm bir şey değil."

Özenle ifade ettiği cevabı gözümünden kaçmadı. "Ama sen onu gördün. Bir yerlerde."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Kesinlikle yaptın," diye karşılık verdim.

"Seni böyle düşünmekten alıkoyamam," diye tersledi. "Inez, bu önemli."

Bana bu kapıyı nerede gördüğünü *söyle*."

"Sadece bana anlamını söylersen." Whit

çenesini sıktı. "Söyleyemem."

"Çünkü amcam bunu istemezdi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu kestane rengi kaşları saç çizgisine tırmanırken. "Bu oldukça büyük bir varsayım."

Birbirimize baktık, aramıza bir çizgi çekilmişti. Bir şey bulmuştum, bunu biliyordum. Karar veremediğim şey Whit'in bu konuda gerçekten ne hissettiği idi. Amcamın kasıtlı olarak benden sakladığı bir şeyi anlamamı istiyor muydu?

Sonra aklıma geldi.

"Anlıyorum," dedim susarak. "Amcama açıkça itaatsizlik etmeyeceksin."

"Sizin duygularınızı korumak isteyebileceği hiç aklınıza geldi mi? Belki ayrıntılar seni üzebilir." Asi saçlarını çekti, bana ne söyleyeceği konusunda kararsız olduğu belliydi. "Esaslar aynı Olivera. Senin Ebeveynlerinizin ikisi de öldü ve keşfedeceğiniz hiçbir şey bunu değiştirmeyecek." "Yani geçidin ailemle bir ilgisi var." Dişlerimi sıktım Hayal kırıklığı. Her seferinde bir tuğla olmak üzere içimde kızgınlık birikti. Whit'in yapması gereken bir iş olduğunu anlıyordum ama şu anda umutsuzca istediğim, hayır, ihtiyacım olan cevapların önünde duruyordu. Bu ailemle, onlara ne olduğuyla ilgili bilgilerle ilgiliydi.

Nasıl öldüler?

"Emirlere uymakta her zaman bu kadar iyi misin?" Acı bir şekilde sordum.

Benden uzaklaştı, mavi gözleri daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle parlıyordu. "Aslına bakarsan, değilim."

"Buna inanmak çok zor."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Bunu hep böyle *tuttum*." "Yeterince biliyorum," diye karşı çıktım.

"Dinle, seni aptal-"

"Daha otuz saniye önce zeki olduğumu söylemiştin."

"Beni tanı mıyorsun," diye tekrarladı öfkeli bir şekilde, sesini yükselterek üzerimden konuştu. "Yaptığım şeyleri bilmiyorsun. Bir keresinde bana İngiliz ordusunda olup olmadığımı sormuştun, değilim." Öne doğru eğildi, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Nedenini bilmek ister misin?"

İnatla sessiz kaldım.

"Onursuzca terhis edildim," dedi tanımadığım perili bir sesle. Onu daha önce de bıkkın ve sabırsız, öfkeli ve soğuk görmüştüm. Ama sesi hiç bu kadar acı bir yenilgiye uğramış gibi çıkmamıştı. Bir kez bile. "Kamp alanına dönüş yolunu biliyorsun, değil mi?"

"Whit-"

"Bay Hayes, sakıncası yoksa," dedi eski sertliğiyle. "Görgü kurallarına uyalım."

"Eğer gerçekten istediğin
buysa." "Öyle."

"Tamam."

"*Peki*," dedi.

"Bu arada," dedim çenemi kaldırarak. "Ödeştik." Whit sertleşti.

"Adımı iki kez söyledin."

"Bu bizi eşit yapmaz. Bizi aptal yapar!" Whit bağırdı. Burnunun kenarını sıktı ve derin bir nefes aldı, kontrol için savaşıyordu. Sonraki sözleri ölçülü çıktı. "Bunun bir daha olmayacağına dair size söz verebilirim." Öfkeyle uzaklaştı, duruşu sertti, sırtı dümdüzdü.

Ugh, ugh, *ugh*. Parmaklarımı şakağıma bastırdım, zihnimdeki düğümleri çözmeye çalıştım. Ama artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Geçidin ailemin ölümüyle ne ilgisi var?

Beyaz

Tanrım, bir içkiye ihtiyacım vardı. Boğazımdaki yanmayı, anılarımı bulanıklaştırmasını özlemiştim. Neden bırakmıştım? Bunu gerçekten bilmeden yapmıştım. Ama işte unutmak istediğim başka bir konuşma daha vardı.

Aptal herif benim hakkımda *hiçbir şey* bilmiyordu.

Onun varsayımlarından bıkmıştım. Sesim her keskinleştiğinde değişen gözlerinde çiçek açan incinmişlikten bıkmıştım. Neden umurumda olsun ki? Her neyse? Ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak isteyerek hızlı adımlarla yürüdüm.

Ricardo günün geri kalanında onunla ilgilenebilir. Bir sürü bana işi teklif ettiğinde. Onun çıkarlarını koruyacaktım. Kendimi

risk altında bir hayat veriliyordu. Bu, gece geç saatlere kadar beklemek ve karanlık köşelerde sayısız saatler boyunca izlemek demekti. Tabancamın tetiğini çekmek demekti.

Onun yeğeni için kaydolmamıştım.

Benim içimi görmesinden nefret etmeye başlamıştım. Ordu insanlığı olan inancımı sarsmıştı ama bana kendimi korumam için bir yol vermişti. Kendi gözlerimle, insanların yeryüzünde harcadığı dehşete tanık olmuştum. İstemediğim kadar çok şey hatırladım, sonraki uzun günleri de hatırladım, nefesimde viski, kanlı yumruklar ve puslu gecelerle dolu dakikaları. Ricardo beni bir Kahire sokağında bulmadan önce, bir başka anlamsız bar kavgasında hırpalanmış ve morarmış bir halde, bana ait olmayan bir silahı tutuyordum.

"Kaslarını daha iyi kullanmalısın," demişti. Kafam başka bir seçeneğim olduğunu anlayacak kadar açılana kadar beni temizledi. Ayık geçirdiğim daha çok gün oldu ve zamanla Ricardo'nun testini geçip ekibinin bir parçası oldum.

Mısır'da kalan zamanımı mahvetmek istemedim.

Çok yakında, aradığım şeyi bulamazsam ayrılmak zorunda kalacaktım. Kaderimin tek bir kâğıda bağlı olması ne garip.

Ricardo'yu karargâhta buldum, haritanın üzerine eğilmişti, işaret parmağı sanki kusurları silmek istercesine kâğıdın üzerine sertçe bastırıyordu. Yaklaştığımda başını kaldırıp baktı. Sessiz olmaya çalışmıyordum. Hayal kırıklığı hâlâ içimde çalkalanıyordu.

"Neden Inez'le birlikte değilsin?" "Bir molaya ihtiyacım vardı," diye mırıldandım.

Ricardo'nun yüz ifadesi sempatikleşti. "Anlaşılabilir."

Yanlış anladı, ama onu düzeltmeye zahmet etmedim. Düzeltmezdi. Gerçekten ne demek istediğimi anladılar. "Basil Sterling'in neden Kleopatra'yı aradığını biliyorum."

Ricardo yavaşça doğruldu, omuzları sanki kendini en kötüsüne hazırlıyormuş gibi gerildi.

"Neden?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından. "Zafer mi? Para mı?" Başımı salladım. "Evet, ama bundan daha fazlası."

"Mierda," diye hırladı. "Ondan başka ne istiyor ki?"

Dudağımı büktüm, kelimeleri söylemekte zorlanıyordum. "Onun bedenini istiyor, mummyasını. Sihirli özellikleri olduğuna inanıyor.

Kleopatra'nın

büyüde ustaydı," diye hatırlattım ona. "Büyü yaptığına dair elimizde somut bir kanıt yok ama yazılı anlatılara dayanarak tahmin yürütebiliriz."

Ricardo'nun yüzündeki kan çekildi. "Ve?"

İçimi çektim. "Cesedi kesecek ve toz haline getirecek. Büyünün her türlü hastalığı iyileştirdiği söyleniyor." Durakladım. "Hasta olduğuna dair bir söylenti var. tüketim."

Ricardo'nun göz kapakları kapandı.

"Lanet olsun." "Ne yapmak istiyorsun?"

Gözleri alev alev ve yoğun bir şekilde açıldı. "Önce onu bulacağız, sonra da onun *asla* bulamayacağından emin olacağız."

Capítulo Diecinueve

İç çekerek tekrar oturdum ve sırtım ağrıyana, parmaklarıma kramp girene kadar resim yapmayı bitirdim. Ay tepemde yükselene kadar çalıştım, gümüşü ışık tavandaki dikdörtgen delikten içeri süzülüyordu. Sonunda bitirdiğimde, kaskatı kesilmiş uzuvlarımı esneterek ayağa kalktım. Umutsuzca odasını aramak istiyordum ama buradaki ilk günümde böyle bir şeye kalkışmak aptallık olurdu. Stratejik davranmalı ve bunu Whit yanımda dolanmıyorken yapmalıydım.

Bir şey unutmadığımdan emin olmak için etrafıma son bir kez baktıktan sonra

İki direğin yanından geçip geniş avluya çıktım. Görünürde kimse yoktu, küçük adanın iki yanında akan Nil'in hafif uğultusu dışında sessizlik hakimdi. Kampa doğru yürürken nehrin şarkısı bana eşlik etti.

Trajan Köşkü'nün önünden geçerken parmaklarımda tuhaf bir karıncalanma hissettim.

Daha önce hissettiklerimin aynısı. Duygu, ben yaklaştıkça büyüdü muazzam bir yapı. Yalnızdım, yolum her adıma rehberlik eden milyonlarca parıldayan yıldız tarafından aydınlatılmıştı. Manzara kadim ve ölümsüz hissettiriyordu. Kanımda büyü dolaşıyordu. Bir adım daha attım, sonra bir adım daha, ta ki Firavun'un Yatağı'nın platformuna dokunacak kadar yaklaşıp kadar. Parmaklarım kireç taşına sürtündü.

Güllerin tadına baktım.

Anı her taraftan hücum ederek zihnimde büyük bir yer kapladı. Kleopatra abartılı bir şıklık içinde, yaldızlı bir kış ve muazzam mor yelkenlerle biçimlendirilmiş bir mavna üzerinde keskin mavi bir nehirde yüzüyordu. Elinde bir mektup okuyordu. Marcus Antonius'tan yanlış davranışlarının hesabını vermesi için bir çağrı. Büyük generalle ilk kez karşılaşılıyordu; sinirli, gergin ve kızgındı.

Duyguları bedenimi istila ederken tenimde bir ürperti dolaştı.

Keskin bir nefesle geri çekildim. Büyü kanımda dolaşıyor, vücudumun her köşesine ulaşıyor ve kulaklarımda gümbürdüyordu. Hiç bu kadar yüksek sesle duymamış, hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Tanıma alevlendi, muzaffer bir kükreme

kulaklarımda çınlıyor. Büyü beni nasıl bu kadar çabuk içine çekmişti? Daha da önemlisi, *neden çekti*? Bir fikirden diğerine savruldum. Kleopatra belli ki anılarını korumak için gül gibi keskin ve tatlı tadı olan bir büyü yaratmıştı ve büyüünün etkileri onu altın yüzüğe sabitlemişti ve yüzüğe dokunduğumda, büyüünün izleri, büyüünün yaptığı bilindiği gibi bana yapıştı. Ve bende kalan sihir, Trajan'ın Köşkü'ndeki sihri tanıdı. Belki de tüm bu adadaki? Sanki Kleopatra iki bin yıl önce yaşamış bir kadının izini bırakmış gibiydi. Onun varlığını ve duygularını hissedebiliyordum. Çekici ve dünyevi bir kadındı, nasıl kışkırtılacağını, nasıl liderlik edileceğini bilen bir kadındı.

Tarih onu aynı zamanda okült konusunda usta bir kadın olarak da hatırlamaktadır.

Platformdan uzaklaştım, kalbim kaburgalarımın doğru düzensiz bir şekilde atıyordu. Farkındalık azaldı ve tekrar nefes alabildim. İçeri koşmak istedim ama kendimi tuttum. Arkamda, akşam yemeği için toplanan herkesin sesi kararan geceyi dolduruyordu: alçak sesle mırıldanılan bir sohbet, çtırdayan bir ateş ve yumuşak kahkahalar.

"Inez?" Tío Ricardo seslendi.

Ayaklarım hareket etmeyi reddediyordu. Trajan'ın Köşkü, ayın vurduğu gökyüzünde karanlık bir silüet gibi iri görünüyordu. Nedense, taşa dokunduğumda

bana babamı düşündürdü. O da benim gibi burada durmuştu. Dokunmuştu büyüünün aynı cazibesi. Zihnimdeki resim karmakarışık ve dağınıktı ama her şeyin birbiriyle nasıl bağlantılı olduğunu görmeye başlamıştım.

Annemle babamın ölümleri.

Annem güvenliği için korkuyor.

Kleopatra'nın mezarı.

Babam ve altın yüzük, tenime yapışan aynı sihirle dokunmuştu.

"Inez!" Sesindeki sabırsızlığın sınırı, karnımın derinliklerindeki sınırları harekete geçirdi.

İsteksizce arkamı döndüm ve eski binalar ile kamp alanımız arasındaki kumluk alanda yürüdüm. Hava serinlemişti ve gece esintisine karşı omuzlarımı kamburlaştırdım. Amcam, arkasında yanan ateşin ışığıyla aydınlanmış bir halde bekliyordu. Ben yaklaşırken beni dikkatle izledi, omuzlarında sert bir çizgi vardı.

"Ne yapıyordun?"

Ter avuç içlerimi ıslattı. Sesimi nötr tuttum. İçgüdülerim bana oyunun kurallarını öğrenene kadar keşfimi sessiz tutmamı söylüyordu. Tek bir yanlış adımda beni tahtadan silip süpürecekti. "Sadece yakından bakmak istedim. Muhteşem bir yapı."

Tío Ricardo yaklaştı ve ben kaskatı kesildim. Öne doğru eğildi ve dikkatle yüzüme baktı. Kendimi tuttum ve ifademi nötr tutmak için mücadele ettim. "Bir şey hissettin mi?"

"Hiçbir şey." Dudaklarımı yaladım. "Büyük hissi kaybolabilir mi?"

Tío Ricardo hiçbir şey söylemedi, hâlâ dikkatle yüz ifademi inceliyordu ve sonunda doğruldu. "Bilmiyorum. Belki de? Gel, diğerleriyle birlikte yemek yeme zamanı."

Rahat bir nefes aldım.

Beni herkesin toplandığı, çıkıntılı taşların ya da hasırların ve dar battaniyelerin üzerine oturduğu yere götürdü. Amcamın yanına tünedim, ateşin sıcaklığı kalın bir palto gibi etrafımıza yerleşen soğuk havayla mücadele ediyordu. Whit oturdu

Karşımdaydı, tartışmamız istenmeyen bir misafir gibi aramızda dolaşıyordu. Parmakları dalgınca silahının kabzasında geziniyordu. Daha önce de yaptığını gördüğüm gergin bir seğirme, başparmağı çeliğe kazınmış baş harflerin üzerinde geziniyordu. Başını bana doğru çevirdi, mavi gözleri safir gibi parlıyordu ve midem aniden bulandı. Sonra gözlerini kasıtlı olarak başka tarafa çevirdi ve sol tarafındaki mürettebattan biriyle konuşmaya başladı.

Tío Ricardo bana boş bir kupa uzattı. "İçmek için sıcak bir şeye ihtiyacın olacak."

Mırıldanarak teşekkür ettim ve uzun bir yudum aldım. Herkesin bakışlarının ağırlığı omuzlarıma çökmüştü. Yeni gelen bendim, bir yabancıydım. Hatta Bay

Fincastle rahat görünüyordu, bir minderin üzerine uzanmış, silahlarından biri elinin ulaşabileceği bir yerdeydi. Isadora, sırtı dik bir şekilde, eğilmiş dizinin üzerinde bir tabağı dengeleyerek oturuyordu. Bana bir gülümseme fırlattı ve sonra babasıyla sessiz sohbetine devam etti.

Bu garip geceyle boğuştum.

Trajan'ın Köşkü'nden gelen büyük, sürekli bir cazibe olarak yanımda tıngırdıyordu ama ben etrafımdaki yabancılara odaklandım. Bu beni tekrar etkiledi. Yabancı bir ülkede, evimden çok uzaktaydım ve dünyada en çok birlikte olmak istediğim insanlar ateşin etrafındaki çembere asla katılmayacaktı. Ekibin sempatisini hissediyordum ama yalnızdım, amcam bile beni bu durumdan uzak tutamıyordu.

sürüklendiğimi hissettim. Whit'i bile arkadaş olarak görmekle aptallık etmiştim. Ellerimle bir şeyler yapmanın bir yolu olarak çayımı yudumladım.

Abdullah diğer yanıma oturdu, yüzünde nazik bir gülümseme vardı. "Baban harika bir hikâye anlatıcısıydı. İnsanları nasıl güldüreceğini bilirdi. Bu güzel bir şey değil mi? Bakıyorum da çayını bitirmişsin. Çayınızı bitirmişsiniz.

Daha fazla ister misin?" Hızlı hızlı konuşuyor, elleri çılgınca hareket ediyordu. Şaşkınlıkla başımı salladım, o da bana doğru uzandı ve amcamın kravatını boynundan çözdü, sonra da görmem için havaya kaldırdı. "En sevdiğim sihir."

"Nedir bu?" Tío Ricardo'yu daha önce bu giysiyi giyerken görmüştüm, deseni beklenmedik bir moda seçimi idi. Koyu kırmızılar ve yeşillerden oluşan bir İskoç ekosesiydi.

Abdullah boş bardağımı kaldırmamı işaret etti. Ben de öyle yaptım ve kravatını bardağın üzerine sıkmasını hayretle izledim. Sıcak su bardağa döküldü, buhar yüzüme doğru kıvrıldı.

"Bu olağanüstü," dedim.

Kareem elinde bir poşet çay ile koşarak geldi ve ona teşekkür ettim. Abdullah kravatı silkeleyip herkesten uzaklaştırırken amcamın dudakları eğlenerek kıpırdadı. Kare şeklindeki kumaşı amcama geri verdiğinde tamamen kurumuştı. Tío Ricardo uçlarını boynuna bir düğümle bağladı.

"Karargâhın yanındaki sandıkta daha fazla büyü var," dedi Abdullah. "Kazmak ve araştırmak için faydalı şeyler. Keşfetmekten çekinmeyin."

"Evet, yapacağım. Shokran, beni çalıştırman için sabırsızlanıyorum."

"Geri kalanımızla birlikte kazmak ister misin?" Abdullah alaycı bir gülümsemeyle sordu.

Amcam bana baktı. "Bu zor bir iş Inez. On yılı aşkın bir süredir bu işi yapıyorum ve asla kolaylaşmıyor."

"Aynı şey değil," dedim. "Ama ben her zaman bir şeyler aramayı sevmişimdir, Tío. Korkarım ben de aileme ve sana çok benziyorum. Bana nasıl kazı yapılacağını öğretirsen, eminim bu işi hakkıyla yapabilirim."

Amcam başını salladı. "Çizebildiğin kadarını çizmeni ve boyamanı tercih ederim."

Cevap vermek yerine çayımı yudumladım. Bana günlerimi nasıl geçireceğimi söyleyebilirdi ama geceleri ne yapacağıma karışamazdı. Dahabeeyah'taki o telaşlı anı, onu annemin günlüğünü sıkıştırırken gördüğüm anı düşündüm

bagajına koydu. Ona ait başka neyi güvende tutmak istiyordu? Benden başka ne sakladığını öğrenmek istedim.

Gizemli geçit hakkında bilgi edinmek istiyordum. Ama önce, bir kaldıracı ihtiyacım vardı.

* * *

Gözlerim yavaş yavaş karanlığa alışırken, geceye doğru usulca adım attım ve Trajan'ın Köşküne doğru yumuşak adımlarla ilerleyen bir patika buldum. Nil, adanın kayalık kıyılarına vuruyor, çırpınan kalbimi yatıştıran bir itme ve çekme kuvveti oluşturunuyordu. Ailemin bazı malzemelerini taşıyordum: kibrit ve mum, babamın sustalı bıçağı, bir matara su, eskiz defterim ve karakalem kalemim. Gece tenime fısıldadı ve ben amcamın büyülü ayakkabısını diledim. Etrafımı gözlemlemek çok daha kolay olurdu.

Görebildiğim kadarıyla arkamdaki patika boştu. Kumların üzerinden tırmanarak, olabildiğince sessiz ve hızlı bir şekilde Firavun'un Yatağı'na ulaştım.

Büyünün çağrısı canlandı, gururlu bir aslan gibi şiddetle kükredi. İleri doğru bir adım attım ama ensemdeki tüyler diken diken oldu ve tüylerim diken diken oldu. Arkamı döndüğümde dizlerim titriyor, nefesim kaburgalarımın arasında sıkışmış, beni takip eden birini görmeyi bekliyordum.

Ama beni sadece kumlar karşıladı.

Büfeye doğru dönmeden önce birkaç saniye daha kıpırdamadan durdum. Ancak birinin beni izlediği hissi beni sarstı ve içeri adım atarken ellerim tamamen sabit değildi.

Ancak o zaman kibriti çaktım ve mumu yaktım.

Küçük alev, kapalı alanın ihtişamını zar zor aydınlatıyordu. Yapının üst yarısında üç ya da daha fazla kata ulaşan devasa sütunlar, alt yarısında ise kabartmalarla kaplı duvarlar bulunuyordu. Yaklaştım, her bir oyma alanı inceledim, herhangi bir işaret aradım.

Tanrıça Isis. Büyü, kendi kalp atışlarım kadar tutarlı bir şekilde gümbürdüyordu. "İlginç bir şey buldun mu?"

Sıçradım ve bir şekilde boğazımın arkasından gelen çığlığı kesmeyi başardım. "*Whit!* Por el amor de Dios!"

Her zamanki gibi girişe doğru uzanmış, ayak bileklerini çaprazlamıştı. Şaşkın şaşkın bana baktı. "Bir neden bulamıyorum

Neden bu saatte yataktan çıktın Olivera? Kaybolmuş olabilir misin?" Ona ters ters baktım.

"Hayır mı? Ben de öyle düşünmüştüm."

"Eminim amcam gece gündüz bana göz kulak olmanızı beklemiyordur."

"Bu kesinlikle skandal olurdu," dedi belli belirsiz gülümseyerek. "Bana kızgın olduğunu sanmıştım."

"Öyle ya da böyle bir şey hissedecek kadar umurumda değil," diye karşılık verdi. "Şimdi neden bana burada ne yaptığını söylemiyorsun?"

Tanrım, tam bir yalancıydı. Tepinerek uzaklaşmadan önce gözlerindeki öfkeli parıltıyı, dişlerini sıkarken çenesinin keskin, gergin çizgisini gördüm. Kabul etmek istemese de bir şeyler hissetmişti.

"Ölümcül bir tehlikede gibi mi görünüyorum?"

Bakışlarını daralttı. "Hâlâ kendin için bir tehlike olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum."

"Bu çok kaba."

"Tekrar ediyorum. Burada ne yapıyorsun?"

"Amcamın gözetimi olmadan bu binayı keşfediyorum." Çizim defterimi kaldırdım. "Duymadın mı? Buradaki zamanım son derece kısıtlı. İçini çizebileceğimi düşündüm."

Öne doğru eğildi, gülerek.

"Sssshhh! Onları

uyandıracaksın!"

Whit eğlencesini bastırdı ve içeri girdi. "Tanrım, çok kötü bir yalancısın."

Sertleştim. "Ben değilim."

Dudakları seğirdi. "Yani şu anda büyüünün çekimini hissetmediğini mi söylüyorsun?"

Bağlantıyı keşfetmeye çalışmıyor musunuz?"

Tiksintiyle arkamı döndüm. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Elbette öyleyim."

Beni Trajan'ın Köşkü'nden uzaklaştırmasını, yatağa gitmem için bağırmasını bekliyordum ama bunların hiçbirini yapmadı. Sadece gidip bir köşeye oturdu, uzun bacakları önünde uzanıyordu.

"Burada kalmak zorunda değilsin," dedim bir süre sonra. "Zorunda değil miyim?"

Ona ters ters baktım ve yüz ifadesi yumuşadı. "Kimsenin seni rahatsız etmeyeceğinden emin olacağım."

"Beni göndermeyecek misin?"

"Seninle tanıştığım andan beri gitmen için uğraşıyorum." Whit omuz silkti. "Her türlü girişimin beyhude olduğunu öğrendim."

"Peki, ne aramam gerektiğini biliyor musun?"

Gülümsedi. "Seni koruyacağımı söyledim, sana yardım edeceğimi söylemedim Olivera. Amcan bunu takdir etmezdi. Ne de olsa bana verilen *emirler* var." Sözlerini bir miktar öfke noktaladı. Göz ucuyla bakmam için yeterliydi. Yüzü her zamanki çekiciliğini koruyordu; ağzını çevreleyen gülme çizgileri, köşeleri kırışan mavi gözleri. Hayal kırıklığını ele veren tek şey sıkılmış çenesiydi.

"Bunu önermem haksızlıktı-"

"Kendi aklım olmadığımı mı?" diye sordu ve bu kez öfkesini görmeme izin verdi. "Bana ne yapmam söylendiğine bakmaksızın bağımsız kararlar alamayacağımı mı?"

"Evet. Şey, o. Özür dilerim." Durakladım. "Yani onursuzca terhis edildiniz. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Belli belirsiz öfkeli görünüyordu. "Kesinlikle hayır."

Arkamı döndüm ve duvarları incelemeye devam ettim. "Yani planın sadece orada oturup beni izlemek - bir dakika." Büyü sıçradı, midemi bulandıran bir his. Duvara daha yakından baktım, kayda değer bir şey bulamadım ama sonra bakışlarım yere düştü. Kaldırımın bazı kısımları tozluysa ve daha küçük çakıl taşları ve paketlenmiş kumla kaplıydı. Ama içimde huzursuzca hareket eden büyüü çağırın bir şey vardı. Dizlerimin üzerine çöktüm, ateşin sıcaklığı tenimi terle ıslatıyordu, serin geceye rağmen. Parmaklarımı nazikçe taşla sürttüm, bir şeyleri hareket ettirdim, orada olduğunu bildiğim bir şeyi hissettim, o şeyin ne olduğunu bilmesem bile.

Parmaklarım engebeli bir taşın üzerinde kayıyordu. *İsis yazan* küçük bir kartuş bana bakana kadar daha fazla kum ve çakıl taşını uzaklaştırdım. Bir keşif heyecanı kol ve bacaklarıma yayıldı. Sarhoş ediciydi, tekrar tekrar hissetmek istediğim bir duyguydu. "Whit."

Bir anda yanıma geldi. "Bulacağını biliyordum," dedi sırtarak.

"Bana yardım edemez miydin?"

"Aslında hayır."

"Ne? Neden olmasın?"

Kalçalarının üzerine oturdu. "Ailenin ölümünden beri, senin Amca her günün başında sadece Abdullah'ın yanına girmesine izin veriyor. Diğer herkesin içeri girmesine ancak tünel açıldıktan sonra izin veriyor."

"Ama sen değilsin. Sana güvenmiyor mu?"

"Otoriteyle ilgili bir sorun, hatırladın mı?" dedi alaycı bir tavırla. "Peki ya Bay Fincastle?"

"Belli bir dereceye kadar, sanırım. Ekibi koruması için tutulan adama güvenmediğinizi düşünün," diye yanıtladı. "Kesinlikle gerekli olmadıkça onu işe dahil etmesi pek olası değil."

"Güvenlikten bahsetmişken, nerede o? Buranın korunuyor olması gerekmez mi? Öyle olmasını beklerdim."

"Ve sen hâlâ buraya yalnız mı geldin?" "Sadece soruma cevap ver, Whit." "Bay Hayes."

"Hayır. Sana adınla hitap etme hakkını kazandım."

Kaşları çatıldı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Parmaklarını kullanarak nedenleri işaretledim. "Seni en az iki kez alt ettim. Bana Kahire'yi gezdirdin, aileni ve sırrını biliyorum-"

"Pek de sır sayılmaz," diye mırıldandı.

"Nehirde hayatımı kurtardın. Neredeyse batmak üzere olan *Elephantine*-"

"Bu bir abartı."

"Ve şimdi amcama meydan okuyoruz. Bu konuda bir yoldaşımızın olması çok güzel."

"İhtiyaçlarınızı karşılamak için burada olmaktan mutluyum," dedi biraz alaycı bir ifadeyle, ama ben yine de bakışlarındaki espriyi okudum.

"Korumalı değil çünkü bu büfenin önemini hemen belli ederdi."

"Oh, sanırım bu mantıklı." Daha önce bahsettiği şeylerin bir kısmı nihayet aklıma geldi. Aşağıya baktım. "Bekle, bir tünel mi var?"

"Evet. Birazdan bulacağız." Whit yere baktı ve ellerini taşın üzerinde gezdirdi. "Acaba aşağı doğru bastırırsan ..." Bastı ama hiçbir şey olmadı.

Koluna hafif bir el koydum. "Kaldırımı kaldırabilir misin? Taşın etrafında, çevresindekilere kıyasla önemli bir boşluk var."

Taş diğerlerini tamamen temizleyene kadar kaldırıp çekiştirerek ona uydu.

Altına baktım. "Peki, ne biliyorsun?"

Whit üstteki taşı yavaşça yere koydu ve incelememe katıldı. Yerden birkaç santimden fazla olmayan bir daire yükseldi. Uzanıp çevirmeye çalıştım ama silindir yerinde sabit duruyordu. En üstte, belli belirsiz kazınmış bir yazı vardı.

"Hiyeroglif bilgin nasıl?"

Whit gözlerini kısarak, "Güzel," dedi. "Balmumunu damlatmamaya dikkat et." Mumu düzelttim.

"Okuyabiliyor musun?"

"Biraz," diye mırıldandı. "Ancak Abdullah ya da amcan kadar iyi değil. Sanırım bu da İsis'in başka bir kartuşu ama etrafı tanımadığım başka figürlerle çevrili."

"İlginç. Belki de onun koruyucusu?"

Whit kayıtsız bir homurtu çıkardı.

"Tünel açıklığı ne kadar büyük?"

"Pek değil, içeri girmek için yanlamasına girmem gerekiyor."

İçimdeki sihir neredeyse patlamak üzereydi, serbest kalmakla tehdit ediyordu. Bu tür bir enerjinin nasıl hareket ettiği, nereye gideceğini nasıl seçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama kan dolaşımda güçlü bir akım gibi hareket ettiğini hissediyordum. Çaresizlik içinde parmaklarımı köşelere sürttüm ve engebeli bir taş alanı hissettim.

"İşte," diye mırıldandım. "Buldum."

Sertçe bastırdım ve küçük bir dikdörtgen boşluk, taşın taşa sürtünme sesiyle içeri doğru hareket ederek teslim oldu. Önümüzdeki zemin yaklaşık beş santim alçaldı, bir başka dikdörtgen şekli oluşturan bir basınç azalması oldu.

Whit sırtarak, "İşte orada, Olivera," dedi. Dizlerinin üzerine çöktü ve kaldırımı dikkatlice geriye doğru kaydırarak düzgün bir şekilde altından geçti ve düz bir karanlığa inen dar taş basamakları ortaya çıkardı.

"Önce sen mi gitmek istersin, yoksa ben mi?"

Vücudum zorlukla kontrol altına alınmış bir heyecanla titriyordu. "Ben." Whit gülümsedi ve elini uzattı. "Önden buyur o zaman."

Capítulo Veinte

Ayaklarımı dar açıklığın içine yerleştirmek için ilerlemeden önce derin bir nefes aldım. Sonra yavaşça ve büyük bir dikkatle aşağı indim, mumumun alevi bir sonraki adımı ve sonra bir sonrakini seçebilmem için yeterli aydınlatmayı sağlıyordu. Nabzım hızlandı ve kanımdaki sihir kalp atışlarımla uyum içinde şarkı söyledi. Duvarlar tozluydu ve sıkıştırılmış topraktan yapılmış gibi görünüyordu. Whit arkamdan geldi, yakınımdaydı. Nefesi, Arjantin kıyılarına vuran okyanusun sürekli yükselip alçalması gibi rahatlatıcı bir varlıktı.

"İyi misin?" diye fısıldadı. "Elbette," dedim.

"Çoğu insan karanlık ve kapalı alanlardan korkar."

"Karanlık ve kapalı yerlerden korkarım," diye itiraf ettim. "Ama bunu kaçırmazdım. Hiçbir şey için."

Son basamağa ulaştım ve kendimi küçük, kare bir oda gibi görünen bir yerde buldum. Sanki biri üflemiş gibi sivri kenarlı küçük bir açıklık bulana kadar mumu hareket ettirdim.

"Dinamit mi?" Tahmin ettim.

Whit başını salladı. "Çok riskli, yapısal hasara neden olabilir. Hayır, belirli bölgeleri hedef alan az miktarda baruttu."

Bir ıslık çaldım. "Bu *hala* riskli değil mi?"

Whit hafifçe gülümsedi. "Eğer ne yaptığını biliyorsan, hayır." Hemen ona baktım. "*Sen miydin?*"

Eğildi, saygısız bir sırıtış ağzını gerdi. Ona sadece ağzım açık bakabildim.

Whit boğazını temizledi, bakışları düştü. Bilmesem utandığını söyleyebilirdim. "Bu basit bir kimyasal patlama. Bir çocuk bile yapabilir."

Bu adam kendini küçümsemekten, tehlikeden ve alaycılıktan başka bir şey yapmamıştı. Patlayıcılarla nasıl başa çıkılacağını biliyordu. "Hayır, bir çocuk olduğunu sanmıyorum-"

"Devam edelim, olur mu?" Whit gözlerini benimkilere dikerek konuştu. "Ricardo burayı ailen ve Abdullah'la birlikte buldu ve çok geçmeden yan odaya geçtik. Oldukça sade bir sunumla karşılaştıklarında yaşadıkları hayal kırıklığını tahmin edebilirsin."

Yani haklıydım. Babam buradaymış.

Dikkatimi açılışa tuttum, ilerlemek için can atıyordum. "Bana söylemediğin daha fazla şey olduğunu hissediyorum."

"Duyularınız takdire şayan," dedi alaycı bir tavırla. "Eski Mısırlılar mezar soyguncularını şaşırtmak ya da oyalamak için gömü yerlerinde labirentler oluşturlardı. Bu nedenle, bu oda bir hiledir."

Yırtık pırtık açıklığı işaret ettim. "Geçelim mi?" "Nasıl isterseniz."

Whit peşimdeyken bir kaya yığınının üzerinden atlayarak yolu açtım. Birkaç saniye içinde başka bir düz odanın içindeydik. Bu oda daha da küflü ve nemli kokuyordu ama o da başka bir odaya açılıyordu. Whit, öncekiler kadar sade ve sıradan olan üçüncü bir odada durana kadar devam etmemi işaret etti. Duvarlara yaklaştım ama ne bir süsleme vardı ne de herhangi bir süsleme olduğuna dair bir ipucu. Sabit Büyünün varlığı benim tek rehberimdi.

Duvarların ötesinde bir şeyler hissediyordu.

"Başka bir oyun," diye mırıldandım. "Peki ya ..." Sesim kesildi. Görebildiğim kadarıyla amcam ve ekibi odanın sağ tarafında çalışıyordu. Taşa dayalı yarım düzine yuvarlak ve kare uçlu kürek, kazma ve miğfer vardı.

"Ne hakkında?" Whit beni yakından izlediğini söyledi. "Herhangi bir karıncalanma hissediyor musun? Titreşimler? Sinir bozucu bir sivrisinek gibi rahatsız edici bir vızıltı?"

"*Can* sıkıcı demezdim, bir dakika." Büyünün içimde tam olarak bu şekilde titreştiğini hissettim. Daha önce düşünmediğim yeni bir olasılığın etkisiyle bakışlarımı daralttım. "Bunu daha önce hissettin mi?"

"Şahsen *ben* değil, hayır." "O zaman kim?" "Baban."

Daha fazlasını öğrenmek için çaresizce yaklaştım. "Bana her şeyi anlat."

"Fazla bir şey değil," dedi. "Baban bazı konularda tuhaf bir şekilde ketumdu. Ama bir şey öğrenmişti-"

"Neydi o?"

"O zaman bilmiyordum ama *şimdi* sana gönderdiği yüzük olabileceğini düşünüyorum. Baban da büyüünün tadına baktığını söylemişti ama gül olduğunu hiç söylememişti."

Karmakarışık zihnimdeki tüm parçaları birleştirmeye çalışarak çok düşündüm. Gizlice gemiye bindiğim gece kulak misafiri olduğum şeyi hatırladım.

Elephantine. "Amcam babamı biliyor muydu?"

Whit durakladı. "Biliyordu."

Ağzımı açtım ama Whit elini kaldırdı. "Başka soru yok. Geç oldu ve keşfedecek daha çok şeyimiz var. Amcanın bizi burada bulmasını istemem."

Gözlerimi kırptım. Yukarıdaki dünyayı ve onlarca metre yükseklikte ne yaptığımızdan habersiz uyuyan insanları tamamen unutmuştum. Yeraltında. Bunu bilmek parmaklarıma lezzetli bir heyecan gönderdi. Her arkeolog böyle mi hissedirdi?

Whit ellerini ceplerine soktu. "Eee? Bir şey var mı?"

Ama yine de bir sorum daha vardı. "Amcam Kleopatra'nın mezarını bulduğuna inanıyor mu?"

Whit tereddüt etti, kaşları çatıldı. Çene çizgisindeki tüm kaslar zıpladı. Bekledim ama o inatla sessiz kaldı, ahlaki pusulası kuzeyden başka bir yeri göstermeyi reddediyordu.

Onun için uygunsuz olduğu zamanlar hariç.

"Cevap veremiyorsun, değil mi?"

Acı acı gülümsedi. "Amcanın kazıları hakkında konuşamam. Bu odada bir şey hissediyor musun?"

Güven kolay gelmiyordu ama birimiz biraz eğilmezse birbirimizin etrafında dönüp duracağımızı ve hiçbir yere varamayacağımızı hissediyordum. Bunu tek başıma yapabilirdim, o uyurken geri gelebilirdim ama yabancı büyüü tek başıma taşımaktan yorulmuştum. Tek başıma omuzlayamayacağım kadar büyük, çok güçlü bir kavramdı. Yardım elimin altındaydı; sadece istemem gerekiyordu. Sol tarafı işaret ettim ve ona bir gerçeği söyledim. "Evet ve üzülererek söylüyorum ki amcam yanlış yere bakıyor. Bu duvarın diğer tarafında bir şey var. Kazı yapması gereken yer orası."

"Emin misin?"

Başımı
salladım.

Whit onaylayarak sıırttı. "İyi iş, Olivera."

* * *

Derme çatma yatak odamın yıkık taş duvarlarında hafifçe hışırdayan muşambaya baktım. Her şey amcamın tuhaf davranışları hakkındaki şüphelerimi doğruluyordu: Kleopatra'nın son istirahatgâhını bulmaya inanılmaz derecede yaklaştımlardı.

Aklım başımdan gitti. Böyle bir bulgu Kahire topluluğunu sarsacaktı ve çok sayıda yabancı, tarihten bir parça almak için Mısır'a seyahat ederdi. Mısır'da

Eski Eserler Servisi aceleyle Philae'ye gidecek ve kazıları devralacaktı ki bu amcamın isteyeceği son şeydi. Hâlâ bilmediğim şey, onun keşfinin ailemle ne ilgisi olduğuydu. Onları bilerek çöle götürmüş olabilir miydi?

Belki de onları o özel kapısı olan bir tapınağa getirmiş ve ölüme terk etmişti.

Yatağımda doğruldum, cibinlik beni bir gelin duvağı gibi sarmıştı. Sıcak gözyaşları gözlerime battı ve öfkeyle onları sildim. Bir yanım Mısır'a hiç gelmemiş olmayı diliyordu. O zaman böylesine korkunç bir ihaneti asla keşfedemezdim. Ailelerin kasıtlı bir zalimlikle birbirlerine nasıl düşman olabileceklerini asla bilemezdim.

Saf ve inatçıydım.

Ama ben buradaydım ve gerçeği biliyordum.

İhtiyacım olan şey bir plandı. Dahabeeyah'taki kulübesini ve kamptaki odasını didik didik aramalıydım. En önemli değerli eşyalarını tekmeden almış olabilirdi, bu yüzden önce en kolay hedefle başlayabilirdim. Odasına girmek sorun olmazdı. Amcamın nasıl çalıştığını biliyordum. Ellerini kirlletmeyi severdi ve diğerleri çalışırken o dinlenmezdi. Bu da bana, harabeleri çizip boyadığım için odasını aramak için bolca fırsat veriyordu.

Ama bu gece aptalca bir hata yapmıştım.

Whit'e çok fazla şey anlatmıştım ve eline geçen ilk fırsatta bu gece yaptıklarımızı Tío Ricardo'ya anlatmayacağından emin değildim. Bunu yapmasına izin veremezdim.

İç çekerek ağları ittim ve ayağa kalktım.

Perdeler kalın değildi ve ay ışığı gevşek dokumanın arasından küçük alana süzülüyordu. Perdeleri çekip açtım ve dışarı süzüldüm. Serin hava etrafıma yerleşti ve saç örgümün gevşek telleriyle oynadı. Uzanan

Derme çatma odalar önümde duruyordu. Whit, Trajan'ın Köşkü'nden döndükten sonra benimkinin yanındaki odaya girmişti. Onun odasının önünde durdum, aniden ne yapmak üzere olduğumun bilincine vardım.

Hayatım boyunca yanımda bir aile üyesi olmadan bir erkekle bu kadar çok vakit geçirmemiştim. Ama Mısır'a geldiğimden beri Whit ile inanılmaz zaman geçirdim. Daha önce izin verilmediği kadar özgürdüm. Lezzetli, soğuk suyun ilk birkaç yudumuydu ve daha fazlası için susadığımı fark ettim.

Ama gecenin köründe bir adamın odasına gizlice girmek?

Yatağa bol bir Türk pantolonu ve çeneme kadar iliklenen büyük boy pamuklu bir gömlekle girmiştim. Tepeden tırnağa örtünmüştüm ama yine de önemli değildi. Bu, aşmayı asla hayal edemeyeceğim kesin bir sınırdı.

Yapılması gerekiyordu.

Whit'in keşfettiğim şeyi amcama söylemesine izin veremezdim. Bu şimdilik kalışımı güvence altına alabilirdi, ama aynı zamanda amcamın tüm yalanlarını bildiğimin farkındaydım. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Araştırmalarımı yapmak için bir gün daha.

Sakin bir nefes alarak perdeyi kenara ittim ve Whit'in odasına girdim. Karanlık dar alanı çevreliyordu-

Güçlü bir el ağzıma sertçe vurdu. Kaba kuvvete karşı kıvrandım ama piramitlerden biriyle boğuşuyor da olabilirdim. Belime dolanan kol sıkılaştı ve sonra ters çevrildim, sırtüstü yatağımın üzerine düştüm. Nefesim hızlı bir akıntıyla içimden çıktı. Ağır bir yük göğsümün üzerine belli bir açıyla yerleşti. Ilık bir nefes yüzümü okşadı.

"Kimsin sen?" diye biri kulağıma hırladı. Bir anda onun Whit olduğunu fark ettim. Sesi kaba ve çakıllı geliyordu, her zamanki çekiciliğine hiç benzemiyordu.

"Benim," diye fısıldadım.

"Inez." Sertleşti.

İkimiz de kıpırdamadan, nefes almaya bile cesaret edemedен aramızda uzun bir işkence ritmi geçti. Philae'de sadece ikimiz yalnız olabilirdik. Kolları başımı kavradı, göğsünün uzun çizgisi beni yere sabitledi. Beni masum bir korku sardı. *Ondan* değil, aramızda alevlenen yakınlıktan. Daha önce bir erkeğe hiç bu kadar yakın olmamıştım. Öfkeli nefesleri

yüzüme sürtüldü. Whit ayağa kalktı ve geriye doğru fırladı. Perde açık kaldı ve ay ışıkları odasını doldurdu. Yatağının yanında yere diz çöktü, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Sessizce, devrilmiş bir sandığa gitti ve bir kibrit çaktı. Tören yapmadan bir mum yaktı ve alev odasını aydınlattı.

Düzenliydi, benimkinden çok daha derli topluydu. Çok fazla dünyevi eşyası yoktu: birkaç kutu diş pudrası, bir tarak ve tıraş bıçağı ve lavabonun yanında küçük bir kare nane rengi sabun. Bir yığın kitabın üzerinde deri bir günlük duruyordu, sırtlarındaki altın varak her bir başlığı ortaya çıkarıyordu: *Elemental Kimya El Kitabı, Elemental Kimya Dersleri: İnorganik ve Organik ve Kimya El Kitabı*.

Whit kımıldadı, yığının önüne geçerek benim görüntü. "Ne yapıyorsun lan sen?" diye fısıldayarak bağırdı. "Sana zarar verebilirdim."

Gümüş ışık yüzünü kesiyor, elmacık kemiklerinin keskin hatları ve Çenesi, omuzlarına yerleşmiş öfkesi. Bilimlere ilgi duyduğunu hiç bilmiyordum. Tanıdığım Whit'le uyumsuz görünüyordu, eski bir asker, çok fazla içen serseri bir kavgacı. Bu onun sakladığı bir yönüydü ama sonra baruttan nasıl bahsettiğini hatırladım. *A basit bir kimyasal patlama*. Merak içimi yaktı, sorular boğazımda düğümlendi. Sertçe yutkundum, kendimi gelme nedenimi hatırlamaya zorladım.

"Seninle konuşmam gerek."

"Sabaha kadar bekleyemez miydi?"

"Hayır, bu gece hakkında amcamla konuşmanı riske atamazdım. İstedğin zaman garip bir şekilde onurlu olabiliyorsun."

"Cehennemdeyim."

Sabırsız bir el hareketiyle yorumunu bir kenara ittim. "Kim olduğumu sandın? Bu aşırı tepki neden?"

"Bu aşırı mıydı?" Alçak sesle, sert bir kahkaha attı. "Kesinlikle haklısın. Kılık değiştirmiş bir yabancıyı çay içmeye davet etmeliydim. Gecenin bir yarısı. Kendimi savunmaya nasıl cüret edebilirim?"

Bundan daha fazlasıydı. Kaslı vücudundaki gerginliği hissettim. Yarı öfkeli, yarı korkmuştu. Bir şey onu germişti. Bir saldırı bekliyordu, gecenin bir yarısı odasına birinin girmesini bekliyordu.

"Ne oldu?" Sessizce sordum. Whit sertleşti.

"Belli ki *bir şey* yapmış."

"Neden amcanın öğrenmesini istemiyorsun?" diye sordu aniden.

"Ona güvenebileceğini düşündüren nedir?"

"Çünkü o benim hayatımı kurtardı, Olivera."

"Ne?" Fısıldamayı unutarak sordum.

Whit bana öfkeli bir bakış fırlattı ve hızla ayağa kalkıp girişe gitti. Perdeyi bir santim yana kaydırđı ve dışarıya baktı. Bir süre sonra kumaşı bıraktı ve sonra yere oturup bana dikkatle baktı.

"Ne olduğunu açıklayana kadar gitmiyorum."

"Gitmeni sağlayabilirim."

"Bana bir daha dokunmayacaksın."

Whit bakışlarını benimkilerden ayırdı, dudakları düzleşmişti. Sonunda kısık bir sesle konuştu, her kelimesi sanki kendi ağzından çıkıyormuş gibi İzin. "Ordudan atıldıktan hemen sonraydı. Gördüğüm şeyler ..." Sesi kesildi ve ürperdi. Bir süre sonra tekrar başladı. "Dibe vurmuştum, ayık olduğumdan daha fazla zamanımı sarhoş geçiriyordum ve kendimi köşeye sıkıştırmıştım. Ricardo beni kurtardı ve o zamandan beri yanımda duruyor. Tatmin oldun mu?"

Resmin tamamı bu değildi ama Whit'in amcama olan sarsılmaz sadakatının ardındaki nedeni anlayacak kadar öğrenmiştim. Tío Ricardo'ya borçluydu. Sorusuna cevap vermek yerine, "Amcama söylemeyeceğine dair bana yemin et," dedim.

"Bunu yapamam."

"Dame un dia mas."

"Bir gün daha," diye tekrarladı Whit.

"Neden?" "Whit."

"Bay Hayes," diye düzeltti. "Size görgü kurallarına uymanızı söylemiştim. Kuralları hatırlaması gereken kişi olmaya alışık değiliim ve bu beni gerçekten rahatsız etmeye başladı."

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp ona doğru sürünerek ilerledim. Hareketsiz, tetikte ve temkinli duruyordu. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaktaydı. "Bunu hissetmiyormuş gibi davranamazsın. Aramızda var olan şeyi."

"Dinle, *hiçbir şey yok*-"

Öne doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Şok içimde yankılandı. Whit beni öpmedi ama geri de çekilmedi. Donduk kaldık ve kısa bir an için bunun aramızdaki bağı koparmak istemediği için olup olmadığını merak ettim. Yavaşça ağzımı onunkine değdirdim ve onun belli belirsiz yumuşadığını hissettim. Ağırlığında ince bir kayma, dudakları benimkinin altında gevşiyor, tek bir nefes için ağzıma karşı sonsuz bir özenle hareket ediyordu. Dili benimkine dokundu, nazikçe. Daha sert bastırdım -Whit sertleşti ve sonra uzaklaştı.

Nefes alış verişi sert, sözleri boğuktu. "Dediğim gibi, Senyorita Olivera." İfadesini düz ve temkinli tuttu. "Aramızda hiçbir şey yok. Asla da olamaz."

Topuklarımın üzerine oturdum, zor nefes alıyordum. Tadı hala ağzımdaydı.

"Evleniyorum."

Gözlerimi kırptım.

"Ne?"

"Benim bir nişanlım var," dedi soğuk bir sesle, yumruklarını kalçalarına doğru sıkıyordu.

Kelime bir gümbürtüyle aramıza düştü. *Nişanlı.*

Ayağa kalktığımda yanaklarım ısındı, döndüm ve aramızda mesafe yaratmak için çaresizce açıklığa doğru koştum. Miles tercih edilirdi ama odamla yetinirdim. Korkunç bir hata yapmışım, nasıl bu kadar aptal olabilmişim-

"Senyorita Olivera," diye fısıldadı.

Durdum, elim perdenin kaşındıran kumaşına dolandı. "Sırrını bir gün daha saklayacağım," dedi. "Ondan sonra, eğer ona tam olarak nereyi kazması gerektiğini bildiğini söyleme, o zaman ben söylerim."

Beyaz

Lanet olsun.

Capítulo Veintiuno

Odama kaçtım, kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atıyordu. Karanlıkta kaşlarımı çattım. Mumun alevi sönmüştü, ay ışığı küçük dikdörtgen alanı zar zor aydınlatıyordu. İçeri girdim, az önce olanlardan dolayı kan beynime sıçramıştı. Whit'in bir nişanlısı vardı. Evleniyordu. Buna inanamadım, inanmak istemedim ya da

Bir gün *eşim* diyeceği kadını hayal etti.

Odanın köşesinde karanlık bir şekil hareket etti.

Dondum kaldım, çılgılığım boğazımın arkasında hapsoldü. Bir ses fısıldadı, yumuşak ve tanıdık. Bir daha asla duymayacağımı sandığım bir ses. Ses bana mırıltılı bir sessizlikte ulaştı, acil, her kelimeyi delen ince bir panik notası. Tüylerim diken diken oldu.

"Otur, Inez."

Dizlerimin bağı
çözüldü.

Yıpranmış halının üzerine yığıldım, kaba kumaş cildimi çiziyordu. Şekil ilerledi ve koyu renk giysilerle kaplı bir beden ana hatları belirdi. gözlerim karanlığa alıştıkça daha da netleşti. Bir kibritin çakılma sesi duyuldu ve ardından titrek ve emin olmayan bir alev belirdi.

Sakince mumu yaktı ama eli titriyordu, sonra perdeyi kapattı ve yanıma oturdu. Göğsümün derinliklerinde umut çiçekleri açarken bile kimi gördüğüme anlam veremiyordum. Yavaşça öne doğru uzandı ve nemli yanağıma dokundu. Ağladığının farkında değildim. Sessiz gözyaşları giysilerime damlıyordu. İleri doğru hareket ettim ve kolları sıkı bir kucaklamayla beni sardı. Vücudum kontrolsüzce titriyordu ve o beni yatıştırmaya çalışarak alçak sesle mırıldandı.

"Anne." Sabırsızca kolumla yüzümü silerek geri çekildim. "*Mamita*."

Kokusu beni sardı ve o kadar tanıdıktı ki bir hıçkırık boğazıma tırmandı.

"*Sssshh*," dedi. "Her şey yolunda. Ben buradayım." Zar zor konuşabiliyordum.

"Rüya mı görüyorum?"

İşaret parmağını dudaklarına götürdü. Sözlerini zar zor duyabiliyordum. "Daha yumuşak. Whitford'un uykusu hafiftir."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım ve sonra babamı görmeyi umarak omzunun üzerinden baktım. Ama o yalnız gelmişti. Kollarını sıkıca kavradım, zihnimden önce kalbim anlamıştı. Annem hayattaydı.

Yaşıyor.

Sanki Nil'e geri dönmüş, akıntıya karşı yüzüyor ve yönümü şaşırmış gibiydim. Hangi yolun yukarı olduğunu bilme yeteneğime güvenmiyordum. Gözlerimi ovuşturdum, kirpiklerim ıslanmıştı. Onu son gördüğümünden bu yana neredeyse bir yıl geçmişti. Zaman onun genç yüzünde izler bırakmıştı. Kaşlarının pürüzsüz cildinde yeni çizgiler oluşmuştu. Ona ne kadar benzediğimi unutmuştum. Aynı ela gözler, aynı bronz ten ve çiller. Ben onun aynadaki görüntüsüydüm.

"İnanamıyorum-" Boğazım düğümlendi ve acı veren bir yumruyu geri yuttum. "Buradasın. *Yaşıyorsun*. Bunca zaman ..." Sesim çatallaştı. Ailemle ikinci bir şans; buna inanmakta güçlük çekiyordum. Böyle olağanüstü bir mucizeyi hak etmek için ne yapmıştım bilmiyorum. "Babam nerede? O da geliyor mu?"

"Inez." Gözlerini sıktı ve ıslak yanaklarını silmek için eteğini kullandı. "O gitti."

Parmak eklemlerimi ağzıma götürdüm. Yer dizlerimin altında eğiliyor gibiydi. Annemin daha fazla susturma sesi çıkardığını duyarken bile daha çok ağladım. Bir an için dünyanın yeniden düzene girdiğini düşündüm.

"Keder beni mahvetti," dedim hıçkırıklar arasında. "Seni bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Annem yanağımı okşadı, dokunuşu yumuşaktı. "Ben de seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. İmkânsız olsa da bu anın hayalini kurdum. Çok büyümüşsün, hijita."

Sözleri teker teker içime işledi. Biricik kızını bir daha görmeyi beklemiyor muydu? Bana sonsuza dek Mısır'da kalmayı seçtiğini mi söylemeye çalışıyordu? Bu yüzden mi *öldüğünü* düşünmeme izin verdi?

"Seni çok özledim," diye fısıldadı. "Ne kadar özlediğimi asla bilemeyeceksin."

Kederim buharlaştı ve derimin altında ateşli bir şey yandı. "Nereleydin?"

"Inez," dedi Mamá tekrar, bana uzanmaya çalışarak, ama ben yer değiştirdim.

"Neredeydin?" Fısıltıyla bağırdım. "Bunca zamandır *neredeydin*?"

"Inez-"

Kanım kaynadı, damarlarımda fokur fokur kaynadı. "Neden yazmadın? Neden *eve* gelmedin?"

"Yapamazdım," dedi. "Bu çok riskliydi. Güvendiğim çok az insan var ve herhangi bir mektubun size dokunulmadan ulaşacağını garanti edemezdim." Yüzümdeki saçları düzeltti. "Senin için çok endişelendim. Senden uzak kalmak zorunda olmak beni öldürdü."

"Çok riskli," diye tekrarladım. "Kendi kızınıza yazmak için mi? *Yas* tuttum

Sen. Hâlâ yasını tutuyorum."

Mamá boyun eğerek gözlerini kapadı. "Sesini alçaltman için sana yalvarıyorum." İçini çekti ve gözlerini tekrar açtığında dehşet içindeydi. "Fazla zamanımız yok, tesora. Geldiğinizi gördüğümde, bunun bir serap olduğunu düşündüm. Mısır'da ne yapıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun? Ne olduğunu öğrenmeye geldim."

"Bunu tahmin etmeliydim." Yüzü buruştu. "Lo siento. Ben beni nasıl affedebileceğini bilmiyorum. Ama önemli olmasaydı bunu yapmazdım."

Sözcükleri sonunda anlam kazandı. "Dur bir dakika. Geldiğimi *gördün mü?*"

"Philae'de tapınaktan uzak, تنها bir alanda kamp kurdum." Tereddüt etti. "Gözden uzak kalmak için kadınlardan yardım aldım."

"Anlamıyorum," dedim yavaşça. "Bunca zamandır bu adada mıydın?"

"Her zaman değil." Tereddüt etti. "Saklanıyordum."

Onu tutuşum sıkılaştı. "Saklanmak mı? Tío Ricardo'dan mı?" Ağzı açık kaldı. "Nereden biliyorsun?"

"Neyi biliyorsun?"

Öne doğru eğildi ve yanaklarımı avuçladı. "Sana zarar verdi mi, Inez?" Başımı salladım. "Mektubunu buldum."

"Mektubum mu?" Kaşlarını çatı. "Ne mektubu?"

"Mösyö Maspero'ya hiç göndermediğiniz mektup. Otel süitinde buldum ve okudum. Anne, öz kardeşinden neden korkuyorsun?"

Odanın loşluğunda yüzü bembeyaz kesildi. "Inez, Arjantin'e geri dönmelisin, *lütfen*. Buradaki durum çok tehlikeli."

"Evet, birlikte gideceğiz ve-"

"Hayır, bensiz gitmek zorundasın. Başladığım işi bitirmeden gidemem."

"Ne oldu? Bana neler olduğunu anlat. Mısır'a geldiğimden beri korkuyorum. Tió Ricardo sana zarar verdi mi? Babama zarar verdi mi?"

Elinin tersiyle daha fazla gözyaşımı sildi. "Inez, amcan yasadışı Mısır eserleri kaçakçılığı işine bulaşmış. Onu durdurmaya çalışıyorum ama çok iyi bağlantıları var. O farklı, daha çaresiz ve-" Sesi çatallaştı. "O kardeşi değil

Tüm hayatım boyunca biliyordum. O değişti ve ben bunun oluşunu izledim." Yüzü buruştu. "Bunun olmasına ben *izin verdim*. Bu benim hatam."

Aklım karıştı. Maspero'nun yasadışı müzayedelerin geri dönmesinden duyduğu korkuyu hatırladım. Ama sanki sadece geri dönmekle kalmamışlar, aynı zamanda tarihi eser alım satımı da yaygınlaşmıştı. Annem küçük bir

Boğazının arkasından bir ses geldi ve o kadar suçlu görünüyordu ki kalbim çatladı. "Bunu nasıl söylersin?" Nazıkçe sordum. "O yetişkin bir adam."

Yüzünü başka tarafa çevirdi, göğsü tedirgin nefeslerle inip kalkıyordu. Onu hiç bu kadar dağılmış, sarsılmış ve gergin görmemiştim. Annem duygularının onu ele geçirmesine asla izin vermezdi, en azından bana ebeveynlik yaparken.

"Inez, Mısır'a geldiğimde, ben-" Gözlerini sıkıca kapattı. "Biraz farklı davranıyorum ve Buenos Aires'teyken kendime normalde izin verdiğimden daha fazla özgürlük tanıyorum."

Ne demek istediğini hemen anladım. Otel odasında bulduğum daha genç kıyafetleri hatırladım. Onları, annemin daha önce hiç görmediğim farklı yönünü merak etmiştim.

"Devam et," dedim usulca.

"Baban ve ben dikkatimizin dağılmasına izin verdik ve ben de bu büyük maceraya kendimi kaptırdım," dedi dudakları aşağı doğru dönerek. "Kardeşimin ince bir çizgide yürüdüğünü biliyordum, ama bana her şeyin kontrol altında olduğunu, yasadışı faaliyetlere karıştığı söylenen bir grup insanla asla ilişkiye girmeyeceğini garanti etti. Daha dikkatli olmalıydım. Onunla daha fazla konuşmalı, yardım istemeliydim. Baban ve ben ne yapacağımızı bilemedik, bu yüzden hiçbir şey yapmadık." Bakışlarını kaldırdı, bana doğru döndü. Saçları kirli tutamlar halinde sarkıyor, sıkı ve dar bir yüz. "Seni koruyabilir miyim bilmiyorum. Eve gitmene ihtiyacım var, Inez."

"Seni bırakmayacağım. Bunu yapmayacağım."

Mamá boyun eğmiş bir halde gözlerini kapadı. "İnatçılığına neden engel olamadım, asla bilemeyeceğim. Inez, burası Arjantin değil. Sana izin verdim

biraz özgürlük, ama burada yapmayacağım."

Elini tuttum. "Seni kaybettiğimi sandım. Sana yardım etmeme izin ver."

Gözlerini açtı, ne söyleyeceğini tartıyordu. "Amcanın Philae'de kimi bulmayı umduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Kleopatra. Trajan'ın Köşkü'nün altında gömülü olabileceğini düşünüyor; tünel kazdıkları yer orası."

"Peki böyle bir keşfin büyüklüğünü anlıyor musunuz? Mısır'ın son firavununu bulmak Kutsal Kase'yi bulmaya benzer. Her arkeoloğun hayalidir. Büyük İskender ya da Nefertiti'den sonra belki de en önemli keşiflerden biri. Mezarında bulunan eserler karaborsada milyonlar değerinde olacak. Amcanızın böylesine paha biçilmez sanat eserlerini Tüccar Kapısı'nda satmasına izin verilemez."

"Kart," diye nefes aldım. "Onu otel odanızda buldum. Bir yüzünde bir kapı resmi var."

"Bu yasadışı bir eser takası," dedi kısık bir sesle. "Çoğu zaman, tüccarlar olarak bilinen Küratörler alıcılarla bir açık artırma düzenler. Ancak metaforik *kapı* her zaman yer değiştirir ve davetiyeniz yoksa katılmak çok zordur."

"Senin yaptığın da buydu," dedim. "Hareketli geçidin izini sürmeye, Tío Ricardo'nun katılmasını engellemeye çalışıyordun."

Annem başını salladı. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bu durum senin için çok fazla. Eğer sana bir şey olursa . . ."

"Ama onu tek başına durduramazsın," diye fısıldadım. "Sanırım onu bulmaya çok yaklaştı. Büyüyü ben de hissettim."

Mamá kaşlarını çattı. "Magia? Ne büyü?"

"Babamın gönderdiği altın yüzükten."

Sessiz kaldı ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı. Şaşkınlığı derin bir şoka dönüştü. "Yüzük mü?" diye aptalca tekrarladı.

"Bana postaladığı," diye sordum. "Kleopatra'ya ait olan mı?"

"Elbette." Kaşları çatıldı ve başını salladı. "Şu. Onu saklaman için sana gönderdiğini unutmuşum. Bu aylar önceydi, ondan kısa bir süre önce. Bunu biliyor olmalıydı." Sözleri kesildi. Sanki düşüncelerini temizlemek istercesine başını salladı. "Ne olmuş ona?"

"Şey, parmağıma ilk taktığımda büyü'nün derime sızdığını hissettim. Enerjinin bir kısmı *bana* geçti. Kleopatra'nın anılarını korumak için bir büyü yaptığını düşündüm. Arta kalan büyü, onunla ve yaptığı büyüyle bağlantılı her şeyi tanıyor. Sanırım büyü'nün izlerini taşıyan en güçlü nesne altın yüzüğe bağlı."

"Bu mantıklı," diye düşündü. "Binlerce yıl boyunca keşfedilmeden kaldıysa, büyü'nün çok yakın zamana kadar gidecek başka bir yeri yoktu. Çok az insan yüzüğü kullanma fırsatı bulabilirdi."

Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı.

"Ne oldu?"

"Onu durdurmanın bir yolu olabilir," diye fısıldadı çok yumuşak bir sesle, sanki sadece kendisiyle konuşuyormuş gibi. "Ama bu seni tehlikeye atmak anlamına gelir. Amcan seni izliyor olacak ve onun yanına gitmenin akıllıca olup olmadığından emin değilim. dahil."

"Artık çok geç," dedim. "Ben zaten işin içindeyim." Annemin sesi çok üzgün geliyordu. "Biliyorum."

"Odasını karıştırıp sana ne olduğuna dair bir ipucu bulabilir miyim diye bakmayı planlıyordum. Ama belki bulabileceğim başka bir şey vardır? Bize yardımcı olabilecek bir şey?" Ani bir düşünce aklıma geldi. "Günlüklerinin onda olduğunu biliyor muydun?"

Çenesindeki bir kas sıçradı. "Bilmiyordum ama bu beni şaşırtmadı. Kendisini kötü duruma düşürecek bir şey arıyor olmalı. Firmanını kaybetmeyi göze alamaz."

"Odasına gizlice girmem için bir neden daha."

Başını iki yana salladı. "Dikkatleri üzerine çekmemelisin. Aramayacağına dair bana söz ver. Tehlikede olan çok şey var."

"Ama-"

Bu sefer sesi daha çok kendisi gibiydi. Sert ve tavizsiz. "Bana söz ver." Ona sarsak bir baş selamı verdim.

Tatmin olmuş bir şekilde eğildi ve yanağımdan öptü. Kollarını bana sımsıkı doladı ve beni bırakmak istemediğini hissettim. "Burada olman beni ne kadar korkutsa da, seni gördüğüme sevindim, querida. Seni çok özledim."

"Ben de," dedim gözyaşlarımla mücadele ederek. "Babam için çok üzülüyorum. Onu bir daha göremeyeceğime inanamıyorum."

Gözyaşlarımı sildi. "Yo tambien, hijita. Onu çok sevdim ve biliyorum ki sen onun tüm dünyasıydın. Hiçbir şey onu senin burada bizimle olmandan daha mutlu edemezdi ve eğer işler farklı olsaydı, seni de yanımızda getirirdik. Umarım bunu biliyorsundur. Amcan Uzun zamandır bu yolda yavaş yavaş ilerliyoruz." Çaresizce omuz silkti. "Yıllardır anlaşılamıyorduk, sürekli kavga ediyorduk, her gün başka bir tartışma. Burası sana göre bir yer değildi."

"Yine de, keşke beni de getirseydin."

"Belki de yapmamak bir hataydı." Gözleri yüzümdeki her çizgiyi ve kıvrımı takip etti. "Büyümüşsün, Inez. Sende babandan çok şey görüyorum."

"Ama herkes sana benzediğimi söylüyor."

Gülümsedi ve neredeyse hüzünlüydü. "Bakışlarındaki bilgelik, inatçı çenen ve asi saçların. Benden çok ona benziyorsun. Her zaman öğrenmek istiyorsun ve çok *meraklısın*. Her yıl doğum gününde yeni bir kitap, bir karalama defteri, bir şişe mürekkep ya da başka bir ülkeye tren bileti isterdin. Buradasın çünkü sen babanın kızısın, Inez."

Annem ayağa kalktı ve başının etrafına kalın, siyah bir eşarp sardı. "Güvenli olduğunda ve bir plana son şeklini verdiğimde sana geri döneceğim. O zamana kadar dikkatli ol ve bundan kimseye bahsetme."

"Yapmayacağım," diye söz verdim.

"Ve Whitford'a beni gördüğünü söylememelisin."

"Belki ona Tío Ricardo hakkında bildiklerinizi anlatırsanız? Sana inanabilir."

Tereddüt etti, emin değildi, hareketleri donmuştu. İsteksizce, yavaşça başını salladı. "Hayır, Inez. Sırrımı saklayacağına dair bana yemin et."

Başımı salladım.

Girişe doğru gitti, parmaklarıyla dalgalanan perdeyi kavradı. Sesi daha da alçaldı ve onu duymak için zorlandım. "Benim için yapman gereken bir şey daha var."

"Ne oldu?"

"Amcanı seviyormuş gibi yapmalısın."

Tüm vücudumu kaplayan ürpertiği gizleyemeyerek geri çekildim. "Ama-"

"Onu sev, Inez," dedi. "Onun onayını kazanmak için çalış. Kendine ait hiçbir şeyi ona göstermeden onu tanımaya çalış. Bulduğu her zayıflığı sana karşı kullanacaktır. Ona ailenizden biri gibi davranın. Gerçeğı bildiğinden asla şüphelenmemeli."

* * *

Sabah, Nil'e olağanüstü bir ihtişamla geldi. Nehrin bir ucundan diğ er ucuna uzanan lavanta ş eritleri güneş in doğ uş unu müjdeliyordu. Balıkç ılar günün avı için yola koyulurken ak balıkç ıllar kıyıları süslüyordu. Gözlerimdeki kiri silerek kocaman esnedim. Uyku bütün gece boyunca benden kaçtı. Perdeyi kapattım ve gerindim, sabahın serin dokunuş unun tadını çıkardım.

Diğ er herkes erken kalkmış tı.

Mürettebatın yarısı güneş in doğ uş uyla birlikte dua ediyordu; bu, yüzlerce camiden gelen seslerin günde beş kez ezan okunduğ unu haber verdiğı Kahire'deki ilk sabahımdan beri aş ina olduğ um bir manzaraydı. Mürettebatın diğ er yarısı Kıpti Hıristiyanlardı ve sessizce hareket ederek önlerindeki uzun çalışmaya hazırlanıyorlardı.

Kükreyen ateş e doğ ru ilerledim, soğ ukla savaşmak için kollarımı ovuşturdum. Mürettebattan biri zarif bir dolma kalem aldı ve mürekkebi ateş ç ukuruna doğ ru salladı. Koyu renkli sıvının sıçramalarından alevler fış kırdı, mürekkep damlacıklarından korlar havada dans etti. Tío Ricardo içkisini yudumlarken diğ erlerini izliyor ve bana doğ ru bakmaktan kaçınıyordu. Partimize hizmet eden kadınlardan biri ellerime sıcak bir fincan kahve tutuşturdu. Sert içimli kahveyi yudumladım, eskiz defterimi kolumun altına sıkış tırmış tım. Whit adım attı Odasından çıkarken mavi bakış ları hiç ş aş madan benimkini buluyordu. Yüzü uzak ve kapalıydı. Onu olduğı gibi tanıdım. Zırhı yerine oturmuş tu, savunmasız bir kaleyi savunan bir şövalye gibiydi.

Niş anı, onu çevreleyen hendekti.

Whit'le arkadaş lıktan fazlasını istediğ im anı bir türlü yakalayamıyordum. Ona karşı hissetmeye baş ladığ ım şeyleri unutmalı ve bunun yerine beni en çok neyin rahatsız ettiğ ine odaklanmalıyıldım. Küstah ve sinir bozucuydu,

ketum ve kapalı. Dün gece duygularını açıkça belli etmiş ti. Ama ağ zının benimkine karşı nasıl hissettirdiğ ini hatırladım.

Annemin yalvarışını hatırlayarak gözlerimi kaçırdım. Mesafe en iyisiydi. Keşke kalbim de aynı şekilde hissetseydi. Ona güvenilemeyeceğini kendime yüzüncü kez hatırlattım. Amcamın ona verdiği emirlerin arkasına sığınır, beni de onun kol mesafesinde tutardı. anlamsız flörtler ve çapkın göz kırpmalar.

Sonuna kadar amcamın adamıydı.

Tío Ricardo yanındaki boş koltuğu işaret etti ve ben de mindere yerleştim. "Buenos días, Tío," dedim. Nabzım boğazımda atmaya başladı; umursamaz tavrımı anlayacağından emindim. Korkumla iğrenme birbirine karıştı. Onurlu ya da dürüst biri değildi. O bir yalancı ve hırsızdı.

"İyi uyudun mu?" Tío Ricardo sordu.

"Yaptım." Eskiz defterimi çıkarıp bir gün önce tamamladığım resme göz attım ve kendime bir görevim olduğunu söyledim.

"Umduğun şey bu muydu?"

Tío Ricardo yere baktı, yüzünün alt yarısı gür sakalıyla neredeyse örtülmüştü. Resmimi yıpranmış ellerinin arasına alırken ela gözleri büyüdü. Devasa sütunları, sütun başlıklarını süsleyen canlı renklerin hayaletlerini, taşta kazınmış hiyeroglifleri yakalamıştım. Resim yaparken saatler geçmişti ama ben fark etmemiştim bile.

"Bunlar çok güzel," dedi gülümseyerek.

Sonunda bir iltifat - sayfalardaki tarihi not etmeliyim. Amcam mürettebatın ve ekibin geri kalanının günlüğe merakla baktığını fark etti ve benim şaşkınlığım üzerine günlüğü elden ele dolaştırdı. Önce Isadora eline aldı ve çizimleri inceledi.

"Bunlar olağanüstü! Biri bana krallık teklif etse bile düz bir çizgi çizemem. Bana öğretmen gerekecek, Inez."

"Sadece pratik yapmak gerekiyor," dedim.

"Saçmalık," dedi. "Eğer bu doğru olsaydı, dikiş dikebilirdim ve korkarım ki hala dikemiyorum."

Gülümsedim ve günlüğü babasına uzattı. Bay Fincastle günlüğe şöyle bir baktı ama Abdullah ayrıntılara hayran kaldı ve göğsümde bir gurur kabarması hissettim. Daha dik oturdum ve kızarmakla savaştım. Defter Whit'e ulaştığında bakmadan kazı ekibinden birine uzattı ve fincanından bir yudum aldı.

Whit, Abdullah'ın şaşkınlığı karşısında, "Yapımını izledim," diye açıkladı.

"Lafı açılmışken," dedi Tío Ricardo. "Inez, bu kez senden İsis tapınağının içini çizip resmetmeni istiyorum."

"Dört gözle bekliyorum."

"Whitford seninle olacak."

"Sadece dikkatimi dağıtacak," dedim sesimi soğukkanlı ve sakın tutarak. Whit'le bir kez daha karşılaşmayı kaldıramazdım. "Ben olmadan daha hızlı çalışırım

Birisi omzumun üzerinde geziniyor, her neyse. Güvende olacağıma ve işim bitene kadar dışarı çıkmayacağıma söz veriyorum."

"Yine de Whitford seninle olsaydı kendimi daha iyi hissederdim," dedi amcam kaşlarını çatarak.

Gözlerimin ona doğru kaymasını engelleyemedim. Sessizce bardağına bakıyordu, ağzının kenarları kıvrılmıştı. Benimle birlikte olmaktan duyduğu hoşnutsuzluk çok açıktı.

"Size katılacağım," dedi Isadora aniden, aramıza bakarak.

Ona minnettar bir gülümseme fırlattım.

"Tozlanacaksın," dedi Bay Fincastle.

Isadora zarif bir omuz silkti. "Sanırım kimse kirli eteğime aldırılmaz."

"Kesinlikle aldırmam," dedim. "*Seninle olmaktan inanılmaz mutluyum. şirket.*"

Eğer ona doğru bakmıyor olsaydım, hızlıca gözlerini devirmesini kaçırabilirdim. Ama fincanı daha sıkı tuttu, parmakları beyazlaştı.

Amcam bana dikkatle baktı. "Gelişmelerden beni haberdar edecek misin?"

Yüzüne karşı yalan söylerken ifademi yumuşak tutmak için çok uğraştım. "Elbette, Tío."

Isadora gözlerinde spekülatif bir parıltıyla bizi değerlendirdi. Sezgilerim keskin bir şekilde titreşti. Amcamı kandırmış olabilirdim ama muhtemelen onu değil. Whit'le aramızdaki gerginliği gözlemlemiş ve beni kurtarmaya gelmişti. Bir şekilde amcama yalan söylediğimi biliyordu. Isadora benim için bir gizem olarak kalırken bilgi topluyordu. Birden kendimi savunmasız hale getirdiğimi fark ettim.

Eğer daha dikkatli olmasaydım, sakladığım en büyük sırrı öğrenebilirdi.

Capítulo Veintidos

Whit kazı ekibiyle birlikte dışarıda kalıp onlarla birlikte çalışırken Abdullah ve Tío Ricardo elleri kirli bir şekilde talimatlar yağdırıyordu. herkesinkini. Hepsi uyum içinde çalışıyor, aralarındaki uzun yıllarla konuşuyor, konuşmadan birbirlerini anlıyor gibi görünüyorlardı. Barut, kürekler ve kazmalarla birlikte Trajan Köşkü'nün altındaki tünellerde kayboldu. Isadora ve ben sabah yemeğinden sonra temizlik yaptık, tabakları ve bardakları sabunlu suyla dolu büyük bir bagajda yıkadık. Bulaşıklar bitince kapağı kapattık. Tekrar açtığımda eski suyun yerini taze, temiz su almıştı. Çölde bir mucize.

Keşke banyo yapmak için içine sığabilseydim.

Isadora da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı çünkü onu da sandığa özlemle bakarken yakaladım. Ama ilkel ve temiz görünüyordu, saçları mükemmel bir şekilde örülmüş ve başının üzerinde toplanmıştı. Geceyi derme çatma bir çadırda, yıkık dökük duvarlar ve başının üzerine gerilmiş bir muşambayla geçirdiğini asla bilemezsiniz.

"Gidelim mi?" diye sordu, eliyle İsis tapınağını işaret ederek.

Eskiz defterini, kalemleri ve boyaları, bir matara su ve Kareem'in hazırladığı küçük bir yemekle dolu kanvas çantamla birlikte taşıdık.

Tapınağın iç kısmına yerleştik, etrafımız

Isadora araştırırken ben de birkaç saat boyunca sütunlar ve kabartmalar üzerinde çalıştım. Gergin ve huzursuz görünüyordu, sanki aklında bir şey vardı ve bunu dile getirmek için sadece doğru anı bekliyordu. Yalan söylediğimi bildiğini *hissediyordum*.

Isadora döndüğünde, dizlerini ağırbaşlı bir şekilde altına çekmiş, ayak bileklerini keten eteğinin hacmiyle örtmüş bir şekilde yanıma oturdu. Annemin onayladığı türden bir görgü ve alçakgönüllülüğe sahipti. Giysilerim şimdiden epeyce tozlanmıştı ve parmaklarımın uçları kalemlerimden dolayı lekelenmişti.

"Herhangi bir gelişme var mı?" Isadora sordu.

Ona göstermek için eskiz defterimi çevirdim.

"Bay Marqués memnun olacaktır, eminim. En azından ben öyle umuyorum. Memnun edilmesi zor bir adama benziyor." Omzumu dürttü. "Ama kandırması kolay."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Bu ilginç bir gözlem. Sana bunu düşündüren neydi?"

Isadora kaşlarını kaldırdı. "Bir dahaki sefere yalan söylediğinde ellerini sıkıca kavuşturma."

Ağzımı kapattım ve bir kahkaha patlatırken ona ters ters baktım.

"Merak etme. Sana inandı," dedi, gözlerini silerek ve hâlâ kıkırdayarak. "Ama şimdi çok merak ediyorum. Hangi gelişmeleri rapor etmen gerekiyor?"

"İlerlemem," dedim ellerimi dizlerimin üzerinde hafif tutmaya özen göstererek. "Hızlı hareket etmemi istiyor ve gecikmelere neden olacağımdan endişeleniyor."

"Hmmm." Başını öne eğdi. "Sence neden bu kadar acelesi var?"

"Bana böyle şeyler söylemez. Hatırladın mı?"

"Çok can sıkıcı," dedi Isadora başını sallayarak. "Onunla ilişkiniz beklediğim gibi değil."

"Ne demek istiyorsun?" Çizimime devam ederek sordum. Kaşları çatıldı. "Bana ailenizin yakın olduğu söylendi."

Bana içten bir ilgiyle baktı ve kadın arkadaşlığı konusunda ne kadar yalnız olduğumu fark ettim. Beni nasıl güldüreceğini bilen Elvira'yı özlemiştim. Annemin yaptıkları hakkında ne düşünürdü? Onu affeder miydi?

İstedüğimden emin değildim.

Ama ben istedim. Çaresizce. Bana ikinci bir şans verilmişti ve Mamá'yla daha fazla zaman geçirme fırsatını heba edemezdim.

Isadora sessiz kaldı, cevap vermeme bekledi. Bu yönünü seviyordum. Pek çok insan sessizlik konusunda yeterince sabırlı değildi.

"Ailem burada çok zaman geçirdi," diye açıkladım. "Bu yüzden onu daha iyi tanıyorlardı. Ben hâlâ yolumu bulmaya çalışıyorum. Tanınması zor bir adam."

"Burayı nasıl buldun?"

"Beklediğimden daha fazla," diye itiraf ettim. "Deneyimlemek, hakkında okumaktan çok daha farklı. Yıllar boyunca tek istediğim, benimle birlikte

ama bana asla izin verilmedi. Sanırım küçük bir parçam tüm ülkeye kızgındı."

"Peki ya şimdi?"

Etrafımdaki devasa sütunlara, çevremizi saran hiyerogliflere, duvarlardaki günlük kayıtlarına ve nesillerdir ayakta kalan kayıtlara baktım. "Şimdi bu yaygaranın neden koptuğunu anlıyorum."

"Bana annenden bahset," dedi aniden. "Ben benimkini çok az görebiliyorum. Babamla seyahat etmeyi pek umursamıyorum."

"Annem ... çok saygılıydı," dedim. "Sanırım bize sadıktı ve beni iyi yetiştirilmiş ve onurlu biri olarak yetiştirmeye çok kararlıydı. Ben her zaman onun benim için belirlediği standartlara göre yaşamak, açıkça. Annen neden babanla seyahat etmekten hoşlanmıyor?"

"Anneme ne yapması ve nasıl davranması gerektiğini söylemeyi seviyor," dedi Isadora yorgun bir gülümsemeyle. "Sürekli tartışıyorlar ve bazen annemin, babamın sürekli baş ağrısı olmadan kendi alanına sahip olmayı sevdiğini düşünüyorum."

"Ele avuca sığmaz birine benziyor."

"Onu idare edebilirim," dedi sırtarak. "Ben burada Mısır'dayım, değil mi?"

Gülümsemesine karşılık verdim. Onu tamamen anlıyordum. Hayatımın büyük bir kısmı benden sorumlu insanları nasıl idare edeceğimi öğrenmekle geçti.

Eskizlerime geri döndüm ve dakikalar geçtikçe çizimler detay detay canlandı. Çizim eğitmenimin çabaları sayesinde kendime güvenen bir elle çalıştım, çizgilerim düzgün çıktı.

Bu an beni her zaman büyülemiştir, daha önce var olmayan bir şeyin yavaşça yaratılması. Tapınağa, antik duvarlara sıvanmış sanata bu kadar yakınlık duymamın nedenlerinden biri de buydu. Sanat, yaratıcısından daha uzun ömürlü olmalıdır. Resim yaparken, sıcakta çalışarak her bir çiçek yaprağını ve yüzü özenle boyayan sanatçıları hayal etmeye çalıştım.

Adanmışlıklarına hayran kaldım. Yeteneklerine hayranlık duydum. Eserlerin Mısır sınırlarını geçmesini ve bir daha asla görülmemesini istemedim.

Benim röprodüksiyonum bunun yanında sönük kalıyordu ama yine de bu kadar güzel bir şey yakalayabildiğim için oldukça gururluydum. İlk resmi tamamladığımda ayağa kalktım ve ağrıyan uzuvlarımı gerdim.

"Bence çok güzel," diye önerdi Isadora. Eleştirel gözlerimle her ayrıntıyı incelediğimi fark etmiş olmalıydı. "Benim yapacağımdan çok daha iyi. Benim ellerimdeyken, bir bebek nasıl olduysa

boya fırçası." Ayağa kalktı, gerindi. "Sanırım burada tek başınıza iyiyseniz kampa döneceğim?"

Arkasını döndü ama sonra durakladı ve omzunun üzerinden baktı.

"Inez." "Hmm?"

"Amcanızın neden acele ettiğini öğrenebilirim. Belki de mürettebatın büyük bir keşif yapmak üzere olduğunu düşünüyordur."

Aptallığıma sessizce lanet ederken ağzım kurudu. Bildiğim kadarıyla Kleopatra'nın aranması ekip arasında yaygın bir bilgi değildi. Bu yüzden ona bana yapışan büyüden bahsetmek istememiştim. "Belki."

Küçük bir el salladı ve yola koyuldu.

En ufak bir ses duyduğumda annemin karanlığın içinden çıkmasını beklesem de işime geri döndüm. Ama ben portikonun geri kalanını boyarken kimse gelmedi. Hepsinin başka bir girişi ortaya çıkarmak için çok çalıştıklarını tahmin ettim. Ya da Trajan'ın Kiosk'unun altındaki yeni bir odaya başka bir giriş olmasını *umuyorlardı*.

Whit sözünü tuttuysa, o zaman yanlış yere bakıyorlardı. Bu düşünce aklıma bir fikir getirdi. Belki de amcamın Kleopatra'nın mezarını bulmasını engellemenin bir yolu vardı. Onları yanlış yöne yönlendirebilirdim-

"İşte buradasın."

İrkildim ve fırçamın sayfanın her yerine sıçramasını güçlükle önledim.

Whit, kaba ellerinin arasına aldığı yanan sandaleti taşıyarak yaklaştı.

"Biraz uyarı nazıkçe olurdu," dedim kuru bir sesle.

Önümde durdu, ayak parmakları botlarıma sürtündü. "Konuşmamız gerek Olivera."

Sesi çakıllı ve sabırsızdı, bir kale gibi yükselene kadar her kelimedede bir hayal kırıklığı katmanı oluşuyordu.

"Ne hakkında?"

Bana ters ters baktı. "Dün gece."

"Dün gece," diye yineledim. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Ayağa kalktım, belki de konuşmayı ayakta yapmamın daha iyi olacağını düşündüm. "Peki ya dün gece?"

Annemin odamda olduğunu duymuş muydu? Yoksa onu öptüğüm için bana bağırarak mı istiyordu?

İkincisi olmasını umuyordum. En azından bunun hakkında konuşabilirdim.

Bana ters ters baktı. "Ne hakkında olduğunu biliyorsun. Kaçamak cevaplar vermeyi bırak, bundan hoşlanmıyorum."

"Medeni durumunuz hakkında daha fazla açıklamaya ihtiyacım yok," dedim. "Bu harika," dedi. "Ama benim kastettiğim bu değildi." "Oh." Sertçe yutkundum. "Öyle değil miydi?"

Yavaşça başını salladı, soğuk gözlerinin derinliklerinden bana doğru tehlikeli bir parıltı parlıyordu. "Dün gece odanda kim vardı?"

Yüzümdeki kan çekildi. Dikkatli davranmıştık, o kadar alçak sesle konuşuyorduk ki, bir adımdan daha az mesafede olmama rağmen ben bile onu duymakta zorlanmıştım.

Annem haklıydı. Whit'in uykusu hafıftı. Kaşlarımı çattım. Bunu nasıl bilebilirdi ki?

"Sen mantıklı bir açıklama getirene kadar bekleyeceğim." Kaşlarını çattı. "Büyük olasılıkla bir yalan."

Bir adım daha geri gittim. Whit hareketsiz, soğuk ve öfkeli bir şekilde duruyordu. Kolları hâlâ geniş göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturulmuştu. Üzerimde nasıl yükseldiğini hep unutmuşumdur, varlığı o kadar çok yer kaplıyordu ki ondan başka bir şey göremiyordum.

"Dün gece odamda kimse yoktu."

Dudakları ince, soluk bir çizgiye dönüştü. "Saçmalık."

"Olsaydı bile, bu seni ilgilendirmezdi."

Parmakları kollarına gömüldü. "Neden buradasın, Olivera?"

Whit'in sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Zihnim milyonlarca yöne dağıldı ve avuçlarım terlemeye başladı. Bana neden böyle bir soru sorduğunu anlayamıyordum. Sanki saklayacak bir şeyim varmış gibi şüpheli konuşuyordu.

Sesimi sakın tutmak için mücadele ettim. "Aileme ne olduğunu öğrenmek için buradayım. Buradayım çünkü Kleopatra'yı bulmak istiyorum."

"Öyle mi?"

Başımı salladım.

Whit bir adım öne çıktı. "Sanırım hepimizden bir şeyler saklıyorsun."

Öfke boğazımda düğümlendi. *Profesyonel olarak* sır tutarken beni bu şekilde köşeye sıkıştırmaya nasıl cüret ederdi? Ailemin çölde kaybolmadığını biliyordu, tıpkı amcamın da sözde nefret ettiği antik çağ memurları kadar yozlaşmış olduğunu bildiği gibi. Bu ikiyüzlülük beni dehşete düşürdü. İplik geçirdim

ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Çılgılık atmak isterken sessiz kalmak bana acı veriyordu. Kelimeler dilime oturmuş, yanıyordu. Alevlere, bir şeyler *yapmamı* talep eden ısrarlı kükremeye teslim oldum ve Whit'in etrafından dolaştım.

O da peşimden geldi. "Kahretsin, Olivera! Bu konuşma daha bitmedi."

Onu kaybetmeye niyetli bir şekilde çevik adımlarla bir sütunun etrafından dolandım ve daha da küçük bir odaya açılan küçük bir odaya daldım. İçeri adımımı atar atmaz güllerin tadı ağzımda patladı. Durdum ve Whit bana çarptı. Öne doğru düştüm ama o güçlü bir kolla belime sarıldı.

"İyi misin?" Beni serbest bıraktı ve ellerini nazıkçe omuzlarıma koyarak beni kendisine doğru çevirdi. Bana baktı. "Ne oldu? Ne oldu? Solgunlaştın."

Ondan saklıyormuş gibi bile yapamıyordum. Derimin altındaki uğultu sanki uzak bir diyardan gelen ve beni eve çağıran bir sihirmiş gibi hafif hissediliyordu. Bakışlarının ağırlığı altında kıpırdandım ve odanın etrafında yavaşça yürüdüm, başımı eğdim, damarlarımı dolduran büyüğü akımdaki her ince değişime karşı duyarlıydım.

Whit, "Tapınakta bir şey hissetmediğini sanıyordum," dedi. "Titriyorsun. Ne *hالتلار dönüyor*?"

"İçeride bu kadar yürümedim. İlk seferinde bu odaya hiç giremedim. Çok silik." Gözlerini kırıştırdı. Mantıklı konuşmuyordum. Sabırsız bir iç geçirdim. "Whit, sihir *hissediyorum*."

Dudakları aralandı. "O zaman burada bir şey olmalı."

Hep birlikte araştırmaya başladık, her köşeyi inceledik, taşların her birini inceledik. Ama hiçbir şey bulamadım. İsis'in duvarlara oyulmuş kartuşundan hiçbir iz yoktu.

"Vay anasını, Olivera. Gel de şuna bir bak."

Karmaşık bir ziyafet tablosu karşısında tutuklandım. Keşke daha fazla hiyeroglif anlayabilseydim. "Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, bana soyadıyla hitap etmek adaba uygun mu? Ve küfretmek?"

"Bana doğru yürür müsün lütfen? Tercihen daha az yanakla. Teşekkür ederim," diye ekledi benim

yaklaşımım üzerine. "Bu yol çok daha iyi."

Gözlerini kırıştırdı. "Tam olarak ne şekilde?"

"Bu versiyonunuzun, daha önce olduğunuz kişiye daha yakın olduğundan şüpheleniyorum."

"Neyden önce?"

"Onursuzca taburcu edilmeden önce."

Gözlerini dikmiş bana öfkeyle bakıyordu. Ağzında bıkkın bir kıvrım vardı. "Sen çok ..."

"Dürüst mü?" Ben de yardımcı oldum.

"Ağırlaştırıcı."

Ağırlaştırmak, kayıtsız kalmaktan çok daha iyiydi. Ama medeni durumu falan yüzünden umursamamam gerekiyordu. "Bana ne göstermek istiyordun?"

Küçük odadaki bir metre kalınlığında ve tavana kadar uzanan tek sütunu işaret etti.

Düşüncelerini hemen anlayarak başımı salladım. Benim de dikkatimi çekmişti. "Tapınakta buna benzer bir odaya sahip tek oda burası."

"Aynen öyle." Parmağıyla sütuna hafifçe vurdu. "Bu *güneş* hiyeroglifi, hemen yanında da *ay* hiyeroglifi var."

"Alışılmadık bir şey değil. Bu semboller Mısır'daki çeşitli duvarların her yerinde olmalı."

"Doğru," diye kabul etti. "Ama Kleopatra'nın ikizlerine Marcus Antonius tarafından Yunanca *güneş* ve *ay anlamına* gelen Helios ve Selene isimlerini verdiği bilgisiyle birlikte düşünüldüğünde, bu bulgunun ilginç olduğunu düşünüyorum. Özellikle de Kleopatra'yı tanımladığı bilinen bir İsis tapınağının içinde."

"Beni daha fazla ikna etmenize gerek yok. Köşenin önemli olduğunu biliyorum. Bunu *hissediyorum*," dedim sessizce. "Sen sütunun üst yarısını araştır, ben de altını."

"Bana emir vermekten hoşlanıyor musun?" diye sordu, hafifçe eğlenerek.

"Öyle mi görünüyorum?" Ben de karşılık verdim. Soruya soru, tam da onun sevdiği gibi.

Verdiği yanıt beni haklı çıkardı. "Gerçekten işe yaradığını düşünmüyorsun, değil mi?"

Hiç vakit kaybetmeden "Buradasın, değil mi?" diye sordum.

"Nasıl oluyor da bir dakika önce seni boğmak isterken şimdi gülesim geliyor?"

"Bu benim cazibemin bir parçası."

"Daha önceki konuşmamız bitmedi."

"Oh, dört gözle bekliyorum," dedim alaycı bir tavırla.

Whit sütunu dikkatle incelemeye başlarken dişlerinin arasından kıkırdadı. Benim payıma düşen düzinelerce kabartma, çeşitli Eski Mısır alfabesindeki harfler sonsuza dek taşta kazınmıştı. Her birini incelerken, kurtarılmaya değer, benden daha uzun yaşayacak bir şey çizebileceğimi ummaktan kendimi alamadım. Parmaklarım taşın alt yarısında gezinerek olağandışı kırıksıklıklar ya da çukurlar ararken, bir yandan da damarlarımda yüzen büyüünün ani parlayışına dikkat kesildim.

"Whit," diye fısıldadım.

Yanımda diz çöktü. "Görüyorum."

Birlikte sütunun alt dudağının küçük bir bölümünü aşağı doğru ittik. Ön kısmı ileriye doğru sıyrıldı, kalın bir kapı sütunun eğrisi. Taş sadece bir santim ilerlemişti ama bu, çekip çıkarmak için yeterli bir destekti. Ayağa kalktık. Hızlı nefes alışları küçük alanı dolduruyordu. Ben de aynı durumdaydım. Sanki kilometrelerce koşmuş gibiydim.

Heyecan beni ileri itti ve kapıya doğru uzandım. Sihir içimde güçlü bir akıntı gibi yükseliyordu ve ona binmekten başka bir şey yapamıyordum. I gücüne karşı çaresizdi. "Birlikte, Whit."

Hep birlikte kapıyı çektik ve gıcırdama sesi odanın içinde yankılandı. Kapı kolayca yerinden oynamadı ve girişi geçmemize yetecek kadar genişletmek için ortak çabalarımız gerekti. Sütunun içinde, bir kavis çizerek aşağıya doğru inen dar basamaklar belirdi. İleri doğru adım attım ama Whit omzumu tuttu.

"Kesinlikle olmaz," dedi Whit. "Önce ben gideceğim."

İçimdeki büyü protesto için kükredi. "Ama-"

"Git mumunu ve bir matara su getir."

"Sakın bensiz bir adım daha atayım deme," dedim. "Atarsan mutlu olmayacaksın, sana söz veriyorum."

"Uzun zamandır mutlu değildim Olivera."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Hayır." Whit gözlerini devirdi. "Şimdi git ve eşyalarını al."

Eşyalar, sanat malzemelerimin geri kalanının yanında, o gün erken saatlerde yaptığım eskizin yanında terk edilmiş haldeydi. Arka odaya geri döndüğümde Whit'i tam olarak söylediği yerde buldum. Bir parçam gerçekten bensiz devam edeceğine inanmıştı, özellikle de küstahça sözlerinden sonra

onun mutluluğu hakkında. Ya da daha doğrusu mutsuzluğu. Sesi tam olarak terk edilmiş gibi gelmiyordu ama yorgun bir şekilde teslim olmuştu.

Ama sözünü tuttu.

Mumları yaktı ve aşağı inmemize öncülük etti. İlerlerken elimi hafıfe omzuna koydum, yeraltına indikçe üstümüzdeki boşluk daha da karanlıklaşıyordu. Merdiven dardı ve birkaç kez midemi emme dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. Bu bir fark yaratmazdı. Yine de çok sıkışıktı. Whit iri cüssesine sığabilmek için yanlamasına kaymak zorunda kalmıştı. Buna nasıl dayandı bilmiyorum. Sanki sıkı bir yumruğun içindeymişim gibi hissediyordum. Tek ses, dar alanda birbirine karışan keskin nefeslerimizden geliyordu.

Sonunda hiç bitmeyen on altı basamaktan sonra dibe ulaştık ama kalın bir duvar ilerlememizi engelledi. Whit pek de azımsanmayacak kas gücünü kullanarak duvarı itti.

"Eee?"

Homurdandı.

"Herhangi bir hareket var mı?"

Bana ters ters baktı. "Sanırım birlikte itmemiz gerekecek."

Son basamakta ona katıldım, omuzlarımız birbirine sıkıca bastırılmıştı, bacağının uzun çizgisi benimkine sertçe değiyordu. Aramızda herhangi bir mesafe yaratacak yer yoktu.

"Neden kendimizi hep karanlık, kapalı yerlerde buluyoruz Olivera?" Whit mırıldandı.

"Macera heyecanı mı?"

Homurdandı ve bir elini duvara koydu, ben de onu takip ettim. "Hazır mısın?"

"Evet," dedim. Homurdanarak ve nefes nefese kasıldık ama duvar yerinden kıpırdamadı. Mumları yere bırakıp iki elimizi de kullanamıyorduk, onları söndürmeden olmazdı. Bir saniye sonra durduk ve asırlık tadı olan havayı iimize çekerek ciğerlerimizi ve karnımızı doldurduk. "Bir fikrim var," dedim nefesimin arasında.

"Dinliyorum."

"Duvara yaslanın ve itmek için ayaklarımızı kullanın. Alan yeterince küçük-"

Whit çoktan hareket etmeye başlamıştı. Ayaklarını karşı duvara dayayarak iki bacağını da destekledi, ben de aynısını yaptım. Birlikte ittik ve duvar

yavaş yavaş verdi. Kapı ikimizin de sıkışarak geçebileceği kadar ileri itilene kadar durmadık. Sıcak bir hava yüzümüze çarparak yuvarlak merdivenden yukarı doğru ıslık çalarak çıktı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Mumlar sadece birkaç metre ilerimizi aydınlatıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Yeterince görmüştük. Bir şey bulmuştuk.

Etrafımızda iki bin yıl önce saklanmış olan anlatılmamış hazineler vardı.

Capítulo Veintitres

Whit beni yanına çekti, ikimiz de aptallar gibi gülüyorduk. Güçlü gövdesi benimkini sardı, vücudunun uzun hatları benim daha ince olan vücuduma baskı yaptı. Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve bir an bile kaçırmak istemediğim için onları göz kırparak uzaklaştırdım. Kleopatra'nın özü etrafımda dönüyordu ve ona bağlı, altın yüzükteki büyüyle eşleşen daha fazla nesne olduğunu anladım.

Whit boğuk bir sesle, "Daha fazla ışığa ihtiyacımız var," dedi.

"Amcamın sandaletinin yetmemesi ne kadar *inanılmaz*," dedim soluk soluğa nefesler arasında.

Daha çok güldük, gözyaşlarımız yüzümüze damlıyordu.

O yanan ayakkabıyı kaldırdı, ben de aynısını tek fitilli mumla yaptım ve birlikte küçük alevlerin ortaya çıkardığı şeye baktık. Odayı yumuşak altın rengi bir ışıltıya boğuyor, mekânı süsleyen sayısız nesneye dokunuyordu. Benzerliklerine ve boyutlarına göre sıralanmışlardı. Odanın sol tarafında büyük bir sandık duruyordu ve karşı tarafta ahşap bir savaş *arabasına benzeyen bir şey* vardı.

Duvarlar, orijinal ressamaların taşa renk katmasından bu yana geçen uzun yıllar boyunca solmuş muhteşem tablolarla kaplıydı. Sahneler Kleopatra altın tabaklarla süslenmiş özenli bir masada yemek yerken, uzun bir tören alayı içinde etrafı görevlilerle çevriliydi. Odanın ortasında bronzdan yontulmuş, fildişi ve sedef kakmalı muhteşem bir kanepede duruyordu. Duvarları kaplayan turkuaz çiniler mum ışığında parıldarken tüm oda ıslık ıslık parlıyordu. Sıkıca sarılmış pelüş halılar her iki köşeye de serilmişti ve durduğum yerden bile güllerin karmaşık dokumasını görebiliyordum. Parmaklarım her ayrıntıyı çizmek için kaşınıyordu.

"Burası ön odaya benziyor," diye mırıldandı Whit. "Asıl mezar odasından önceki oda ve kesinlikle yağmalanmış."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Nasıl anladın?"

"Burası organize bir kaos gibi," dedi. "Odası başlangıçta bu şekilde bırakılmış olamaz. Büyük olasılıkla ..." Geri döndü ve

Merdivenin girişindeki kavisi incelemek için mumu kaldırdı. Bir süre sonra memnuniyet dolu bir ses çıkardı. "Burada kapının en azından bir kez takviye edildiği yeri görebilirsiniz."

Mumu çeşitli heykellere yaklaştıırken onu takip ettim; bazıları avucuma sığacak kadar küçük, bazıları ise kalçama degecek kadar büyüktü. Bakışlarım başka bir alana açılan bir girişe takıldı. Büyü tenimin altında şarkı söylüyordu. Whit tam arkamdayken adımımı attığımda nabzım boğazımda atmaya başladı. Ateşin ışığı özenle süslenmiş duvarlarda canavarlar yaratıyordu.

Bir sonraki oda daha küçüktü ve ilk bakışta tamamen altınla boyanmış olduğunu düşünmüştüm.

"Vay anasını," dedi Whit.

Gözlerim görkemli güzelliğin saldırısına uğradı. Binlerce nesne bana parıldıyordu: tanrı heykelcikleriyle kaplı altın mabetler, tekne ve mavna modelleri ve birkaç savaş arabası. Whit'in dikkati üst üste yığılmış parşömen rulolarına takıldı. Aç gözlerle baktı ama benim baktığımı fark edince arkasını döndü ve bizi selamlayan, tepesinde bir çakal figürü bulunan ve altın varaklarla süslenmiş devasa bir heykeli işaret etti.

"Anubis," dedi.

Whit konuşup anı yok edene kadar şaşkın bir sessizlik içinde bakakaldık. "Abdullah ve Ricardo'yu almalıyım."

Hissettiğim tüm sevinç bir sonraki nefeste yok oldu. Tanrım, ben ne yapmıştım?

Oda sanki etrafımı sarmış, beni demir bir yumruk gibi sıkıyordu. Sözcük içimden koptu, şiddetli ve yüksek sesle. Küçük alanda yankılandı. "*Hayır!*"

Bana ters ters baktı. "Hayır mı? Ne demek *hayır*?"

Korkunç bir hata yapmıştım. Bu olmamalıydı, hele de Whitford Hayes'le. Yaptığım şeyin büyüklüğü tüylerimi diken diken ediyordu. Annem bu gelişme karşısında dehşete düşecekti. Bu duygu Başarısızlığın tadı ağzıma ekşi geldi. "Lütfen, onu hiç bulamamışsınız gibi davranabilir miyiz?"

"Aklını mı kaçırdın? Yıllardır Kleopatra'yı arıyorlar Olivera. Bunu gerçekten ellerinden almak mı istiyorsun?"

"Tamam, ama sadece Abdullah. Amcama güvenmiyorum." Çenesi gevşedi. "*Ricardo'ya güvenmiyor musun?*"

Başımı salladım.

"Ne haltlar dönüyor burada? Dün gece odanda kim vardı da böyle oldu?"

"Hayır."

Whit bana ters ters baktı. "Bunun peşini bırakmayacağım."

Panik başımdan ayaklarıma kadar tüm vücudumu sardı. Annemin planlarını, Ricardo'nun Kleopatra'nın son istirahatgâhını parçalayıp yok etmesini engelleme arzusunu mahvetmiştim.

"Açıklayamam," diye fısıldadım. "Lütfen bana biraz daha zaman ver." "Tam olarak *ne* yapmak için?"

Sütunun içine gizlenmiş merdivenden ayak sesleri geliyordu. İkimiz de donup kaldık. "Whit," dedim panik içinde fısıldayarak. "Biri geliyor." Whit, ben peşindeyken ön odanın girişine doğru koşmaya başladı. O kadar ani durdu ki ona çarptım ve bana doğru uzandı. Beni sabit tut. Etrafından dolaşmaya çalıştığımda, beni engellemek için bir kolunu salladı. Bizi hazinenin içinde tuttu ama hâlâ merdiveni görebiliyorduk. Whit silahını çıkardı ve son basamağa doğrulttu. Mumu bitişikteki odaya doğru ilerlettim. Karanlık ön odayı yuttu.

"Akıllıca," dedi kısık bir sesle.

Biri aşağı indi, sert nefes alış verişlerin sesi gittikçe yükseliyordu. Ses çıkarmaktan korkarak nefesimi göğsümün içine hapsettim. Küçük bir mavi ışık parıltısı belirdi, ayakkabıların taşla sürtünmesiyle birlikte yavaşça ilerliyordu. Önce aşınmış deri botlar belirdi. Sonra kir ve pislikle lekelenmiş bol bir pantolonun içindeki uzun bacaklar, ardından ince bir bel ve en sonunda da hem tanıdık hem de tehlikeli, kırılmış, yıpranmış bir yüz belirdi.

Tío Ricardo.

Onu doğruca Kleopatra'ya götürmüştüm. Annem yıkılır, dehşete düşerdi. Dizleri büküldü ve ön odaya bakarken geriye doğru sendeledi. Elindeki meşaleyi zar zor tutuyordu.

"Dios," diye mırıldandı. Ama sonra doğruldu ve paniklemiş bir sesle, "*Inez!*" dedi.

Whit'in etrafından dolaştım, ışık hareketlerimi takip ediyordu. Titriyordum, oynamam gereken bir rol olduğunu hatırlıyordum. "Buradayım, Tío."

Amcam gözlerini kısarak sesimin geldiği yöne doğru döndü. Silahını kılıfına sokarken Whit'in kolu benimkine sürtündü. Beni görünce, amcam

İleri doğru bir adım attı ve dirseğindeki Whit'i görünce aniden durdu. Tío Ricardo'nun kara kaşları birbirine çarptı.

"Açıkla," dedi sert bir sesle.

Whit nefes aldı, ağzını açtı ama ben daha hızlıydım, hemen durumu tersine çevirdim.

"Bizi mi gözetliyordun?" Ben talep ettim.

Whit inleyerek elini gözlerine götürdü.

"Seni mi gözetliyorlar?" Tío Ricardo buz gibi bir sesle sordu. "Hayır, seni gözetlemiyordum. Ne haltlar dönüyor burada? Ne zamandır buradasın?"

"Onu daha yeni bulduk," diye araya girdim. Whit, bir alarm zilinin gürültüsünü andıran bıkkın bir nefes verdi. Tío Ricardo sertleşti ama en azından dikkati *benim üzerimdeydi*.

"Tapınağın derinliklerine indiğimde büyüüyü hissettim. Çok etkileyiciydi. O büyülü nabızı takip ettim ve Bay Hayes'in bana yardım etmekten başka çaresi kalmadı."

"Başka seçeneğim yok," dedi amcam belli belirsiz.

Ellerimi iki yana açtım. "Bu onun hatası değildi."

Whit, "Beni savunmana ihtiyacım yok," diye söylendi. "*Arkadaşlar böyle yapar.*"

Tío Ricardo dikkatini sadece bana vermişti. O kadar derin nefes aldı ki gömleğinin düğmeleri zorlandı. "Bir daha asla bensiz bir tünele, mezara ya da karanlık bir mağaraya girme, Inez. Anladın mı?"

"Tamam."

"Whitford, gidip Abdullah'ı getirir misin? Tedbirli ol, lütfen."

Giderken Whit'e baktım ama göz göze gelmedik. Mumumu alarak gizli merdivenden yukarı doğru kayboldu. Amcam ve ben birbirimizden birkaç metre uzakta duruyorduk, aramızda küçük bir ışık huzmesi dans ediyordu. Gerçekten yalnız kaldığımız çok az zaman olmuştu. Kollarımda tüylerim diken diken oldu. İlk kez değil, ne kadar tehlikeli bir yer olduğunu merak ettim.

Gerçekten öyleydi.

Ama beni gördüğüne sevinmiş gibiydi.

"Onu bulmuşsun," diye mırıldandı.

"Altın yüzüğün büyüü yaptı." Ayaklarımın üzerinde kıpırdandım ve yarısı kasvetle kaplı ön odaya göz gezdirdim. Ön odada Whit'in sahip olduğu diğer küçük oda kadar eser yoktu.

hazine olarak adlandırılıyordu, ancak yine de oldukça fazla sayıda paha biçilmez nesne vardı. Figürinler ve mobilyalar, bal küpleri ve mücevher kutuları. Gerçek, yükselen bir dalga halinde üzerime çöktü ve düşünce beni ele geçirdiğinde nefes alamadım.

Amcam bana kurnazca baktı. "Demek sen de aynı şeyi fark ettin."

Sesim nefes nefese çıkmıştı. "Babam ölmeden önce bu odayı bulmuş. Bulmuş olmalı, çünkü babam buradan Kleopatra'ya ait bir şey aldı ve sonra bana postaladı."

"Altın yüzük. Burayı bu şekilde bulabildiniz. Bunu bana vermeliydi."

Aramıza sızan gerginlik havayı zehirliyordu. Bir korku fısıltısı yaklaştı. Yalnızdım, yer altındaydım ve kaynaklarım yoktu, neredeyse hiç tanımadığım bir adamla karşı karşıyaydım.

Yumuşak bir gümbürtü sesi gizli merdivenlerin olduğu yönden aşağıya doğru süzüldü. Daha fazla ışık bizimkiyle birleşti ve Abdullah ortaya çıktı, heyecanlı bir şekilde yüzünde bir gülümseme vardı. Whit'in peşinden açıklıktan içeri girdi, ikisinin de elinde ince meşaleler vardı.

Abdullah'ın çenesi düştü ve kara gözlerinde yaşlar birikti. Amcam ona doğru yürüdü ve kucaklaştılar, gülüştüler ve hızla Arapça konuştular.

Amcamın kayınbiraderini bu kadar kandırdığını görmek beni şaşırtmıştı. Amcam bir yıldı, saldırmak için mükemmel bir fırsat kolluyordu. Tıpkı zavallı annem ve babam gibi Abdullah'a da kazık atacaktı.

Whit yanıma sokuldu. "Sen iyi misin? Bütün yol boyunca koştum."

Ona baktım, alnında açılı bir şekilde uzanan saç tutamının terden nasıl nemli olduğunu fark ettim. Daha önce hissettiğim gerginlik ortadan kalktı.

"Yol boyunca koştun mu?" Mırıldandım.

Omuz silkti. "Bir arkadaş böyle yapar."

Abdullah ve Tío Ricardo, her küçük şeye hayret ederek ön odayı keşfettiler. Hiçbir şeye dokunmadılar ve her ayrıntıyı, her oymayı, her heykeli incelerken hayretler içinde kaldılar. Çizim defterimi almak için can atıyordum. Duvardaki resimleri yakalamak, odanın her tarafına yayılmış çeşitli nesnelerin hepsini çizmek istedim. Bir yanım lüks kanepeye oturmak istiyordu ama Abdullah'ı örnek aldım. Hiçbir şeyi rahatsız etmek istemedikleri için mesafelerini korumaya dikkat ediyorlardı.

"Yağmalanmış," dedi Abdullah.

"Kesinlikle," diye onayladı amcam.

Kendini beğenmiş gülümsemesini görmek için Whit'e bakmama gerek yoktu.

Amcam duvarın bir bölümünü incelerken, "Şuna bak," diye haykırdı. Hepimiz onun etrafında toplandık ve yukarı baktık. Silahlı askerleri tasvir eden ilginç bir sahneydi.

"Actium Savaşı," dedi Whit.

Abdullah bir elini Whit'in omzuna vurdu. "Demek ben konuşurken dikkatini veriyorsun. Haklısın. Kleopatra o zaman her şeyini kaybetti; ailesini, rütbesini, tahtını, sevgilisini ve hayatını."

Tío Ricardo, "İskenderiye savaşını Marcus'un vasisi ve Sezar'ın varisi Octavian'a karşı kaybettiklerinde," diye açıkladı, "Marcus Antonius kılıcını çekti ve günler sonra Kleopatra da onu takip etti."

Abdullah duvarı işaret etti. "İkisi de burada yan yana, çocuklarıyla birlikte resmedilmiş: İkizler Kleopatra Selene ve İskender Helios ve en küçükleri Ptolemy Philadelphus. Selene evlendirildi, ikizi öldürüldü ve küçük kardeşlerinden bir daha haber alınamadı, bilinmezliğe mahkûm edildi."

"Savaştan sonra," dedi Tío Ricardo. "Artık Augustus adını alan Octavian, Roma'da kimsenin Marcus ve Antonius adlarını birlikte kullanmasını yasakladı. Başarılarının tüm izleri, herhangi bir liyakat ya da takdir, Roma tarihinden kazındı. Kötü şöhretli bir hain olarak tarihe geçti."

Whit, "Marcus Antonius burada anılıyor," diye fısıldadı.

Sesinde yüzüne bakmamı sağlayan bir nota vardı. Anlam veremediğim tuhaf bir ifade takınmıştı. Duvara yaklaştım, mahvolmuş ailenin görüntüsünden büyülenmişim. Arkamdan Abdullah yüksek bir şaşkınlık sesi çıkardı. Bitişikteki odaya, hazineye girmişti. Whit şaşkınlıkla duvara bakmaya devam etti.

"İnsanların yaptığı kötülükler kendilerinden sonra da yaşar. İyilikler ise çoğu zaman kemikleriyle birlikte gömülür."

"Shakespeare neden sohbetimizin değişmez bir parçası?"

Bakışlarını Marcus Antonius'tan ayırdı. O anda Whit'in iki bin yıl önce yaşamış, savaşmış ve sevmiş bu askerle ne kadar özdeşleşebileceğini düşündüm. Ülkesinin hafızasından ve tarihinden silinmiş, başarıları kasıtlı olarak unutulmuştu. Whit'i tanıyordum.

Ayrılığı memnuniyetle karşıladı, ama küçük bir parçasının her şeyin farklı olmasını dileyip dilemediğini merak ettim.

Ona karşı herhangi bir sempati hissetmek istemiyordum ama hissediyordum. Kendime kaç kez evleneceğini, amcama sadık olduğunu, ona söylediğim hiçbir şeyin güvenli olmadığını söylesem de, *yine de* çekimin sinir bozucu çekimini hissettim.

Ondan uzaklaştım ve yan odadaki amcam ve Abdullah'a katılmaya gittim. Whit'in beni takip ettiğini görmekten ziyade duydum. Bir şekilde yatıştırmayı ve tedirgin etmeyi başaran sessiz bir varlık.

Whitford Hayes'in paradoksu.

İki adamı da önceki gibi aynı huşu içinde bulmayı bekliyordum ama bunun yerine ikisi de canlı lapis lazuli, gül kuvars ve turkuaz renkli yüzlerce ışıltılı mozaik karoyla süslenmiş boyalı bir duvara bakıyorlardı. Tek istediğim ailemi parçalayan adamdan uzaklaşmakken, Tío Ricardo'ya bu kadar yakın durmak zorunda kalmak bana acı veriyordu. Sözleri zihnimde sürekli bir nakarat gibiydi ve onları çözülmesi gereken bir bilmece gibi evirip çevirdim.

Rolünü nasıl oynayacağını kesinlikle biliyordu.

"Şu güzel manzaraya bakın," dedi Abdullah, oyulmuş tabloyu göstererek meyve dolu kaseler taşıyan insanların rölyefleri. "Üzüm topluyorlar. Ve burada bütün kavanozları kapatıyorlar."

"Sence onları burada bulabilir miyiz?" Şaşıarak sordum. "İki bin yıllık üzümler mi?"

"Muhtemelen şimdiye kadar şaraba dönüşmüştür," dedi Whit sırtarak, duvara yaklaşarak. "Evet, bakın, burada bağbozumunu kaydediyorlar."

"Büyüleyici," diye nefes aldı amcam. "Bu mezar Yunan ve Mısırlı gibi görünüyor ve hissettiriyor. Duvarlardaki yazılarda bile iki dilli bir nitelik var." Duvarın çizgisini takip ediyor, hayret dolu ses tonuyla düşüncelere dalıyor ve nefesinin altında mırıldanıyordu. "Şuraya bak Abdullah, Osiris'in ölümünü ve Persephone'nin kaçırılışını anlatan resimler."

Whit oymaları incelerken, "Bir sürü bokböceği de var," diye yorumladı. "Bunların önemi nedir?" diye sordum. "Onları her yerde gördüm. On

muskalarda, duvarlarda, sütunlarda, heykelciklerde ve giysilerde."

Tío Ricardo, "Onlar yeniden doğuşun ve yenilenmenin sembolleridir ve öbür dünyaya gidenleri korumaya hizmet ederler," diye yanıtladı. "Böcekler aynı zamanda

Elbette her gün ölen ve yeniden doğan Mısır güneş tanrısıyla ilişkilendirilir. O-"

"Ricardo, dikkatin dağılmasın. Buralarda bir yerde bir kapı olmalı," dedi Abdullah, elindeki feneri hazinenin girişine yakın bir yerdeki dökme demir tutucuya yerleştirirken.

"Katılıyorum, yoksa neden hazinelerin hiçbirini duvara dayamasınlar ki?" Tío Ricardo söyledi.

"Yolu kapatmak istemediler," diye yanıtladı Abdullah. "Ama merak ediyorum, mezar soyguncularını caydırmak istemezler miydi?"

"Yakalanmadıkları sürece," dedi Whit. "Diyelim ki içeri girdiler ve her şeyi dışarı çıkarmaya çalışırken fark edildiler. Eski Mısırlılar merdiven kapısını güçlendirmiş ve soyguncuları cezalandırmış olabilirler. O zamandan beri mezar keşfedilmemiş olarak kaldı. Yüzyıllar boyunca kutsal bir yer olarak kullanılan Philae'ye gizlice girmek kolay olmamış olabilir."

"Makul bir teori," dedi Abdullah.

Hepimiz kapıyı inceledik ve cevap bir anda aklıma geldi. Derimin altında dönen sihir ya da zihnimin ön planındaki Kleopatra'nın çocuklarının resmi olabilirdi.

"Bu çinilerin bazılarının üzerinde ay ya da güneş damgası var" dedim. Amcam ve Abdullah aynı anda söylediler: "Selene ve Helios." "Diğerlerinde Kleopatra'nın kartuşu var. İşte Marcus için bir tane daha

Antonius," diye belirtti Whit. "Julius Caesar'ın nasıl olup da dışarıda bırakıldığı merak uyandırıcı." "Belki *o kadar da ilginç* değildir," diye düşündü Abdullah. "Ricardo, ne yapıyorsun bu duvarın diğer tarafında olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Mezar odası," dedi Tío Ricardo. "Bununla nereye varmak istediğini anlıyorum, sahibini. Sezar'ın Kleopatra'yla birlikte gömülmeyeceği için bilerek mi dışarıda bırakıldığını merak ediyorsun."

"Başka kim olabilirdi ki?" diye sordum, aklım karışmıştı. Başka biriyle birlikte gömülmüş olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Fayanslar onunla birlikte başka kimin olduğunu ima ediyor olabilir miydi?

"Octavianus'a Antonius'tan ayrılmaması için yalvardı," dedi Whit. "Octavianus onun isteğini yerine getirir miydi?"

"Pek olası değil," dedi Tío Ricardo yavaşça. "Kleopatra onun başının belasıydı.

Neden yumuşasın ki?"

"Mısırlıları yatıştırmak için," dedi Abdullah. "Firavunları daha yeni fethedilmişti. Halkı tarafından çok seviliyordu ve Mısır'ı fetheden tek Yunan

hükümdarıydı.

Mısırca öğrenmeye zahmet etmemişlerdir. Onun son arzusuna saygı gösterilmesini isterlerdi."

İleriye doğru bir adım attım ve içgüdüsel olarak üzerinde güneş resmi olan turkuaz bir karoyu aşağı doğru ittim. Tamamen çöktü ve duvarla aynı hizaya geldi. Aynı keşif heyecanı parmak uçlarımda kükredi. İyi arkadaş olmaya başlamıştık. Sonra diğer işaretli taşları denedim. Her biri de düğme gibi çalışıyordu.

Whit parmaklarını şıklattı. "Tıpkı sütundaki gibi."

"Selene ve Helios'u üst kattaki odada bulduk. Sütunu incelememiz gerektiğini bu sayede anladık," dedim Abdullah'a. Hâlâ amcamın olduğu yöne bakmakta zorlanıyordum. Her baktığımda annemin izlerini görüyordum. İhanet ettiği kız kardeşinin.

Onlara yardım etmemeliydim ama gidemezdim de. Annem olan biten her şeyi bilmek isteyecekti ve ben de onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Whit, "Bence damgalı taşları farklı sırayla basmayı denemeliyiz," dedi. "Marcus Antonius hariç sadece sekiz tane taş var. O sütunda temsil edilmiyordu."

Hepimiz aynı fikirdeydik, her birimiz iki taş aldık.

"Üç kadar sayacağım," dedi Tío Ricardo. "Senden başlayarak, Whitford."

Abdullah, "Vâhid, itnein, talaata," dedi.

Whit fayanslarına bastı, ben onu takip ettim, sonra Tío Ricardo ve en son Abdullah.

Hiçbir şey olmadı. Aklımıza gelen her diziyi tükettik, ta ki son bir tane kalana kadar.

"Tanrım," dedi Tío Ricardo. "Belki Marcus da onunla birlikte gömülmüştür."

Askerin karolarını dizimize dahil ettik ancak yine de sonuç vermedi.

Amcam hayal kırıklığı içinde homurdandı.

Abdullah şaşkın bir ses çıkardı ve eğilerek yere yakın, üzerinde bir şahin resmi olan küçük bir karoyu işaret etti. "Bu *Horus*."

"Sezar ile Kleopatra'nın oğlu, Sezarion!" dedi Tío Ricardo. "Bazen İsis'in kendi çocuğuyla ilişkilendirilirdi."

"Kleopatra, Caesarion ve Marcus Antonius," dedi Abdullah. "Bu duvarın diğer tarafında kimler var. Biz sadece o taşlara basıyoruz."

Amcam boyun eğerek başını salladı. Ama çeşitli sıralarla bastırdıktan sonra duvar hâlâ yerinden oynamadı.

"Fayansların hepsine birden basmaya ne dersiniz?" Ben önerdim.
"Birbirlerine gömülü oldukları için mi?"

Abdullah başıyla onayladı ve kalbim ısındı. "Hep birlikte. Üçe kadar sayıyorum."

"WaaHid, itnein, talaata," dedi Whit.

Karolara bastık ve iki bin yıldır ilk kez hareket eden bozulmamış taşın uzun iniltisini yüksek bir tıkırtı izledi. Kenarları karoların kare şeklini takip eden bir kapının ana hatları belirdi. Abdullah ileri doğru son bir hamle yaptı ve panel ileri doğru sallandı. Hava hızla ilerledi, sıcak bir kucaklamayla etrafımızda döndü. Mumlar titriyordu ama saldırıya dayanıyordu.

Abdullah'a baktım ama olanlardan etkilenmemişti. Bunu bekliyor gibiydi. Belki de iki bin yıldan fazla bir süredir ilk kez bir odayı açarken yaşanan tipik bir olaydı.

Tío Ricardo gidip meşaleyi aldı ve önce Abdullah'a, ardından da amcama verdi. Whit sıranın bana gelmesini işaret etti.

Derin bir nefes alarak mezara girdim.

Capítulo Veinticuatro

Başka bir bariyerle karşılaştık. Hayal kırıklığı içinde dudağımı ısırdım, bizi neyin beklediğini görmeye hevesliydim ama daha fazla ilerlemekten korkuyordum. Ne Abdullah ne de Tío Ricardo kalın duvarla ilgileniyor gibi görünüyordu. Devasaydı, ortasında daha fazla hiyeroglifle oyulmuş iki tapınak kapısı vardı. Her birinin bakır bir kulpu vardı ve kulplar soldan sağa doğru uzanan kalın bir iple birbirine bağlanmıştı.

"Papirüs lifinden yapılmış," diye yorumladı Abdullah.

"Diğer tarafta kimin olduğunu doğrulamak için mührü kırmamız gerekecek.

Yan tarafa," dedi Tío Ricardo, sesi hiç duymadığım kadar çocuksu bir heyecanla çıkıyordu. Çakısını çıkardı, ipi kesmek niyetindeydi. tereddüt etti. Başını hüzünlü bir şekilde sallayarak parmaklıkları girişten uzaklaştı ve bıçağı Abdullah'a uzattı.

"Aklın başına geldi demek?" Abdullah küstahça konuştu. "Sana bundan daha iyisini öğrettiğimi sanıyordum."

Ricardo gözlerini devirdi. "Bu onuru sen kazanmalısın."

"Kafanı kullan Ricardo," dedi Abdullah. "Hep düşünmeden acele ediyorsun." Birkaç uzun vuruş boyunca sessiz kaldı, düşünüyordu. "Önce Inez'e mührü çizdirelim. Kaydedildikten sonra ben mührü kıracağım. mühürleyin. Ancak lahdi açmayacağız ya da odadan çıkarmayacağız."

Rahat bir nefes aldım. Annem ve benim bir plan yapmak için yeterince zamanımız vardı. "Malzemelerim hemen üst katta. İstersen diğer odaları çizmeye başlayabilirim."

Abdullah başını salladı. "Peki ya mürettebat?"

"Onları burada mı istiyorsunuz?" Tío Ricardo sordu.

Abdullah soruyu düşündü ve sonra başını salladı. "Henüz değil.

Trajan'ın Köşkü'nün altındaki odalar üzerinde çalışmaya devam etmelerini öneririm." Sıcak kahverengi gözlerinde bir heyecan pırıltısı belirdi. "Artık İsis Tapınağı'nın altında ne olduğunu bildiğimize göre, acaba ikisi yeraltında birbirine bağlanabilir mi?"

Heyecan kanımda dolaşıyordu. Büfenin altında hissettiğim sihir bu olmalıydı.

"Anlaştık," dedi Tío Ricardo. "Whit, Inez çizim yaparken biz de her iki odadaki bulgularımızı kaydedeceğiz." Bana döndü. "Bu sorumluluğu üstlenebilir misin?"

"Elbette," dedim.

"Bien, bien," dedi Tío Ricardo. "Bence Bay Fincastle'ı merdiven girişinde nöbet tutması için davet etmeliyiz."

Abdullah, "Eserlerin kaydedilmesine yardımcı olacağım," dedi.

Amcam başını eğdi ve teker teker geri döndük. İki odaya ve gizli merdivenden yukarı çıktık, her birimizin elinde emirlerimiz vardı.

* * *

O gece kampın geri kalanı uyurken annem yanıma geldi. Yatağımın üzerinde oturmuş, ayın yumuşak ışığıyla aydınlanan perdenin diğer tarafında onun dış hatları belirene kadar endişeyle çarşaflarla oynuyordum. Kumaşı çekiştirdi ve içeri girdi. Yine koyu renk kıyafetler giymişti, uzun siyah bir elbise ve kruvaze ceket ince bedenini gizliyordu.

Başına bir eşarp sarmış, saçlarını ve yüzünün büyük bir kısmını örtmüştü.

Ayağa kalktım ve işaret parmağımı kaldırdım. Sonra Whit'in odasının bulunduğu yönü işaret ettim. Hemen anladı ve onu dışarıda takip etmemi işaret etti. Mamá sözünü sakınmadan beni Philae'nin kenarına doğru götürdü. Ay tepemizde asılı duruyor, yolumuzu aydınlatıyordu. Birkaç kez durup etrafımıza baktı, tehlike olup olmadığına dikkat ediyordu. Nöbet tutan Bay Fincastle'dı ama o bile yatmaya gitmişti. Sonunda nehir kıyısına ulaştığımızda yavaşladı.

Sonra döndü ve kollarını sert bir kucaklamayla bana doladı. Farklı kokuyordu, bana her zaman onu hatırlatan her zamanki çiçek parfümü gibi değildi. Burada, Mısır'da, kokusu daha topraksıydı. Hâlâ hayatta olduğuna ve beni bulduğuna inanamıyordum. Ölçülemeyecek kadar şanslıydım. Hiç umudum yokken ikinci bir şans elde etmişim.

"Bugün bir şey oldu," diye mırıldandı. "Hepiniz uzun bir süre tapınağın içindeydiniz. Neden?"

Kuru dudaklarımı yaladım. "Anne, bu benim hatamdı. Büyüyü hissettim, çok yoğun ve eziciydi. Onları doğruca mezarına götürdüm."

Annemin her parçası hareketsiz kaldı. "Kleopatra bulundu."

Sefilce başımı salladım.

Yüzünü Nil'e dönmüş, yavaş akıntının yanıımızdan geçişini izliyordu. Milyonlarca yıldız zifiri karanlık gecede parıldıyor, su yüzeyinden yansiyordu. "Eski Mısırlıların değerli eşyalarını Nil'e attıklarını biliyor muydunuz? nehir?"

Başımı salladım. "Yıllık sel sırasında, Anuket'e tapınmak için."

Mamá eğildi ve avucunu suya daldırdı. "Yüzyıllar boyunca gördüğü her şeyi hayal edin."

Bu ayıltıcı bir düşünceydi. Nil her şeyi biliyordu, Mısır'ın en iyisini ve en kötüsünü görmüştü.

"Kleopatra, İskenderiye'den Philae'ye kadar, su üzerinden, başka hiçbir şeye benzemeyen bir tören alayıyla getirilmiş olmalı." Ayağa kalktı, yüzü solgundu. "Amcan onun son dinlenme yerini yok edecek. O yapacak Tüccar Kapısı'ndaki eserlerin yasadışı ticaretini yapan milyonlar."

"Anne, onu nasıl durdurabiliriz? Ne yapabiliriz ki?" Devam etmeden önce sorunun soğuk geceye nüfuz etmesine izin verdim. "Bu gece Kahire'ye doğru yola çıkmalıyız. Arjantin'e dönüş için bilet alabilir ve tüm bunları arkamızda bırakabiliriz."

"Bunu nasıl yapabiliriz ki? İki kişi *Elephantine*'i yönetemez ve Kahire'ye kesinlikle yüzerek dönemeyiz. Etrafı timsahlarla dolu bir nehirle çevrili bir adadayız."

"Ama buraya kendi başına geldin," diye belirttim.

"Pek sayılmaz," dedi alaycı bir ifadeyle. "Bir grup turiste katıldım. Biz de aynısını yapabiliriz ama arkadaşım gelene kadar haftalar geçecek. Ve buraya gelmemin bir nedeni var, Inez. Kardeşim bana yanlış yaptı, *bize* yanlış yaptı. yanlış."

"O zaman yetkililere yazmalıyız," diye ısrar ettim. "Yapılacak en doğru şey bu."

Başını iki yana salladı. "*Hemen* harekete geçmeliyiz, Inez. Daha ne kadar ölü kalabileceğimi bilmiyorum. Ricardo'ya karşı harekete geçmenin tam zamanı; bundan asla şüphelenmeyecektir."

"Ama biliyor, yoksa Bay Fincastle'ı işe almazdı."

Hafifçe elini salladı. "Bunu rakiplerine karşı korunmasını sağlamak için yaptı."

Miércoles. Korkacak *daha fazla* insan mı vardı?

Birdenbire bu lanet adayı arkamda bırakmak istedim. Tüm bu sefil işi arkamızda bırakmak için. "Neden tüm bunları geride bırakamıyorsun? Sen Mısır'a hayatının on yedi yılını verdi." Her yıl Arjantin'de ailem olmadan geçirdiğim altı yalnız ayı düşündüm, beni hiç yanlarına almadıkları için üzüldüm. Kaçırılan doğum günleri ve tatiller, sayısız saatler Asla geri dönemeyecektim. Artık babam yoktu ve tek istediğim anneme tutunmaktı. Korku beni sardı. Onu Mısır'da kaybetmek istemiyordum. "Yeterince sürmedi mi?"

Annem titreyen bir nefes verdi. Kalbimi parçalayan sessiz bir hıçkırık. "Yapamam. Anladığımı sanmıştım."

"Neyi? Neyi anlamıyorum?"

"*Ricardo babanı öldürdü.*" Her kelimenin arasında nefesi kesildi. "Kollarımda öldü."

Kulaklarımda yüksek bir çınlama uğuldadı. Nefesim ciğerlerimde sıkışmıştı, başımı döndüren sıkı bir basınç vardı. Umutsuzluk tenime işledi ve kollarımı ovuşturdum, aniden üşüdüğümü hissettim. "Ne oldu?"

"Amcan ondan kurtuldu."

İrkildim ve iki elimle yüzümü kapattım. Annem yaklaştı ve bana sarıldı, sıkıca tuttu.

Sesi kulağıma karşı sertleşti. "Yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğim. Onu mahvedenin *ben olduğumu* bilmesini istiyorum. Küçümsediği kişi, önemsiz ve yaptığı işi anlayacak kadar zeki olmadığına inandığı kız kardeşi."

Tenime bir tedirginlik yerleşti. Hayatım boyunca bana bile kendini bu kadar ele verdiğini görmemiştim. Her zaman çok dengeli, çok kontrollüydü. Kolumla gözlerimi sildim, keder ve kalp ağrısından bunalmıştım. Annemi bu şekilde görmekten nefret ediyordum ama öfkesini, hiddetini anlıyordum.

Yüzüme bakabilecek kadar uzaklaştı. "Bana yardım eder misin, Inez?"

Hiç şüphe yoktu. Hayattaydı ve öyle kalması için her şeyi yapardım. Bundan sonra ne olursa olsun, bunu birlikte yapacaktık. İkimizi de hayatta tutmaya yetmesi için dua ettim. Amcam bir toptu.

Bizi, Abdullah'ı, tüm kazı ekibini yok edecekti. Bu muazzam keşiften kazanacağı çok şey vardı. Başımı salladım ve o da babaminkine çok benzeyen kıvrık saçlarımı düzeltti. Başına gelenleri hak etmemişti.

"Evet," dedim. "Ama bence Abdullah'ı uyarmalıyız. Birlikte iş yaptığı adam hakkındaki gerçeği bilmesi gerekiyor."

Yüzündeki tüm kan çekildi. "Beni duymadın mı?" Koluma uzandı ve sıkıca tuttu, tırnakları derime batıyordu. Sözleri panikle doluydu. "Amcan bir katil. Kardeşimin yoluna çıkarsa Abdullah'a ne olacak?"

"Ben-"

"Onu öldürecek," diye fısıldadı Mamá. "Inez, yapamam-yapamam-" "Ne, Mamita?"

"Başka kimseyi kaybedemem. Abdullah benim arkadaşım ve onu riske atmana izin vermeyeceğim. Inez, onu güvende tutacağına ve *hiçbir şey söylemeyeceğine* dair bana yemin etmelisin."

"Yemin ederim," diye nefes aldım.

Sanki Abdullah'ı gerçekten tehlikeye atmayacağımdan, sözümü tutacağımdan ve amcamın katil bakışlarını ona çevirmeyeceğimden emin olmak istercesine birkaç vuruş daha bana sarıldı. Gözümü kırpmadan ona baktım ve o da yavaşça başını salladı.

Annem kolumu bıraktı ve ben de hassas derimi ovma dürtüsüyle savaşıp nefes verdim. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"İşe yarayabilecek bir fikrim var." Dudağını ısırdı. "Cesaret gerektirecek, Inez."

Yüzümü ona çevirdim. "Sana Mısır'a nasıl geldiğimin hikayesini anlatmadım mı?"

Gülümsedi, hayatta olduğunu öğrendiğim andan beri gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi bu. Annem cebinden uzun ipek bir mendil çıkardı ve bana uzattı. Dokunulduğunda yumuşaktı, narin bir çiçek deseniyle işlenmişti.

"Sen ve çiçeklerin," diye düşündüm. "Bahçeni hiç özlüyor musun?"

"Son on yılımı hayatımın yarısını Mısır'da geçirdim," dedi. "O kadar çölden sonra tabii ki yeşili özleyorum. Arjantin'den her ayrıldığımda pek çok şeyi özleyorum. Té de mate, empanadas. Yatak odamın balkonundan okyanusun kokusunu alabilmeyi." Gözlerini kaldırdı, tıpkı benimkiler gibi. Renk değiştiren gözler, durulmayan gözler. "Sen."

Vücudum sıcaklıkla doldu. Onun sözlerini duymayı ne kadar istediğimi bilmiyordum. Beni nasıl besleyeceklerini.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Büyü eski; orijinal büyüü kim yaptıysa çok güçlü olmalı. Bu, tamamen kaplayabileceği her şeyi küçültecektir."

"Kardeşinin gözlükleri gibi."

Omuz silkti, ağzında muzip bir sırıtış belirdi. "Bu mümkün. Sadece çok özel durumlarda kullanmaya çalıştım."

"Eminim," dedim. "Kardeşine sataşırken mi?"

"Her şeyi çok kolaylaştırıyor," dedi gülümseyerek. Yüzündeki sıcaklık yavaş yavaş kayboldu ve onun bize yaptıklarını hatırladığını anladım. Ailemizden çaldığı hayatı.

Onu düşüncelerinden uzaklaştırmak için boğazımı temizledim. "Yani benim için ..."

"Çalışırken olabildiğince çok eseri küçült," dedi, sesi ciddi ve acımasızdı, "kimsenin haberi olmadan."

Ağzım kurudu.

"Geceleri onları saklamam için bana vereceksin."

"Bir şey kaybolursa Tío Ricardo fark eder," diye itiraz ettim.

"Sesini alçalt," dedi, gergin bir ifadeyle bankaya bakarak.

"Aldığınız şeylerde stratejik olun. Fazlalıkları arayın, her mezarda vardır. Mücevherlerin, heykellerin, biblo kutularının tekrarları. Kardeşimin her eşyayı ezberlediğinden şüpheliyim. Her şeyi güvende tutamayız ama hızlı çalışırsanız, onun açgözlü ellerinden pek çok şeyi kurtarabileceğimizi düşünüyorum."

Annem öne doğru eğildi ve ellerini omzuma koydu. "Şimdi beni dinle Inez, bu çok önemli." Başımı sallamamı bekledi. "Bulduğun tüm papirüsleri, parşömenleri, parşömen rulolarını önce küçültmelisin."

Kaşlarımı çattım. "Neden? Eminim amcam önce mücevherlerin peşine düşerdi.

Daha yüksek bir fiyat mı getireceklerdi?"

Annem başını salladı. "Bu özel sayfa değil."

"Ne sayfası?" diye sordum. "Bana neye benzediğini söylerseniz, belki özellikle onu arayabilirim."

Mamá düşündü, ama sonra isteksizce başını salladı. "Hayır, çarşafın kendisini arıyormuş gibi görünmeniz daha şüpheli görünebilir."

Bir başka soru daha su yüzüne çıktı. Hâlâ Nil Nehri'yle çevriliydik ve Asvan'dan sorun yaratacak kadar uzaktaydık. "Ama başarsam bile, hâlâ bu adada sıkışıp kalmış durumdayız."

"Hayır, bana yardım etmek için gelecek bir arkadaşım var. Navidad'dan önce burada olacağını söyledi. Her şeyi dahabeeyah'ına yüklememize yardım edecek. Oradan Kahire'ye yelken açacağız."

Aklım karıştı. "Peki ya Tío Ricardo'nun suç ortakları? Sanırım onlara keşiften bahsetmiştir."

Başını salladı, yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Çoğunlukla Teb'de bulunuyorlar, yani onlar Philae'ye gelmeden önce Kahire'ye varırsak güvende oluruz. Mısır Müzesi'nden ve Mösyö Maspero'nun dikkatli gözleri önünden eserleri kaçırmaları daha zor olacaktır."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Kardeşimi gözetlemek için çok zaman harcadım ve onun yazışma." Eşarbını saçlarına daha sıkı sardı. "Sana geleceğim, Inez. Lütfen beni bulmaya çalışma. Bu ikimiz için de çok riskli."

"Bu işe yarayacak mı?"

Derin bir nefes aldı ve sonra uzun, sakinleştirici bir nefes verdi. "Öyle olmalı."

Babanız elimizden gelen her şekilde yardım etmemizi isterdi. I Çok sevdiği bir şey için birlikte çalıştığımızdan memnun olduğunu hayal edin."

Önümdeki görev kolay olmayacaktı ama babamı benden alan adama karşı çalıştığımı bilmek bana yardımcı oluyordu.

Annem yanağımı okşadı. "Dikkatli ol. Söylediklerimi unutma, amcana karşı sevecen bir yeğen gibi davran."

Sonra kıyıya çıktı ve gecenin içinde kayboldu.

* * *

Ön odanın sessizliği her yanımdan üzerime bastırıyordu. Bir heykelciği diğerine çekerken boynumun dibinde ter birikti.

Mısır tanrı ve tanrıçalarının geçit töreni eskiz defterimi dolduruyordu. Abdullah ya da amcam sürekli geçip gidiyor, Whit de onların peşinde her bir parçayı katalogluyordu. Sıkıcı bir işti.

Ayrıca annemin ipek mendilini kullanmamı da engelledi. Alnımı sildim ve omzumun üzerinden bir bakış attım. Üç adam bir araya toplanmıştı.

Hazinenin girişinde, Whit'in elindeki kalın deri derginin üzerine eğilmişlerdi. Aralarında fısıldaşıyorlardı, Abdullah çılginca eserlere doğru işaret ediyordu.

Dehşet karnımın derinliklerinde birikti.

Bir yanım bu plandan nefret ediyordu ama diğer yanım da amcamın başarılı olmasını istemiyordu. Babamı öldürmüştü ve bundan paçayı sıyırdığını düşünüyordu. Gözlerim Abdullah'a kaydı.

Ve şimdi de kayınbiraderine ihanet edecekti.

Nefes aldım ve yavaşça dizime dayadığım çantamın içine uzandım. Kimse bana doğru bakmıyordu. Mendili çıkardım ve kucağıma bıraktım. Sonra göz hizamdaki zanaatkâr grubuna yaklaştım. Hazineye doğru yürürken sesleri birbirine karışıyordu.

Nefes verdim ve kare şeklindeki kumaşı bir Anubis heykelinin üzerine örttüm.

Hafif bir *patlama* sesi duyuldu ve fular yere düştü. Heykel küçük bir tılsım kadar küçülmüştü. Omzumun üzerinden tekrar baktım. Hâlâ diğer odadaydılar.

Birbiri ardına üç heykel daha yaptım. Onları dikkatlice çantama yerleştirdim, ter yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Kendimle savaş halindeydim, sanat eserlerini asıl yerlerinden taşımaktan nefret ediyordum ama amcamın çok daha kötüsünü yapacağını da biliyordum. En azından bu eşyalar onun elinden kurtulacak ve annem çabalarımın gurur duyacağı. Bakışlarım odanın her köşesinde ve yüzeyinde bulunan yüzlerce ısıltılı eserin üzerinde gezinirken, kabaca avucum büyüklüğünde mavi bir asp heykelciğine takıldı. Karmaşık oymaya yakından baktım ve eşsiz masmavi tonunun eski Mısır fayansı olduğunu fark ettim.

Zehirli engereği incelerken aklıma Shakespeare geldi. "Gel, seni ölümlü zavallı / Keskin dişlerinle bu düğümü / Hayatın bir an önce çöz: zavallı zehirli aptal / Öfkelen ve defol," diye mırıldandım.

Tüylerim diken diken oldu. Efsaneye ve Romalı tarihçilere göre Kleopatra böyle bir yılanın ısırmasıyla ölmüştü. Mezar odasında böyle bir heykelciğin bulunması uygun görünüyordu. Çabucak, yılanı çektim. heykelciği eskiz defterime koydum.

Bitirdiğimde kitabı kapattım ve çantamın içine geri koydum. Dikkatim heykelciğe döndü ve ölçülü bir dikkatle işaret parmağımı heykelciğin başının üzerinde hafifçe gezdirdim. Büyü etrafımda titreşti ve elimi hızla çektim.

Çok geç kalmıştım. Birdenbire aklıma geldi ve Kleopatra'nın büyüünün dokunduğu başka bir nesne bulduğumu anladım. Kambur duruyordu, dehşet ve acı içinde haykırırken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Umutsuzluk içinde.

Sanki biri ölmüş gibi hıçkıra hıçkıra ağladı.

Tüylerim diken diken oldu. Antonius'un ölümünü öğrendiği ana mı tanıklık ediyordum? Kleopatra yere yığıldı ve göğsünü dövdü.

Onun üzüntüsünün ağırlığı beni ezdi. Nefes nefese kaldım, kurtulmak için çabaladım ve bir saniye sonra kendime geldim. Ön odanın sessizliği, kucağımdaki eskiz defterimin ağırlığı. Parmaklarım lekelenmişti ve nefesim ciğerlerimi yırtan keskin nefesler halinde içimden çıkıyordu.

Üzerinde hiç düşünmeden mendili yılanın üzerine bıraktım. Ondan olabildiğince uzaklaşmak istedim. Onun acısını tekrar hissetmek istemiyordum. Karnıma bıçak saplanmış gibi acıyordu.

"İşler nasıl gidiyor?"

Yüksek sesli bir nefes aldım ve elim sanki kendiliğinden kalbime gitti. Başımı kaldırdığımda Whit'in tepemde yükseldiğini ve küçük ahşap bir sandığın içinde bir yığın parşömeni nazikçe taşıdığını gördüm. Bakışları kucağımdaki eskiz defterine, bükülmüş dizlerimin önünde yere serilmiş fulara kaydı.

"Birine gizlice yaklaşmanın iğrenç bir kabalık olduğunu size hiç söyleyen oldu mu?"

Bana şaşkınlıkla baktı. "Ordu bunu teşvik etti."

"Savaşta mıyız? Hiç haberim yoktu."

"İngiltere herkesle savaş halinde." Uzaklaşmaya başladı ama durakladı. "Güzel eşarp."

Acıyla yutkundum. "Gracias."

Whit yürüdü, diğer odadaki amcam ve Abdullah'ın yanına gitti. Nabzım boğazımda atmaya başladı. Şüphelenmiş miydi? Bunun anneme ait olduğunu hatırlayacak mıydı? Başımı salladım, zihnimi temizledim. Şüpheli düşünceler. Fark etseydi iltifat etmezdi. Yavaşça nefes verdim. Küçülmüş aspiriden dikkatlice bir mendil çıkardım ve çantama yerleştirdim. Sonra bakışlarımın ön odadaki yüzlerce nesnenin üzerinde gezinmesine izin verdim.

Yapacak çok işim vardı.

* * *

O gece anneme yirmi dokuz tane paha biçilmez heykelcik verdim. Her birini aldı ve dikkatlice başka bir eşarba sardı, sonra da büyük deri çantasındaki eserler.

Kuru dudaklarımı yaladım. "Daha yüzlercesi var. Ben ancak bir çentik atabildim." "Her küçük parça yardımcı olur, Inez," diye mırıldandı. "Biz doğru olanı yapıyoruz şey." Dudaklarını büktü. "Yanlış hissettirse bile. Tarihi objeleri oldukları yerde bırakmayı tercih ederim. Senden yapmanı istediğim şeyden nefret ediyorum."

"Ben de," dedim, göğsümde şimdi bir umut çırpınıyordu. Belki de fikrini değiştirirdi. Amcamı durdurmanın başka bir yolu olmalıydı-

"Unutmayın, kurtarabildiğimiz her şeyi kurtarmak için sadece Navidad'a kadar vaktiniz var.

Parşömen rulolarını küçültebildiniz mi?"

Başımı salladım ve yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra geldiği yoldan geri dönerek tapınağın yanından geçen dar bir patikaya girdi.

Sözleri beni rahatlatmalıydı. O da benim kadar mezarı rahatsız etmek istemiyordu. Aynı şekilde hissettiğimizi, aynı tarafta olduğumuzu bilmek yardımcı olmalıydı. Ama onun karanlığın içinde kayboluşunu izlerken, içimi kemiren şu duyguya engel olamadım işler çok daha

kötü.

Hepimiz

için.

Capítulo Veinticinco

Aradan iki hafta geçti ve biz hâlâ mezarı açmamıştık. Abdullah ve Tío Ricardo karargâhta yaptıkları bir başka görüşmenin ardından mührü kırmadan önce her şeyi kaydetmeye ve çizmeye karar verdiler. Kazı ekibi Trajan Köşkü'nün altında çalışmaya devam ediyor, yavaş ama emin adımlarla İsis Tapınağı'nın altına doğru ilerliyordu. Ayaklarımızın altında gerçek bir labirent vardı ve Whit çoğu zaman aşağıdaydı, her odaya üfleme yardımı ediyordu. Elinde barut dolu bir çanta olmadığında, ön odada yanımda durur, eser üstüne eseri deri ciltli kalın bir günlüğe titizlikle kaydedirdi.

Eskizlerim için kullandığım. O da en az Abdullah ve amcam kadar eserlerle ilgileniyor, sanki özel bir şey arıyormuş gibi sürekli odaya bakıyordu. Aradıysa da ne bulmayı umduğunu bana hiç söylemedi.

Isadora bile bu sıkıcı işe koşturulmuştu ama monotonluktan hiç şikâyet etmiyordu. Hatta bazen benden önce orada oluyor, bir defterin üzerine eğiliyor ve kendi bölümündeki her eseri özenle not alıyordu.

Günler uzundu. Whit benimle birlikte çalışıyordu ama o ön odadan çıkar çıkmaz ben de mendili çıkardım ve parıldayan ya da altından yapılmış her şeyi küçülttüm.

Bu, günümün açık ara en kötü kısmıydı.

Ama Ricardo ne zaman odalardan geçse, her şeye takdirle baksa, suçluluk duygum azalıyordu. Değerli taşlarla süslü birkaç mücevher parçasını eline aldığı anda, acaba bir fiyat mı belirliyor diye midem sıkışıyordu. Neyse ki Abdullah onu yakaladı ve aptallığı için ona bağırdı.

Yemek saatleri canlı sohbetlerle doluydu, Abdullah çocuklarının ve torunlarının hikayeleriyle bizi eğlendiriyordu. Daha sonra annem ve ben nehir kıyısında, uzun papirüs bitkilerinin arkasına gizlenmiş bir şekilde buluştuk. İki hafta boyunca, iki yüze yakın küçülmeyi başarmıştım.

artefaktlar. Kayıt altına alınmamış ya da odadaki yerleşimleri veya boyutları nedeniyle kolayca gözden kaçabilecek nesneleri seçmeye çalıştım.

Ama yine de endişeliydim ve tedirginliğimi annemden gizleyemiyordum. Kendimden nefret ederek günün zulasını ona verdim ve o da elimi tuttu.

"Ne oldu?" diye sordu.

Beni ne kadar kolay okuyabildiğini unutmuşum.

"Keşke daha iyi bir yolu olsaydı," diye mırıldandım. "Tío Ricardo tüm eserlerin kayıt altına alınmasını denetliyor. Eğer onları çalmayı planlıyorsa bunu neden yapsın ki?"

"Inez, bunu dikkatlice düşün," dedi. "Not edilen herhangi bir şey çizilebilir, yeniden yazılabilir ya da sayfa yırtılabilir. Günün sonunda kayıtları kim tutuyor? Amcam mı?"

Genellikle Whit ya da Isadora'nın elinde olan deri günlüğü düşündüm. Ama gün bittiğinde defter Abdullah'a değil, amcama giderdi. Ertesi sabah amcam o günkü iş için Whit'e geri verene kadar orada kalırdı. Amcam kayıtlarla kolayca oynayabilirdi ama Whit bunu fark etmez miydi? Isadora fark etmeyecek kadar dikkatli görünüyordu.

Olağandışı değişiklikleri fark edin.

Bunun dışında, kelimenin tam anlamıyla *yüzlerce* kireçtaşı heykel, tekne ve mücevher parçası vardı. Birkaçı silinmiş ya da çizilmiş olsa bile fark etmezdim.

Annem iyi bir noktaya değindi.

Annem elimi sıkarak, "Arkadaşım yarın burada olacak, Inez," diye fısıldadı. "Gitmeye hazır mısın?"

Başımı salladım. "Bu gece toplanacağım."

* * *

Ertesi sabah, sahip olduğum her şey bir kez daha çantamın içindeydi. Daracık odama baktım, yıpranmış halıyı, komodin görevi gören boş sandığı, ince yatağımı katalogladım. Bu adada neredeyse bir ay geçirmiş, mürettebatla birlikte çalışmışım - onlardan biri olmasam da. Herkesi ismiyle tanıyordum.

Ve her gün, amcamın onlara ihanet edeceği düşüncesi beni mahvediyordu. Onları uyarmak istedim ama annemin de akıllıca belirttiği gibi

kime güvenebileceğimizi bilmek. Mürettebattan bazıları amcamla aynı suçlular için çalışıyor olabilir. Mezar soygunculuğu Mısır'da yüzyıllardır yapılan bir meslekti.

Odamdan çıktım, üzerimde keten eteğim ve ceketim vardı, temiz olmasına rağmen yeraltında geçirdiğim uzun saatlerin izlerini taşıyordu. Soğukla mücadele etmek için kollarımı ovuşturarak kampa yaklaştım. Whit teneke fincanını kaldırarak beni selamladı. Ateşin karşısından kahvesinin kokusunu alabiliyordum. Amcamın dikkatli bakışlarının farkında olarak uygun bir hasırın üzerine yerleştim.

Kareem'den gelen çay dolu bardağı minnetle kabul ettim. Zihnim Philae'deki son günüm olmasından başka bir şey üzerinde durmayı reddediyordu.

Uzun zamandır sakladığım duygular su yüzüne çıkmakla tehdit ediyordu. Sulu gözlerimi saklamaya dikkat ederek bakışlarımı indirdim. Sefil amcamı geride bıraktığım için rahatlamıştım. Burnunun dibinden kaçırabildiğim eserler için de rahatlamıştım. Mösyö Maspero onların Kahire'deki yeni müzede bir evleri olmasını sağlayacaktı. Sonra Philae'ye eski eser memurları gönderecek, bu da amcamın planlarını daha da bozacaktı.

Ama içimdeki küçük ve sessiz bir parça Whit'i terk etme fikrine isyan etti. Yüzüncü kez kendime onun evleneceğini hatırlattım. En akıllıca ve en az acı veren yol hayatına devam etmektir. Ulaşılamayan birinin ardından özlem duymaktan iyi bir şey çıkmazdı.

Isadora gelip yanıma oturdu, sıcak çay dolu bardağı dengede tutarken zarifçe dizlerinin üzerine çöktü. Tek bir damla bile dökmedi.

"Çadırdaki uyuyan birine göre oldukça dinlenmiş görünüyorsun."

"Çok pratik yaptım." Yüzünü buruşturdu. "Biliyor musun, sen sinsin birisin. Çok fazla sırrın var."

"Oh?"

"Onun adını hiç söylemiyorsun."

Aramızdaki konuşmalar azalmış gibiydi. Yanaklarımda beliren ihanet dolu kızarıklığa rağmen yüzümü nötr tutmaya özen gösterdim. "Kimin?"

Bal rengi kaşlarını kaldırdı. "Bay Hayes, elbette."

Bir süre düşündükten sonra, "Konuşmalarda adı pek geçmiyor," dedim.

"Öyle olduğunu sanmıyorum."

Yüzümü tamamen ona dönmek için yer değiştirdim ve bacaklarımı hacimli eteğine birkaç santim yaklaştırdım. Kupasından boş bir yudum aldı, solgun gözlerinde kahrkahralar gizleniyordu. Eğlencesi beni rahatsız ediyordu. Onunla olan ilişkimin

Duygular bu kadar açıktı, özellikle de beni en başından beri rahatsız ettikleri için. "Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Sana nasıl baktığını gördün mü? Çok sahiplenici." "Evleniyor," dedim düz bir sesle. "Hiçbir şey onun bakışı."

"Yazık," dedi. "Bu kadar çok erkek sıkıcıyken o sıkıcı değil."

"Ve sen görüldüğünden daha fazlasın Isadora," dedim, bakışlarımın onun düzgün görünümüne kaymasına izin vererek. Ama üzerinde bir yerlerde bir silah sakladığını biliyordum.

"Sen de öylesin," dedi.

Philae'nin uzak tarafında demirlemiş olan teknenin olduğu yönden yüksek sesli bir gürültü geldi.

"Dios, şimdi ne var?" Tío Ricardo beni hayallerimden kopararak hırladı.

Whit karşımda oturmuş, günlüğündeki kayıtlara bakıyordu. Amcamın patlaması üzerine başını kaldırdı ve bakışlarımla karşılaştı, küçük bir sırıtış ağzını kapladı.

Amcamın ters ters baktığı yöne doğru baktığımda bir grup insanın kumsala doğru kürek çektiğini gördüm. Adamlardan biri belli belirsiz tanıdık geliyordu. Amcam nehri dolduran turistlerden her zaman umutsuzluğa kapılırdı.

Philae adası, Teb'de bulunan diğer cazibe merkezlerine göre daha sapa bir yerde olsa da, önemli bir yerdı. Nil'in Mücevheri olarak adlandırılmasının bir nedeni vardı.

"Bir grup kadın gezgin." Bay Fincastle bir eliyle gözlerini güneşin parıltısından korurken diğer elini tabancasının üzerinde gezdirdi. "Ve birkaç beyefendi. Kesinlikle Amerikalı."

"Kesinlikle hoş karşılanmıyor," diye mırıldandı amcam.

Kulaklarım diken diken oldu. İçlerinden biri annemin sırdaşı olabilir miydi?

Turistler hoş karşılanmadıklarının farkında değillerdi ve kendi aralarında yüksek sesle konuşarak neşeyle bize yaklaştılar. Tío Ricardo yalvaran bir bakışla

Whit'e doğru yöneldi, o da kocaman sırtarak günlüğünü kapatıp ayağa fırladı. Grup kamp alanımıza ulaşmadan önce onlarla buluştu.

Whit cazibesini sergiledi ve partilerindeki birkaç genç bayan zevkle parladı. Başımı hayıflanarak salladım. *Bay Hayes*'in taktığı maske diğer herkes tam teşhirdeydi. Tekrar baktığımda

Whit beni izliyordu. Bakışlarım dikkatle güzel bayanlardan birine kaydı ve kaşlarımı kaldırdım.

Kayıtsızca omzunu kaldırdı ve ben de kalbimi sızlatan acıyı gizlemek için olsa gerek güldüm. Whit hala orduda geçirdiği yıllar hakkında konuşmuyordu, ailesi hakkında da pek bir şey söylemiyordu ama Aramızda bir dostluk vardı. Ne zaman bir arkadaşlığı olsa beni arardı. boş zamanım yoktu. Saat geç olduğunda ve hala belirli bir çizimi bitirmediğimde bana akşam yemeği getireceğine güveniyordum ve her zaman emin oldum

Sabahları kahvesi sıcaktı. Her şey değildi ama en azından aramızda gerçek olduğunu hissettiren birkaç küçük şey vardı.

Ayağa kalktım, keten eteğimdeki kumları fırçaladım ve öğle yemeğinden sonra her zamanki alışkanlığımla tapınağa doğru yürüdüm. Yanından geçerken Tío Ricardo başını bana doğru kaldırdı.

"Inez, işin bitmek üzere mi?"

Ses tonumu hoş tutmak için mücadele ettim. Her geçen gün bunu yapmak daha da zorlaşıyordu. Sırrımı keşfetmesinden korkarak yaşıyordum. Onun yanında kederimi, öfkemi zar zor kontrol ediyordum. "Ön odanın boyanması tamamlandı ve hazinenin ayrıntılı taslağını bitirdim ve temel boyayı çoktan attım. Bundan sonrası ayrıntıların eklenmesine kaldı."

"Güzel," dedi.

"Ricardo!" Whit aradı.

Amcam çay fincanına doğru inledi. Bıkkın bir iç çekişle ayağa kalktı ve kendini turist grubuna doğru sürükledi. Onu hayranlıkla izliyorlardı, arkeolog kendi halindeydi; gür saçları dağınık, pantolonu kullanışlı ve diz hizasında çizimleri vardı, yüzü çizgilerle kaplıydı, bronzlaşmış ve sıcak güneşten yıpranmıştı. Etrafı antik anıtlarla çevriliydi ve birden fazla kadının neden kendini yelpazelemeye başladığını anladım.

Tapınağa doğru yoluma devam etmek üzereydim ki amcam aniden partiden döndü ve yüzü belirgin bir şekilde kaşlarını çatarak bize doğru yürüdü. Kendini derme çatma bir sandalye olarak kullandığı kaya parçasının üzerine attı. Bronzlaşmış yumruğundan iki harf çıktı.

Merak beni yerimde tuttu. "Ne oldu?" Abdullah sırtıttı. "Davetiye mi?"

Tío Ricardo cevabını gözle görülür bir şekilde tarttı, saniyeler geçtikçe kaşları daha da çatıldı. Eğer biri onu oyacak olursa, bu

ifade olurdu. Amcamın en doğal hali.

"Kendini beğenmiş olmana üzülüyorum," diye homurdandı amcam. Bir kayanın üzerine oturdum. "Davetiye kimden?"

"Her yıl Shepheard'larda düzenlenen yılbaşı balosu," dedi Abdullah neşeyle. "Amcan hiç gitmez."

"Neden gitmek istemiyorsun?" Sözünü kestim.

Amcam ürperdi. "Çünkü Inez, yapılacak bu kadar çok iş varken kendimi buradan koparmak anlamına geliyor. Duyurmayacağım Her ne kadar ekibimizin çoğunluğuna güveniyor olsam da, keşfimizin uzun süre fark edilmeyeceğine inanmanın saflık olduğunu biliyorum. Bulduğumuz her şeyi doğru ve mesafeli bir objektiflikle kaydetmemiz şart. kendilerine arkeolog diyen beceriksiz beyefendiler Philae'ye iniyor. Hepsi aptal."

Beni neredeyse ikna etmişti. Ama babamdan bahsederken yüzündeki sert çizgileri hatırladım, annemle babamın çölde kaybolup öldüğüne beni nasıl inandırdığını hatırladım.

Amcam sahneye çıkmalı. Bir servet kazanırdı.

"Balo sırasında kimse buraya bakmaya gelmeyecek," dedi Abdullah yumuşak bir sesle, konuşmanın akışını değiştirerek. "Unutmayın ki ben davet edilmediğim için düzeni sağlamak için burada olacağım."

"Dediğim gibi. Aptallar," dedi Tío Ricardo. "Çoğu yüceltilmiş hazine avcıları, hareket ettirilebilecek her şeyi çalışıyorlar. Ve her şeyi kastediyorum - tabutlar ve mumyalar, dikilitaşlar, sfenksler. Kelimenin tam anlamıyla *binlerce* eser. Çok az kişi var," dedi amcam, "düzgün kayıt tutmayı önemseyen, bilginin ve Mısır'ın geçmişini korumanın gerekliliğini anlayan."

Abdullah sessiz bir öfkeyle, "Ama onlar Mısırlı oldukları için benim gibi dışlanıyorlar," dedi. "Ve ben çalışma alanından dezavantajlı duruma düşmediğim sürece, kazılarımızın hiçbirisi Eski Eserler Dairesi ile paylaşılmayacak.

Hizmet."

Kalbim onun için kırıldı. Amcamın aldatmacası onu paramparça edecekti.

"Ricardo." Abdullah elini uzattı. "Onu bana ver, lütfen."

Amcam sözünü sakınmadan ikinci mektubu Abdullah'a uzattı, o da bir kez, sonra iki kez okudu.

"Anlamıyorum," dedi Abdullah. "Maspero firmanınızı iptal mi etti? Ama neden?"

Öfke amcamın yüzüne kazınmıştı. "Sör Evelyn'in bu işle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum, piç herif."

"Partiye gitmelisin," dedi Abdullah. "Ve bunu doğru yapmalısın. Neyin tehlikede olduğunu biliyorsun."

"Zazi Kahire setinden nefret ederdi," diye itiraz etti Ricardo. "Öyleydi," diye onayladı Abdullah.

"Ama o benimle geldi."

Abdullah çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Benim gelmem işleri daha da kötüleştirir. Bunu sen de biliyorsun."

"Ama-"

"Kız kardeşimi tanırım, sana gitmeni söylerdi."

Ricardo inledi. "Örtbas edebiliriz-"

"Tecrübeli bir arkeoloğu kandırmak için yeterli olmayacaktır." Abdullah öne doğru eğildi, kaşları çatılmıştı. "Zazi'nin ne isteyeceğini düşün Ricardo."

Amcam isyan edercesine eniştesine baktı. Ama yavaş yavaş Abdullah'ın sessiz sertliğinin ağırlığı altında yumuşadı. "Peki, gideceğim. Navidad'dan sonraki gün."

Her nasılsa Noel'in hızla yaklaştığını unutmuşum. Gerçek gününde ailece hiç kutlama yapmadık. Ailem her yıl Mısır'daydı ve bu yüzden hediyeleri Mayıs ayında değiş tokuş ederdik. Geçtiğimiz Mayıs ayı babamla son görüşmemizdi. Keşke bilseydim. İçime kapanık ve somurtkandım, *kışın* bana bir teselli tatili verilmesine sinirlenmişim. Buenos Aires'teki *diğer* herkes Aralık ayındaki yazımız boyunca düzgün bir şekilde kutlama yaptı.

Babam satranç oynamak istediğinde hayır demiştim.

Malzemelerimi topladım ve nihayet işe dönmeye hazırlanarak ayağa kalktım. Whit çekici turistlerle sohbet etmeye devam ediyordu ve ben de bakışlarımın onun durduğu yere kaymamasına dikkat ediyordum.

"Inez," dedi Tío Ricardo ben yanından geçerken. Durakladım ve elimi kaldırdım.

kaş. Amcam dikkatini fincanına vermiş, parmaklarıyla fincanın sapını sıkıca kavramıştı. "Yarın, sabahın ilk ışıklarıyla mührü kıracağız."

Her nasılsa yüzümü tamamen nötr tutmayı başarmıştım, sanki beni dahil etmesi vücudumda bir titreme yaratmamıştı. Amcam beni merakla süzdü ve ben de onun dikkatli bakışları altında kıpırdandım. Kaşlarının arasında keskin bir çizgi belirdi. Onu kazı ekibine katılmaya ne kadar uzun süre ve ne kadar zor ikna ettiğim düşünülduğünde, tepkisizliğimin kafasını karıştırdığını fark ettim.

Gerçeği saklamaya çalışarak zorla gülümsedim.
Mezarı açtıklarında ben çoktan gitmiş olurdum.

* * *

Whit saatler sonra beni resmin üzerine eğilmiş, inci ve turkuaz kakmalı bir mcevhher kutusunun detaylarını özenle yakalarken buldu. Arkamda durmuş, çalışmamı izliyordu.

"Bunu çok byttnz," dedi.

Döndüm ve ona ters ters baktım. "Hayır,
bakmadım." "Neden kaşlarını atıyorsun?"

"Değilim," dedim sesimdeki tutukluktan nefret ederek. "Neden yeni arkadaşlarınla birlikte değilsin?"

"Ne yazık ki gittiler," dedi. "Ama bana senin için bir mektup verdiler. Bir beyefendi getirdi ve nereye gittiğinizi sylemediğimde bana oldukça kızmış görünüyordu."

Kaşlarım kalktı. "Burada hiç beyefendi tanımıyorum."

Whit bana sert sert baktı. "Kahire'ye döndüğünüzde hâlâ o yemeği yemek istediğini size söylememi istedi."

Düşündüm ve sonra gözlerimi açtım. "Bay Burton olmalı;
Shepherd'larda kalıyordu."

"Hmmm. Onunla nasıl tanıştınız?"

"Akşam yemeğinde bana eşlik etti." Onu dikkatle izledim. "Yemeğe," dedi. "Ne kadar nazık."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Omuz silkti. "Hayır, Olivera. Neden olsun ki?"

Sözleri umursamaz gibi görünebilirdi ama ağzının kenarlarında belli belirsiz bir sıkışma sezdim. Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve baktığımı fark edince onları ceplerine soktu. Elmacık kemiklerinin üzerinde bir kızarıklık yayıldı, koyu kırmızı renkte ikiz sancaklar. enem düştü.

"Kıskanıyorsun."

Bir kahkaha patlattı. "Hiç sanmıyorum."

"Bu davranışına şaşırdığımı itiraf etmeliyim," dedim. "Yoksa gözlerini benden nasıl alamadığını fark etmeyeceğimi mi düşündün?"

"Amcan sana göz kulak olmamı istedi," diye tersledi Whit. "Eğer bakıyorsam, bu sadece senin başını belaya sokmadığından emin olmak içindir."

"Nasıl davranacağımı biliyorum," dedim hafifçe gücenerek. "Ha," diye mırıldandı nefesinin altından.

Birkaç dakika boyunca birbirimize baktık, hayal kırıklığı dalga dalga yayılıyordu. Kaşlarımı kaldırdım ve ona kendini açıklaması için meydan okudum. Ama o inatla uzun ve dayanılmaz bir süre sessiz kaldı. Sonra, çok daha sakın bir sesle, "Mektubunu istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu.

Elimi uzattım.

Mısır'da beni nerede bulabileceklerini bilen sadece iki kişi vardı ve veda etmeden gittiğim için ne hissettiklerini tahmin edebiliyordum. Bir not bırakmışım ama teyzemin bu konuda ne düşüneceğini tahmin edebiliyordum. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu ve teyzemi kandırdığım için kendimi kötü hissetmesem de kuzenimi terk ettiğim için pişmanlık duyuyordum. Ama Elvira'ya planlarımı anlatsaydım, o da gelmek isterdi. Eğer gelirse, teyzem onu geri almak için her şeyi yapardı. Bunu riske atamazdım. "Onu bana ver o zaman."

Whit cebini karıştırdı ve içine tıktığı iki zarfı çıkardı. İkisine de üstünkörü bir göz attıktan sonra benimkini bana uzattı, diğerini ise kaşlarını hafifçe çatarak cebine geri koydu. Teyzemin düzgün ve ilkel el yazısı bana bakıyordu. İlk mektubunu hiç okumamışım ve açıkçası nereye koyduğumu da bilmiyordum. Kahire'den ayrıldığımızdan beri, haftalardır görmemiştim. İçim ürpererek zarfı eskiz defterimin sayfaları arasına yerleştirdim.

Whit kaşlarını kaldırdı. "Kimden gelmiş?"

"Bay Burton beni nerede bulacağını nasıl bildi?"

"Shepherd'daki personel Ricardo'yla birlikte olduğunuzu düşünmüş olmalı.

Kimden?"

"Sonra okurum."

"Benim istediğim bu değildi."

"Bu seni ilgilendirmez, Whit." "Ya önemliyse?" diye bastırdı.

"Güven bana, öyle değil." Bakışlarımı ona diktim. "Kişisel meseleleri tartışmadığımızı sanıyordum."

Gözlerini devirdi ve yanıma oturdu, hiçbir şeyi devirmemek için uzun bacaklarını vücuduna yaklaştırdı. "Seni zorlamadıkları sürece yapmayız üzgün."

"Üzgün değilim."

"Ne zaman öyle olduğunu biliyorum Olivera," dedi Whit. "Her şeyi yüzüne yansıtıyorsun."

"O zaman yüzüme bakmayı kes," dedim sertçe.

Whit ağzını açtı ve sonra kapattı. "Ne söyleyecektin?"

"Kesinlikle işe yarar bir şey yok," diye mırıldandı.

"Sen bana seninkini kimin gönderdiğini söylersen ben de sana kimden geldiğini söylerim," dedim. "Meraklı."

Gözleri cebine kaydı. "Bu babamdan."

"Ah." Ailesinden nadiren bahsederdi. Bir yanım keşke üstelemeseydim diyordu ama sorularıyla beni kızdırmıştı. Whit başka bir şey söylemedi, ben de boğazımı temizledim ve "Benimki teyzemden. Çok kızmış olmalı."

Whit'in dudakları birbirine yapıştı. "Muhtemelen eve dönmeni istiyordur." "Eminim ailen de senin için aynı şeyi istiyordur."

Elleri büküldü, etrafındaki gerilim kaynayan suyun üzerindeki buhar gibi yükseldi. Sessizce oturduk ve daha fazla konuşmayacağı belli olunca çalışmaya devam ettim.

Whit aniden, "Yarın mezarını açacağız," dedi. "Amcan sana söyledi mi?"

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım ve başımı salladım. "Neden daha heyecanlı değilsin?"

Olabilirdim. Mısır'da geçirdiğim zaman kızgınlığımı yumuşatmış, tapınaklarla dolu uçsuz bucaksız çölü ve altın kumlarının altında saklı milyonlarca sırrıyla beni baştan çıkarmıştı. Buradaki insanlar sıcak, nazik ve inanılmaz derecede misafirperverdi. Ekibin bir parçası olmuştum ve hepimizin aynı hedefe doğru çalıştığımız hissi sarhoş ediciydi, beklemediğim bir şekilde baş döndürücüydü. Kleopatra'nın mezarını açarlarken onlarla birlikte orada olmak istedim.

İmkânsız, çünkü ben orada olmayacaktım. Boğazımı temizledim ve soğukkanlı bir ses tonu takınmaya çalıştım. Bunun muhtemelen Bay Whitford Hayes ile son yalnız kalışım olacağı aklıma geldi. Bakışlarına karşılık verdim, sorusuna cevap vermeyeceğimi biliyordum çünkü başka bir yalan daha söylemek istemiyordum. Gizlilikten, gizlice dolaşmaktan, omuzlarıma binen ağır yükten bıkmıştım.

Gerçeklerle yüzleşmek istiyordum - midemin kaldırabileceği kadarıyla ve hemen o anda başlamak istiyordum.

O zaman her şey bitebilir.

Daha başlamadan biter.

"Whit, sana bir şey söyleyeceğim ve hiçbir şey söylememeni istiyorum. Ne düşündüğünü ya da ne söyleyeceğini bilmek istemiyorum. Sadece sana doğru bir şey söylemek istiyorum. Tamam mı?"

Gözlerini kısmıştı. "Bundan hoşlanmayacağım, değil mi?" "Muhtemelen hayır," diye itiraf ettim.

"O zaman bana

söyleme." "Söylemezsem

pişman olurum."

Whit ağzını düzleştirdi, omuzları ölümcül bir darbeye hazırlanıyormuş gibi gerildi.

Derin bir nefes aldım ve kendimi onun gözleriyle buluşmaya zorladım. Korkunç ve soğuktular. Titredim.

"Senden etkilendim, Whit. Beklediğimden daha fazla." *Bir arkadaştan daha fazlası*, ama kelimeleri ısırdım. Hâlâ gururum vardı ve o beni acımasızca yönetiyordu. "Bizim için yarın yok, bugünümüz bile yok. Ama nasıl hissettiğimi bilmeni istedim. Sen aynı şekilde hissetmesen bile."

Tek kelime etmeden bana baktı. Ben ayaktayken sessiz kaldı ve ben eşyalarımı toplarken de sessiz kaldı. Ancak bacaklarım titreyerek yürümeye başladığımda nihayet konuştu.

"Inez," diye fısıldadı, sesi boğuklaşmıştı, "bu her iki taraf için de geçerli."

Duraksadım, omuzlarım kaskatı kesilmişti, kendimi onun kollarına atmak istiyordum. İkimizin de istediği şeye teslim olmak için. Ama biz imkansızdık. O *evlenecekti*. Çenemi sıktım ve odadan çıkıp merdivenlerden yukarı yürüdüm, kalbim yol boyunca çarparak odama geri döndüm.

Birkaç saat içinde annemle birlikte yola çıkacak, yüzlerce paha biçilmez eseri Kahire'ye, Tío Ricardo'nun pençelerinden kurtulacakları yere taşıyacaktım.

Rahatlamam gerekirdi. Ama ona nasıl hissettiğimi söylemekle nasıl bir hata yapmış olabileceğimi düşünmeden edemiyordum.

Beyaz

Şeytan beni lanetlesin.

Inez uzaklaşırken meşalenin ışıĒı duvara titrek gölgeler düşürüyor, tatlı kokusu peşinden geliyor ve beni yavaş yavaş çıldırtıyordu.

Omuzlarını dik tutuyordu, dünyanın yükü omuzlarındaydı. Konuşmasaydı her şey daha kolay olurdu ve ben de söylediklerim için *aptalın tekiydim*.

Bir yalandan daha iyi deĒil. Titreyen ellerimle babamın mektubunu çektim ve kalbim boğazımda, her satırını okudum.

Whitford,

Aynı şeyleri tekrar tekrar yazmaktan yoruldum. Annenizin akli başında deĒil. Daha ne kadar dayanabilir bilmiyorum. Kendim gelmeden önce bu son olacak.

Ziyaret için bana teşekkür etmeyeceksin, söz veriyorum. Eve gel.

-A

İçimde beni yutmakla tehdit eden, esneyen bir çukur açıldı. Haftalarca aramama rağmen parşömeni bulamamıştım. Nafile bir çabaydı, Umutsuz bir dilek. Hiçbir şey beni burada daha fazla tutamazdı. AyaĒa kalktım, üzerime sakın bir çekingenlik çöktü ve yanan meşaleye doğru yürüdüm.

Ve mektubu ateşe verdim.

Capítulo Veintiséis

Ayın yansıması suyun üzerinde dalgalanıyor, Nil'in şarkısı etrafımda dönüyordu. Kurbağalar vırakladı, kuşlar öttü ve arada sırada ani bir su sıçraması durgun geceyi noktaladı. Kıyıda durdum, kollarımı titreyen göğsümde kavuşturmuştum, büyük çantam ayaklarımın yanındaydı. Keten giysilerimin altından soğuk sızıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyordu.

Mamá karanlığın içinden cisimleşti, hafif formu kıyının yukarısında bir şekil. El salladı, ben de karşılık verdim. Onunla birlikte aşağı inen daha uzun boylu bir figür gördüğümde elim garip bir şekilde yanıma düştü. Rahat bir takım elbise giymiş, siyah saçları rüzgârda savrulmuş bir adamdı. Nazik mavi gözleri ve belirsiz bir gülümsemesi vardı.

"Inez, bu sana bahsettiğim arkadaşım."

Elini uzattı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Annen bana senin hakkında her şeyi anlattı."

Avucumu geri çektim. Aralarında kolay bir yakınlık vardı ve onun rahat tavrı kürek kemiklerimin arasındaki gerginlik düğümünü gevşetmişti. Ama aklım sorularla doluydu. Ne zaman tanışmışlardı? Bizim durumumuza nasıl dahil olmuştu? Kadın ona neden güvenmişti? Kleopatra'yı, amcamı ya da babamı biliyor muydu?

Sorularımı sormadan annem çantamı işaret etti. Kahire'ye dönerken bolca zamanım olduğunu bildiğim için dilimi tuttum. Şimdilik hızlı hareket etmemiz gerekiyordu.

"Orada başka eserler var mı?" Mamá sordu.

Arkadaşına hızlı bir bakış atarak başımı salladım. Soru karşısında şaşırمامış görünüyordu. "Altı tane daha almayı başardım." Eğilip özenle paketlediğim eşyalarımı karıştırdım ve gömleklerimden birine özenle sarılmış mücevherleri aldım. Bohçayı anneme verdim.

"Teknem hemen şurada," dedi çenesiyle işaret ederek. Görüş alanını takip ederek uzun çalıların arasına sıkışmış dar bir tekneye ulaştım. Çantamı aldım ve kalbim hızla çarparak peşlerinden yürüdüm.

İşte buydu.

Noel sabahı, Tío Ricardo ve Whit, mürettebatın geri kalanıyla birlikte, beni Philae'de hiçbir yerde bulamadılar. Sanki ortadan kaybolmuş, bir peri masalındaki gibi başka bir dünyada yok olmuştum. Whit'e bir not bırakmayı düşünmüştüm ama vazgeçtim. Söylemek istediğim her şeyi zaten söylemişim. Ona nereye gittiğimi, kiminle gittiğimi ya da planlarımın ne olduğunu söyleyemezdim. Arkamda bir mesaj bırakmanın anlamı yok gibiydi.

Hayatımın bu bölümü yakında sona erecekti.

Tekneye önce Mamá'nın arkadaşı ulaştı ve annemin eşyalarını nazikçe alıp içine yerleştirdi. Mamá kaşlarını çatarak giysilerini okşadı. Arkasını döndü, çenesi eğik, yere bakıyordu.

"Bir şey mi kaybettin?" diye sordum.

"Evet, küçük ipek çantam. İçinde baş ağrısı ilacım var," dedi. "Onsuz asla seyahat etmem."

Hepimiz dizlerimizin üzerine çöküp kayalık sahili aradık. Bir şey bulamayınca adımlarımı geri takip etmeye karar verdim. Endişeyle kamp alanına doğru baktım. Her an amcamın bize bağırdığını duymayı bekliyordum. için

Whit'in bana doğru koştuğunu gördüm, hayal kırıklığı yüz hatlarına kazınmıştı. "Kıyının daha yukarısında düşürmüş olabilir miyim?"

Annem fısıldadı,

birkaç adım arkamda yürüyordu.

"Gidip bakacağım," dedim. "Sonra seninle teknenin yanında buluşuruz."

Mamá başını salladı ve arkasını dönerek sessizce arkadaşına doğru ilerledi. Kıyıya doğru koştum, çömeldim ve aramaya başladım. Dikenli bitkilerden oluşan kalın kümeler görüşümü engelliyordu ama yolumu dikkatle seçtim. Sonunda, ay ışığında gümüş gibi parlayan bir çanta göründü. Onu aldım ve geldiğim yoldan aşağı indim, bir kayaya takıldım. Dengemi korumayı başardım ve kıyıya ulaştığımda nefesim kesik kesik çıkıyordu. Annemi aradım ama kimseyi bulamadım.

Bölge ürkütücü bir şekilde sessizdi.

Annemi ve arkadaşını en son gördüğüm kumluk alana doğru yürüdüm ama ikisini de göremedim. İlk başta ne gördüğümü anlayamadım. Kıyı bomboştı; sadece ayak izleri orada bulunduklarını gösteriyordu.

Etrafımdaki havada panik titreşiyordu. Amcam onları bulmuş muydu? Ya da Bay

Fincastle mı? Ama mutlaka bir kargaşa duymuş olmalıydım. Kıyı boyunca bir aşağı bir yukarı yürüdüm, korkum giderek artıyordu. Nefesim ağzımdan yüksek sesle çıkıyordu.

Farkındalık üzerime çöktü.

Tekne gitmişti. Gerçekten gitmişti.

Nil'e baktım ve boğazımın arkasına bir yumru oturdu. Teknenin bulanık dış hatları görünüyordu, şeklini seçebilmek için gözlerimi kısamam gerekecek kadar uzaktaydı. Suyun üzerinde gürültüsüzce hareket ediyordu.

Annemi sadece nehrin bildiği yere taşıdım.

* * *

Noche Buena'ydı.

Noel arifesi. Ve annem beni geride bırakmıştı.

Nil'in önünde ne kadar durduğumu bilmiyorum, bunun bir hata olduğunu, teknenin kontrolünü bir şekilde kaybettiklerini umuyordum. Onları bir timsahın götürdüğüne inanabilirdim.

Gerçek dışında her şey.

Gözlerimin arasında bir ağrı büyüdü, acı verici dalgalar halinde genişleyen bir basınç. Gözlerim yandı. Kumun üzerine yığıldım, keskin taşlar etime batıyordu. Zar zor fark ettim. Son iki hafta aklımdan geçti, Birbiri ardına korkunç sahneler. Buna bir anlam veremiyordum. Beni neden burada bırakmıştı? Eserler konusunda ona yardım etmemi istemiyor muydu?

Çok üşümüştüm, dehşete kapılmışımdı ve suçluluk duygusu içindeydim. Bir aptal gibi davrandığıma dair rahatsız edici bir his tüm duyularıma nüfuz etmişti. Annemin ipek kesesine uzandım ve bulmayı umarak hışırdattım-

Parmaklarım küçük, katlanmış bir not buldu. Okumak için çok karanlıktı ve ben de tökezleyerek ayağa kalktım ve kampa geri döndüm. Utanç karnımın derinliklerinde kıvrılıyordu, sanki zehir içmişim gibi fiziksel bir ağrı. Kampa vardığımda Whit'in hafif uyuduğunu hatırlayarak olabildiğince sessiz yürümeye özen gösterdim.

Temizlediğim odama girince bir kibrit çıkıp bir mum yaktım. Halı ve sandık geride bırakmayı seçtiğim tek eşyalarımıydı. Titreyen parmaklarımla notu açtım.

Sevgili Inez,

Bu bir veda. Öldüğümü düşünmene izin vermenin daha nazik bir davranış olacağını biliyorum ama Philae'ye vardığında seni planlarıma dahil etmek zorunda kaldım. Mısır'ı terk etmeni tavsiye ediyorum. Gördüklerini unut ve

duyun ve hayatınıza devam edin. Önünde çok şey var. Konsolosun oğluyla evlen, kendi ailen olsun ve yeniden başla.
Beni aramaya gelme. Bulacağın şey hoşuna gitmeyecek, Inez.

Mamita

Yüksek sesle bir çığlık attım. Hıçkırıklarımı susturmaya çalışarak elimi ağzıma kapattım. Kafa karışıklığı ve keder içimde savaşıyordu. Beni neden terk ettiğini, birlikte gideceğimize beni neden inandırdığını anlamıyordum.

"Olivera?"

Donup kaldım, gözyaşlarım hâlâ yüzümden akıyordu. Whit hışırdayan perdenin diğer tarafında duruyordu, çıplak ayakları görünüyordu. Sessiz kalmaya çalışarak dudağımı ısırdım.

"Olivera, seni duyabiliyorum," dedi sessizce. "İyi misin?"

Sesimi sabit tutmak için mücadele ettim ama başaramadım.

"Git buradan, Whit."

Kumaşı bir kenara çekti ve loş ışıktaki gözlerini kırıştırarak içeri adım attı. Bakışları halının üzerinde büzülmüş bir şekilde oturduğum yere kaydı. Whit yanımda dizlerinin üzerine çöktü ve bana doğru uzanarak beni yanına çekti. Bacağının güçlü çizgisi benimkine baskı yapıyordu.

"Inez," diye fısıldadı. "İstersen giderim ama iyi olup olmadığını bilmem gerek. Yaralandın mı?"

"Sanırım kalbim kırıldı," diye fısıldadım.

Kollarını bana doladı, başparmağı sırtımın alt kısmında daireler çizdi. Bu okşama göğsümdeki korkunç düğümü gevşeterek yavaşça çözdü. Daha rahat nefes aldım ve gözyaşlarım yavaşladı. Whit hiç bu kadar Bana karşı nazik. Bu sabırlı. Daha fazlası için zorlamadan bekledi. Bu onun daha önce hiç görmediğim ama var olduğunu bildiğim bir yanıydı. Nefesinde viski yoktu, gözleri berraktı. Onu haftalardır içerken görmemiştim, matarasını nehirde kaybettiğinden beri.

Whit'in itirafı aramızda kaldı.

Her iki taraf için de geçerli.

En eski türden bir sihir gibi enerji vücuduma yayıldı. Kendimi o ana bıraktım. Çünkü ağzımı açtığım anda her şeyin farklı olacağını biliyordum. Gerçeğin her şeyi değiştiren bir yönü vardı. Elim yavaşça göğsünde gezdirdim, avucumun altında sabit kalp atışlarını hissettim.

Kendimi çekmeden önce bir nefes daha alacaktım. Ama sonra işaret parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı ve gözlerimiz yumuşak ışıktı buluştu. Mavi gözleri ağzıma kayd ve ürperdim. Beni öpecekti, ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmayacaktım, yapmam gerekse bile. Sonrasında benden nefret edecekti ama en azından mükemmel bir anın anısına sahip olacaktım. Gözlerini kapatıp nefes verdi ve tekrar açtığında elleri beni nazıkçe uzaklaştırarak bir boşluk yarattı.

"Seni üzen şeyin ne olduğunu bana söyler misin?" "Anlatmak istiyorum," dedim. "Ama korkuyorum."

"Benden korkmana gerek yok," dedi. "Asla." Whit bekledi, ifadesi açık ve kurnaz değildi.

"Korkunç bir hata yaptım," dedim. "Senin ne kadar her şeyle ne kadar ilgili olduğunu biliyorum, ama sır saklamaktan yoruldum. Yalan söylemekten." Bakışlarımı kucağıma odaklayarak kuru dudaklarımı yaladım. "İki hafta önce, odamda birinin olduğunu duyduğun o gece, annemin hayatta olduğunu öğrendim."

Whit gerildi.

"Bana Tío Ricardo'nun Mısır eserlerinin yasadışı kaçakçılığına karıştığını söyledi. Tüccar Kapısı'na aktif katılımı."

"Bu bir yalan," diye fısıldadı şiddetle. "Nereden biliyorsun?"

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

O tereddüt etti ve ben devam ettim. "Ona inandım," dedim çaresizce omuz silkerek. "O benim *annem*. Doğru olmasa neden böyle bir şey söylesin ki?" Whit bakışlarını kaçırdı, çenesi sıkılmıştı. "Sana başka ne söyledi?"

"Benden yardım istedi. Öldüğünü sandığım annem ona yardım etmemi istedi." Dudaklarımı yaladım. "Ben de öyle yaptım."

Whit'in sözleri sessizdi, korku ve önseziyle doluydu. "Ne yaptın, Inez?"

Bakışlarıyla karşılaşmaktan korkarak gözlerimi sıktım. "Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Kleopatra'nın mezarındaki pek çok eseri küçültüp ona verdim. Planımız her şeyi Kahire'ye götürmek ve Mısır Müzesi'ne emanet etmektir. Eski Eserler Servisi'ni de işin içine katacağık ve amcamın ihanetini durdurmak için geleceklerini umuyordum."

Whit yumruklarını sıktı.

"Eşyalarımı topladım," diye fısıldadım. "Ve bu gece erken saatlerde onunla nehir kenarında buluştum. Sonra beni burada bıraktı, tüm eserleri de yanında götürdü."

Annem bana bir mektup bıraktı" - mektubu ona verdim- "ama şimdi ... bana yalan söylediğini söylüyorsunuz."

"Kesinlikle öyle," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Mektubu okudu, diğer eli hala yumruk halindeydi ve kalçasına sıkıca bastırılmıştı. Bitirdiğinde notu katladı ve bana geri verdi.

"Hepsi bu mu?" Sesi sanki öfkesini dizginlemeye çalışıyormuş gibi gergin çıkıyordu.

Başımı salladım. "Bana babamı Tío Ricardo'nun öldürdüğünü söyledi."

"Ne?"

İrkildim. "Dahabeeyah'a girdiğim ilk gece babam hakkında konuşurken kulak misafiri oldum. Sanki tartışmışlar gibiydi."

"Öldürdüler ama amcan babanı öldürmedi."

"O zaman *kim* yaptı?" Ben haykırdım. "Amcamın en başından beri bana yalan söylediği çok açıktı. Benimle ilgili saçma sapan bir hikaye uyduruyordu.

Çölde kaybolan ebeveynler. Ne düşüneceğimi, kime inanacağımı bilemedim. *Sana* güvenip güvenemeyeceğimi hâlâ bilmiyorum. Kahire'de, annemin Mösyö Maspero'ya hitaben yazdığı ve yardım istediği bir mektup buldum.

çünkü kardeşinin bir suçluya dönüştüğüne inanıyordu."

Önümde bağdaş kurarak oturacak şekilde pozisyon aldı. "Amcan kaçakçılık işine bulaşmadı, Inez." Derin bir nefes aldı. "Şirket adında bir örgüt var ve üyelerine Küratör deniyor. Tüccar Kapısı'nı onlar yönetiyor ve annen onların müzayedeleri için mal tedarik ediyor."

Sözlerini anlamlandırmaya, parçaları bir araya getirmeye ve bana söylediklerini anlamaya çalıştım. "Annem bir Küratör," diye tekrarladım.

Whit başını salladı. "Ricardo gerçeklerden şüpheleniyordu ama babanın da bu işin içinde olduğunu düşünüyordu." Dikkatli ve temkinli bir şekilde gözlerime baktı. "Öyle olmadığını mı söylüyorsun?"

"Anneme göre öyle değil," diye fısıldadım. "*Onun öldüğünü* söylüyor."

Whit'in rengi soldu ve saçlarını çekiştirdi. "Bilmen gereken bir şey var, Inez.

Bir ilişkisi vardı. Kazara öğrendim ve bana hiçbir şey söylememem için yemin ettirdi. Bana bunun bir hata olduğunu ve bitireceğine dair söz verdi. Ama daha sonra, uzun süre ortalıkta olmadığını fark ettim. Babana zar zor yazıyordu. O zaman hâlâ öyle olabileceğini düşündüm."

Gök gürültüsü kulaklarımda çınladı.

Whit'in bana söylediklerine inanamıyordum. Aysız bir gece ya da kuru bir nehir yatağı gibi yanlıştı. Başımı salladım, zihnimdeki çınlama giderek artıyordu.

Tekrar konuştuğumda sesim boğuk çıkıyordu. "Beni gördüğüne çok sevinmiş gibiydi."

"Bu gerçek olabilirdi." Tereddüt etti. "Ne kadarını kaldırabildi?"

Acı bir kahkaha attım. "Mücevherler, mezar tekneleri ve kireçtaşı heykeller şeklinde üç yüze yakın eser."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi, sanki aklına onu mahveden bir düşünce gelmiş gibiydi. "Peki ya parşömen ruloları? Tek bir yaprak?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Annem de tek bir çarşaf istedi. *Biliyordum* Bir şey arıyordun. Neymiş o?"

"Kendi kendini yiyen bir yılan çizimi olurdu. Bir Ouroboros. Tanıdık geliyor mu?"

Başımı salladım.

Whit, "Sayfada Yunanca yazılar, daha fazla çizim ve diyagram da olurdu," diye ekledi. "Talimatlara benziyor olmalıydı."

"Hayır," dedim. "Öyle bir şey bulamadım. Nedir bu?"

"Simya," dedi.

"Simya mı?" Tekrar ettim.

"Artık bunun bir önemi yok. Önemli olan Lourdes."

Doğru. Annem, hırsız.

"Hâlâ anlamadığım bir şey var. Maspero'ya yazılan mektup ne olacak?"

"Otel odalarında bulduğunuz mu? Onu kolayca yerleştirmiş olabilir. Bir düşünün, neden göndermemiş olsun ki?"

Zarf canlı bir şekilde aklıma geldi. Ağırlığı ve verdiği his, içindeki buruşuk mektup. Damgalanmamıştı bile. Tartışmak, onu savunmak istedim ama kelimeler kifayetsiz kaldı. Onunla geçirdiğim her an lekelenmiş, aldatmasıyla mahvolmuştu. Ve aptal bir çocuk gibi, tarihi öneme sahip paha biçilmez sanat eserlerini çalmasına yardım etmişim. Amcam gerçeği öğrendiğinde yıkılacaktı.

Annem her şeyi düşünmüştü.

"O mektubun bulunmasını, şüphenin kardeşinin üzerine kalmasını istedi. Tam bir aptal gibi davrandım," dedim. "Bunca zamandır

beni manipüle ediyor."

Whit koluma yumuşak bir el koydu. "Ona olan sevgini sana karşı kullandı. Bu çok alçakça. Ben de anneme inanırdım."

Utanç beni bataklık gibi içine çekti. Hiçbir merhameti, hiçbir lütfu hak etmiyordum. Yaptığım şey affedilemeyecek kadar aptalcaydı. "Bana karşı nazik olmak zorunda değilsin."

"Ve sen," dedi Whit sertçe, "kendine karşı sert davranma. Bunun için değil."

Sözleri duydum ama kabul edemedim. Korkunç bir hata yapmışım ve içimdeki her şey işleri yoluna koymak istiyordu. "Şimdi ne yapacağım?"

"Yatağına git," dedi, sesi yumuşaktı. "Sabah Ricardo'yla konuşacağız."

Kalbim yerinden fırladı. "Bunu benimle yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Ama yapacağım." Whit elini çekti ve ben hemen avucunun tenime değen sıcaklığını özledim. "Uyumaya çalış, Inez."

Gitmek için

döndü. "Whit,"

dedim.

Girişte bekledi. "Ne oldu?"

"Son derece terbiyelisin," dedim. "Aksi gibi davranmana rağmen."

"Kimseye söylemediğin sürece," dedi hafif bir gülümsemeyle. Sonra da odamdan kaçtı.

Kendimi yatağımın üzerine geriye doğru attım, aklım başımdan gitmişti. İşleri yoluna koymanın tek yolu annemi bir şekilde durdurmaktı.

Ama nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Capítulo Veintisiete

Noel sabahı gözlerimi korku dolu bir şekilde açtım. Battaniyenin altına daha da gömüldüm, keder Buenos Aires'in sanayi bölgesindeki sis gibi odanın içinde dolaşıyordu. Birkaç dakika içinde amcamla yüzleşecek ve ona burunlarının dibinde hepsine ihanet ettiğimi söyleyecektim. Yüzümü yıkayıp giyindikten sonra, avuçlarım terden sırlıslam olmuş bir halde odadan çıktım.

Whit taş çerçeveye yaslanmış, elinde bir fincan çayla duruyordu.

Sözsüzce bana uzattı ve ben de yumuşak bir gülümsemeyle aldım. "Ateşin yanında," diye mırıldandı. "Abdullah'la birlikte."

İrkildim. Tabii ki. Bu konuşmayı sadece amcamla yapamazdım, yaptığım şey Abdullah'ı da etkilemişti, hatta daha da fazla. Çoğu Ekip çoktan işe koyulmuştu, amcam ve Abdullah önlerine serilmiş bir günlüğü inceliyorlardı. Muhtemelen mezarın açılmasını tartışıyorlardı. Midem sıkıştı.

Onlar için o anı tamamen mahvetmiştim.

Yan yana yürüdük ve sonra mevcut minderlerin önünde oturduk, bedenlerimiz birbirine yakındı. İyi bir arkadaştı, sahip olduğum en iyi arkadaşlardan biriydi.

Tío Ricardo günlüğünden başını kaldırmadı. "Eskizler üzerinde çalışmak için hazineye gitmen gerekmiyor mu?"

Ellerimi kucağımda sıkıca kavuşturdum. "İkinize de bir şey söylemem gerekiyor."

İkisi de aynı anda yüzlerini kaldırıp yüzüme odaklandılar. Zar zor uyuyabilmişim, yorgunluktan omuzlarım çökmüş, sesim kısılmıştı.

"Ne oldu?" Tío Ricardo sabırsızca konuştu. Abdullah, amcamın koluna dikkatli bir el indirdi, sanki terbiyesini hatırlamasını işaret eder gibiydi. Bunu nasıl yapacağını iyi biliyordu. Bir iş ortağı olarak sahip olunması gereken faydalı bir beceri, aileden bahsetmiyorum bile.

Whit bana yan gözle baktı. Sessizlik uzadı. Oyalanıyordum, kelimeler boğazımın arkasında düğümleniyordu. Göz ucuyla hafif bir hareketini yakaladım. Sıcak avucu benimkini içine aldı. Sıktı ve sonra bıraktı.

Güçlendirici bir nefes aldım ve kesik kesik konuştum. Ağlamamak ve ses tonumu ölçülü tutmak için kendimi zor tuttum. İkisi de sözümü kesmedi ama ben devam ettikçe yüzlerindeki dehşet daha da arttı. Tío Ricardo taşa dönmüş gibiydi. Zar zor nefes alıyordu. Whit yanımda durdu, sessizce beni destekledi. Sözlerimi bitirdiğimde, sessizlik ağır ve bunaltıcı geldi.

"Eğer bu yapacağım son şey olacaksa," dedim, sesim kısıktı. "Onu durduracağım."

Amcam sallanarak ayağa kalktı ve tökezleyerek uzaklaştı. Alçak sesle kükrediğini duydum ama bu tamamen öfkeden kaynaklanmıyordu. Sesi acı çekmiş gibiydi. Ona gitme dürtüsü beni ele geçirdi. Beni rahatlatmak istemezdi ama denemek zorundaydım. Ayağa kalkmaya hazırlandım ama Whit kolunu savurarak beni durdurdu.

"Ona bir dakika verin."

"Ama-"

Amcam kumu tekmeledi. Eğer bir çaydanlık olsaydı, dumanı tüterdi. O bir alev değildi, o her şeyi yerle bir eden bir alevdi.

"Belki bir dakikadan fazla," dedi Abdullah, yüzü amcama dönük bir şekilde. "Bırak öfkesini hissetsin. Zaten uzun sürmez. Hazır olduğunda geri dönecektir."

On dakika sonra döndü, rengi uçmuş, ağarmış saçları dağınıktı. Onu saçını çekiştirirken görmüştüm ve bir yerini incitmesinden korkmuştum. Amcam zor nefes alarak yerine oturdu. Sonra bakışlarımla doğrudan karşılaştı.

"Beni mahvetmek için yola çıktı," dedi zorlukla kontrol edilebilen bir sesle. Başımı salladım.

"Beni bir hırsız olarak resmet. Bir *katil*." Tekrar başımı salladım.

"Ve sen de ona inandın," dedi.

"Ricardo," dedi Abdullah sertçe. "Kayıp eserlere odaklanmamız gerekiyor."

"Şimdiye kadar gitmişlerdir," dedi Tío Ricardo kasvetli bir şekilde. "Onları geri getirmenin imkânı yok. Lourdes Kahire'ye doğru yola çıktı ve oradan eserleri sevgilisine teslim edecek. O da eserler Tüccar Kapısı'nda satışa çıkana kadar bir daha görülmemelerini sağlayacak."

"Ve bir kez koleksiyoncuların eline geçtiler mi," dedi Abdullah yavaşça. "Müzelerde ya da tarihçilerle birlikte, birileri kökenlerini keşfedecektir. İnsanların kimi bulduğumuzu keşfetmesi sadece bir zaman meselesi olacak."

"Ama annemin şehre ulaşması günler sürer," diye karşı çıktım. "Ona yetişmek için zamanımız var, yetkili makamları devreye sokmak için zamanımız var. Elimizde isimler ve bir yer var. Toparlanıp gitmeliyiz, bu doğru dakika."

"Mezarı bugün açıyoruz," dedi Abdullah. "Kleopatra'yı sahipsiz bırakamayız ve izimizi kaybettiremeyecek kadar uzağa geldik. Philae'den çok fazla insan gelip gidiyor."

Amcam durumu gözle görülür bir şekilde tarttı, açıkça ikiye bölünmüştü. Hemen gidip annemi bulmak ve çalınanları geri almak istediği belliydi ama Abdullah'ın sözleri anlamlıydı. Onunla göz göze gelmeye çalıştım ama şimdi bana bakmayı reddediyordu. Kazandığım her ne varsa kaybetmiştim. Bana olan güveni boşa çıkmıştı ve ihanet onu uzaklaştırmış, mesafe yaratmıştı.

Aramızda uçsuz bucaksız bir çöl olabilirdi.

"Sana katılıyorum," dedi amcam sonunda.

Abdullah, "Mezarı açacağız ve bulabildiklerimizi kaydedeceğiz," dedi. "Sonra Whit ve ben gidip kayıplar hakkında bulabildiğimiz her şeyi bulacağız.

eserler," dedi Tío Ricardo.

"Çok fazla zaman kaybedeceğiz," dedim. "Gidelim ve-"

"Senin aptallığın yüzünden bu durumdayız," diye tersledi amcam. "Ve *biz diye bir şey* yok. Mezar açıldığında, geride kalıp çizimleri tamamlayın."

Öfkem alevlendi. "Başından beri dürüst olsaydın belki-" Tío

Ricardo ters ters baktı, çenesindeki kaslar titriyordu.

Whit elbisemin kolunu çekiştirerek konuşmayı kesmem için sözsüz bir iletişim kurdu. Benim yüzümden kaçıyordu. Hiçbir şey yapmadan oturamazdım. Resim çizemezdim. "Tío Ricardo, por favor-"

"Tek kelime daha etme," dedi Tío Ricardo, tekrar ayağa fırlayarak.

"Senin aptallığını daha fazla dinleyecek vaktim yok."

Whit amcama ters ters baktı. "Bu onun *annes*."

Tío Ricardo tiksinti dolu bir ses çıkardı ve hışımla uzaklaştı. Daha yirmi adım bile atmamıştı ki Bay Fincastle ve Isadora tarafından durduruldu.

Yakınımızda toplanmışlar, aramızdaki etkileşimi ilgiyle izliyorlardı.

Amcam bana doğru bir işaret yaptı ve sonra gözden kayboldu. Babası amcam nereye gittiye onu takip ederken Isadora küçük grubumuza doğru yürüdü. O

Düzgün mavi bir elbise giymişti, dar beli geniş bir kurdeleyle sıkıca

bağlanmıştı. Altın sarısı saçları omuzlarının etrafında sallanıyordu.

"Günaydın." Gülümsedi. "Umarım hepiniz iyi uyumuşsunuzdur?" Kimse cevap vermedi.

"Öğle yemeğinden sonra mezarı açacağız," dedi Abdullah. "O zamana kadar hepiniz hazır olun." Ayağa kalktı, kederi ağzının kenarlarını aşağı doğru çekiştiriyordu. "Bugün bayram, değil mi? Feliz Navidad."

Çekip gitti ve kalbim paramparça oldu.

Her şeyi mahvetmişim. Bilmeliydim, şüphelenmeliydim. Abdullah'ın sessiz kederi beni derinden yaraladı. Amcamın yaptığı gibi bana bağırmasını tercih ederdim. Hayal kırıklığı daha çok canımı yakardı ama onun da suçu yok muydu? Yalanları ve kararlı gizliliği hepimizin aleyhine işlemişti. Cennete gitmeyi diledim-

Whit kendi diziyle dizimi dürttü. "Kes şunu." İrkildim. "Ne?"

Öne doğru eğildi ve Isadora'nın duyamayacağı kadar alçak sesle konuştu. "Ne yaptığını biliyorum. Olanları değiştiremezsin ya da Yaptım. Bu yüzden kendini mahvetmemeye çalış. Annen sana ihanet etti. Affedemeyeceğin biri varsa, bu o olsun."

Gözlerim yaşardı. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Dene," dedi nazikçe. Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Gel Olivera. Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Hâlâ nasıl ateş edileceğini öğrenmek istiyor musun?" Isadora araya girdi. Onun orada olduğunu neredeyse unutmuştum. "İstersen sana şimdi öğretebilirim. Bu benim sana hediyem."

Whit'in kaşları çatıldı. "Sana nasıl ateş edileceğini öğretebilirim."

Ayağa fırladım. Birdenbire bir şeyi paramparça etme fikri kulağa harika gelmeye başladı. "Hadi gidelim."

"Olivera-" diye başladı Whit. Isadora onun ismimi tanıdık bir şekilde kullanması karşısında kaşlarını kaldırdı.

"Öğrenmek istiyorsan sana hemen şimdi öğretebilirim," dedi.

"Emin ellerdeyim," dedim Whit'e. "Isadora'nın tabancasını ateşlediğini gördün, değil mi?"

"İşin bitince gel beni bul o zaman. Trajan's Kiosk. Ve Tanrı aşkına, kendine zarar verme."

Isadora beni çekti ve diğerlerinden uzağa, suya yakın, ağaçlar ve büyük kayalarla çevrili geniş bir alana götürdü. Takip ettim

onu kıyıya indirdim, ayakkabılarım sıcak kumla dolmuştu. Gözümün önünden bir şey geçti ve bir çığlık attım.

Arkasını döndü, bakışları omzumun üzerinden geçti. "Bir akrep. İyi ki seni sokmamış."

Böcek tepeye doğru ilerlerken ürperdim. Durdu ve pürüzsüz bir kayanın üzerine tünedi. Arkamı döndüm ve Isadora'yla su kenarında buluştum. "Sanırım şimdilik nehre doğru gitmemiz en iyisi. Sonra, uygun bir şekilde

Silahın ateşlenme hissine alıştıktan sonra hedefler." "Gracias,"

diye mırıldandım, kafam hâlâ Tío Ricardo'nun Hayal kırıklığı. Öfkeli ifadesi zihnime kazınmıştı. Yaşadığım sürece bunu asla unutmayacaktım.

"İyi misin?" Isadora. "Solgun görünüyorsun."

"Amcamla tartıştık," dedim, çünkü bir yalan daha söylemekten kaçabilseydim, kaçardım. Onlardan bıkmıştım. "Ben hatalıydım. Yani, *çoğunlukla hatalıydım.*"

"Özür diledin mi?"

Kasvetli bir kahkaha attım. "Pek işe yaramadı."

Isadora dudağını çekti. "Herkes hata yapar."

"Doğru olsa da, bu beni daha iyi hissettirmiyor." Tereddüt ettim.

"Yanlış kişiye güvendim."

"Güveniyorsun," diye kabul etti. "Çok fazla."

Gözlerimi kırptım, şaşırmıştım. Öfke kıvılcımlandı, kanıma karıştı.

"Beni hiç tanıımıyorsun."

Isadora silahını çıkardı, güneş ışığında şık ve parlaktı. Silahı kaldırdı ve kalbime nişan aldı. Gözlerinde bir şey titriyordu. Tanımlayamadım. Duygu. Dünya karardı, silahının namlusuna doğru daraldı. "Silah taşıdığını bilse bile kampın güvenliğini yakın bir yabancıyla terk edecek türden bir insan olduğunu biliyorum."

Bir adım geri çekildim. "Ne yapmaya çalışıyorsun? İndir onu."

Isadora gözlerini devirdi. "İşte şimdi korktun. Biraz geç kaldın, Inez." Kıyıdaki akrebi hedef olarak savruldu. Nefes aldı ve çekti Tetikleyici.

Kurşun böceği parçaladı, atıştan dolayı kumlar havaya uçtu. Sözüünü sakınmadan silahı bana uzattı. "Sıra sende."

Capítulo Veintiocho

Trajan'ın Köşküne yaklaştım, güneş mavi gökyüzünde yükseliyordu. Eski Mısır'da tanrı Ra güneşi ve gökyüzünü yönetir, sıcaklık ve hayat verirdi. Ve Philae adasında, modern kolaylıkların çoğundan uzakta, güneşi görmek kolaydı.

Firavun'un Yatağı'nın karnına inerken adımlarıma rehberlik ettiğini hayal ettim. Isadora'yla dersim iyi geçmişti ve atışlarım için herhangi bir ödül kazanamayacak olsam da, nişancılığımla oldukça gurur duyuyordum.

Isadora ve onun pervasız çizgisi. Silahı bana doğrulttuktan sonra her zamanki gibi davrandı. Gözlemci ve düşünceli, neşeli ve işinin ehli, gamzeli yanaklarını gösteriyordu. Sanki beni silahla tehdit etmemiş gibi davrandı. Ama belki de amaç buydu.

Bana daha dikkatli olmamı mı söylüyordu?

"Olivera?"

Dikkatimi şimdiki zamana verdim. Yakınlarda ayak sesleri duyuldu ve merdiven boşluğunda titrek bir ışık belirdi, ardından Whit'in iri gövdesi görüldü.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ tek parça." Bunu alaycı bir ses tonuyla söyledi ama ses tonunda bir rahatlama sezdim.

"O iyi bir öğretmen."

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Soruyu düşündüm. "Ondan hoşlanıyorum," dedim yavaşça. "Ama o İngiliz gülü kalıbına oldukça uyuyor, iyi huylu ve düğmeli, ama bence onun çekiciliği bu. İsteddiği zaman kurnaz, stratejik ve çekici olabiliyor. Onun gibi biriyle daha önce hiç tanışmadım. Peki ya siz?"

Umursamaz bir ses çıkardı ve tünellerden geçerek, dinamit lokumunun patlamasıyla toz ve duman kokan yeni bir odaya girene kadar bize yol gösterdi. Yukarıda, çatı yüksekte uzanıyordu. üstümüzde, karanlık ve önsezili. Sarp duvar boyunca büyük kayalar yığılmıştı. Oda dardı ve öksürerek boğazımdaki dumanlı havayı temizledim. Mumu iki kayanın arasına sıkıca yerleştirdi ve spor ceketini uzun bir kayanın üzerine bıraktı ve sonra bana döndü.

Kir yanaklarını lekelemiş, mumun ışığıyla yüz hatları gölgeli çukurlara dönüşmüştü. Loşlukta sadece bakışlarının mavisi parlıyordu.

"Burada ne işimiz var?"

"Buna sana Noel hediyem diyelim," dedi hafif bir gülümsemeyle. Yerde duran, diğer ucu yukarıya doğru uzanan ve yüksek tavanın karanlığında kaybolan uzun bir makara halatın yanında durmamı işaret etti.

"Noel hediyem," diye tekrarladım o ipin diğer ucunu belime bağlarken. Sessizce çalışırken nefesi yanağımı okşuyordu. Çenemi kaldırdım ve dikkati sadece düğümde olan eğik yüzüne baktım.

Whit yeleşinin cebinden amcamın büyümlü sandaletini çıkardı ve bana uzattı.

"Kemerini bağla," dedi.

Öyle yaptım ve ayakkabının ucu hemen alev aldı, ateş mavisi. Sonra tören yapmadan kayalara tırmandı, yukarı ve yukarı, odanın düz siyahında onu gözden kaybedene kadar.

"Whit?" Ben seslendim.

"Buradayım," dedi. Sesi aşağıya doğru yankılandı. "Hazır mısın?" "Olmam gerekiyorsa."

Hafif kıkırdaması kulaklarıma ulaştı. "Boştaki elinle ipi tut, Olivera. Çılgılık atma."

"*Yapma!*" Keskin bir çekiş beni ayaklarımdan yukarı itti ve yukarı doğru fırladım. Whit aşağı inerken yanımdan geçti ve ben tavana doğru uçmadan önce yüzünde beliren gülümsemeyi zar zor yakalayabildim. Mavi alev yırtık pırtık lambayı aydınlatıyordu.

ve ben yükseldikçe duvarlar daha da pürüzsüzleşiyordu. Whit yükselişimi yavaşlattı.

"Gördün mü?" diye seslendi.

Gözlerimi kısıtım ve bacaklarımı kullanarak etrafıma bakındım. "Hayır. Ne yapmam gerekiyor- Miércoles!"

Maviler, yeşiller ve kırmızılar içindeki eski resimlere bakıyordum. Yıldızlardan yapılmış bir kadın, az önce güneşi ve ayı yutmuştu; güneş ve ay onun bedeninde yolculuk edecek ve şafakta yeniden doğacaklardı.

"Bu tanrıça Nuit," diye fısıldadım. Ateşin sıcaklığından yüzümden ter damlıyordu ve avuçlarım kayganlaşmıştı ama umurumda değildi. Öyle inanılmaz bir şeye bakıyordum ki, bir nefeslik hüznümü çalmıştı. Ağırılıksızdım, sadece yalnız olduğumu hatırlatan halatla yüzüyor gibiydim.

Whit çekiştirdi ve ben aşağı baktım. Zar zor görünüyordu. Islık çaldım ve beni yavaşça ve dikkatlice aşağı indirdi. Ayaklarım yere değdiğinde belimdeki düğümü gevşetti. Elleri sabit ve emindi ve vücudumu keşfetmelerini istiyordum.

"Bu çok güzeldi." Boğazımı temizledim, üstesinden geldim.

"Gracias." Gülümsedi. Bu onun gerçek gülümsemelerinden biriydi. "Feliz Navidad, Inez."

Boğazımı temizledim. "Benim de senin için bir şeyim var." "Var mı?"

Onunla göz göze gelmeden eğilip çantamı aldım ve karıştırdım. Eskiz defterini çıkardım ve ortasına kadar çevirdim. Tek bir sayfa özenle yırtılmıştı ve üzerinde Whitford Hayes'in bir çizimi vardı. Ama haftalar önce Groppi'de yaptığım çizim değildi bu. Bu çizim Whit'i her zaman hatırladığım şekilde gösteriyordu. Doğrudan bakışları, yüzeyin hemen altında saklı duyguları.

Sözümü sakınmadan çizimi ona uzattım.

Ellerini pantolonunun paçalarına sildi ve dikkatlice elimden aldı. Gözlerini kaldırdı. Ağzı açıldı ama sonra aynı hızla kapandı. Sanki düşüncelerini açığa vurmaya cesaret edemiyormuş gibiydi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı kısık sesle. "Ama imzalamamışsınız." "Oh," dedim. "İmzaladığımı sanıyordum, kalemin var mı? Kurşun kalem?"

Dalgınca başını salladı, dikkati hâlâ çizim üzerindeydi. "Ceketimin cebinde."

Onu attığı yere doğru yürüdüm ve ceplerini karıştırdım. İçinde her türlü şey vardı. Kalem uçları, bir mendil, gevşek Mısır paraları, bir sustalı bıçak. Whit her şeye hazırlıklıydı. Whitford Hayes güvenilir biriydi.

Karıştırmaya devam ettim. "Neden kibritin var?"

"Bir şeyleri havaya uçurmam gerekirse diye."

Kıkırdayarak aramaya devam ettim. Parmaklarım küçük ve pürüzsüz bir şeye takıldı. Merakla çekip çıkardım, kaybettiğimi sandığım düğmeyi tanıyınca şaşırdım. Rıhtımdaki günden beri kayıptı.

Whit'le ilk tanıştığımdaydı.

Sözsüzce, görmesi için ona uzattım. "Bu neden sende?"

Başını kaldırıp baktı ve hemen kıpırdamadan durdu. Yanaklarında en koyu kırmızıdan ikiz bayraklar belirdi.

"Ben de onu arıyordum," dedim, cevabının gelmeyeceği belli olduğunda sessizliği doldurarak. "Whit, söyle bana. Onu neden aldın?"

"Gevşekti," dedi biraz savunmacı bir tavırla. Daha fazlası olduğunu hissederek bekledim.

Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve bana biraz sinirli bir bakış attı. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "Annen senden, okuduğun kitaplardan, teyzene ve kuzenlerine yaptığın şakalardan çok bahsetti.

Ne yemeyi sevdiğini, kahveyi ne kadar çok sevdiğini. Rıhtımdaki o gün, zaten tanıdığım biriyle tanıştığımı sanmıştım ama sen yine de beni şaşırttın. Benden kaçtığında gülmek istedim, yüzündeki o arsız gülümsemeyle."

İçime sıcak bir ısıltı yayıldı.

"Düğmeyi atmayı kendime yediremedim..." İç çekti ve sonra usulca ekledi, "Ya da geri vermeyi."

Bana karşı bu kadar savunmasız olmasının ona ne kadara mal olduğunu bildiğim için kızardım.

Bana karşı olan hislerini açığa vurmak için. Hiç düşünmeden düğmeyi kendi cebime sokmak istedim ama Whit avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzattı.

İnanmayan bir kahkaha attım. "Sende kalmasını ister misin?" Sözsüzce başını salladı.

Ona verdim. Sonra hediyesini dikkatlice yuvarladı ve elleri biraz titreyerek düğmeyle birlikte ceketinin cebine yerleştirdi.

"Sana da mutlu Noeller Whit."

Çabalarım rağmen ona karşı hislerim değişmiş, derinleşmişti. Fırsatım varken ona hislerimle ilgili gerçeği söylemediğim için midem bulanıyordu. Onu tekrar öpmemek için her şeyimi verdim. Hayal kırıklığı etrafımı sardı. Artık çok geçti. Bir nişanlısı vardı. Onu evde bekleyen biri. Ve benim hislerim onun için daha derinlere inerken, o sadece bana karşı bir çekim hissediyordu.

Cazibe aşkın yanına bile yaklaşamazdı.

Boğazımı temizledim, gözlerim yanıyordu ve yanaklarım alev alevdi. "Gitmeliyiz."

Ama ikimiz de kımıldamadık. Sessizlik etrafımızı sarmıştı. Philae'deki tek iki kişi biz olabilirdik. Tüm dünyada.

"On yaşımdan beri nişanlıyım," dedi sessizce. "Ailem ayarladı. Tam olarak iki kez karşılaştık."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Başını eğdi, dikkati yıpranmış botlarının parmak uçlarında sabitlenmişti. Sonra içini çekti ve bakışlarımla buluştu. "Haklısın. Önemli değil, hiçbir zaman da olmadı."

Nefesim uzun bir solukla içimden çıktı. Rahatlamalı mıydım? Belki de öyledir.

"Her zaman arkadaş kalacağız, Olivera."

Kasıtlı bir hassasiyetle elime uzandı. Nasırlı avucu benimkine karşı sertti. Parmaklarını benimkilere geçirdi ve ben ürperdim. Yavaşça, çok yavaşça elimi ağzına doğru çekerken gözleri ısındı.

Bileğimin arkasına yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurdu.

Bunu vücudumun her gizli köşesinde hissettim. Whit elimi bıraktı ve sonra beni tünellerden çıkarıp gün ışığına geri götürdü.

Bana verdiği hediye sadece kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu.

* * *

Öğle yemeği için dualarını ettikten sonra herkese katıldım ve ilk kez sohbet kıt ve garipti. Mürettebat amcamla aramızdaki gerginliği normalden daha fazla hissediyor gibiydi. Sıcaklık keten seyahat elbiseme yapışmış, kırışmış ve boya sıçramaları ve kirle lekelenmişti. Bu benim resmi iş elbisemdi, yani neredeyse her gün giyiyordum. Geceleri en kötü lekeleri temizlemek için elimden geleni yapıyordum ama çölün izleri kolay kolay silinmiyordu.

Elvira *dehşete düşerdi*.

Onu keskin bir acıyla özlüyordum, düşüncelerim beklediğimden daha sık ona dönüyordu. Bir dünya uzakta olmama rağmen onun günlerinin nasıl geçtiğini biliyordum. Sabahın erken saatlerinde kahvaltı - ama kahve yok - ardından dersler. Hafif bir öğle yemeği için mola ve ardından mahallede sosyal görüşmeler. Geç bir akşam yemeği ve sonra yatak. Ama her zaman rutinden küçük bir şekilde kurtulmayı başardım ve Elvira da beni takip etti.

Peşimde gülen bir gölge ile küçük maceralar.

Keşke ona ait bir şey getirmeyi akıl etseydim, sadece onu yakınımda hissedebilmek için. Gülüşünü ve sesini zihnimde canlandırırdım.

Yemek bittiğinde, amcam ve Abdullah, Bay Fincastle ve Isadora ile sessizce görüştüler ve bir süre sonra Whit ve beni kamptan biraz uzakta onlara katılmaya çağırdılar.

Onlara katıldığımda amcam düz bir sesle "Eşyalarını aldın mı?" diye sordu. Eskiz defterim, karakalem kalemim ve boyalarımın dolu çantamı işaret ettim.

"Mürettebat ne yaptığımızdan şüpheleniyor mu?" Whit sordu.

"Bunun bir sır olması gerekiyordu," dedi Abdullah. "Yani doğal olarak herkes biliyor."

"Gönderin onları," diye sert bir ses geldi. Bay Fincastle avluyu çevreleyen sütunların arasında, gölgelerin arasında yarı gizli bir şekilde duruyordu. Elinde bir tüfekte öne çıktı ve tedirgin bir şekilde tapınağın girişine doğru baktı. "Onlara güvenmemelisiniz."

Abdullah'ın genellikle gülümseyen yüzü gerildi. Gerginlik omuzlarına yayıldı. "Peki neden Bay Fincastle?"

"Buna cevap verme," diye tersledi Tío Ricardo. "Defalarca söylediğim gibi, fikirleriniz umurumda değil. Seni bir iş yapman için işe aldım ve mürettebattan herhangi birine saygısızlık etmene izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Isadora amcamın sert ses tonuyla kaskatı kesildi. Eli cebine doğru kaydı. Ne sakladığını biliyordum.

"İşimi zorlaştırıyorsunuz," dedi Bay Fincastle ve sonra ilk direğe doğru yürüdü, sırtının çizgisi bükülmez ve sertti. Cepheye doğru yürüyor, Tanrı ve ülkesi için canını vermeye hazırlanıyor olabilirdi.

Onun bağlılığı beni tedirgin etti.

"Hiçbir şeyde başarısız olmadı," dedi Isadora. "Ve yaptığı işte çok iyi. Bunu yapmasına izin vermelisin." Babasının ardından temkinli adımlarla uzaklaştı. Sanki bizden kaçmadığını açıkça belirtmek ister gibiydi.

"Onu işe almana asla izin vermemeliydim Ricardo," dedi Abdullah, Isadora'nın duyamayacağı bir yerde.

Amcam, Bay Fincastle'ın geri çekilen halinin ardından bakakaldı. "Bunu neden istediğimi biliyorsun."

Whit'in bakışları benimkilere kaydı. Suçlu ve kaçakçı olan annem ve onun Şirket'le olan talihsiz ilişkisi yüzünden.

Sıcak utanç, asit gibi tadıyla boğazımdan yukarı fışkırdı.

Tío Ricardo'nun sivri kaşlarını görmekten ziyade hissettim, onaylamaması dalga dalga yayılıyordu. Amcam tek kelime etmeden ilerledi ve tapınağın içinde kayboldu, giderken sandaletin kayışını bağladı. Bir kıvılcım yükselip alev aldı ve alevler ayakkabının ucunu sardı. Biz de peşinden gittik ve Abdullah'a önce merdivenlerden inmesini işaret etti. Hepimiz sessiz ve odaklanmış bir şekilde tek sıra halinde ön oda ve hazineye doğru yürüyorduk.

Genç bir ses keskin bir çığlık attı.

Arkamı döndüğümde Bay Fincastle'ın Kareem'i ensesinden tuttuğunu gördüm.

uzun, soluk tuniği. Bay Fincastle'ın inciklerine nişan alarak bacaklarını tekmeledi ama kısa boyu ona hiçbir avantaj sağlamadı.

"Bırakın onu," diye bağırdı Abdullah.

"Hepinizi takip ediyordu-"

"Tehlikeli sayılmaz. Bırakın onu." Amcam bir adım öne çıktı ve işaret parmağını Bay Fincastle'ın demir pençesinden kurtulmak için şiddetle kıvranan Kareem'e doğru uzattı.

"Birinin olduğu yerde diğerleri de onu takip eder," dedi Bay Fincastle ama sonra Kareem'i kabaca serbest bıraktı. Amcama öfkeli bir bakış fırlattı ve sonra merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboldu.

"O bir baş belası," dedi Abdullah tiksintiyle. "Gel Kareem, bize katılabilirsin."

"Ama uslu durun," diye uyardı Tío Ricardo. "Ve Tanrı aşkına, hiçbir şeyi kırmayın."

Kareem başını salladı, sıcak kahverengi gözleri parlıyordu. Ellerini uzun galabayasına sildi ve bana doğru bir gülümseme fırlattı. Whit sırtışını saklamaya çalıştı ve Kareem'e önden gitmesini işaret etti. Hep birlikte fayanslara bastık ve gizli kapı derin sessizliği bozan yüksek bir iniltiyle açıldı. İleride, kalın duvar yolumuzu kapattı, uzun kapılar kilitlendi ve her iki bakır kulptan geçen kalın bir halatla mühürlendi. Omuzlarıma ağır bir izinsiz giriş hissi yerleşti. Gizli kalmış, meraklı gözlerden uzak tutulmuş bir şeyi rahatsız ediyorduk.

Onları rahatsız edilmeden ve huzur içinde bırakmalıyız.

Abdullah'a baktım, onda da benzer bir tedirginlik ve huzursuzluk ifadesi vardı.

"Ne düşünüyorsun?" Ricardo kayınbiraderini dikkatle izleyerek sordu.

"Fikrini mi değiştirdin?"

"Bunu zaten konuşmuştuk," dedi Abdullah bir parça kızgınlıkla. "Ona dokunmamayı tercih ederim ama aynı niyeti paylaşmayan başkalarının da olacağını biliyorum. Korkarım bu kutsal olaydan önce gördüklerimizi yazıp incelemeden geri döndüğüm için pişman olacağım. yer yok edildi." Abdullah derin bir nefes aldı. "Bana bir daha sormayın. Devam ediyoruz."

Ricardo kenara çekildi. "O zaman ipi çöz."

Abdullah öne çıktı ve çalışmaya başladı. Whit kolumu dürttü ve çift kapının iki ucunda duran iki heykeli işaret etti. Onları daha önce fark etmemiştim. Uzun boylu kadınlardı, en azından benim eğitimsiz gözüme Mısırlıdan çok Yunanlı gibi görünen uzun elbiseler giymişlerdi ve olağanüstü ayrıntılarla oyulmuşlardı. Bir anda aklıma Shakespeare geldi.

"Iras ve Charmian mı?" Tahmin ettim. "Kleopatra'nın hizmetçileri mi?" Tío Ricardo başıyla onayladı. "Şimdi bile onu koruyorlar, öbür dünyada."

"Çoğu zaman korktuğumuz şeylerden zamanla nefret ederiz," diye alıntı yaptım. "Charmian en iyi sözlere sahip."

"Doğru değil," dedi Whit. "*Bitirin, güzel bayan; aydınlık gün bitti ve biz karanlığa gidiyoruz.* İkisi için de üzüldüm."

Neden istediğini anlıyordum. Kraliçeleriyle birlikte ölmeye mahkum iki genç kadın, sadakatleri onları yeraltı dünyasına, artık parlak günlerin olmadığı ve sadece kalıcı karanlığın olduğu bir geleceğe götürüyor.

Whit düşünceli bir şekilde bana baktı. "Sizce üçü de aspiiden mi yoksa zehirden mi öldü?"

Kleopatra hakkında bildiklerimi, tarihçi Plutarkhos'tan okuduklarımı ve derimin altına sızan anılarımı gözden geçirdim. "Ünlü bir stratejist ve titiz bir planlamacıydı ve kaderini vahşi bir hayvana emanet etmesi bana akıl almaz geliyor. Karıncalar hantal yaratıklar olarak bilinmezler mi?" Başımı salladım. "Hayır, bence ölüme hazırlıklı geldi."

"Baldıran otu o zaman," dedi Whit. "Kesinlikle katılıyorum, ama kabul etmelisin ki Mısır'ın kraliyet amblemi olan asp daha dramatik bir hikaye yaratıyor."

Oda tuhaf bir şekilde sessizleşmişti ve duvarın delindiğini görmeyi umarak arkamı döndüm. Ama onun yerine, Abdullah ve Tío Ricardo benimle Whit'in arasına bakıyorlardı, ikisinin de yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Hastalıklı tartışmanızı tamamen bitirdiniz mi?" Tío Ricardo kuru bir sesle sordu.

Kızardım ve gözümü Whit'ten kaçırdım. Abdullah ipi çözmeyi bitirdi ve Whit'e uzattı. Sonra amcama baktı ve birlikte kapının bir tarafını ittiler, kapı öne doğru açıldı ve boğucu bir kasvet içinde başka bir oda ortaya çıktı. Ilık hava yüzümün etrafında titreşip uğulduyor, saçlarımı çekiştiriyordu. Uzun zamandır gömülü sırların ve taşla çevrili gölgeli odaların antik tadı vardı.

Tüm mumlar çılgınca titredi ve söndü. Düz siyah bizi karanlığa boğdu. Kareem'in nefesi kesildi ve ona doğru uzandım, dar omuzlarını buldum. Yalnız olmadığını bilmesini sağlayarak onu sıktım. Öyle hissettirse bile. Biri bana doğru yaklaştı, ter ve deri kokan iri bir varlıktı.

Whit.

Parmaklarımı kendi parmaklarıyla birleştirdi ve ben de sıkılı çenemi açtım. "Kimse panik yapmasın," dedi Abdullah. "Ricardo, sandalet?"

Amcam aceleyle itaat etmeye çalışırken boğuk bir ses duyuldu. Mavi bir alev canlandı ve ben rahat bir nefes aldım. Adamlar kibrit çakıp mumları yeniden yaktılar. Kareem'e bakmak için öne doğru eğildim.

"İyi misin?"

Başını salladı ve bana mahcup bir gülümseme attı. İnce omuzlarını bir kez daha sıktım. Hepimiz çeşitli ışık formlarımızı taşıyarak içeri adım attık. Nefesim boğazımda düğümlendi ve kalbim kaburgalarımın sertçe çarptı. Bu oda iki bin yıldır bilinmezlik içinde sessizliğini koruyordu. İhtişamı kayaların ve kumun altına gizlenmişti.

Artık değil.

Eski Mısırlıların bir zamanlar durduğu yerde durdum. Aynı dar havayı soludum, bizi çevreleyen dört duvarın baskısını hissettim. Gözlerimi ayarlamak için kırıştırdım ve oda yavaşça önüme yerleşti, kenarlar net ve berrak hale geldi. Önümde bir lahitin, onu çevreleyen diğer ikisinin üzerinde durduğu yükseltilmiş bir kürsü vardı. Güllerin tadı ağzımda patladı ve daha yakından bakmama gerek kalmadan ortada kimin gömülü olduğunu anladım.

Mısır'ın son firavunu. Kleopatra.

"Plutarkhos yanılmış. Yakılmadı-Marcus Antonius solda," dedi Tío Ricardo kısık sesle.

"Caesarion sağda," dedi Abdullah. Kleopatra'nın Sezar'dan olan ilk çocuğunun lahdi çeşitli işaretler taşıyordu ve arkasında

muazzam bir heykel. Heykelin başının üzerinde, kanatlarını sanki uçuyormuş gibi açmış bir şahin formunda Horus vardı.

Whit kuru bir sesle, "Augustus'un birlikte gömülmelerine izin vermesi ne büyük incelik," dedi.

"Hiç nazik değil," diye alay etti Tío Ricardo. "Stratejik. Mısır'da iç karışıklık çıkmasını istemiyordu ve Kleopatra kendi zamanında bir tanrıça olarak görülüyordu. Unutmayın, Augustus'un hâlâ uğraşması gereken çocukları vardı."

"Duvarlarda onunla birlikte resmedilmişler," dedi Abdullah.
"Olağanüstü."

Sanki odadaki tüm detayları yeterince hızlı algılayamıyormuşum gibi hissettim.

Duvarları kanatlarını açmış güzel bok böcekleri süslüyordu. Üç lahdin etrafını, çoğu tuhaf hayvanlardan oluşan yüzlerce heykel çevreliyordu ve duvarlardan birine yaslanmış on bir uzun kürek vardı.

"Güneş teknesi için," dedi Whit, görüş alanımı takip ederek. "Onu ve ailesini yeraltı dünyasına götürecekti."

"Şuna bakın!" Kareem haykırdı.

Hep birlikte ona doğru baktık. Amcamın yüzü dehşetle buruşmuştu. Kareem bir kavanozun yanında duruyordu, sıska bir eliyle kapağı tutuyor, diğer eliyle de içinde ne varsa parmağıyla alıyordu. Koyu, kalın sıvı işaret parmağını kaplamıştı.

Kareem onu dudaklarına
götürdü. "*Hayır!*" Abdullah
bağırdı.

Çok geç, Kareem yapışkan kütleyi yaladı. Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı ve sonra sırtarak kapağı yerine koydu. "Bu bal."

"Bu bal *iki bin yıldan* daha *eski*," dedi Tío Ricardo. "Böyle bir şeyi ağzına koyduğuna inanamıyorum."

Kareem omuz silkti. "Güzel kokuyordu."

Whit ayaklarını kaydırdı, yarı bana doğru döndü, gözlerinin kenarları kırıştı. Kendimi tutamadım, kahkahayı patlattım. Abdullah kıkırdarak Kareem'in saçlarını karıştırdı.

"Artık sana bal yok," dedi Abdullah sevgiyle. "Git ve mürettebata yardım et."

Kareem sandaletlerini taşa vurarak havalandı.

Tío Ricardo kendi kendine mırıldanarak başını salladı. Sonra dikkatini daha önemli konulara yöneltti. Abdullah ve Tío Ricardo duvarlardaki çeşitli tasvirleri işaret ederken onları dinledim. Kuzey duvarında,

Tanrıça Nuit ile Kleopatra. Batı duvarında tasvir edilen on iki Amduat'ın saatleri ve doğuda Ölüler Kitabı'ndan ilk büyü. Son olarak, güney duvarında Kleopatra çeşitli eski Mısır tanrılarıyla birlikte gösterilmiştir: Ölülerin tanrısı Anubis, çakal başı yana dönük, İsis ve Hathor.

Ve son olarak, lahdinin etrafına sarılmış, Krallar Kraliçesi'nin her şeyini kaybettiği gün olan Actium Savaşı'nın Helenistik bir oyması vardı. Kleopatra altı köşeli bir savaş gemisinin pruvasında dururken askerleri onu Octavianus'a karşı son direnişine doğru kürek çekiyordu. Zaferinden sonra kendisine Augustus adını verdi.

Odanın içindeki her şeye altın dokunmuştu. Annem her şeye elini sürmek ve çalabildiğini çalmak isterdi. Zaman çok hızlı ilerliyordu, aramızdaki mesafe giderek artıyordu. Odadan koşarak çıkmak ve onun peşinden koşmak istedim.

Tío Ricardo beni kurnazca izleyip düşüncelerimi tahmin ederek, "Inez, senin için biçilmiş kaftan," dedi. "En iyisi hemen başlamak."

* * *

Günün sonunda sağ elimin parmaklarını zorlukla bükebiliyordum. Çok kramplı ve ağrılıydılar, ama benimle oldukça gurur duyuyordum. Mezar odasını ele geçirme konusunda ilerleme kaydettik. Yemek yiyemeyecek kadar yorgun, tozlu, kirli ve sersemlemiş bir halde odama girdim. Yanan mumumu yatağımın yanındaki kitap yığınının üzerine koydum ve hemen lavaboya gittim. Yüzümü, boynumu ve ellerimi temizledim ve saatlerce hareket etmemeye yemin ederek battaniyelerin üzerine uzandım.

Sadece bir an sürdü.

Endişe karnımın derinliklerinde sıkıca düğümlendi. Odada volta atıyor, tedirginlik içinde ellerimi çırpıyordum. Benim hatam olduğu halde amcamın beni geride bırakmak istemesine inanamıyordum. Aramızı düzeltmek için duyduğum çaresizlik beni neredeyse boğuyordu. Dikkatimi dağıtmak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Whit'e gitmeyi düşündüm ama kendimi odamda kalmaya zorladım.

Artık ona gidemezdim.

Gözlerimi odada gezdirdim ve bakışlarım Tía Lorena'nın sandığın üstüne yığılmış mektubuna takıldı. Gerçekten bu kadar korkak olmamalıydım.

Bu konuda. Bugün hissettiklerime rakip olabilecek ne yazmış olabilirdi ki?

Bir iniltiyle notu çıkardım. Birkaç sayfa bulmayı bekliyordum ama gelişigüzel katlanmış sadece iki sayfa vardı. Kaşlarımı çatarak doğruldum, loş ışıkta gözlerimi kısarak ilk mektubu okudum.

Sevgili Inez,

Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Son mektubuma cevap vermediniz, bu da bana mektubumun yolda kaybolmuş olabileceğini düşündürüyor. Bunu yazmanın kolay bir yolu yok.

Elvira kayboldu.

Ne yapacağımı bilemiyorum. Ne bir haber var ne de yetkililer yardımcı oldu. Eve dön. Sana yalvarıyorum.

Eve gel.

Lorena

Sonraki birkaç saniye bulanıktı, önümde yüzen kelimeler anlamsız ve yanıştı. Elvira nasıl kaybolmuş olabilirdi? Teyzem yanılıyordu, Mısır'a geldikten kısa bir süre sonra yazdığı ilk mektubu hatırlayarak gözyaşlarını geri kııptım. Kendimi odamı aramaya verdim, kitapları sağı sola fırlattım, kanvas çantamı karıştırdım, bir yandan da küfrediyordum. Mektup inatla benden saklı kalmaya devam etti. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilmişim?

Sonra zarfın içine sıkıştırılmış ikinci kâğıdı hatırladım. Titreyen ellerimle onu içinden çıkardım ve son satırına kadar okudum.

Inez,

Eğer sizin etkiniz olmasaydı, kız kardeşim asla bu kadar pervasız olmazdı. Buenos Aires'e gizlice girmenin sadece bela getirir. Şimdi, eve gelmedi ve bu ona yolu gösterdiğin için senin hatan. Kaçırılmış olmasından korkuyoruz, ya da daha kötüsünden.

Eğer Elvira'ya bir şey olursa, seni asla affetmem.

Ve hayatının geri kalanında seni perişan edeceğime güvenebilirsin.

Amaranta

"Lanet olsun," diye bağırdım.

"Aman Tanrım!" Whit arkamdan bağırdı. "Şimdi ne oldu lan?"

Çılgınca etrafımda döndüm. Perdeyi kenara çekti, yüz hatları gergin bir şekilde kaşlarını çatı. "Whit! Amcamı bulmalıyım."

Odama girdi. "Ne oldu? Bembeyaz olmuşsun." "Amcam nerede?"

Beni nazıkçe kollarının arasına aldı ve Tío Ricardo'yu bulmak için çaresizce ona doğru kıvrıldım. Akşam yemeğini daha yeni yemişlerdi, kesinlikle hâlâ uyanık olmalıydı. "Gitmeliyim!"

"Sakin ol, Inez," diye mırıldandı saçlarıma doğru. "Nereye gideceksin?" "Buenos Aires'e!"

Sertleşti ve bana bakacak kadar uzaklaştı, yakışıklı yüzünde endişe okunuyordu. "Sen-" Sözüünü kesti, dudakları aralandı. "Mısır'ı terk mi ediyorsun?"

Nefes verdim ve yırtıcı akbabalar gibi beni gagalayan dehşetle savaştım. "Kuzenim Elvira kayboldu. Teyzem bana iki kez söylemeye çalıştı ve ben de aptal olduğum için mektuplarını görmezden geldim."

"Dur bakalım. Bunun bir oyun olması mümkün mü?" Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Teyzen sana yalan söyler mi? Belki de bu seni eve döndürmek için bir stratejidir."

Bu düşünce aklıma gelmemişti ama sözleri aklıma gelir gelmez başımı sallamaya başlamıştım bile. "O böyle bir şey yapmaz. Ailemi öğrendiğimde yaşadıklarımın sonra olmaz. Elvira'yla ilgili böyle bir şey uydurmaz." Gözlerimi sıkıca kapattım. Bu sözleri söylemiş olmama rağmen onlara inanmakta güçlük çekiyordum.

Whit beni nazıkçe dar yatak odamdan dışarı çıkardı. Amcamı bulduğumuzda -yatağının üzerinde kitap okuyordu- bir kez daha titriyordum, gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyordu.

Elindeki kitabı bir kenara fırlattı ve ayağa fırladı. "Qué pasó? Ne oldu?"

"Ben Elvira," diye başladım. Ona tüm detayları anlatmayı bitirip buruşturulmuş mektubu uzattığımda ağzının etrafındaki çizgiler gerildi.

Amcam bana ciddiyle baktı, kara kaşlarının arasında derin bir kırışıklık vardı ve sonra mektubu bir kez, sonra iki kez okudu. Dehşet kapladı içimi. Ya bunun teyzemden geldiğine inanmadıysa? Ya *bana* inanmadıysa?

Ona yalan söyledim. Ona ihanet ettim.

Tío Ricardo onunla gitmeme izin vermeyebilirdi. Bana yalancı, aptal diyebilirdi. Bunların ikisi de doğru olurdu.

Nefesimi tutup beklerken aramızdaki gerginlik arttı.

"Seni Kahire'ye geri götüreceğim," dedi sessizce. "Eşyalarını topla."

Beyaz

Inez odadan çıktı, eteği ayak bileklerinin etrafında dönüyordu. Dikkatimi Ricardo'ya çevirdim. Inez ve o Kahire'ye giderken, aklımı kurcalayan bir konuyu açmak için mükemmel bir zamandı. Bu konuyu açmak istemiyordum ama açmak zorundaydım. Zamanı çoktan geçmişti.

Ricardo yorgun bir elini yüzünde gezdirdi. "Ne karmaşa ama." "Biliyorum."

Ricardo, tüm eserlerin kaydını tuttuğum defterin üzerine eğildi. Ağır bir şekilde işaretlenmiş sayfaya kaşlarını çatarak baktı. Onun Eşyaları daracık odasının her yerine saçılmış, bir karmaşa yaratmıştı. Bağırmadığı zaman bir şeyler fırlatmayı severdi.

"Başından beri buradaydı," dedi.

"Neymiş?"

"Inez'in hilesi," dedi. İşaret parmağını kağıdın üzerine koydu. "Kopya almaya dikkat ediyordu ama her zaman değil. Mavi yılan kayıp. Bir servet değerinde olacak, Kleopatra'yı öldüren yılanın mükemmel bir modeli. Tüm mezarındaki tek yılan."

"Ona hâlâ kızgınsın."

"Olmayacağım bir gün asla olmayacak," dedi yorgun bir sesle. "Neden öfkelenmiyorsun?"

Duvara yaslandım, bileklerimi çaprazladım ve omuz silktim. "Sence annesini ne kadar iyi tanıyordu?"

"Mazeret değil."

"Bence öyle," dedim sessizce. "Lourdes kendini öz kızına yabancı kıldı. Burada başka bir hayat sürdürdüğünün farkında değildi."

annesinin ne kadar iyi bir yalancı olduğunu biliyor. Ve unutmayın, Inez annesinin öldüğüne inanıyordu. Onu haftalarca bulamadığımızda biz de aynı şeyi düşünmüştük. Onun için her şeyi yapardınız; diğer Küratörlerin onu öldürdüğünü düşündüğünüz zamanı hatırlıyor musunuz?"

"Bu, bana nasıl ihanet ettiğini öğrenmeden önceydi," dedi Ricardo, kitabı kapatarak. "Ne istiyorsun?"

"Eve gitme vaktim geldi," dedim.

Yüzünü bana döndü, çenesi düştü. "*Şimdi mi?*"

Daha önce parşömeni aramıştım ama ondan hiçbir iz yoktu.

Artık ailemi görmezden gelemedim - bir neden olmadan olmazdı ve benim bir nedenim yoktu. "Evden gelen çok fazla mektup var. Onları görmezden gelemem."

Sessizdi, düşünüyordu. "Bunun Inez'in Mısır'dan ayrılmasıyla bir ilgisi yok mu?"

"Hiçbir şey" dedim. Öyle ya da böyle her zaman gidecektim. Aradığım şeyi bulmuş olsaydım bile.

"Benimle olan sözleşmenizde hâlâ zamanınız var."

Başımı salladım. Bu konuyu açmasını bekliyordum. "Beni hayata geri döndürdün Ricardo. Sana her zaman borçlu kalacağım. Ama daha fazla kalamam. Kız kardeşimin bana ihtiyacı var."

"Pekâlâ," dedi, sesi soğuktu. "O zaman Kahire'ye vardığımızda senin yerine geçecek kişiyi ararım."

Dişlerimi sıktım. Kalmayı tercih edeceğimi biliyordu.

"Tamam." "Tamam."

Gitmek için döndüm, sırtım dik, karnımda derinleşen o esneyen çukur. Buradaki zamanımın bitmesine hazır değildim. Bundan sonra olacıklara hazır değildim. Bir yabancıнын kocası olacaktım. Ondan *çocuk* sahibi olmak zorunda kalacaktım.

"Whitford."

Durakladım ve yarı döndüm. Ricardo yaklaştı ve elini omzuma koydu. "Benim için iyi işler yaptın. Hayatını değiştirdiğine sevindim."

"Aslında bu benim hayatım değil, değil mi?"

Ricardo bana acıyan bir gülümseme verdi. "Hâlâ seçme şansın var." "Hayır, yok."

İçini çekti ve kolumu sıktı. "Inez'e bakmak için geldiğini biliyorum. Onu yalnız bıraktığınız için teşekkürler."

Başka bir yalan söylemek zorunda kalmadan önce ayrıldım.

PARTFOUR

Binlerce Minare Arasında Kaybolmak

Capítulo Veintinueve

Sözüne sadık kalan amcam, ertesi sabah şafağın ilk ışıklarıyla birlikte yola çıkmamız için hazırlık yaptı. Berbat bir gece geçirmiş, Elvira'nın bulunması için dua ederek dönüp durmuştum. Bir ara Whit, sanki onu ben çağırmışım gibi kapımda belirdi. Sözsüzce, konyak dolu teneke bir fincan uzattı.

İnce geceliğimin vücudumda usulca dalgalandığının bilincinde olarak elinden aldım. Bir kez olsun gözlerime bakmadı. Bir yudum aldım ve sıvı karnımın derinliklerinde bir yol açtı.

"Seni duydum," dedi usulca. "Huzursuz. Bunun yardımcı olabileceğini düşündüm."

Bir yudum daha aldım ve bardağı ona geri uzattım. "Benim ağzımın tadı yok."

Şaşkınlıkla ona baktı, teneke büyük elinin karşısında küçük kalmıştı. "Ben de öyle. Artık değil."

"Özlemiyor musun?"

"Sadece unutmak için ihtiyacım vardı," dedi bir süre sonra. "Ama artık kaçamam. Sende kalsın ve iç. Uyumana yardımcı olur, Olivera." Ben başka bir şey söyleyemeden arkasını dönüp gitmişti. Söyleyebilmeyi dilediğim o kadar çok şey vardı ki. Ama dilimi ısırdım ve yatağıma geri döndüm. Konyak beni durumu mantıklı bir şekilde düşünecek kadar sakinleştirmişti. Postanın Güney Amerika'dan Afrika'ya ulaşması birkaç hafta sürmüştü. Her iki mektubu da arka arkaya yazmış olmalıydı. Tek bildiğim, Elvira'nın çoktan evde ve güvende olduğuydu.

Ama o zaman Tía Lorena neden başka bir mektup yazmamıştı?

Henüz ulaşmamış olması mümkündü. Belki de geri dönüp Shepheard'a vardığımızda beni bekleyen başka bir mektup olacaktı.

Bu düşünce beni oldukça neşelendirdi.

Kareem eşyalarımı taşımama yardım etmeye geldi ve ben odamdan çıkarken -muhtemelen son kez- Whit'in amcamın bavullarını taşımasına yardım ettiğini gördüm. Benim hissettiğim gibi darmadağınık görünerek bana baktı ve

yüzümü inceledi. Bakışları yorgun gözlerimden ağzımın aşağı doğru kıvrımına kayd ve sonra kaşlarını çatı. Amcam Trajan'ın Köşkü'nün yanında durduğı yerden ona seslendi ve Whit ona yardım etmeye devam etmek için arkasını döndü.

Mürettebata veda ettim, sonra Abdullah'a ve hatta Mr. Fincastle'ın sert vedası, adamdan ilk başta hoşlanmadığımı doğruladı. Isadora bana sıkıca sarılarak beni şaşırttı.

"O kadar güvenmemeyi unutma," diye fısıldadı. "Sana nasıl ateş edileceğini öğretmek için her zaman yanında olmayacağım. Nasıl yapıldığını hatırlıyorsun, değil mi?"

"Dersi zor unutturum," dedim kuru bir sesle.

"Bana yaz," dedi. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Ona söz verdim. Kimse beni çağırmadan İsis Tapınağı'na koştum, botlarım arkamdan sıcak kumları tekmeliyordu. Tapınağın içinde her şey aynı görünürken, içimin kuruması için sıkıldığını hissediyordum. Bu, dünyanın geri kalanı tarafından keşfedilmeden önce Kleopatra'nın son dinlenme yerini görmek için son şansım olacaktı. Bu an sadece o ve benim içindi, ağzımda güllerin tadı, tenimin altında isyan eden büyü.

Sonunda mezar odasına ulaştığımda gözlerimin kenarları yaşlarla doldu. Mumumun yumuşak alevinin ışığında nesneler ve eserler altın renginde parlıyordu. Ayrıntıların hiçbirini unutmak istemiyordum ama daha da önemlisi, onu bulmuş olmanın nasıl bir his olduğunu unutmak istemiyordum.

Ailesiyle birlikte dinlendiğine sevindim. Yeraltı dünyasındaki yolculuğu için sağlanan her şeyin hesaba katılmış ve kaydedilmiş olmasına da sevindim. Bundan yıllar sonra, Abdullah'ın dikkatli kayıtları, dünyadaki yaşamının son nefesini inceleyenler için bir rehber olacaktı. Zaman akıp gitti ve ben kendimi Kleopatra'nın lahdinden uzaklaşmaya zorladım. Bakışlarım hazinede oyalanırken, yüzüğü ait olduğu yere geri koyabilmeyi diledim.

Her şeyi yüzük başlatmıştı.

Bunu bana göndermesinin bir sebebi vardı. Bunu asla bilemeyebilirdim ve bu düşünce beni neredeyse öldürüyordu. Sanki ona tekrar veda ediyormuşum gibi hissettim. Ona ne olmuştu?

Keşke cevabı bilseydim.

Düşüncelerim Elvira'ya döndü ve gitme zamanının geldiğini anladım. Kamp alanına dönerken Kareem'in yanından geçtim. Onu hızlıca yanıma çağırdım.

Dalga.

"Ben gidiyorum ve veda etmek istedim. Sizinle tanışmak harikaydı."

Gülümsedi. "Üzülme, Sitti. Geri döneceksin."

Gözyaşlarımı kırıştırdım. Bunun doğru olmasını umuyordum ama bu Elvira'ya ne olduğuna bağlıydı. Aynı zamanda amcama da bağlıydı.

"Ma' es-salama," dedi.

Fil'in beklediği suya doğru ilerledim. Tüm eşyalarımız kıyıda bir araya toplanmıştı ve Tío Ricardo ile Whit derin bir sohbete dalmışlardı. Birincisi sert, ikincisi sinirli görünüyordu. Sonra ben Whit'e kumsalda katılırken amcam dahabeye bindi. Her zamanki gibi buruşuk görünüyordu, gömleği buruş buruştu, botları cilalanamayacak kadar yıpranmış ve aşınmıştı, saçları rüzgârda savrulup alnına doğru bir açıyla dökülüyordu.

Birbirimize baktık, Whit'in elleri ceplerindeydi ve benimkiler de gergin bir şekilde arkamda kenetlenmişti.

"Siz ikiniz ne konuşuyordunuz?" Sonunda sordum. Pek de dostça bir sohbete benzemiyordu.

Gözlerini bana dikti. "Bana karşı bir şey hissetmeni hiç istemedim," dedi. "Hissettiğin için üzgünüm."

"Değilim," dedim. "Ama neden böyle hissettiğini anlıyorum."

"Seninle Kahire'ye geliyorum."

Kalbim yerinden fırladı, adeta kanatlarını açmış bir kuş gibi yukarı doğru yükseldi. Ama Whit yüzümdeki belirgin sevinci okudu ve başını salladı. "İngiltere'ye dönmek zorundayım."

Tekrar sert zemine çakıldım. "Geri mi dönüyorsun?"

"Askerden sonra darmadağın olmuşum. Belki bazı parçalarım hâlâ öyle. Ama Ricardo bana bir iş, bir amaç verdi. Yön verdi. Beni biraz düzeltmeye yardımcı oldu. Ama sorumluluklarımı görmezden gelmeye devam edemem. Ailem bir yıl önce dönmemi bekliyordu. *Bunu* daha fazla erteleyemem."

Bu onun evliliği olacaktı. Birbirimizden bir dünya uzakta olacaktık, ben Arjantin'de, o İngiltere'de. Ve bir *karısı* olacaktı. Mısır'daki günleri hep sayılı olmuştu. Bu adada birlikte geçirdiğimiz zamanı düşündükçe içimi yavaş yavaş pişmanlık kaplıyordu. Birlikte nasıl çalıştığımızı

birlikte, ne kadar küçük olursa olsun her keşfi katalogluyorduk. Bir takım olmuştuk ve şimdi hiçbir şey olamayacaktık. Arkadaş bile olamayacağız.

"Aradığınız şeyi bulamadığınız için üzgünüm," dedim usulca. "Neydi o?"

Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra omuz silkti. "Kleopatra'nın ünlü bir simyacı ve büyü ustası olan, yine Kleopatra adında bir *atası* vardı. Ölmeden önce üzerine yazı yazdığı tek bir parşömen yaprağını arıyordum."

Zihnimde bir anı titreşti. Zor ve puslu. "Ne diyordu?"

Esprili bir şekilde güldü. "Bir söylentinin peşindeydim Olivera. Muhtemelen öyle bir şey yoktur ya da varsa bile uzun zaman önce yok edilmiştir."

"Ne yazıyordu?" Tekrarladım, hafızam daha da keskinleşmişti. Kleopatra bir şeyler hazırlıyordu, bir şey okuyordu... bir parşömen miydi? Ya da bir Çarşaf mı? Hatırlayamadım.

"Gitme vakti geldi," diye bağırdı Tío Ricardo dahabeeyah'tan bize doğru.

Kleopatra ve atasıyla ilgili tüm düşünceler dağıldı. İkimiz de diğerine uzanmadık. Yapabileceğimi sanmıyordum, hayal kırıklığı görüşümü bulanıklaştırıyordu. Whit de sessiz kaldı, sanki başka bir şey söylemeye cesaret edemiyormuş gibi.

Güvertede ona katıldım, aramızdaki mesafe sanki çoktan gitmiş gibi uzuyordu.

* * *

Aralık ayının son günü, güneşli bir öğleden sonra Kahire'ye vardık. Yolculuğun geri kalan kısmı yavaş geçmişti ve *Elephantine* bizi birkaç gün daha denize açılmaktan alıkoydu. Saatler yalnız geçirilen uzun akşamlarla doluydu. Amcam içine kapanıktı, mektuplar yazıyor ve Teb'de yiyecek ve diğer malzemeler için durduğumuzda onları gönderiyordu. Birbirimizin yanında olmamız gerektiğinde Whit arkadaş canlısıydı ama sohbet etmek için beni hiç aramadı ve akşam yemeğinden sonra sık sık odasına çekildi. Bunun en iyisi olduğunu biliyordum. Ama kalbim hâlâ kırıktı ve duygularım çılgınca dalgalanıyordu. Yola çıkmak, Elvira'yı bulmaya yardım etmek için sabırsızlanıyordum. Kalmak ve hain annemi bulmalarına yardım etmek için çaresizdim. Kendime işleri yoluna koyacağıma söz vermiştim ama şimdi gidiyordum.

Sarkaç bir ileri bir geri sallanıyor, sinirlerimi yıpratıyordu.

Shepherd's'ın ön kapısına çıkan merdivenlerden yukarı doğru yürürken Tío Ricardo, "Buenos Aires'e gidiş biletini ayırtacağım," dedi. Ön teras ilk ayrıldığı günkü kadar kalabalıktı. Yolcular çay içmenin ve eski dostlarla hasret gidermenin tadını çıkarıyordu. Aşağıdaki cadde her zamanki bildik hareketliliğiyle kalabalıktı, taksiler ana caddede bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

Kahire'yi özleyecektim ve keder beni kaburgalarımı sıkan çok dar bir elbise gibi kavradı.

Doğru seçimi yapıyordum. Elvira'nın bana ihtiyacı vardı. Ama bir parçam ne kadar kötü bir şekilde başarısız olduğumu unutmama izin vermiyordu -herkesi.

"Bir telgraf göndermek ister misiniz?" Tío Ricardo beni düşüncelerimden kopararak sordu. "Normal postadan daha hızlıdır."

"Sí, por favor," dedim İspanyolca. Amcamla İngilizce konuşmayı alışkanlık haline getirmiştım ama şimdi Arjantin'e gideceğim için aklım çoktan değişmişti. "Sence İskenderiye'ye ne kadar erken yola çıkabilirim?"

"Bu sana bağlı," dedi. "Teyzenden haber almak ister misin? Elvira'nın çoktan bulunmuş olması mümkün."

"Bunu ben de düşünmüştüm," dedim gözlerimin Shepherd'ın lobisinin loş ışığına alışmasını beklerken. İnsanlar küçük gruplar halinde etrafta dolanıyor, neşeyle sohbet ediyor, diğerleri ise duvarlar boyunca uzanan çeşitli koltuklara oturuyordu. Granit sütunlar uzun ve heybetli duruyor, bana Philae'de bulunanları hatırlatıyordu. Küçük adayı özlüyordum; tenimi, nefesimi, kalbimi parçalayan bir ağrı. Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmeme imkân yoktu. "Beni bekleyen bir mektup bile olabilir."

Aceleyle resepsiyona gittik ve Sallam'ın tanıdık gülümsemesi bizi karşıladı. "Merhaba Sinyor Marqués, Sinyorita Olivera ve Bay Hayes. Sizi tekrar görmek harika, üstelik tam da yılbaşı balosuna yetişmişken."

Elinde güzel vazolar taşıyan birkaç otel görevlisine işaret etti. çiçekleri balo salonuna getirdi. Bir renk cümbüşüydü, koyu kırmızılar, pembeler ve morlar. Büyük olasılıkla gecenin şenliklerini kaçıracaktım ama onun sırtışına kendi hafif gülümsememle karşılık verdim. "Sallam, burada bir mektup var mı?

Ben mi?"

Hemen çekmeceleri kontrol etmeye, kâğıt ve mektup yığınlarını karıştırmaya başladı. Her şeye baktıktan sonra tekrar kontrol etti ve sonra bana baktı. "Senin için hiçbir şey yok. Bir şey mi bekliyordun?"

Amcam belli belirsiz bir elini omzuma koydu. Whit bana sempati dolu bir bakış attı. Endişe derimin altına sızdı. Kuzenimin sağlığıyla ilgili bir haber gelmesini gerçekten ummuştum. Sessizlik çok şey anlatıyordu; Elvira hâlâ bulunamamıştı.

"Inez'in telgraf göndermesi mümkün mü?" Whit sordu.

"Elbette," dedi Sallam kaşlarını hafifçe çatarak. "Senyorita Olivera, oturmak ister misiniz? Solgun görünüyorsunuz."

"Hayır, ben iyiyim, lütfen, sadece haber gönderelim-" "Inez!" diye seslendi arkamdan bir ses.

Zemin ayaklarımın altında eğildi ve dizlerim titreyerek ön masaya tutundum. Üzerime atılan kucaklamayı almak için tam zamanında döndüm. Mavi tüyler burnumu gıdıkladı ve gözlerim sulanarak geri çekildim. "*Elvira! Sen buradasın-*"

Sesim kesildi. Kayıp değildi, tehlikede değildi. Başka birini kaybetmemiştim.

Gözlerimin arkasında sıcak bir basınç oluştu. Elvira güldü ve bir kez daha sarıldı, orkide kokuyordu, tıpkı evinin bahçesi gibi. "Birkaç gün önce geldim."

Ben de onu sıktım ve sonra rahatlama ile kızgınlık arasında gidip gelerek geri çektim. "Kaybolduğunu düşünen *annenden* bir not aldım! İki mektup göndermiş Elvira, aklını kaçırarak kadar korkmuş. Aklından ne geçiyordu?"

"Ona bir mektup bıraktım!" diye haykırdı. "Aynı *senin* yaptığın gibi. Onu bulamamış olmalı." Yüzü şaşkınlıkla buruştu. "En azından ben ona bir mektup bıraktığımı *saniyordum*."

"Por el amor de Dios," diye mırıldandı Tío Ricardo. Taciz edilmiş ve sinirli bir ifadeyle bir adım öne çıktı. "Anladığım kadarıyla kuzeniniz?"

Elvira hemen Tío Ricardo'ya döndü. "Daha önce bir kez karşılaşmıştık, Sinyor. Hatırlamıyor musunuz?"

Ela gözlerinin köşelerinden yayılan çizgiler gerginleşti. "Dios beni asi kadınlardan koru. İkiniz için de bir geçiş rezervasyonu yapacağım-"

"Hayır, yapamazsın," diye bağırdım, hızlı hızlı düşünerek. "Kalabilir ve yardım edebilirim-"

Tío Ricardo, "Kuzenin tek başına geri dönemez," dedi. "Dönüş yolculuğunda ona eşlik etmen gerekecek."

Lobideki gürültü sağır edici bir uğultuya dönüşmüştü ama tek duyabildiğim amcamın dehşet verici bir şekilde tekrar eden sözleriydi. "Beni hâlâ gönderiyorsun. Her şeyden sonra bile."

"Senin prima'n yüzünden," dedi amcam yavaşça, sanki inatçı bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Bunun için ona teşekkür edebilirsin."

Elvira mahcup görünecek kadar sağduyuluydu. "Korkarım sizinle Kahire'de buluşmaktan ötesini düşünemedim. Elbette bu kadar erken ayrılmak zorunda değiliz."

"İşimin başına dönmeliyim," dedi Tío Ricardo soğukkanlılıkla. "İkinizle de ilgilenecek vaktim yok."

Hayal kırıklığı üzerime çöktü ve titrememek için kendimi zor tuttum. Ben endişeli ve perişan haldeyken, o nazik ve düşünceli davranmış, bana yardım etmek istemişti. Ama şimdi, bana karşı daha önceki öfkesi geri dönmüştü. Hâlâ affedilmemiştim. Amcam tek bir cümleyle yaptığım her şeyi -tüm o özenli resim ve çizimleri- hiçe indirgemişti.

Ama sonra, bu nihai ceza olarak hizmet etti. Tío Ricardo'nun bakışlarıyla karşılaştığımda beni izlediğini gördüm. Ela gözlerinde şüphelerimi doğrulayan bir meydan okuma sezdim.

Elvira'nın dikkati grubumuza bağlı iri yarı adama kaymıştı. Whit'i inceledi ve yeşil gözleri takdirle parladı. İronik bir selam verdi, çapkın tavrı haftalar önce İskenderiye rıhtımında ilk karşılaştığım adama çok benziyordu. Bu onun taktığı bir maskeydi ve maskesinin altında yatanları bana bir daha göstereceğinden şüpheliydim.

"İkiniz için bir refakatçi bulmalıyım," diye devam etti amcam. "Genç hanımların davranması gerektiği gibi davranma konusunda ikinize de güvenemeyeceğim çok açık."

Sağ gözüm seğirdi. Sanki adab-ı muaşeret kurallarını umursuyormuş gibi. Öfkem yüzeye çıktı ve kuzenime ters ters bakmamak için kendimi zor tuttum. Eğer o olmasaydı, en azından hâlâ Philae'de olurdum.

"Teyzene bir telgraf göndereceğim," diye devam etti amcam huysuzca. "Saat sekiz buçukta benimle burada buluşun. İkinize de yemeğe kadar eşlik edeceğim. Whit, konuşmak istiyorum."

Sanki yeterince hızlı kaçamayacakmış gibi onu uzaklaştırdı.

Elvira sabırsızca kolumu çekiştirdi. "Sana anlatmam gereken çok şey var."

Ama hiçbirini duymak istemiyordum. "Neden buradasın, Elvira?"

Yüz ifadem karşısında gülümsemesi soldu. "Seninle birlikte olmak için geldim," dedi. "İsteseydin ben de seninle gelirdim." Sesinde belli belirsiz bir suçlama vardı. "Bana ihtiyacın olduğu çok açık. Şu haline bak. kıyafetler!"

Şaşkınlıkla yere baktım. Kıyafetim oldukça yıpranmıştı, Türk pantolonu inatçı kirlerle lekelenmişti ama nihayet giyilebilecek kadar temizdi ve bir zamanlar beyaz olan gömleğim artık gerçekten beyaz değildi. Deri çizmelerim amcaminkiler kadar yıpranmıştı ve güneşin tenimi pembe bir tona boyadığını görmek için aynaya bakmama gerek yoktu.

Buna karşılık Elvira, koyu renk saçlarını ve gözlerini tamamlayan görkemli gündüz elbisesinin içinde genç bir hanımefendi gibi görünüyordu. Tüm fiyonkları özenle bağlanmıştı ve tek bir saç teli bile özenle yapılmış topuzunun dışına çıkmamıştı.

"Hepimizi endişelendirdin," dedim sonunda.

"*Seni* endişelendirdim mi?" Güldü. Ben katılmayınca, gülüşü boyalı dudaklarında söndü. "Peki ya senin yaptıkların?" dedi, sesini öfke kaplamıştı. "Sen geride bırakıldığın için ağlarken kaç kez yanında oturdum? Ailen öldü ve sonra kimseye tek kelime etmeden gittin. *Bana bile* söylemeden."

O haklıydı. İğrenç davranmıştım. Ona kızmak haksızlıktı; gelişinin hayatımı nasıl altüst ettiğini bilmiyordu. "Elvira, çok özür dilerim. Perdóname."

"Elbette seni affediyorum. Bunca yolu yalnız kalmayasın diye geldim." Elimi tutmak için uzandı. "Ve gizlice kaçmak zorundaydım, çünkü annem başka türlü buna asla izin vermezdi."

Bir an için amcama sempati duydum. Onu tanımadığı bir şehirde yapayalnız ilk gördüğümde o da benim gibi hissetmiş olmalıydı.

"Buraya kadar tek başına geldiğine inanamıyorum-" "Yardım aldım," dedi. "Hizmetçin her şeyi aynı şekilde ayarladı. senin için yaptı. Yolculuk için beni siyah bile giydirdi. Gerçekten, senmişim gibi davranmak çok kolaydı. Kendime sorup durdum. Inez bu durumda ne yapar?" Dudakları sinsi bir gülümsemeye dönüştü. "Görünüşe göre, oldukça fazla."

"Amaranta'ya yazmalısın," dedim. "Çok öfkeli ve sana bir şey olursa beni sefalet dolu bir hayatla tehdit etti."

Elvira'nın rengi soldu. "Tanrım, sinirlendiğinde çok korkunç oluyor." "Oh, biliyorum. Eskiden ondan yatağımın altında saklanırdım."

Güldü. "Yapmadın."

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama bunu düşündüm." Ona tekrar sarıldım. "Demek burada bir odan var?"

"Şey, sayılır," dedi ve onu gördüğünden beri ilk kez endişeli görünüyordu. "Vardım ve resepsiyondaki nazik beyefendiye aileden olduğumu ve sizin gelmenizi beklediğimi söyledim. Beni sizin odanıza yerleştirdi, sanırım ailenizin odasına. Sakıncası var mı?"

Başımı salladım.

Elvira rahatlayarak bana doğru sarktı. "Oh, çok sevindim. Seni rahatsız edeceğinden endişelenmiştim." Kolunu benimkine doladı. "Peki, yukarı gel. Görmen gerektiğini düşündüğüm bir şey var."

"Ne oldu?"

Dudağını ısırdı. "Babandan bir mektup."

Capítulo Treinta

Elvira'nın kendi piriñ anahtarı vardı ve kapıyı açmak için onu kullandı. Mektubu okumak için yarı endişeli, yarı dehşetle içeri girdim. Bu sözler babamın bana son sözleri olacaktı. Ne olursa olsun beni mahvedeceklerdi. Kuzenim içimdeki çalkantıyı hissetmiş olacak ki odadaki mumları sessizce ve etkili bir şekilde yaktı ve dokunduğu her şeyi yumuşak, altın bir ışıltı içinde bıraktı.

Annemle babamın eski odasının kapısını açtı ve nefesim kesildi. Elvira tüm süiti düzenlemişti; artık annemle babamın eşyaları her yere saçılmıyordu. Bavulları kanepenin üzerinde yan yana dizilmiş, tüm kıyafetleri düzgünce katlanmıştı. Günlükleri ve mektupları sehpanın üzerinde üst üste yığılmıştı. Odalarında yatağı hazırlamış ve yatak örtüsünün üzerine çeşitli eşyaları kategorilere ayırarak yığmıştı.

Kuzenim ellerini ovuşturarak beni izledi. "Yardımcı olmak istedim."

Bu benim yaptığımdan çok daha fazlasıydı.

"Elvira," diye nefes aldım, üstesinden gelmişim. "Gracias."

Kanepenin karşısındaki sandalyelerden birine nazikçe oturdu ve rahatlamış bir şekilde gülümsedi. Sonra uzanıp yığının en üstündeki mektubu aldı ve bana uzattı. Yanındaki koltuğa oturup ihtiyatla mektuba baktım ve sonra elinden aldım.

"Temmuz ayından kalma." Tereddüt etti. "Yalnız kalmak ister misin?"

Sorusunu düşündüm ama varlığı tanıdık geldi, eve dönüş yolculuğu gibi. "Hayır, teşekkürler."

Derin bir nefes alarak zarfı açtım ve notu çıkarıp okumaya başladım.

Sevgili kızım,

Eğer bu mektubu bulduysan, hayal edebileceğimden çok daha fazla benim kıızımsın ve ne kadar inanılmaz olduğunu bilmeni istiyorum.

Seninle gurur duyuyorum. Şimdiye kadar annenin aldatmacasını keşfetmiş olmalısın. Eğer keşfetmediysen, soru sormaya devam etmen için sana yalvarıyorum.

gerçeği aramak. Merakınız ve inatçılığınız arayışınızda size yardımcı olacaktır.

Annen çok kötü biri, ama en kötüsü sadakatsiz biri. Lütfen bana yaptığı gibi seni de tuzağına düşürmemesine dikkat et. Bu konuda benden daha zeki olman için dua ediyorum.

Lourdes ve ben kaçınılmaz sonumuza ulaştık. Keşke onun ne olduğunu daha önce görebilseydim. Belki de ikimiz de kurtuldum. Ama şimdi değer verdiğim her şeyi onun iğrenç ellerinden korumalıyım. Sana altın yüzüğü göndermemin sebeplerinden biri de bu, querida. Onun sayesinde Philae'de herkesten, özellikle de annenden saklamaya çalıştığım bir keşif yapabildim. Ama başarısız olabildim. Annen sağ olsun, güvenecek insan bulmak son derece zor oldu.

Bu mektubu bitirmek zorundayım ama benim için bir şey daha yapman için sana yalvarıyorum. Lütfen, beni aramaktan asla vazgeçme.

Seni seven baban

Burada mektup aniden sona erdi, babamın el yazısı uyumsuz bir döngüyle kesildi. Beni en çok korkutan o son karalamaydı.

"Bunu nerede gördün?"

"Mühürlenmiş ve diğer yazışmaların arasına sıkıştırılmıştı. Diğerleriyle karışmış ve hiç gönderilmemiş olmalı. Ya da size gönderdiği paketlerden birine eklemeyi unutmuş olabilir mi? I çok dalgın olduğunu biliyorum."

Aklım başımdan gitti. Belli ki babam Kleopatra'nın mezarını iki nesne arasında titreşen büyü sayesinde bulmuştu - yüzük ve ... *biblo kutu*. Aynı şey benim de başıma gelmişti. Yüzüğü ön odadan almıştı, eğer biri çarşıda tahta kutuyu bulursa, bunun onları da aynı muhteşem keşfe götürebileceğini biliyordu. O zamana kadar annemin kim ve ne olduğunu bildiği için Kleopatra'yı onun pençelerinden uzak tutmaya çalışmıştı. Ama annem Philae'ye giden bir yol bulmuş ve eserlere ulaşmak için beni kullanmıştı.

İçimi derin bir acı duygusu kapladı. Kendimi bundan kurtarmak için başımı salladım, mektubun geri kalanına ve babamın bana anlatmaya çalıştığı şeye tutundum.

Daha sonra ona ne olmuştu? Dehşet üstüme yığılmıştı Omuzlarımda bir aydınlanma oldu. Ya annem onu bulmuş ve öldürmüştü ya da şu anda bile onu bulacağımı umarak saklanıyordu. Mektubu avucumun içinde kıvırdım, son satır derime değen kavurucu bir damga gibi zihnime işledi.

Onu aramaktan asla vazgeçmeyeceğim.

"Inez?" Elvira sordu. "Sen iyi misin?"

Mektubu ona uzattım ve iyice düşünerek ayağa fırladım. Sabırsızlıkla okumasını bekleyerek volta atmaya başladım.

Sözlerini bitirdiğinde bana baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Kafam çok karışık."

Kahire'deki ilk günümünden bu yana neler olduğunu ona çabucak anlattım. Zavallı Bay Sterling tarafından çalınan altın yüzük, eski Kahire'de biblo kutusunun bulunması ve benim gizlice gemiye binmek zorunda kalmam.

Elephantine. Ona amcamdan ve büyüünün beni nasıl Trajan Köşkü'nün altındaki yeraltı tünellerine ve ardından İsis Tapınağı'ndaki gizli merdivene gittim. Son olarak ona annemi ve yaptıklarını anlattım. Utançtan boğazım yandı. Bahsetmediğim tek kişi Whit'ti.

Bırakın ondan bahsetmeyi, onu düşünemeyecek kadar hamdım bile.

Tek kelime etmeden her şeyi dinledi ve ben bitirdiğimde sandalyeye yaslanıp dudağını ısırıldı. "Buenos Aires'ten ayrıldığından beri epey bir şey oldu."

Benden sulu bir kıkırdama kaçtı. "Biraz."

"Yetkililere gitmemiz gerekiyor," dedi Elvira. "Hemen şimdi. Akşam yemeğini atlayalım ve-"

Başımı salladım ve sesi kesildi. "Bu bir seçenek değil. Bay Sterling'i hatırlıyor musunuz? Toplumun önde gelen bir üyesi ve hükümetin her kademesinde bağlantıları var. Ona güvenmiyorum. Güvenemem.

Sen ve belki Whit dışında herkes..." Konuyu ona getirmeyeceğimi unutarak sözümü kestim.

Elvira elbette sürçtüğümü fark etti. "Whit? Whit kim? Whit *nasıl* bir isim?"

"Adı Whitford Hayes ve Tío Ricardo için çalışıyor," dedim. "Bizimle birlikte gelen, bakmaktan kendini alamadığın kaslı adam."

"Ve sen onunla ilk isim bazında mısın? Annem skandala uğrardı." Sırıttı. "Buna bayıldım. Bana daha fazlasını anlat."

"Birlikte çalıştık." Konuşmayı tekrar mantıklı konulara çekmek zorunda kaldım. "Biz arkadaş olduk, o yüzden lütfen hayal gücünün seni ele geçirmesine izin verme. Ne düşünürsen düşün, sen Emma Woodhouse değilsin."

Elini umursamazca salladı. "Sana söylüyorum, o gerçek olsaydı, çok iyi arkadaş olurduk. Hayattaki amacım en azından romantik bir çift oluşturmak.

bir çift. Lafi açılmışken, annem ve amcan ne olacak?" Yüzümü buruşturdum. "Bu korkunç."

"Akraba değiller." Dudağını çekiştirdi, gözlerini hızla kırıştırdı. "Sanırım annem çok yalnız."

Teyzemi bu şekilde hayal etmek zordu. O her zaman çok aşılmaz, asla yıkılmayacak bir kale gibi görünürdü. "Bence kendi aşk hikâyelerini yazmalısın. Sen yetenekli bir yazarsın, Elvira."

Gözleri irileşti. "Nereden biliyorsun?"

Ona göz kırptım. "El yazmasının nerede saklı olduğunu biliyorum, sevgilim." Dönerek bir yastığa uzandı ve onu kafama fırlattı. Beni birkaç metre ıskaladı. "Sanki günlüğümü okumamışsın gibi!"

"Okuduğuna inanamıyorum-" Nefes nefese kalarak sözünü kesti. "Gerçekten yetenekli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet," dedim ve odayı geçip ona sıkıca sarıldım. "En yetenekli. Hikâyeyi bitirmelisin Elvira. Bana söz ver."

Sanki bir rüyaya dalmış gibi gözlerinin odağı kayboldu. "Öykülerimden birini deri ciltlenmiş olarak bir kitapçada rafta görmekten daha güzel bir şey olabilir mi?"

"Daha iyi bir şey düşünemiyorum," diye fısıldadım. "Bunu bitireceksin." "Söz veriyorum." Bir adım uzaklaştı. "*Whit* baloda olacak mı?"

Başımı salladım. "Lütfen yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi sil. Onun bir nişanlısı var." "Ama henüz evli değil," dedi gülümseyerek.

"Belki bir öpücük vardır gece yarısı senin geleceğinde."

Gözlerimi devirmiştım. Whit bunu bir daha kesinlikle yapmayacaktı. "Ben olsam fazla heyecanlanmazdım; henüz davet edilmedik. Amcam akşam yemeği için ona katılmamıza izin veriyor. Son baktığımda, akşam yemeği dans etmek anlamına gelmiyordu."

Bana masumca göz kırptı. "Emin misiniz? Çünkü eğer eminsen, elimdeki

davetiyei açıklamak zorunda kalacaksın."

Akıcı bir hareketle günlük elbisesinin cebinden kalın kapaklı küçük bir kart çıkardı. Elvira kartı bana güzel bir hareketle sundu.

Zar zor göz gezdirdim. "Ne giyeceğini zaten biliyorsun, değil mi?"

"Elbette," dedi. "Ben annemin kızıyım. Sizin için de bir şey seçtim."

Kuzenime çaresiz bir hayranlıkla baktım.

bıraktığım sandığı ve sonra da onunkini karıştırdı. Sonunda kağıt mendile sarılı bir elbise çıkardı ve dikkatlice yatağımın üzerine serdi.

"Ne alacağımı bilemedim, o yüzden her şeyden iki tane getirdim," dedi. "Bence bu sana çok yakışacak."

Ben de aynı fikirdeydim. Fildişi ipek üzerine altın rengi çiçekler dikilmişti ve krem rengi dantel, sanki bir orman zemininden yükseliyormuş gibi narin sarmaşıklarla etek ucunu kaplıyordu. Elbise Omuzlar yumuşak pembe tüllerle vurgulanarak kollarımda hafifçe dalgalanan bir tür kap kol yaratıldı.

"Bunu giymek istemediğine emin misin?"

Elvira muzipçe gülümsedi ve kendi elbisesini dikkatlice açtı. Bir kahkaha attım. Onun elbisesi de benimkinin aynısıydı ama fildişi yerine, ipeği altının en açık tonuna benziyordu.

"İkiz gibi görüneceğiz," dedim gülerek.

"Banyoya ihtiyacın var," dedi bana eleştirel bir gözle bakarak. "Senin için bir tane sipariş edeceğim."

Ve saçınızı iki kez yıkamanızı tavsiye ederim."

Küvet, ailemin eski odasına bitişik küçük bir odaydı ve sıcak suyla doldurulduktan sonra derin bir iç çekerek içine girdim. Philae'de yaşadığım her dakikayı seviyordum ama modern kolaylıkları özlemediğimi de söyleyemezdin. Kuzenimin tavsiye ettiği gibi, Arjantin'den getirdiği gül kokulu sabunla saçlarımı iki kez yıkadım ve sonra temiz saçlar ve biraz güneş yanığı olsa da parlayan bir ciltle dışarı çıktım.

Yavaş yavaş hazırlandık, her birimiz diğerine yardım ediyordu. Korseler, büstiyerler ve elbiselerimizin uzun kuyrukları. O sırada saçlarım nihayet kurumuştı ve Elvira saçlarımı örerek başımın üzerinde topladı ve inci işlemeli tokalarla tutturdu. Ben de onun gür saçlarını dantel bir kurdeleyle tutturmasına yardım ettim.

Elvira bir kibrit yakıp gözlerini çizdi, ben de onu takip ettim. Cildimize gül kremi sürerek onu yumuşak ve nemli hale getirdik ve dudaklarımıza balmumu sürdük. Bu rutin beni rahatlatmıştı, bana sayısız baloları hatırlattı.

birlikte hazırlandık. Aynada kendimize baktık ve ben kuzenime döndüm.

"Tía Lorena benden utanır mıydı?"

"Azıcık bile utanmazdı."

Kolunu benim koluma doladı ve birlikte amcamla buluşmak üzere aşağıya indik.

Mısır'daki son gecem.

Beyaz

Otelimin kapısına vurulan yüksek sesli bir tıkırtı vakur sessizliği bozarken deri sandığımı kapattım ve yola çıkmaya hazırlanırken zihnimde koşuşturan listeyi böldüm. İngiltere'ye dönüş biletim çoktan gönderilmişti ve Shepheard'dan ayrıldığım anda üniformamı yakmam için talimat bırakmıştım. Ben

neden henüz yapmadığımı biliyordum. Hayır, bu bir yalandı.

Her şey generalle ilgiliydi.

Kapı bir kez daha çaldı. "Whit, orada olduğunu biliyorum. Büyük ihtimalle burbonda boğuluyorsun."

Ricardo'yu görmek için kapıyı açtım. "Bir yıldır hiçbir şey içmedim."

Homurdanarak içeri girdi ve makyajlı odayı incelemek için döndü.

Üniformam dışında kendime ait hiçbir şeyi geride bırakmıyordum.

"Gitmeden önce bir şey daha yapmanı istiyorum," dedi Ricardo. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Birkaç güne kadar olmaz," dedim ve kapıyı kapattım. "Halletmem gereken birkaç iş var."

Yani, kimsenin beni İngiltere'ye kadar takip etmeyeceğinin güvencesi. Kahire'de düşmanlar edinmiştim ve silahları İngiltere'ye ulaşmasa da, hâlâ görülecek hesabım vardı. Ödenecek borçlar.

Ricardo bir zarf çıkardı ve bana uzattı. "Bu her şeyi karşılar, hatta biraz daha fazlasını."

Verilen hizmetler için ödeme. "Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Kız kardeşim yüzlerce eserle kaçtı ve eğer akıllıysa - ki ikimiz de öyle olduğunu biliyoruz - o zaman çabucak satmak isteyecektir. Ne kadar uzun

Bu tür bir yükü varsa, onun için daha risklidir. Kız kardeşimin Kahire'de olup olmadığını öğrenmeni istiyorum."

"Neşeli," dedim kuru bir sesle. "Yeraltına inmiş olacak ama etrafa sorabilirim."

"Evet, eminim Şirket'teki Küratör arkadaşlarınız sizi görmekten memnun olacaktır," dedi ve kapıya doğru ilerledi.

"Beni öldürmek istemeyenler tabii," diye mırıldandım. "Sorularım sizin yönünüzde dikkat çekebilir."

"Olmadığından emin ol. Ne gerekiyorsa yap." Kapı kolunu tuttu ve sonra bana doğru yarım döndü. "Bir daha kendini kaybetme, Whit."

Ona çoktan kaybolduğumu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. İngiltere'ye geri adım attığım anda Whitford neredeyse yok olacak ve yerini benim unvanım alacaktı. Sonra gitti, kapıyı arkasından ölçülü bir tıkırtıyla kapattı.

İç çektim. Son bir hurra.

* * *

Kahire'nin kalabalık caddelerini hep sevmişimdir. Kolay bir yol sunuyorlardı görünmez olmak. Afyon batakhaneleri ve genelevlerle çevrili bir binaya gizlice girebilmek için ihtiyacım olan etkili bir özellikti bu. Şehrin bu kısmı, başka bir şey isteyen turistler için sayısız eğlence biçimi sunuyordu. tapınaklar ve mezarlar. Ricardo onu gırtlığına kadar borca batmış halde bulmadan önce de benzer arayışlar içindeydi.

Parmaklarımı oluklara sokarak çökmekte olan yan tarafa tırmandım ve sonra kendimi yukarı kaldırıp açık bir pencereden içeri girdim. Peter'ı tanırıyorsa, o

arka odada esrar içiyor, çalıntı eserleri paylaştırmaya uzun bir ara vermenin keyfini çıkarırken görevlerini başkalarına devrediyordu.

Koridor ter ve bayat hava kokuyordu ama koridor boyunca sıralanan odalara bakarken bu beni yavaşılatmadı. Bir duman bulutu aradığım adamı ortaya çıkardı. Etrafı tozlu yastıklarla çevrili alçak bir bankette, ayaklarını yıpranmış ve kirli bir Türk halısının üzerinde çaprazlamış, rahat ve huzurlu bir şekilde oturuyordu. Odanın etrafına uzun sandıklar yığılmıştı, bazılarının üzerinde Bulaq yazıyordu ama çoğu yazmıyordu. Bahse girerim içi ıvır zıvırla doluydu ve çitle çevrilmeyi bekliyorlardı.

Mısır her türden fırsatçıyı kendine çekiyordu. Bir İngiliz olan Peter Yardley, eski eserler memuru ve başkonsolosun sekreteri olarak çalışıyordu. Ancak Mısır'a gelmeden önce paralı asker olarak çalışmış, sır, uyuşturucu ve eski eser ticareti yapmıştı.

"Oraya kim gider?"

Odaya girdim ve kapıyı tekmeleyerek kapattım. "Merhaba, Peter." Yumuşak bir kıkırdama kulaklarıma ulaştı. "Senden başka kimse bana böyle seslenmiyor."

Duman dağılınca Peter'ın zayıf bedeni ortaya çıktı. Vücudundaki derin çukurlar

Yanakları ve kan çanağına dönmüş gözleri yorgunluğunu ortaya koyuyordu. Bir süredir sabun yüzü görmemiş olan giysileri ter ve sert içki kokuyordu. Bir

Derimin altında rahatsız edici bir his kabardı. Kısa bir süre önce bu kadar farklı görünmüyordum.

"Berbat görünüyorsun."

Sırıttı ve karşısındaki alçak sandalyeye oturmamı işaret etti. Ayaklarımın üzerinde durdum, alt kattan gelen gürültünün farkındaydım. Üç, belki de dört farklı adamın çalıştığını saydım.

Peter'ın gülümsemesi soldu ve eli düştü. "Anladığım kadarıyla bu tamamen sosyal bir görüşme değil?"

Başımı salladım. Tüccar Kapısı için yasadışı mallar sağlayan Küratörler vardı. Peter müzayedelerden birini yönetiyordu ve iskambil oynadığımız zamanlarda bana bir keresinde birisini tanıdığını söylemişti. çalıntı eserleri çitle çeviren bir kadınla bağlantı kurmuş. Bu bilgiyi Ricardo'ya aktarmıştım ve o sırada bu kişinin Lourdes olup olmadığını merak etmiştik. "Kahire'ye gelen büyük bir sevkiyat duydunuz mu? Son zamanlarda?"

Bir mindere yaslandı, koyu renk gözleri kısıldı. "Her zaman sevkiyatlar gelir. Oturacak mısın?"

"Hayır."

"O zaman neden bana son birkaç aydır nerede bulunduğunu söylemiyorsun? Seni artık masada hiç görmüyorum, Whit."

Çünkü bir şeyler duymak için en iyi yol olsa bile iskambil oynamaya dayanamazdım.

"Şansım tükendi." Ceketimin cebinde sakladığım zarfı çıkardım ve dirseğine yakın duran yuvarlak masanın üzerine koydum. "Lafi açılmışken, sanırım bu bizi ödeştiriyor."

Peter zarfın köşesini parmakladı. "İşte sana bir fikir, neden bunu saklayıp gelip benim için çalışmıyorsun? Daha önce neden yapmadığını hiç anlamamıştım."

"Mısır'dan ayrılıyorum."

"Utanç verici."

"Her şeyin bir sonu vardır, eninde sonunda." Gitmek için döndüm ve kapıya ulaştığımda omzumun üzerinden, "Bulaq'taki depoya dikkat et Peter," dedim.

"Dur."

Çerçevenin altında donup kaldım. Yavaşça ayağa fırlamış ve elindeki tabancayı kavramış olan Peter'a döndüm. "Depoları nereden biliyorsun?"

"Silahını indir."

"Hayes," dedi Peter silahını doğrultarak. "Nasıl?"

Bana en yakın olan sandık yığınının tekme attım. Viski ve rom şişeleri en üsttekinin üzerine tünemişti ve yüksek sesle tıngırdıyorlardı.

Alttan iki. Yan tarafında rıhtıma yakın bir deponun yeri yazılıydı. "Tam burada yazıyor, salak."

"Ah, kahretsin." Peter silahını göğsüme doğrultmaya devam etti.

"Sanırım artık oturman gerekecek. Seninle biraz konuşmamız gerek."

İstemedenden de olsa, görmemem gereken bir şeye rastlamıştım. "Beni vurmayacaksın, değil mi Peter?" Yumuşakça sordum.

"Sana söyleneni yaparsan olmaz. Gerçekten sadece iki seçeneğin var. Görünüşe göre bundan sonra benim için çalışacaksın. Tabii alternatif, daha ölü seçeneği tercih etmezsen."

Güldüm ve başımı salladım. "Hiç sanmıyorum."

"Otur lanet olası-"

Viski şişelerinden birini ona doğru fırlattım. Döndü ve Peter içgüdüsel olarak ateş etti. Camlar kırıldı ve içki duvarlara sıçradı, halının içine işledi. Yoğun koku başımı döndürdü. Peter silahını yeniden dolduruyor, yüksek sesle bağırıyordu ama silahım çoktan elime geçmişti, başparmağım benim olmayan baş harflere sürtünüyordu.

Nişan al, ateş et.

Kurşunun gücü başını geriye doğru savurdu. Kaşlarının arasındaki delikten, açık ağzını çevreleyen kan damlıyordu. Sesleniyordu

ve benim canlı çıkma şansım yoktu. Bir ceset daha neydi ki?

Düzinelerce görmüştüm.

Dağınıklığa bakmadan çıktım, arkamdan zemin kattan gelen bağırsık sesleri geliyordu.

Capítulo Treinta Y Uno

Baktığım her yerde bir şeyler parılıyordu. Mum ışığında parlayan altın perdeler, açık pencerelerden içeri giren serin esintiyle dalgalanan uzun kurdeleli kağıt bayraklar. Otel yeni yıl hazırlıkları için en güzel tatil kıyafetlerini giymişti. Amcam bizi girişten geçirerek süslü yemek salonuna götürdü ve burada bir garson bizi gümüş giysili masalardaki yerlerimize oturttu. Karo döşeli zemini İran halıları süslerken, masada en iyi porselenler, çatal bıçak takımları ve devasa çiçek demetleri sergileniyordu. Elvira her şeyi iyi eğitilmiş bir gözle inceledi ve olumlu izlenimini sadece bakışlarındaki hafif genişleme ele verdi.

Bize birkaç çift daha katıldı; hanımlar yumuşak ışıktaki parıldayan göz kamaştırıcı ipek ve saten gece elbiseleri giymişlerdi; erkekler ise koyu renk ve zarif resmi kıyafetleri olan ince ütülenmiş takım elbiseler ve özel dikim ceketler giymişlerdi.

Amcam sade gri bir takım elbise içinde, taş suratlı ve ince dudaklı bir şekilde geldi.

Saçını taramaya zahmet etmemişti. Eğer ondan yarı korkuyor olmasaydım, bu görüntünün ona yakıştığını söyledim. Aşırı kolalı, saçları fazla pomattan geriye kaymış erkeklerin arasında göze çarpıyordu. Durgun hava pahalı parfüm, şampanya ve tatlı çiçeklerin karışımıyla doluydu.

"Bu bir House of Worth elbisesi," diye fısıldadı Elvira, bir kadın karşımda otururken. "Bütün paramı buna yatırırdım."

"Sen kumar oynamazsın ve kesinlikle paran da yok," diye fısıldadım.

"Annene haber gönderdim," diye araya girdi Tío Ricardo, konuşmamızın üzerine asit dökerek. "Bir şey değil."

Elvira hafifçe renk değiştirdi ve alçak sesle bir *teşekkür* etmeyi başardı. Çabucak toparlandı ve konuyu değiştirdi. "Sinyor Marqués, bana Philae'de geçirdiğiniz zamanı anlatın."

Amcam soğuk ve öfkeli bir şekilde bakarken kuzenimi masanın altından tekmeledim.

"Ah canım, şimdi ne yaptım ben?" Elvira yüzünü buruşturarak sordu.
"Soru sormak yasak mı?"

"Amcamın işinden bahsetme-" diye tısladım.

"Bunca zamandır Philae'de miydin?" diye sordu adamlardan biri masanın altından. Aksanı Fransızcaydı. "Ama orada hiçbir şey yok. Orası eski bir kutsal alan ve şimdiye kadar çoktan kazılmış olmalı."

Amcam omuz silkti. "Diğer her yer tutulmuştu."

Adam bilgece başını salladı, Tío Ricardo'nun soğukkanlılığına tamamen inanmıştı. "Vatandaşlarımın size daha fazla değer vermemesi üzücü, sanırım."

"Mösyö Maspero'nun altında iyi idare ettim," diye cevap verdi amcam belli belirsiz.

Sonra bana döndü ve "Menüyü nasıl buluyorsun, Inez?" dedi.

Aşağı baktım ve birkaç satır okudum, Fransızca'yı zihnimde tercüme ettim, ağzım sulandı. Başlangıç olarak mantar ve soğan çorbası, ardından da kavrulmuş sebzelerden oluşan taze bir salata geldi. Özellikle ana yemeği dört gözle bekliyordum; tereyağlı kuşkonmaz ve çırpılmış kremalı patates eşliğinde nane jölesi soslu kuzu kavurma.

"Harika görünüyor," dedim, bu soruyu sadece sohbetin konusunu kendisinden uzaklaştırmak için sorduğunu çok iyi biliyordum. Garson geldiğinde amcam üçümüz için şarap sipariş etti ve ardından sağındaki beyefendiyle sohbet etmeye başladı.

Yemeğin geri kalanında ikimizle de son konuşması bu oldu.

Öfkesi için onu suçlamadım, bu kadar inandığım için hayal kırıklığına uğramıştı.

Onun içinde çok az şey var. Onun cinayet işleyebileceğini düşünmek. Annemin yalanlarına kanmış olduğum için kendimde hayal kırıklığına uğradım.

Eğer ben kendimi affedemiyorsam, amcamın beni neden affedemediğini kesinlikle anlıyordum.

Ama beni hâlâ Arjantin'e geri göndermek istemesi, işleri düzeltme şansımı elimden alması beni pişman etmişti. Bir parçam bu pişmanlığı hayatımın sonuna kadar taşıyacağımı biliyordu.

* * *

Akşam yemeğinden kısa bir süre sonra dans başladı ve inanılmaz bir şekilde kuzenim ve benim partnerlerimiz hiç eksik olmadı. Saatler gece yarısına yaklaşırken dans pistine fırlatıldı ve modern şarkılar çalan grupla birlikte dönüp durdu.

Elvira uzun boylu sarışın bir beyefendiyle dans etti.

belli belirsiz tanıdık geliyordu. Onu birkaç kez gözden kaybettim ama sonunda birbirimizi limonata ve soğuk beyaz şarap dolu kaselerle dolu içecek masasının yanında bulduk.

"Bu sonuncusu çok sıkıcıydı," dedi Elvira, dans pistinin etrafında dolanan sıkı kadın örgüsünün arasından topallayarak bana doğru gelirken. "Ayak parmaklarıma bastı. İki kez."

"Son dans partnerim sadece Hollandaca konuşuyordu," diye teselli etmeye çalıştım. "Senin benim ikizim olduğunu sanıyordu."

Elvira limonata yudumları arasında güldü. "Bunu daha önce de duymuştuk." Bakışları kalabalığın içinde gezindi. "Burada çok fazla yabancı var. En az bir Amerikalı beni aşağılayarak konuştu."

Onu yakından izledim, ağızda bir gülümseme hazır bekliyordu. "Ne yaptın sen?"

Omuz silkti. "Ona İspanyolca tatlı bir şekilde hakaret ettim ve o da ona iltifat ettiğimi sandı."

Güldüm. "İşte benim kızım."

Elvira'nın bakışları genişledi. "Sonunda geldi."

Merakla döndüm ve kalabalığın içinde amcamın tanıdık uzun boyunu ve dağınık siyah saçlarını aradım. Onu hemen buldum, kumral saçlı ve kaslı kolları olan geniş omuzlu bir adamın yanında. Tepeden tırnağa siyah giyiyordu ve bu ona çok yakışıyordu. Altın kalpli karanlık bir şövalye.

Whit.

"Yumruk yumruğa bir dövüşü kazanacakmış gibi görünmüyor mu?" Sesi rüya gibi bir nitelik kazanmıştı.

"Şiddeti teşvik etmiyorum," dedim, kelimelerim yüksek perdeden çıkıyordu.

Elvira kaşını kaldırdı.

Balo salonunun diğer ucunda, Whit kaşlarını çatarak amcama doğru döndü. Mavi bakışları benimkine gelene kadar odayı taradı. Odadaki tek iki kişi biz olabilirdik. Gözleri yüzümden hiç ayrılmadan, kararlı bir rahatlıkla kalabalığı yararak ilerledi.

"Başın çok büyük belada," diye fısıldadı Elvira.

Söz konusu adam yanımıza geldi ve başını önce bana, sonra da kuzenime doğru eğdi.

"Merhaba Whit. İzin verirseniz sizi başrol oyuncum Senyorita Elvira Montenegro ile tanıştırayım. Elvira, bu Whitford Hayes."

"Lordum," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Lord Whitford Hayes." "Sen bir *lord musun*?" Şaşkınlıkla sordum.

Başını eğdi ve sonra kuzenime hitap etti. "Bulundunuz. Seni daha önce tebrik etmek istemiştım."

"Kabul edildi," dedi. "Sizinle tanışmak harika *Lord Hayes*."

Whit'in mavi gözleri benimkilere kaydı ve eğlenerek kırıştı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum, *krallığın akranı* olduğunu söylemediği için öfkeliydim. Eve aceleyle gitmesine şaşmamalı. Müstakbel karısı muhtemelen bir düşes ya da prenses olacaktı.

"Peki kuzenimi nereden tanıyorsun?" Elvira sordu. "Neden sana ilk adınla hitap ediyor? Neden senin hakkında hiçbir şey duymadım?"

Whit kuzenime eğlenen, sinirlenen ve aşağıılanan tuhaf bir ifadeyle baktı. "Birlikte çalıştık," diye söze başladı kuru bir sesle.

"Bana ilk adımla hitap ediyor çünkü bunu hak etti *ve*" - sinirli bakışını bana doğru çevirdi - "neden benim hakkımda bir şey söylemediğini bilmiyorum. Deyim yerindeyse biz iş arkadaşız."

İş arkadaş kelimesine yaptığı hafif vurguyu hiçbir şekilde hayal etmemiştim.

"Şimdi ne oyunu oynuyorsun, Whit?" Öfkemi sesimden uzak tutamayarak sordum.

"Oyun yok," diye karşı çıktı Whit. "Sadece havayı temizliyorum.

Benimle dans et." "Bu bir soru muydu?" Elvira sordu. "Gerçekten öyle olduğunu sanmıyorum. Inez,

Bay Hayes'in peşinde olup olmadığımızı açıklığa kavuşturabilir misiniz?"

Ben cevap veremeden Whit cevap verdi: "Buraya arkadaş olarak geldim. En azından öyle olduğumuzu sanıyordum."

"Öyleyiz," dedim sessizce.

"Ne kadar sıkıcı," diye ekledi Elvira. "Ama az önce amcanın bu tarafa doğru geldiğini gördüm ve hiç memnun görünmüyordu. Sanırım şimdi *onu* dansa kaldırmam gerekecek. Bana daha sonra punçla teşekkür edebilirsin."

Tül ve dantellerin arasında kayboldu ve amcamın kararlı adımlarından sıyrıldı.

Whit yüzüme bakmak için başını eğdi. "Dans etmek ister misin, Olivera?"

Elini uzattı ve ben de tuttum. Whit'le dans etmeyi hiçbir şekilde reddedemedim. Beni kendine çekti ve ilk kez fark ettim ki

Gözleri derin bir maviyle çevriliydi. Güneşten kavrulmuş teni mum ışığında altın gibi parlıyordu. Müzik yükseldi ve Whit elini sırtımın alt kısmına doğru kaydırды. Yüzüne bakmak için çenemi kaldırdım ve sıcak nefesi yanaklarımda dans etti.

"Demek sen bir lordsun."

Whit bir karara varmadan önce cevabını gözle görülür bir şekilde tarttı. "Babam bir markiz."

Bizi dans eden diğer çiftlerin arasından çevik bir şekilde geçirerek balo salonunda bir o yana bir bu yana döndürürken kaşlarımı çattım. Bir unvanı olması ya da paradan geliyor olması umurumda değildi. Umursuyordum çünkü bu onun paylaşmak istemediği başka bir yanıydı. Çok fazla sırrı vardı ve bunların hepsini asla ortaya çıkaramayacağımı bilmek bana acı veriyordu. "Neden bana hiç söylemedin? O kadar çok *kazanacağımı* sanıyordum."

"Ne fark ederdi ki?"

"Hayatımı darmadağın ettim," dedim. "Savunmasız kaldım, utandım ve mahcup oldum. Annem bir suçlu, babam muhtemelen öldü. Beni en kötü halimle gördün. Ve hâlâ adını bile bilmiyorum."

Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Evet, biliyorsun."

Başımı salladım. "Unvanınızla birlikte gelen değil."

"Adım Somerset," dedi usulca, nefesi yanağıma değiyordu. "Ama bana asla böyle hitap etmeni istemiyorum."

Kendimi gevşememeye, onun kucağında erimemeye zorladım. Yumuşamak istemiyordum. Şimdiye kadar kırdığımından daha fazla kırılmak istemiyordum. Ona çok şey vermiştim ve hâlâ ulaşamayacağı parçaları vardı.

"Inez," dedi. "Senden uzak durmaya çalışıyordum ve ne senin beni ne de benim seni tanımamı istiyordum."

Hayal kırıklığımı gizlemek için bakışlarımı kısmıştım. "Peki ne değişti?"

Elimi kalbinin üzerine koydu. Parmaklarımdaki altındaki sabit gücünü hissettim ve ürperdim. "Çünkü seninle dans ederken tek bir anım olsun istiyorum. Yollarımızı ayırmadan önce bana ait olan tek bir şey..."

Gerginlik omuzlarımdan dışarı sızdı. Mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti ve kendimi biraz teslim olmuş hissettim. Bana sonsuz bir şefkatle bakıyordu ve bir daha asla bana bakma şansı bulamayacağını bilmek beni neredeyse kırıyordu.

beni tekrar o şekilde.

"Eve dönerken yanımda götürebileceğim tek şey," diye devam etti susarak. Sertçe yutkundum, direncim kayboldu ve daha da

yaklaştıı.

Dudakları şakağıma değdi. "Bunun bencilce olduğunu biliyorum ve umarım bunun için beni affedebilirsin."

Bu benim de istediğim bir anıydı.

"Affedildim," diye nefes aldım.

Whit beni dans pistinin etrafında döndürdü, bana yakın durdu, naneli ve temiz kokusu başımı döndürdü. Çiftler etrafımızda dönüyor, fısıldaşıyor, dedikodu yapıyor ve yeni yıla kadar olan dakikaları geri sayıyorlardı. Belimdeki sıkı tutuşu bıraktı ve benden bir adım uzaklaştı. "Dans için teşekkür ederim."

Tanıdık bir yüz görüş alanıma girdi. Yüzümdeki kan çekildi. Onu görmeyeli bir ay olmuştu ama nerede olsa tanırdım.

"Olivera? Inez, sorun nedir?"

Whit'in yüzü gözümde canlandı ama yüzümü Elvira'yla dans eden amcama soğuk soğuk bakan adamdan ayıramadım. Elinde bir flüt şampanya tutuyordu ve Kleopatra'nın altın yüzüğü en küçük parmağında parlıyordu.

"Bu Bay Sterling," diye fısıldadım. "Burada ve amcama bakıyor. Öfkeli görünüyor."

Whit başını yarım çevirdi, çenesini kilitleyen ani gerginliği gizleyemeyen sıradan bir hareketi bu.

"Sence Şirket'in bir parçası mı? Tüccar Kapısı'nda iş yapan mı?"

"Öyle olduğundan şüpheleniyoruz," diye kulağıma fısıldadı. "Annenin izini bulmak için bir plan yapmaya çalışıyoruz ama amcan da yüzüğü geri çalmamı istiyor."

Balo salonunun ön tarafında orkestra şarkı değiştirerek gece yarısına geri sayımın başladığını herkese duyurdu.

"Cleo'yu bulmuşken amcam neden seni çağırdı-" Whit bana doğru sivri bir bakış yöneltince sözümü kestim. Hemen ifademi değiştirdim ve daha ılımlı bir tonda devam ettim: "Amcam yüzüğü neden geri istiyor? Onu bulmak için ona ihtiyacı yok."

Yapmadı, çünkü *bana* sahipti.

Whit sessiz kaldı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Amcanın yüzüğü geri istemesi için gerçekten hiçbir neden düşünemiyor musun?"

Bunu söyleme şekli, amcam için çok açık olan şeyi fark etmemi sağladı. Bay Sterling yüzüğü Kleopatra'nın mezarını bulmak için kullanabilirdi. Eğer Şirket'in bir parçasıysa, o zaman Kleopatra'nın mezarını bulmanın bir yolu vardı.

Kleopatra. Eğer mezarını bulursa, ona ne olacaktı? Mısır'da kalmasına izin verilecek miydi? Eşyaları yabancı ülkelerdeki sergileri süsleyecek miydi?

Olası sonuçları düşünmek bile istemedim.

"Fark etmeyebilir," dedim yavaşça. "Büyü ne olursa olsun ona geçmiş olabilir. Kızın mezarını bulmak için yüzüğe ihtiyacı olmazdı."

Başını iki yana salladı. "Sanmıyorum, çünkü şimdiye kadar Philae'ye gitmiş olurdu. Büyü, büyüünün gücüne bağlı olarak ya da canı isterse bu tür bir aktarım yapar. Kaç kişinin Kleopatra büyüü yaptıktan sonra yüzüğü ele geçirmiş olabilir. Sonunda mezarına konulmadan önce düzinelerce kişi olmuş olabilir."

"Sonra babam, ben ve son olarak da Bay Sterling," diye sıraladım. "Peki, onu nasıl çalacaksın? O mücevher parçası onun parmağına sıkışmış."

"Benim yöntemlerim var."

Amcam kuzenimle benim İskenderiye'ye giden ilk trene binmemizi sağlayacaktı, ama ondan önce kuzenime yardım etmek için bir şeyler yapmak istiyordum.

yaptığım onca şeyden sonra. Babam o yüzüğü bana emanet etmişti ve Bay Sterling onu parmağımdan çalmıştı. "Dur sana yardım edeyim."

Whit başını salladı. "Şehirde bana yardımcı olabilecek bağlantılarım var. Sen sadece ayak bağı olursun, Inez. Ayrıca ... gidiyorsun."

"O zamana kadar bir şeyler yapabilirim," dedim umutsuzca. "Ortalığı batırdım ve ikinizin de bunu temizlemek zorunda kalması beni öldürüyor ve ben *burada* olmayacağım bile."

Babamın akıbetini asla öğrenemeyecek olmak beni öldürüyordu. Onu aramayı bırakmak istemiyordum. Aramaya başka bir yerden nasıl devam edecektim?

Kıta mı?

Bana sabit bir şekilde baktı ve ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim.

Derin

Gölgeler mavi gözlerinin altındaki deriyi gölgeledi. "Yapabileceğin hiçbir şey yok. Elvira'yı düşün. Buradaki son birkaç gününü onu görmezden gelerek geçirmen adil olur mu? Bu artık senin sorunun değil, Inez."

Bakışlarım balo salonunun önündeki süslü saate kaydı. "Gece yarısına iki dakika kaldı."

"Demek öyle," dedi. "Bu geceden sonra Shepheard'a geri dönemeyeceğim. Bu bir veda."

Saatın ibresi ileri doğru hareket etti. "Bir

dakika daha," diye nefes aldım.

Etrafımızdaki herkes alkış tutup tezahürat yaparken, beyler şapkalarını fırlatırken, hanımlar mendillerini havada döndürürken Whit sert ve ciddiye. Ben tamamen hareketsiz kalmış, Whit'in kışkırtıcı bakışlarına hapsolmuştum.

Yavaşça öne doğru eğildi ve fısıldadı, "Mutlu yıllar, Inez." "Feliz año nuevo, Whit."

Dudaklarını usulca yanağıma değdirdiğinde etrafımızdaki gürültü sağır edici bir kreşendoya yükseldi. Sonra doğruldu ve coşkulu kalabalığın içinde eridi.

Capítulo Treinta Y Dos

Elvira ve ben şampanyanın tadı ve kulaklarımızda çınlayan müzik eşliğinde odamıza doğru yürüdük. Her adımda kalbimdeki çatlaklar daha da derinleşiyordu. Bir gün tüm parçaları bir araya getirmem gerekecekti.

Ama bu gece mutsuzluğumdan kaçış yoktu.

Whitford Hayes'i bir daha asla göremeyecektim.

"Onu öptün mü?"

Ona göz kırptım. "Çok fazla içtikten sonra beni sorguya çekmeyeceğinize emin misiniz?"

"Çok üzgün görünüyorsun," dedi. "Bunun sebebinin o olabileceğini düşündüm."

"Sana daha önce de söylediğim gibi. O evleniyor." Kuru boğazımı temizledim. "Dans ettiğin erkeklerden herhangi biriyle öpüşüp öpüşmediğini sorabilirim."

Yanakları ısındı. "Onlardan biriyle terasta sabah çayı içiyorum."

Kaşlarım kalktı. "Bir refakatçiye ihtiyacın olacak." "Ciddi olamazsın," dedi.

"Elvira."

Nazıkçe omuz silkti. "Gerçekten ihtiyacım olacak mı? Farklı bir ülkedeyim-"

"Öncelikle, tıpkı Buenos Aires sosyetesini gibi görgü kurallarına çok benzeyen İngilizlerle dolu. Birçoğunun Arjantin'e iş ve tatil amaçlı seyahat ettiğini de eklemeliyim."

Elvira ağzını alaycı bir çizgiye oturttu. "Tıpkı annen gibi konuşuyorsun." Donakaldım ve o da hemen avucunu ağzına götürdü. "Annem. *Annem* demek istemiştin. Inez, çok özür dilerim. Lo siento!" Elime uzandı ve sıktı. "Beni affeder misin?"

Midemdeki ani düşüşe rağmen "Sorun yok," dedim. Sözleri yüzüme inen bir tokat gibiydi. Bunu kastetmediğini biliyordum ama yine de acıtmıştı. "Bu gecenin bitmesine hazırım."

Elbiselerimiz kırıkmış, saçlarımız darmadağın, bir çift solmuş çiçek gibi içeri daldık. Elvira kanepeye çöktü, esnemeye başladı. Ona bir bakış attım.

tokalarımı çıkarıp dağınık saçlarımı serbest bırakırken ve hafif bir tonda konuşmaya çalışırken eğlenerek baktı. "Elvira, annen gibi konuşmak pahasına, randevundan önce beni uyandıracağına söz ver. Sana eşlik edeceğim. Hayır, suratını öyle yapma. Yapılacak en doğru ve güvenli şey *bu*."

"Pekala, *pekala*."

"Bu senin için neden bu kadar önemli?"

Elvira koltuğunda kıpırdandı, gözleri kocaman açılmıştı ve yalvarıyordu. "Inez, daha önce hiç tek başıma kalmadım. Sadece bir şeyler yapmak için zaman istiyorum.

ya da annem tarafından onaylanmış. Bir gün, büyük ihtimalle tamamen yabancı biriyle evleneceğim. Benim için seçilmiş biriyle. Ama yarın, kendi seçtiğim biriyle vakit geçiriyor olacağım. Anlayamıyor musun?"

Bu kadar çabuk benzer kalıplara girmemiz inanılmazdı. Elvira beni her yerde takip eder, büyük macerada ona liderlik etmem için bana güvenirdi. Ve bu

ona göz kulak olmak benim sorumluluğumdur. Onu her şeyden korumak Bizi içine düşürdüğüm kazalar. Altı yaşındayken bir ağaçta mahsur kaldığımız zaman ya da Buenos Aires'in merkezinde kaybolduğumuz zaman gibi. Bizi eve tek parça halinde götüreceğim konusunda bana güvenirdi.

Ama limana yanaştığımız anda hayatlarımız planlanacak ve teyzemin onayladığı bir geleceğe yönlendirilecektik. Bunlar özgürlüğümüzün son anlarıydı.

"Anlıyorum," dedim. "Arkadaşınla iyi sabahlar." Sonra eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Ama ben yine de orada olacağım. Yatmadan önce yüzündeki isiyi yıkamayı unutma."

Elvira gözlerini devirdi ve sonra ayağa kalkarak beni dar yerden çıkarmaya yardım etti.

gece elbisemin sınırları. Korsem'in askılarını biraz fazla sıktı ve ben de irkildim. Kombinezonumun içinde durduğumda, ben de ona karşılık verdim ve sonra ikimiz de ayrı odalarımıza gittik. Ailemin eşyaları olmadan, yatak odası herhangi birinin olabilirdi.

Bunun beni daha iyi hissettirip hissettirmedikten emin değildim.

* * *

Yüksek sesle vurulma sesiyle uyandım. Gürültü arttıkça gözlerimi ovuşturdum ve yatakta yavaşça doğruldum. Tutarsız bir protesto sesiyle

yataktan çıktım ve beyaz sabahlığımı üzerime geçirip tökezledim

süitimizin ana odasına çıktım. Kapının sertçe çalınması devam etti ve ben de kapıyı çekerek açtım.

Whit'i tekrar görmeyi beklemiyordum.

Diğer tarafta durdu, yumruğunu kaldırdı. Kolunu aniden indirdi ve kapının pervazına yaslandı. "Buradasın."

Etrafıma bakınıyormuş gibi yaptım. "Başka nerede olabilirim ki?" Whit, "İçeri girmem gerekiyor," dedi.

Geçmesine izin vermek için kenara çekildim ve o da kapıyı arkasından kapattı. Bu onun için o kadar alışılmadık bir durumdu ki, edep sınırlarının dışında hareket ediyordu ki, bir an için söyleyecek söz bulamadım. Ama çabuk toparlandım. "Ne yapıyorsun?"

"Elvira burada mı?"

İlk başta soruyu anlamadım. Sonra sözleri uykunun zihinsel sisini yarıp geçti. Dehşet karnımın derinliklerinde birikti. "O yapmalı ol."

Whit odanın ortasında duruyordu, elleri ceplerindeydi ve ağzında acımasız bir çizgi vardı. "Git bak, Inez."

Çoktan bitişikteki odaya yönelmiştim ve kapıyı açtığımda boş yatak bana arsızca bakıyordu. İçimden bir öfke iniltisi kaçtı. Ona beni uyandırmasını, bensiz aşağı inmemesini söylemiştim. Arkamı döndüm, ellerim kalçalarımın uçu.

"Onu nerede gördün?" diye sordum. "Şüphesiz sabah randevusuyla terasta pasta keyfi yapıyordu-"

"Kim?" Whit araya girdi.

"Dans ettiği adam. Adını öğrenemedim." Dudaklarım aralandı; sormak aklıma gelmemişti. Buluşmada onunla birlikte olacağımı sanmıştım.

Whit dikkatini yüzümde tutmak için övgüye değer bir çaba sarf ediyordu ama kıpırdandığımda bornozumun kaymasıyla geceliğimin firfırlı eteği ortaya çıktı. Aniden arkasını döndü ve annemle babamın sandıkları tarafından işgal edilmemiş olan boş sandalyeye oturdu.

"Onu şahsen görmedim," dedi, sesi ciddi ve ağırbaşlıydı. "Kahve içmek için lobiye indim ve Sallam onu gördüğünü söyledi. Size benzeyen biri sabah on bir civarında bir arabaya bindi."

"Öyle bir şey yapmazdı," dedim. "O aptal değil. Bir hata olmalı."

"İyi," dedi Whit. "Nerede o?"

"Sana söyledim, terasta çay içiyorum."

Whit nazıkçe, "Onu orada görmedim," dedi.

Kulaklarımda bir kükreme çınladı. "Bırak da giyineyim." "Lütfen," diye mırıldandı Whit.

Odama gidip kapıyı arkadan kapattım ve hemen açık yeşil ve krem rengi çizgili bir günlük elbisede karar kıldım ve bir sorunum olduğunu fark ettim. Elbise ancak korse ve büstiyerle giyilebilirdi ve ikincisini giyebilsem de ilkinin yardım almadan yapamazdım. İnledim. Bu gün zaten berbat bir başlangıç yapmıştı. Kapıyı açtım ve kafamı dışarı uzattım.

"Whit, sen benim arkadaşısın, değil mi?"

Whit'in sabırsız cevabı "Evet," oldu. "Tanrı aşkına, neden bu kadar uzun sürdü?"

Hiç kimse o anın aciliyetini benim kadar hissedemezdi. Zihnim Elvira'nın nerede olabileceğine dair olasılıklarla dolup taşıyordu; çünkü onun asla bir yabancıнын arabasına binmeyeceğini *biliyordum*. "Yani benim için korsemi bağlamanın bir sakıncası var mı?"

Whit başını ellerinin arasına aldı. "Lanet olsun, Olivera."

Sessiz kaldım.

"Sana yardım edecek birini bulacağım," dedi umutsuzca, ayağa kalkarak.

Başımı salladım. "Bu daha uzun sürer. Lütfen sadece bağcıklarımı bağlar mısın? Bir dakika bile sürmez ve sonra bir daha bu konudan bahsetmeyiz."

Whit bana ters ters baktı ve ben de sabırla yapabileceği tek bir şey olduğunu anlamasını bekledim. Nefesinin altında kötü bir kelime mırıldandı ve bana doğru yürüdü, mavi gözleri buz gibiydi ve sadece yüzüme sabitlenmişti. "Arkanı dön," dedi gıcırdayan dişlerinin arasından.

Onu daha fazla kızdırırsam muhtemelen böğürmeye başlayacağını hissederek sessizce itaat ettim. Elvira için endişeliydim ama yarım anlığına da olsa gülümsememe izin verdim.

Whit'in ses tonu ölümcüldü.

"Gülümsemeyi kes."

"Gülümsemiyordum."

Kalıntıları şiddetle çekiştirdi ve nefesim kesildi.

"Sen çürümüş bir yalancısın." Hızla çalıştı, parmakları yanlışlıkla sırtımın üst kısmına değdi.

"Bunu daha önce de yapmıştın," dedim kayıtsızca. "Çözmesi kolay bir şey değil. Ne kadar etkili olduğuna bakılırsa-"

"Sessiz ol," diye tersledi

Whit. Sırtışım geri

döndü.

"İşim bitti," dedi, nefesi enseme gıdıklıyordu. "Git elbiseni giy-"

Özür dileyen bir gülümsemeyle arkamı döndüm. "Elbisenin arkasında iki düzine küçük düğme var. Yardıma ihtiyacım olacak."

Whit'in ifadesi ölümcül bir hal aldı. Çabucak gittim ve Sonra elbisenin içine girdim ve kollarımı kollardan geçirdim. Dışarı çıktım, akıllıca eğlencemi kontrol ettim. Whit'in yüz ifadesi değişmemişti. Etrafımda dolaştı ve düğmelerimi iliklemeye başladı.

"Bu elbise kesinlikle çok saçma."

"Sana katılıyorum. Senin giydiğin şeyi giymeyi tercih ederim." Whit bir homurtu çıkardı. "Toplum senin bu kadar ilerici olmana asla izin vermez." "Belki şimdi değil," dedim hafifçe, içimde lezzetli bir heyecan kayıyordu.

Kumaşın arasından hissettiğim parmaklarının sıcaklığından omurga.

"Ama bir gün." Kendime onun bir nişanlısı olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım.

Whit sanki açık bir alevmişim gibi benden uzaklaştı. "Ben bitirdim. Tabii kanlı saçlarını taramamı ve senin için örmemi de istemiyorsan?"

"Nasıl yapılacağını biliyor musun-" "*Hayır.*"

Çabucak ördüm ve uzun adımlarına yetişmeye çalışarak odadan çıkarken onu takip ettim. Lobiye ulaştık ve hızlı adımlarla etrafta dolaştık, önce terasa sonra da bitişik odalardaki birkaç oyuğa baktık.

Elvira ne yemek salonundaydı ne de balo salonundaydı. Saat öğlene yakındı.

"Whit," dedim yavaşça, panik boğucu bir dalga halinde yükseliyordu.

"Nerede o?"

"Gidip Sallam'la tekrar konuşalım," dedi. "Endişelenmemeye çalış. Eski bir tanıdığıyla bağlantı kurmuş olabilir."

Beni resepsiyona götürürken, "Burada kimseyi tanımıyor," diye itiraz ettim. Lobi insanlarla doluydu ve etraflarından dolaşmak zorundaydık.

"Kahire'nin yılın bu zamanlarında olağanüstü sayıda ziyaretçisi olduğunu unutmayın," dedi. "Etrafına bakın, eski bir arkadaşını görmüş olabilir."

Sallam bizi gülümseyerek karşıladı. "İyi günler, Bay Hayes ve Senyorita Olivera. İkinizi bir arada görmek çok güzel. Senyor Marqués'i kaçırdınız. Bir iş toplantısına gitmişti. Sanırım ona katılmanız bekleniyordu? Sizin için bir taksi çağırayım mı?"

"Şu anda değil," dedi Whit. "Bu sabah Senyorita Montenegro'yu görüp görmediğinizi söyleyebilir misiniz?"

Gözlerini kırıştırdı ve kırışan sakalını sıvazladı. "Aklıma gelmişken, sizi bu sabah bir arabaya binerken gördüğümü sandım, Senyorita Olivera, ama farklı bir elbise giymiştiniz. O zaman kuzeniniz olmalı."

Kuzenimin bu kadar aptal olabileceğine inanmayı reddederek hareketsiz durdum. "Ne tür bir araba? Kiminle olduğunu gördün mü?"

Sallam başını salladı. "Korkarım sadece kısa bir bakıştı, ama o Amcana benziyordu. Uzun boylu ve geniş omuzlu. Aslında Ricardo olduğunu düşünmüştüm."

"Amcam mı? Tío Ricardo onu bir yere mi götürdü?" Korku kalbimi sızlatırken tekrarladım. Şimdi neden en başta arabaya bindiğini anlıyordum. Yol arkadaşını tanıyordu. Whit'e döndüm. "Ne yapacağız? Onu nasıl bulacağız?"

Whit koluma nazik bir el koydu, beni resepsiyondan uzaklaştırmak üzereydi ki Sallam, "Bu sabah size bir mesaj geldi, Senyorita Olivera." Dolapları karıştırdı ve küçük, kare şeklinde bir zarf çıkardı. El yazısı belli belirsiz tanıdık geliyordu.

Notu alıp teşekkür ettim ve yırtıp açarken Whit'i takip ettim. İçinde tek bir kâğıt ve iki bilet vardı: Biri ertesi sabah İskenderiye'ye giden trende bir koltuk için, diğeri de Arjantin'e giden bir buharlı gemi için. Sabırsızlıkla notu çıkardım ve az sayıdaki birkaç satırı okudum.

Sonra tekrar okudum, kalbim sanki kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi kaburgalarımın doğru çalgınca çarpıyordu. Whit'in durup notu tuttuğunu zar zor fark ettim.

Hızlıca okudu ve çenesinin güçlü çizgisi kilitlendi. Demirden yapılmış olabilirdi. "*Kahretsin.*"

Nabzım gümbür gümbür atıyor, garip bir şekilde başım dönüyordu. Whit beni merdivenlerden yukarı, uzun koridordan aşağı ve kuzenimle paylaştığım odaya geri götürürken etrafımı zar zor tanıyordum.

Elvira.

Kaçırılan Elvira.

Whit'e dönerek, "Notu bana ver," dedim. "Bir yanlışlık olmuş."

Sözsüz bir şekilde bana geri uzattı, bakışlarımı indirip dağınık bir karalamayla yazılmış satırları tekrar okuduğumda gözleri parlıyordu.

Sevgili Inez,

Korkarım güvenliğinizi sağlamak için çok sert önlemler almak zorunda kaldım.

Elvira'yı kaybettiniz.

Beni affet, umarım zamanla anlarsın. Belki kendi kızınız olduğunda.

Bu gece Kahire'den ayrılmalısın.

Yanlış kızı aldıklarını fark etmeleri ve peşinize düşmeleri an meselesi olacaktır.

Lourdes

Not yere düşerken ellerim titredi. Annem Elvira'yı feda etmişti. Hiç sahip olamadığım kız kardeşimi. Bencilliği beni şaşırtmıştı. Annem sadece *en savunmasız olanı* asla bulamamalarını önemsiyordu. Birisi onun ortakları ona karşı kullanabilir. İstismar edilecek bir zayıflık.

Ben.

Whit eğilip yerden aldı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Nedir bu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey, ben-"

"Anlat bana." Panik pençelerini içime geçirdi. Çok az tanıdığım bir kasabada kuzenimin nerede olabileceğini hayal bile edemiyordum. Dehşetimin bir kısmı yüzüme yansımış olmalıydı ki Whit dizlerini büktü, mavi bakışları artık benimkilerle aynı hizadaydı. Korkumu saklamaya çalışmadım.

Sessizdi, belli ki bir şey hakkında endişeleniyordu.

"Anlat bana," diye tekrar talep ettim.

"Acaba rıhtımdaki depoları mı kastediyorlar diye düşündüm," dedi yavaşça. "Ricardo'nun annenin neyin peşinde olduğunu öğrenmek için beni etrafta dolaştırdığı zamanlardan beri orada kaçakçılık faaliyetleri olduğunu biliyorum. Onu Bulaq'a kadar takip ettim ve gidiş gelişlerini gözlemledim."

"Whit, bir araba bulmalıyım. Onun peşinden gidiyorum."

Whit nadiren bağırdı ama bağırdığında kulaklarım çınlandı. "Kesinlikle olmaz!"

"Beni istiyorlar," dedim. "Anlamıyor musun? Annemin notunu tekrar oku. Ortaklarından birine Elvira'yı bir şekilde işaretletmiş olmalı. Dün gece neredeyse aynı elbiseleri giydik. Herhangi biri bizi karıştırabilirdi." Aklıma dehşet verici bir düşünce geldi. "Dans ettiği adam ... annemle çalışıyor olabilir ..." Sesim kesildi. Whit'in ceketinin yakasını kavradım. "O tehlikede, ama ben olmalıyım."

"Yani onun yerini sen mi alacaksın?" Whit sordu. "Ölebilirsin."

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. Annem olanları duyacak ve benim için gelecek. Bak beni uyarmak için ne kadar ileri gitti."

"Annen mi? Saf olma!" Whit yine bağırdı. "Lourdes kuzeninin ölmesine izin verirdi. Muhtemelen babanı öldürdü ve sonra da bu konuda sana yalan söyledi. O kalpsiz, işbirlikçi ve çıkarıcı biri. Sence düşmanları neden adam kaçırmaya başvurmak zorunda kaldı? Affedilemez bir şey yapmış olmalı ve senin hayatın karşılığında *çaldığı* şeyi istiyorlar."

"Eserlerden bahsediyorsun."

Çenesi kilitlendi. "Sahip olduğum her sterline bahse girerim ki onları aldattı."

"Annem Elvira'nın benim için ölmesine izin verebilir ama ben bunu yapamam. Ben annem değilim."

Whit kollarımı kavradı, yüzü vahşi ve çaresizdi. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Sana cevap vermiyorum."

Whit, "Kimseye hesap vermiyorsun, bu da sorunun bir parçası," diye tersledi. "Sorunlarım olduğunun farkında değildim."

"Tabii ki biliyorsun, herkes biliyor."

"Peki, seninkiler ne?" diye sordum. "Aslında hiç zahmet etme. Ben onları tanıyorum."

"Eminim biliyorsundur," diye hırladı. "Onları senden saklamadım." Hayal kırıklığı içinde beni bıraktı ve elini karışık saçlarının arasından geçirdi. "Amcanı da bu işe dahil etmeliyiz. Bunu bilmek zorunda."

"Peki," dedim derin bir iç çekerek. "Git ve resepsiyona onun için bir not bırak."

Rahatlama yüzüne kazınmış korkuyu gevşetti. Başını salladı ve elimi tuttu. "Onu geri almak için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza söz veriyorum."

Zorla gülümsedim. "Sana inanıyorum."

Whit elimi sıktı ve çıktı, kapı sessiz bir tıkırtıyla arkasından kapandı. Ona kadar saydım ve mesafemi korumaya dikkat ederek onu takip ettim. Amcam şüphesiz kuzenime yardım etmeye çalışacaktı ama annemin ortaklarının istediği *bendim*. Bundan kaçış yoktu.

Göz ucuyla Whit'in resepsiyona doğru adım attığını gördüm. Hızla lobiye daldım ve sonra ön teras merdivenlerinden aşağı koştum, elim çoktan havadaydı, bir taksi çağırıyordum.

Whit yanılıyordu. Annem ülke dışına çıkmama yardım etmek için bana bilet almıştı. Ölmemi istemezdi ve hiçbir para Bunu değiştirmek. Kalbimde, beni düşmanlarına karşı bir sorumluluk olacak kadar önemsediyini biliyordum.

Hayatım üzerine bahse girerim.

Capítulo Treinta Y Tres

Rıhtıma vardığımda piramitlerin dış hatları kararan gökyüzüne karşı koyu bir leke gibi duruyordu. Yüzlerce felucka ve dahabeeyah nehrin ritmiyle hafifçe sallanıyordu. Arkamda, yıllar önce solmuş boyalı bir tabelası olan taş cepheli bir bina duruyordu. Fareler yolumuzu kesiyordu.

ben suya yaklaştıkça. Yerliler turistlerle sohbet ediyor, Nil'in pilotları ve navigatörleri olarak hizmetlerinin reklamını yapıyorlardı.

Tedirgin bir şekilde etrafıma bakındım. Depolar rıhtım boyunca sıralanmıştı, Bulaq'a son gelişimde gördüğümü hatırladığım tanıdık binalar. Kuzenimin hangisinde kaldığını bilmeme imkân yoktu. Hepsi terk edilmiş gibi görünüyordu. Bazılarının camları bile kırıktı. Alt dudağımı kemirerek sıradaki ilk kişiye doğru yürüdüm. Kalabalık yüzünden kendimi nispeten güvende hissediyordum. Bu kadar insanın önünde kim bana zarar verebilirdi ki?

Whit'in buna ne diyeceğini hayal etmemeye çalıştım.

İlk deponun önündeki kapı kilitliydi. Bir sonraki girişe baktım, onda da girişi engelleyen uzun bir zincir vardı. Yanından geçtim Köşeyi dönüp kuzenimin içeride saklı olabileceğine dair bir ipucu ararken üç giriş daha vardı. Büyük boş kasa ve varil yığınları yolumu kaplamış, üzerimde yükseliyordu. Rıhtımdaki kalabalığın gürültüsü, ben sudan uzaklaştıkça yumuşak bir sessizliğe bürünüyordu. Önünden geçtiğim her kapı girişe izin vermiyordu.

Sonra göz ucuyla bir hareketlilik fark ettim. Pantolon ve kruvaze ceket giymiş iki adam binalardan birinin önündeki arazide dolaşıyordu. Kaslıydılar ve sessizce konuşuyorlardı, benden birkaç metre uzakta duruyorlardı ama rutin olarak etraflarına bakıyorlardı.

Tam onlara seslenecektim ki bir yabancının eli ağzımı kapattı. Güçlü bir el belime dolandı ve beni sert bir yüzeye doğru çekti. Mücadele ettim ve geriye doğru bir tekme attım. Adamın kaval kemiğine geldi.

"Tanrı aşkına, Inez," diye tısladı Whit kulağıma.

İkimizi de büyük bir nakliye kasası yığınının arkasına sakladığında çabalamayı hemen bıraktım.

Whit, "Sen şimdiye kadar tanışma şerefine nail olduğum en sinir bozucu insansın," diye hırladı. "Seni kendi ellerimle boğabilirim."

"Bunu yapmak zorundayım," dedim şiddetle. "Beni takip etmek zorunda değildin." "Lanet olsun ki yapamazdım." Whit elimi tuttu ve beni sürüklemeye çalıştı.

Geldiğim yoldan geri döndüm, ama direndim. "Ben gitmiyorum!"

"Ya seni kurtaramazsam?" Whit sordu, gözleri vahşi ve tam anlamıyla panik içindeydi. "Lütfen bunu bana yapma."

"Ayrılamam-"

"Onlar bizi görmeden gidelim. Devriye gezen adamları var-

"Dolu bir tabancanın tıkırtısı top patlaması gibi duyuldu.

"*Whit!*"

Bir saldırgan arkamızdan yaklaştı ve silahının namlusunu Whit'in başının arkasına doğrulttu. Gülümsedi, mavi gözleri parlıyordu, dişleri ay ışığında parlıyordu. Whit beni bıraktı ve çömelerek bacağını genişçe salladı. Adam yere yuvarlandı ve silahı patladı, sesi kulağımda yankılandı. Uzaklardan insanlar çığlık atıyordu.

Whit adamın üzerine atladı ve bir yumruk attı. Silah elinden fırlayarak yere çarptı. Gürültülü bir takırtıyla ayaklarımın dibine düştü. İçgüdüsel olarak kirli zemine düştüm ve onu yakaladım.

"Inez, kaç!" Daha önce gördüğüm iki adam etrafını sarmış, yumruklarını havaya kaldırmışken Whit bağırdı. Whit ilk yumruğun altından eğildi ve diğerini ön koluyla engelledi. Sertçe savurdu, bir adamın kafasının yan tarafına çarptı, dişleri takırdadı. "Inez," diye bağırdı ikinci adama bir tekme atarken, "sana söylediğimi sanıyordum" -Whit üçüncü adamın sağ kroşesinden kıl payı kurtuldu- "kaç!"

"Dikkat et!" Dehşet içinde bağırdım ve hiç düşünmeden kolumu kaldırıp tabancayı havaya doğru ateşledim. Whit irkilmedi ama diğer saldırgan irkildi ve dikkatinin dağılmasından yararlanarak bir yumruk daha attı.

Üçüncü adam ayağa fırladı ve bir hançer çıkarıp kıl payı kenara çekilen Whit'e fırlattı. İvmenin etkisiyle bıçak havada takla atarak fiçılardan birine saplandı.

Whit silahını kılıfından çıkarıp üçüncü adama ateş etti, o da karnına isabet eden kurşunu kıl payı kaçırdı. Dolu bir tabancanın sesi kulağımda yankılandı. Göz ucuyla küçük bir delik ve şakağıma doğrultulmuş gümüş metalin keskin parıltısını gördüm.

"Bırak onu," diye
homurdandı bir adam.
Silahı bıraktım.
"Tekmeleyerek
uzaklaştır." İsteddiğini
yaptım.

Sonra saldırganım daha yüksek bir sesle, "Ayağa kalk ve adamlarımla dövüşmeyi bırak yoksa kadının ölür," diye bağırdı.

Whit ayağa kalktı, yüzü solgun, göğsü kabarmıştı. Dövüştüğü adamlardan ikisi ayaklarının dibinde baygın yatıyordu. "Onun yerine beni al."

"Whit! *Hayır.*"

Ama o beni görmezden gelerek saldırganıma şiddetle baktı. "Silahını bana at," dedi saldırganım.

Whit tereddüt etmedi. Onu fırlattı ve baş harfleri yukarı bakacak şekilde ayaklarımızın dibine yığıldı. Gözlerim yaşardı. O silahın kime ait olduğunu bana hiç söylemedi ama onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

"Elvira için geldim. Lütfen onu serbest bırakın," dedim çabucak.
"Sessizce geleceğim ama ona ya da arkadaşıma zarar vermeyin."

Arkamdan, keskin ve tanıdık bir ses havayı kesti. "İkisini de gemiye getirin."

Silahı tutan adam bana doğru hamle yaptı, ağzımı ve burnumu kirli bir bezle kapattı. Kimyasal koku öğürmemeye neden oldu ve gözlerim yaşardı. Belli belirsiz, Whit'in öfkeli bir kükreme çıkardığını duydum. Kaburgalarımı saran siper benzeri bantlara karşı mücadele ettim ama görüşümün kenarları bulanıklaştı.

Gözlerimi kırptım ve dünya karardı.
Gözlerimi kapattım ve daha fazlasını
görmedim.

* * *

Beni bir mezara koydular.

Duvarlar pürüzlüydü, sarımtırak bir dağ uçurumunun rengindeydi. Alan dardı ve kasalar ve fiçilerle doluydu. Tek bir mum küçük bir alanı

aydınlatıyordu. Çırpındım ama ellerim hareket etmedi;

Sert bir şey bileklerimin etrafındaki narin deriyi sıyırdı. Kollarım arkamdan çekildi, sıkı ve rahatsız ediciydi.

"Whit?" Ben aradım.

"İşte," dedi, üst üste yığılmış sandık yığınının etrafından dolaşarak. Elleri de arkadan bağlıydı ve sağ yanağında bir çürük oluşmuştu. Dudağından kan sızıyordu.

"Yaralısın," dedim.

Önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Saatlerdir baygınsın," dedi, sesi sert ve aceleciydi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Başım dönüyor. Susadım. Ama sanırım iyiyim. Bana ne yaptılar?" "O bez kloroformla ıslatılmıştı," dedi, sesini öfke kaplamıştı Titre. "*Damlıyordu*. Sana çok fazla verdiklerinden korktum."

"Ben iyiyim," dedim, dizlerimiz birbirine değecek şekilde öne doğru eğilerek. "Ceplerinde kullanabileceğimiz bir şey var mı?"

"Her şeyi aldılar," dedi kasvetli bir şekilde. "Silahı. Düğmeyi bile."

İnledim. "Lütfen bana bir yerlerde bir bıçak sakladığını söyle." Whit acımasızca başını salladı. "Botumda bir tane buldular." "Cesur suçlular," dedim. "Elvira'yı gördünüz mü?"

Yine başını salladı. "Bizi buraya yerleştirdikten sonra yaptığım ilk şey buydu. Bu sefil mezarın her yerini kontrol ettim. Ne Elvira vardı ne de onun burada olduğuna dair bir işaret."

Mideme sert bir yumru yerleşti. "Tanrım, umarım o-" Yaklaşan ayak sesleriyle sözümü kestim.

Mezarın başında hâlâ koyu renk giysiler giymiş ve siyah maskeler takmış dört adam belirdi. Ortadaki bana tanıdık geliyordu ama onu çıkaramıyordum. Uzun boylu ve dar kalçalıydı. Diğer üçü Whit'le rıhtımda dövüşmüş olabilirdi, çünkü ikisi de hafifçe topallıyordu.

"Ayağa kalk," dedi uzun boylu adam.

Titreyerek, beceriksizce ayağa kalktım. Whit de aynısını yaptı ama üç adam hemen kollarından tutarak onu benden uzaklaştırdı.

Whit tekmeledi ve mücadele etti ve karnına yediği sert bir yumrukla ödüllendirildi. İki büklüm oldu, nefesi kesildi. Etrafını sardılar, karnını, kaburgalarını tekmelediler. Acı dolu solukları kulaklarımda yankılandı. İçlerinden biri hançerini parlattı ve başını korumak için yüzünün üzerine eğdiği koluna sapladı. Uzun, derin çizikten kan fışkırdı.

"Dur," diye bağırdım. "Kes şunu!"

"Daha fazla karışıklığı önlemek için adınızı bilmek istiyorum," dedi uzun boylu adam sessizce. Sesi o kadar tanıdık geliyordu ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. O gece Philae'de hava karanlıktı. Yüzünü seçmekte zorlanmışım ama ay ışığında gümüş gibi parlayan sarı saçlarını hatırlıyordum. Ve tiz sesini.

Boğazım kurumuştı. En son ne zaman bir şeyler içtiğimi hatırlayamıyordum. "Inez Olivera."

"Anlıyorum," dedi, ses tonu kibardı. Sağlığımı soruyor olabilirdi. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Yani, Elvira değil Montenegro mu? Diğer adının bu olduğunda ısrar ediyor ama yalan söylüyor olabilir."

Başımı salladım, midem bulanıyordu. Mısır'a geldiğimden beri birden fazla kez kuzenimin adını vermişim. Aptalca, aptalca bir hata. "İsteddiğiniz kişi benim. Lütfen Elvira'nın gitmesine izin ver."

"Annen nerede?"

"Bilmiyorum."

Elini kaldırdı ve yüzüme bir tokat attı. Ses mezarda yankılandı. Ağzımda kan tadı aldım.

Whit dirseğini kullanarak onu tutan kişinin yüzüne vurdu. Ayağa fırladı, gözleri vahşiydi. "Ona bir daha dokunursan sefil bir hayat."

"Tehditler savuracak bir konumda olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu uzun boylu adam yumuşak bir sesle. Başını, kalbimin hizasına bir silah doğrultmuş olan arkadaşına doğru salladı.

Whit kaşlarını çatarak durdu. Ve bir kez daha, üç adam Whit'e yapışarak kollarını arkasından çektiler.

Uzun boylu adam dikkatini bana geri verdi. "Tekrar soracağım. Annen nerede?"

Kuru ve çatlak dudaklarımı yaladım. "Bilmiyorum."

Karnıma vurdu ve nefesim kesildi. Öne doğru eğildim, gözlerim yaşlarla doldu. Whit uludu, yeniden mücadele etmeye başladı.

"Sana bir kez daha soracağım," dedi uzun boylu adam sessizce. "Eğer bana onun nerede olduğunu söylemezsen, mezarı mühürleyeceğim. Cevap vermeden önce dikkatlice düşün.

Annen nerede?"

Yalan söylemeyi düşündüm. Dilimin ucunda bir düzine olası yer vardı ve sadece çok çok uzaktaki birini seçmem gerekiyordu-

"Bana yalan söylediğini öğrenirsem," dedi aynı korkunç, sessiz sesle, "kuzenini vururum. Annen, Inez?"

Doğrudum ve omzumu örten kumaşla ağızımdaki kanı sildim.
"Bilmiyorum."

Adamın gözleri mum ışığında parlıyordu. Sıcak bir kahverengiydi, iyi yıpranmış deri rengindeydi.

"Sen bilirsin. Ama şunu bil ki kuzenin de seninle aynı kaderi paylaşacak." "Bırak onu!" Bağırdım. "O hiçbir şey bilmiyor, daha yeni geldi. *Lütfen*."

Diğer üçü Whit'i serbest bırakırken uzun boylu adam beni görmezden geldi. Yere yığıldı, yüzü hırpalanmış ve morarmıştı. Taşın taşa sürtünme sesi etrafımızda yankılanıyor, oda yavaş yavaş santim santim kararıyordu.

Ve sonra
sessizlik.
Kapanı
kısılmıştık.

Capítulo Treinta Y Cuatro

Whit'in yanına çöktüm, bağlarımı çekiştiriyordum, ama hiçbir şey olmuyordu. Toprak zemine karşı mırıldandı, yan yatmış, uzun bacaklarını göğsüne doğru çekmişti. Yavaşça gözlerini açtı. Kan çanağına dönmüşlerdi.

"Yaran ne kadar kötü?"

"Kötü," diye hırıldadı.

"Oturabilir misin?"

"Şu anda değil."

Dizlerinin yanına çöktüm ve kolumu kalçasının üzerine koydum. Yanıt olarak homurdandı. "Girişi kapatmışlar."

"Duydum," diye mırıldandı. "Daha yakına gelebilir misin?" "Neden?"

"Sana ne yaptıklarını bilmem gerek."

Whit'in sesi ölümcüldü ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Öne doğru eğildim ve gözlerini kısarak bana baktı. Kan çanağına dönmüş bakışları yüzümün her kıvrımında gezindi ve acıyan yanağımda durdu. Öfke ondan genişleyen dalgalar halinde yayılıyor, etrafımızdaki havayı dolduruyordu.

Kötü bir küfür savurdu.

Sandıklardan birinin üzerindeki tek mum uğursuzca titriyor, kayaya hareketli gölgeler düşürüyordu. Eğer bir şekilde iplerden kurtulabilirsek, kutulardan ya da varillerden birinin içinde kullanabileceğimiz işe yarar bir şey bulabilirdik. Duvarlar daha da yaklaşıyor gibiydi. Ciğerlerimin etrafında sıkı bir yumruk. Işığı ve havayı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumuzu biliyordum ama bunun bize ne kadar zaman bıraktığını bilmiyordum. Azalan bir kum saatinin görüntüsü zihnimde kendini gösterdi. Gözlerimi her kırışımda kum seviyesi azalıyordu.

"Şapka iğnelerimden biri ipi delmek için işe yarar mı?"

Başını salladı ve inleyerek yavaşça doğrulup oturdu. "Hiç sanmıyorum. Saçında başka ne saklıyorsun?"

"Korkarım başka bir şey yok."

Whit ayakkabılarına baktı. "Keşke bıçağımı bulmasalardı."

"Ne yapacağız Whit?" Yumuşak bir sesle sordum. "Bundan nasıl kurtulacağız?"

"Belki ipten kurtulabilirim," dedi. "Düğümü attıklarında uyanıktım ve ipi sabitlediklerinde dirseklerimi açık tuttum."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bir miktar gevşeklik var," diye açıkladı, kollarındaki kaslar bağları üzerinde çalışırken dalgalanıyordu. "Bileklerimi hareket ettirerek ipi gerer ve çekersem, gerginliğin bir kısmını serbest bırakabilirim."

"Bu güzel bir numara. Nereden öğrendin bunu?"

Sanki bir yağmur bulutunun altına girmiş gibi yüzünde bir keder gölgesi belirdi. "Kaçırılma ihtimalime karşı bir arkadaşım öğretti."

"Gittin mi?"

Bir tutam saç alnına düştü. Onu düzeltmek istedim. "Şimdiye kadar hayır," dedi.

"Arkadaşına ne oldu?"

Whit devam etmeden önce bir an durakladı. "O öldü."

Ona daha fazla baskı yapmak istedim ama ifadesi donuklaştı ve içgüdülerim bana geri durmamı söyledi. İp üzerinde çalışmaya devam ederken sessizleşti ve birbiri ardına kötü sözler mırıldandı. Büyüleyici görüntüsünden eser yoktu; onun yerine hayatta kalmaya hiç de yabancı olmayan birine bakıyordum. Bir balo salonundaki ciladan yoksun, tecrübeli bir dövüşçü. Bizler

Toplum kurallarından, beklentilerden ve görevlerden. Bu, başından beri var olduğunu bildiğim, onu en savunmasız halinde gösterdiği için sakladığı Whit'ti. Başarısız bir askeri kariyeri olan en küçük oğlu.

"Olivera," diye fısıldadı Whit. "Sanırım başardım, Tanrı'ya şükür."

Ayağa kalktı, ip çözülüyordu ve sonra eğilerek düğümlerimi çözdü. Rahatlamaktan başım dönüyordu. "Gracias."

"Bana henüz teşekkür etme," dedi ayağa kalkmama yardım ederken.

"Hâlâ buradan çıkmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor." Kolundaki keten gömleğini lekeleyen yaraya baktı. "Ama önce, kombinezonunu feda edersen ..."

Eğildim ve uzun bir kumaş parçasını yırttım. Whit kumaşı benden aldı ve tek bir akıcı hareketle dişlerini ve sol elini kullanarak kumaşı yarasının etrafına sardı ve geçici bir bandaj haline getirdi. Bunu bir dakikadan kısa bir sürede yapmıştı, sanki binlerce kez sıyrıkların ve bıçak darbelerinin icabına bakmış gibiydi.

Whit girişe doğru yürürken yan tarafını tuttu. Ben de onun peşinden gittim, taşı sadece kendi çabalarımızla kaldırmamızın mümkün olmadığını biliyordum. O da aynı sonuca varmış olmalı ki öfkeyle arkasını döndü.

"Piçler," diye hırladı.

"Hadi kasalara bakalım," diye önerdim.

Whit bir deste aldı, ben de bir tane daha aldım. Kaldırdığım ilk kapağın içinde hiçbir şey yoktu. Önce ikinciye, sonra da üçüncüye geçtiğimde boğazım düğümlendi ve aynı sonuçla karşılaştım.

"Hiçbir şey," dedi Whit.

"Ben de."

İkimiz de varillere baktık ve sonra sessizce onları da inceledik.

Elimiz boş döndük.

İçinde bulunduğumuz durumun büyüklüğü yüzüme vurdu ve dizlerimin bağı çözüldü.

dışarı verdi. Whit keskin bir ses çıkardı ve bana doğru koşarak yere düştü ve beni kucağına çekti. Çeneme damlayan gözyaşlarımı silene kadar ağladığımın farkında değildim.

"Sakin ol, Inez," diye fısıldadı. "Seni yakaladım."

Ona yaslandım ve o da kollarını bana doladı. Ter ve kanla karışmış kokusunu içime çektim ve bu bana çok gerçekçi geldi. Güç, canlılık ve *hayat* doluydu ve birkaç saat içinde tüm bu enerji ondan alınacaktı. Buna dayanamadım.

"Sanırım mahvolduk," diye mırıldandım göğsüne karşı. "Sen de aynı sonuca vardın mı?"

Kolları beni sıkıca sardı.

Dakikalar geçti, mezardaki tek ses karanlıkta birbirine karışan sessiz nefeslerimizden geliyordu.

"Bir keresinde bana neden onursuzca terhis edildiğimi sormuştunuz."

Başımı kaldırdım. "Ve sonunda bana öleceğimizi söyleyeceksin."

"Tatlım, bunu duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

Başımı tekrar yere koydum, bu sevgi gösterisi bir merhem gibi işe yaradı. Whit saç tokamı çıkardı ve şapkamı başımdan aldı. Bir kenara attı.

"Hartum'da görevliydim," diye başladı. "General Charles George Gordon'un emrindeydim. Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Silah ona mı ait?"

Whit başını salladı. "Piçler onu benden çaldı." Parmakları yukarı kalktı ve buklelerimi yüzümden uzaklaştırarak düzeltti. "İmkânsız bir görevi vardı," diye devam etti. "Mehdiler hızla yaklaşıyorlardı, şehrin kontrolünü ele geçirmek niyetindeydiler ama Gordon yerini korudu. İngiltere ona şehri boşaltmasını emretti ama o bunu yapmadı ve bunun yerine kadınları, çocukları ve hastaları Hartum'daki saldırılardan kaçmaları için Mısır'a gönderdi. Toplamda iki bin beş yüzden fazla insan şehirden güvenli bir yere götürüldü. Zamanla, İngiliz işgali altındaki çevre şehirler Mehdilere teslim oldu ve Hartum izole ve savunmasız kaldı."

Başımı kaldırdım ve hikayesini anlatırken Whit'in yüzüne bakabilmek için yeterince uzağa çektim.

"Gordon şehri tutmaya devam etti, ayrılmayı reddetti. Beni, geleceğini bildiği kurtarma misyonuyla buluşmaya ve onları şehre geri götürmeye yardım etmeye zorladı. Tekmeleyerek ve bağırarak gittim ve sonunda Nil'de ilerlemeye çalışan İngiliz subaylarla buluştum." Ağzı tiksintiyle buruştu. "Yardım gücünün başındaki Wolesley, nehri yönlendirmek için Mısırlılar yerine *Kanadalıları* işe almaya karar verdi ve *Kuzey Amerika*'dan gelmelerini bekleyerek *aylarını* boşa harcadı."

Yumruklarını bacağıma doğru sıktı.

Kilitlenmesini istemediğim için nazikçe dürttüm. "Sonra ne oldu, Whit?"

Whit usulca, "Onlara önden tek başıma gideceğimi söyledim," dedi. "Ama Wolesley reddetti. General Gordon'un savunmasına gelmemi yasakladı. Ben de kraliyete itaatsizlik ettim ve kamptan gizlice kaçtım. Nil'e kadar tek başıma yürüdüm. Savaşın kemikleri bıraktığı yerden geçtim. İnsanlar, atlar, develer. Her boydan. Ne büyük bir hayat kaybı." Sesi acı dolu bir fısıltıya dönüştü. "Gidebildiğim kadar hızlı gittim ama sonunda fark etmedi. İki gün geç kalmıştım. Mehdiler General Gordon'un kafasını sarayın merdivenlerinde kestiler. Bir hafta sonra, görevimi yapmadığım için firar."

Başını kaldırdı, mavi gözleri kutsal olmayan bir ışıkla parlıyordu. "Ben de aynı kararı verirdim. Keşke bunu daha önce yapsaydım. Belki ona yardım edebilir, onu kurtarabilirdim."

Bir yıldır, kendisine ait olmayan bir şeyin suçluluğunu taşıyordu. Kendisine ait olmadığı halde ona yük olmuştu. Neden sakladığını anladım.

Herkesi dünyayı ya da ona ne olduğunu umursamadığına ikna etmeye çalışan bir maskenin arkasında. Üzerindeki ağırlığı sanki elle tutulur bir şeymiş gibi kaldırmak istedim, sırf yeniden *hissetmesine* izin verebilmek için. "Sen orada olsan da o geride kalacaktı, Whit."

"Bana ihtiyacı olduğunda yanında değildim."

"Yardım almaya gittin," dedim. "Ona yardım etmek için her şeyi yapacağını biliyordu. Elinden gelen her şeyi *yaptın* - kendi zararına." Boğazının çukurunu okşadım. Büyük utanç duyduğu bir şeyi ortaya çıkarmanın ona neye mal olduğunu biliyordum. Tek başına taşıyabileceği bir şeyi. "Bence sen düşündüğünden daha iyi birisin. Neredeyse bir kahraman."

"Askeri yargıç öyle düşünmedi."

"*Umurumda* değil." Sesimi yumuşattım. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Mahvolduğumuz neredeyse kesin olmasaydı, bunu yapmazdım."

Başımı salladım. Bu da sebebin bir parçasıydı. Belki daha önce ona inanırdım ama beni yutmakla tehdit eden panik dalgasını yavaşlatmak için bana bir hikâye anlatmıştı. "Beni rahatlatmak için söyledin."

"Evet." Sertçe yutkundum. "Ve birinin gerçeği bilmesini istedim." "Bu şekilde biteceğini hiç düşünmemiştim," diye fısıldadım. "Whit, bir gün annemle irtibata geçmeleri gerekecek. Ne yaptıklarını duyduğunda koşarak gelecektir."

Cevap vermedi. Cevap vermek zorunda değildi. Bana inanmadığını biliyordum. "O burada olacak. Eğer beni umursamasaydı, asla bana o biletleri verdi ve beni uyardı. Ben onun zayıf noktasıyım. Onun savunmasız bel altı."

"Çok paradan bahsediyoruz, Olivera." "Gelecektir.

Göreceksin. Annem zamanında burada olacak."

Whit bana hüzünlü bir gülümseme verdi. Alt dudağım titredi ve Whit hemen ileri uzanarak başparmağını usulca üzerimde gezdirdi. "Yapma."

Sıcaklık karnımı doldurdu ve ilk kez yakınlığımızın, uzun bacaklarındaki ağırlığının, beni saran kollarının gücünün, alnıma değen nefesinin kışkırtıcı fırçasının farkına vardım. İkimiz de hareketsizdik, sanki hareket etmenin tehlikesini, büyüü nasıl bozabileceğini fark etmiş gibiydik. Gözlerimiz kilitlendiğinde nabzım hızlandı. Bana daha önce hiç görmediğim, yapabileceğini düşünmediğim nazik bir bakışla baktı. İçimdeki dürtüye boyun eğdim.

Mücadele ediyordum ve alınıdaki bir tutam saçı düzelttim. Okşamaya karşı gözlerini kapattı, nefesi kesildi.

Sonra onları açtığında, yüz ifadesi ani bir kararla parladı. "Inez," diye fısıldadı yavaşça. "Yaptığım şey için beni affetmelisin. Sıradaki."

Ağzı ağzımı kapladığı an, her düşünce, her endişe aklımdan uçup gitti. Beni kendine doğru çekti, kolları belime gömüldü. Bir eli yukarı doğru kayarak başımın arkasını tuttu ve parmaklarını dağınık saçlarımın arasından geçirdi. Beni daha derinden öptü ve ben de onun karşısında eridim. Ellerimi omuzlarının genişliğinde gezdirdim ve dokunuşumun altında titredim. Ağzımı açmam için ikna etti, dilini benimkine dokundurdu.

lezzetli bir süpürme. İnledim ve o da sesi yakalayıp beni daha sıkı tuttu. Yaklaşmak için yer değiştirdiğimde karnımın derinliklerinde keskin bir çekiş oldu. Boğazının arkasından onaylayıcı bir ses çıkardı ve elleriyle arkamı kavrayıp beni kendine doğru çekti.

Beni ne kadar çok istediğini hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Whit yüz ifademi okuyabilecek kadar uzaklaştı, şefkatli bir gülümseme dudaklarını büktü. Kızarmıştım, kanım ateş gibi yükselmişti.

"Senin gibi bir arkadaşım hiç olmadı," dedi. "O gün rıhtımda, yüzünde dayanılmaz bir sırıtişla sahip olduğun neredeyse her şeyi geride bırakarak benden uzaklaştın. Tanrım, beni çok şaşırttın.

içimden çıkar." Alt dudağımı ağzına çekerek beni öptü. "Beni kanlı arabanın peşinden koşturduğunda, bu kadar cesur olduğuna inanmamıştım."

Güldüm ve beni tekrar öptü. Beni kendine yaklaştırdı ve göğsümü avuçladı, başparmağı tişörtümün üstündeki hassas tenimi okşadı ve ben ürperdim.

"Bütün arkadaşlarını böyle mi öpüyorsun?" Nefes nefese sordum.

"Tadının gül gibi olduğunu biliyor muydun?" diye fısıldadı dudaklarıma.

Başımı salladım, dokunuşundan başım döndü, kollarının gücü beni sımsıkı sardı. Göğsünün sert düzlemi beni güvende hissettirdi, sanki bundan sonra ne olursa olsun beni koruyacakmış gibi. Başka bir şansım olmayacağını bilerek onu öptüm. Bunun son olacağını bilerek onu öptüm.

Mumun alevi söndü.

Donduk kaldık, nefeslerimiz karanlıkta birbirine karıştı. Whit iki kolunu da bana doladı, göğüslerimiz birbirine o kadar yakındı ki bir sır bile

geçebiliyordu. Bir hıçkırık boğazıma doğru ilerledi ve boğuk bir nefesle dışarı çıktı. Gözyaşlarım yüzüme damladı ve Whit her birini öptü.

"Bu kadar mı Whit?" Fısıldadım.

Beni sıktı ve dudaklarını hafifçe dudaklarıma bastırdı. "Bilmiyorum, Inez."

Zifiri karanlıkta birbirimize kaynaşmıştık. Whit avuç içlerini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirirken tek ses yumuşak nefes alış verişlerimizden ve bir böceğin taşın üzerinde gezinmesinden geliyordu. Derin gölgelerin içinde öpüştük, saatler yavaş yavaş ilerlerken beni yaklaşan dehşetten uzaklaştırdı. Tüm zaman duygumu kaybetmişim. Hayatım boyunca hiç böyle bir karanlık görmemişim. Soğuk ve sonsuzdu.

Girişten boğuk bir ses geldi.

Başımı çevirdim, nabzım boğazımda atmaya başladı. "Bunu duydun mu?"

Whit bizi ayağa kaldırdı ve çıkışı engelleyen taşa doğru ilerledik. "Kim var orada?" diye seslendi.

Diğer taraftan boğuk bir çığlık daha geldi. Whit'e baktım ve gülümsedim, rahatlama iliklerime kadar işledi, neredeyse yere çakılıyordum. "Bu Anne!"

Whit kararsızca başını salladı. "Sanmıyorum." "O olduğunu biliyorum. Sana geleceğini söylemişim."

Whit kaşlarını çattı ve girişe yaklaşarak kulağını yaklaştırdı ve dikkatle dinledi. Ben öne doğru süründüm ama o beni düzgün bir manevrayla arkasına aldı. Dışarıdan yüksek bir ses geldi. Whit döndü ve kollarını bana dolayarak beni geriye ve sandık yığınlarından birinin arkasına itti.

Patlama bizi sardı.

Capítulo Treinta Y Cinco

Kulağımda korkunç bir çınlama duydum, sivrisinek vızıltısı gibi ısrarcıydı. Whit'in kolları başımı kavradı, uzun bedeni beni etrafımıza saçılan taş ve çakıllardan korudu. O irkildi ve ben uzandım ve yüzünün yan tarafına dokundum. Elime doğru eğildi, gözleri sımsıkı kenetlenmişti.

Çenesi kilitlenmiş, ifadesi sıkışmış bir halde, kendini üzerimden yavaşça kaldırdı.

"Whit, iyi misin?"

Homurdandı.

Ayağa kalktım ve sürünerek ona doğru gittim, neresinin incindiğini görmeye çalıştım. Yavaşça başını kucağıma koydum. Bir figür yaklaştı. Avuçlarım ter içindeydi, titriyordum. Annem benim için gelmişti. Tam zamanında gelmişti.

"Anne?" Mırıldandım. "¡Mamá!"

"Değil"-Whit öksürdü-"senin"-bir öksürük daha-"annen."

Bir figür hızla ileri atıldı. Başımı çevirdiğimde Tío Ricardo'nun tozlu yüzüyle karşılaştım. Nefes nefese tepemizde duruyordu, elinde bir silah vardı. Başından ayağına kadar kumla kaplıydı. Bir ara şapkasını kaybetmişti. Amcam yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana baktı, sert ve gözlerini kırpmadan.

Sanki beni hiç görmüyormuş gibi.

Annem gelmemiştir. Bir hıçkırık boğazıma doğru ilerledi. Ne de olsa onun zayıf noktası değildim.

"Inez," diye nefes aldı amcam. "Inez."

Whit ikimizi de ayağa kaldırdı, hafifçe sallanıyorduk.

Tío Ricardo öne çıktı ve boştaki eliyle onu dengelemeye yardım etti. Diğer eliyle de bir tabanca tutuyordu. "Yaran ne kadar kötü?"

"Biraz morarma var sanırım," diye soludu Whit, gözleri sulanarak.

"Kırık yok. Yürüyebilirim... ya da *gerçekten* ihtiyacınız varsa koşabilirim."

"Sana gerçekten ihtiyacım var. Patlamayı duymuş olacaklar. Onlar dönmeden hemen gitmeliyiz."

Onu takip ettik, kalbim kaburgalarımın karşı çalgınca atıyordu. Bir tünelden geçtik, duvarlar birbirine yakındı ve yüzyıllar öncesine ait anıları barındırıyordu. Whit yanımda durdu, elimi tuttu ve yere dökülen enkazda ilerlememe yardım etti. Bunların hiçbirini tanıdık gelmiyordu.

"Neredeyiz biz?"

"Krallar Vadisi," dedi Tío Ricardo omzunun üzerinden, moloz yığınları arasında ilerlerken. Gün ışığına çıktık. Gözlerimi kırıştırarak gözlerimin sıcak parıltıya alışmasını bekledim. Tío Ricardo hemen kuru kum ve keskin kayalarla kaplı taşlık tepenin dibine doğru inmeye başladı. Arkama baktığımda çöl tabanından yükselen muazzam bir kayalık görüncce irkildim. Kireçtaşının derinliklerine gizlenmiş mezara giden bir tünelden çıkmıştık. Dağın ön cephesini süsleyen birkaç delik vardı ve bakışlarım daralarak durdum. Kuzenim mezarlardan birinde mahsur kalmış olabilirdi.

"Acele et," diye bağırdı Tío Ricardo. Dibe ulaşmıştı ve dönüp, geri dönüşün tepesinde durduğumuz yerde bize baktı.

"Hayır," diye bağırdım. "Elvira olmadan gidemeyiz. O burada bir yerde-"
Bir silah sesi duyuldu.

Amcam ayaklarından fırlayıp geriye doğru savrulurken korkunç bir çığlık attım. Sol kolundan kanlar akıyordu. Tepenin çakıl taşlı yamacından aşağı koştum ve uzun eteğime takıldım.

Whit bir anda yanıma geldi ve beni ayağa kaldırdı. Onu omuzlarımdan silkip yürümeye devam ettim ve sonra tekrar amcamın yüzükoyun yatan bedeninin yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Tío!"

Gözlerini kırıştırarak bana baktı, gözleri şaşkıncı ve odaklanamıyordu. Eteğimin kenarını yırttım ve kumaşı yarasına bastırdım.

"*Kahretsin*," dedi Whit, amcamın tabancasını almak için eğilerek. "İşte geliyorlar."

Dört adam at sırtında yaklaştı, sesleri vadide kükrüyordu. Etrafımızda yarım bir daire oluşturdular, bir adam atının dizginlerini çekerek soğuk bir öfkeyle bana bakıyordu. Onu tanıyamazdım. O

Koyu renk giysiler giyyordu, saçları çok fazla pomatla geriye doğru taranmıştı. Gözlüklerini ve züppe gülümsemesini çıkarmıştı.

Beni utangaç bir şekilde yemeğe davet eden ve bana posta getiren Amerikalı iş adamı.

Bay Burton.

Uzun boylu sarışın adam da dahil olmak üzere ortakları silahlarını çoktan çekmiş ve her birimize doğrultmuşlardı.

Bay Burton, "Bay Hayes, lütfen silahınızı indirme onurunu bana bahşedin," dedi. "Güzel, şimdi tekmeleyerek uzaklaştırın. Başka numaralarınız var mı? Bıçak ve benzeri şeyler? Yok mu? Güzel."

Sonra Bay Burton dikkatini bana çevirdi. Soğuk öfkesinin gücü neredeyse beni deviriyordu.

"Ayağa kalk ve Ricardo'dan uzak dur, Inez," dedi, sesinde hiçbir sıcaklık yoktu. Atının sol tarafında attan indi ve Arkadaşları da aynı şeyi yaptı, silahları hâlâ üzerimizdeydi.

İri yarı adamı, kollarını saran kaslardan tanıdım. Diğer ikisi, uzun boylu sarışın ve gür sakallı diğeri, Whit'in yanına yaklaştılar.

Bay Burton, "Ellerinizi yukarıda tutabilirsiniz çok minnettar olurum," dedi. Whit yüzünü buruşturarak razı oldu.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Ayağa kalk, Inez," dedi Bay Burton. "Ve amcandan uzaklaş." "Ama o yaralı. Lütfen, ona yardım etmeme izin verin."

"Doktor olduğunuzu bilmiyordum," dedi Bay Burton soğuk bir sesle. Tabancasını çıkardı ve kalbime doğrulttu. "Tekrar etmeyeceğim. Ayağa kalk."

"Ayağa kalk Olivera," dedi Whit, yüzü solmuştu.

Ayağa kalkmaya hazırlandım ama amcam bileğimi kavradı. Gözleri hafifçe büyüdü ve sonra aşağıya, kravatına doğru kaydı. Durup düşünmeden düğümü çektim ve gevşedi. Ayağa kalktım, kumaşı boynundan kaydırdım ve hızla elbisemin cebine soktum.

Hızlı düşünerek amcamdan uzaklaştım. Silah değildi ama bir şeydi.

Bay Burton iri yarı adama, "Kızı getir," dedi. Omuzuma çarparak yanımdan geçti. Ayaklarımın üzerinde sendeledim ve zar zor dik durmayı başardım.

Whit hırlayarak arkasını döndü. İri yarı adam güldü ve kayalık yüzeyde görünen tünellerden birine girerek gözden kayboldu.

Bay Burton, "Görünüşe göre sizi canlı canlı gömmek yeterince motive edici olmamış," dedi.

"Ne istiyorsun?" Patladım.

"Annenin benden çaldığı eserleri istiyorum. Nereye gittiğini bilmek istiyorum. Philae'de ikiniz birlikte çalıştınız; sana güvendiği çok açık."

"Beni geride bıraktı ve hazineyi aldı. Nereye gittiğini bilmiyorum. Onu gören son kişi yanınızda duran şu uzun boylu beyefendiye."

"Kahire'ye varır varmaz bize ihanet etti," diye tükürdü sarışın.

Bay Burton silahını çekti ve Whit hemen önümde durdu. "İndir silahını," diye homurdandı. "Sana doğruyu söylüyor. Annesinin nerede olduğunu bilmiyor."

"Şimdi ona inanıyorum," dedi Bay Burton. "Ama neyse ki planım, sorunun cevabını bilen kişiyi öne çıkarmak için işe yaradı." Amcamı işaret etti. "Kurşun onu sıyırdı, oturttu."

Bay Burton'ın iki arkadaşı attan inip Ricardo'ya doğru ilerledi ve onu dizlerinin üzerine kadar sürükledi. Pamuklu gömleğine kan bulaşmıştı ve bu sert hareket karşısında irkildi.

Bay Burton, "Hepimiz bir araya gelene kadar biraz bekleyeceğiz," dedi.

Whit'in bakışları Bay Burton'dan etrafımızı saran diğer adamlara kaydı. Omuzları gergindi, elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. İri yarı adam tünelin başında belirdi, yanında hafifçe kamburlaşmış bir figür vardı. Nefesim kesildi ve ilerlemeye başladım.

"Bir yere gitmediğinden emin olun Bay Hunt, lütfen," dedi Mr. Burton dedi ki.

Ricardo'yu destekleyen adamlardan biri bana doğru hamle yaptı ama Whit onun önünü kesti. "Geri çekilin."

Whit'in korkusundan hemen durdum. Bay Burton'ın adamlarının onu sanki gözden çıkarılabilir biriymiş gibi değerlendirmeleri hiç hoşuma gitmemişti. Bay Burton bana kurnazca baktı, ben de Whit'e olan hislerimi ele verdiğim için öfkelenerek gözlerimi kaçırdım.

İri yarı adam Elvira'yı kayalık tepenin yamacından aşağı sürükleyerek yaklaştı. Üzerinde hâlâ yeni yıl balosunda giydiği altın rengi elbise vardı. A

Yanağında morluk vardı ve gözleri ağlıyormuş gibi kızarmıştı. Birisi kalın bir iple ağzını kapatmıştı. Malzeme cildini acıtmıştı. Öfke damarlarımda fokurduyor, taşmakla tehdit ediyordu ama Mr.

Burton silahını hâlâ bana doğrultmuştu. "Elvira," dedim hırıltılı bir sesle.

Bakışlarımı karşıladı. Yirmi dört saat içinde hayati bir şeyini kaybetmişti. Dünyaya bakma ve umut görme yeteneğini. Şimdi dünyaya bakıyor ve bu onu korkutuyordu. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim ama ona yalan söylemek istemedim.

"Kız kardeşin nerede?" Bay Burton amcama doğru döndü. "Onu herkesten daha iyi tanıyorsun."

Kelimeler yavaşça çıktı, her biri sanki kerpetenle çekilmiş gibi amcamın ağzından. "Düşündüğüm kadar iyi değil."

Bay Burton, "Onun Şirket'le ilişkisinden şüpheleniyordunuz," dedi. "Ve onu depoya kadar takip ettiğinizi biliyorum, Bay Hayes. Nereye gitmiş olabilir? Çünkü Kahire'de değil."

Amcam irkildi. Belli ki aklına bir şey gelmişti. "Anlat bana," dedi Bay Burton.

"Yeğenlerimi ve Whit'i serbest bırakırsanız yapacağım. Onların bu işle hiçbir ilgisi yok."

Bay Burton bakışlarını daralttı. "Pek olası görünmüyor." "Gerçek bu."

Bay Burton ve amcam sessizce birbirlerine bakarken uzun bir duraklama oldu.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu usulca. "Bence tüm hazineleri kendin istifleyerek ne kadar para kazanabileceğini biliyorsun. Lourdes'in çaldıklarını en az benim kadar istiyorsun."

"Birincisi," dedi Tío Ricardo, hırıltılı bir şekilde konuşurken hâlâ tiksiniş gibi görünmeyi başararak, "onlar hazine değil, tarihi değeri olan nesneler.

Mısırlılar için önemi-"

Bay Burton eliyle havayı kesti. "Umurumda bile değil. Ortağımla uğraşmaktansa benimle uğraşmayı tercih edeceğinizi söylediğimde bana inanın. Reddinizi benim kadar nazik karşılamayacaktır."

Bu açıklama karşısında gözümü kırptım. "Başka biri mi var?"

"Herkes birileri için çalışır, canım," dedi Bay Burton. "Ricardo. Konum."

"Önce onları serbest bırakın."

Bay Burton'ın gözlerinde manik bir parıltı vardı. Silahını önce Elvira'ya, sonra da Whit'e doğru salladı. "Gerçekten ölmelerine izin mi vereceksin?"

Zihnim hâlâ bu adamın, postalarımızı getiren ve beni yemeğe davet eden züppe, kibar beyefendiyle nasıl aynı kişi olduğunu çözemiyordu. Aynı olamazlardı ama yine de aynıydılar. Bay Burton işaret parmağıyla iri yarı adamı çağırırdı ve Elvira kıvranarak öne doğru sürüklendi.

Bay Burton, "Onu vuracağım." dedi.

"Patron kıza zarar vermemenizi söyledi," dedi iri yarı adam tedirginlikle.

Bay Burton yanağını okşarken Elvira irkildi. "Öyle yaptı. Ama bu, yedeğin bizde olduğunu öğrenmeden önceydi."

Sanki karnıma tekme yemişim gibi nefes nefese kaldım.

"Thomas," dedi Tío Ricardo ikna edici bir sesle. "Sana bir kez söyleyeceğim-"

Bay Burton silahını Elvira'nın şakağına doğru kaldırdı. Bağırırdı, sesi alçak ve boğuktu, korku doluydu. Başını bana doğru çevirdiğinde zaman durmuş gibiydi, dehşetle açılmış gözleri benimkilerle buluştu. Kalbim göğsümde burkuldu. Bir anda, anılar bana saldırdı. Birbiri ardına.

Elvira on altıncı yaş gününde, annemin bahçesinin ortasında durmuş, günlüğüne yazdıklarını resmederken bir kez olsun hareketsiz ve sabırlıydı.

Göz açıp kapayıncaya kadar dokuz yaşında yemek masasındaydım ve o tabağımdaki haşlanmış havuçları sinsice yiyordu çünkü onlardan nefret ettiğimi biliyordu ve her lokmayı bitirmedeğim için başım belaya girecekti.

Bir göz kırpması daha ve Elvira, amcamın mektubunu ilk kez okuduğum gece yanımda oturuyordu. Ben ağlayarak uyurken bana sarılmıştı.

Gözlerimi tekrar kırptığımda çöle geri dönmüştüm ve o korkunç manzara bir kez daha görüş alanıma saldırdı. Silahın namlusu şakağına yaklaşmıştı.

Amcam ve ben hemen konuştuk.

"Bekle, *hayır*," dedim. "Por favor, no-" "Dur! Sana söyleyeceğim-"

Whit ileri atıldı.

Bay Burton ateş etti. Ses vücudumun her köşesine yayıldı, içimi öyle bir umutsuzluk kapladı ki çılgılık attım.

Ve çılgılık attı.

Ve ıgılık attı.

Kan ve kemik yüzüme sıçradı. Elvira kırmızı bir havuzun içinde yere yığıldı. Onun yanına koşarken gözyaşlarını gözlerime saplandı, görüşüm bulanıklaştı ve kırmızıya boyandı. Öfke kanımı alevlendirdi. Güzel yüzü tanınmaz haldeydi. Bir saniyede yok olmuştu. Hayatı bir andan diğeriine s n p gitmişti.

Saçlarını kavradım, sessiz kalamadım. ıgılık atmayı durduramadım. Keder dikkatimi dağıttı. Bay Burton'ın pahalı kolonyasının kokusunu alana kadar içinde bulunduğum tehlikeyi fark etmemiştim. Yanımda diz   km şti, silahı kurulu ve hazırdı, kalbime nişan almıştı.

Kurşun onu paramparça ederdi. Asla hayatta kalamazdım.

Whit kederli yüzünü bana doğru çevirdi. Umutsuzluk alnında derin çizgiler oluşturmuştu. Elimi hareket ettirdim, parmaklarım cebimin üzerinde geziniyordu.

"Ricardo," diye mırıldandı Bay Burton, dikkati amcamın üzerindeydi. "Sırada o var. Yeri? Yalan söylemesen iyi edersin."

Yavaşça amcamın kravatını çıkardım. Whit hareketlerimi takip etti. Bakışlarına karşılık verdim ve o da çenesini hafifçe eğdi.

"Por favor," dedi Ricardo, sesi boğuklaşmıştı. "Sadece bir tahminde bulunabilirim." "Peki," dedi Bay Burton. "Tahmininizi alalım o zaman."

"Bence Amarna'da olabilir," dedi amcam. "Neden?"

Bay Burton sordu, sesi soğuktu.

"Gizli bir mezarın peşinde olabilir," dedi. Bay Burton silahını indirmeyince amcam hemen ekledi: "Nefertiti."

"Nefertiti," diye tekrarladı Bay Burton. "O muydu-"

Kravatı Bay Burton'ın yüzüne doğru sıktım, kaynar su alnını, yanaklarını ve gözlerini kapladı. ıgılık atarak geriye d şti, elleriyle yüzünü kapattı. Kaynar su, sıcak kumun üzerinde cızırdayarak yere d şti. Kumaşı tekrar  ıriptım ve daha fazla su ona doğru savrularak koyu renk pantolonu ve gömleği. Arkamdan kavga sesleri kulaklarıma ulaştı: ete kemiğe çarpan yumruklar, homurtular ve boğuk küfürler. Whit'in adamlardan birine yumruk attığını görmek için tam zamanında döndüm.

İri yarı adam Whit'e yaklaştı, silahını kaldırdı- "Dikkat et!" diye bağırdım.

Kurşun başının yanından hızla geçerken Whit yere d şti. Eli t feğe uzandı ve sırt üstü dönerek iri yarı adamın karnına ateş etti. Adam sert ve ağır bir şekilde kuma d şti. Ayaklarımin üzerinde sallanıyordum.

havada kalın metal. Sırtımdan aşağı ter damlıyordu. Elvira'nın hareketsiz bedenine bakmamaya çalıştım, altın rengi elbisesi kalçalarına dolanmıştı.

"Seni kaltak," diye gargaralı bir ses geldi.

Bay Burton beni geriye doğru çekti ve nemli göğsüne bastırdı. Bir elini sertçe ağzıma kapattı. Cildi lekeli ve kırmızıydı, Kolunda aşağı yukarı kızgın kabarcıklar oluşuyordu. Whit ayağa fırladı, tüfeği göz hizasına kaldırdı ve gözetleme dürbününden baktı. Bir hareket bulanıklığı içinde silahı ileri ve geri kaydırды ve ateş etti.

Ses beni uzun ve dehşet verici bir an için sağır etti. Bir rüzgar patlaması yüzümün yan tarafına çarptı.

Bay Burton geriye doğru uçtu.

Döndüğümde onu yerde, kartal gibi açılmış, kaşlarının arasında tek bir delik buldum.

Whit soğuk bir sesle, "Seni uyarmıştım," dedi. Sonra hızla ileri atıldı ve beni sıkıca kucakladı. "İyi misin?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Kelimelerim boğuk boğuk çıkıyordu. "Yaralı değilim."

Ama iyi değildim.

Capítulo Treinta Y Seis

Annemle babamın süitinin balkonunda duruyordum, ay ışığı bin minareli şehri incecik bir ışıltıya boğuyordu. Uyuyana kadar ağlamıştım. Uykum vardı.

kabus gördüm ve tekrar ağladım. Uyandım ve şafağa daha saatler olduğunu biliyordum.

Keder uyumamı reddetti.

Gece soğuğa dönmüştü. Kış toprağın üzerine çökmüştü ve omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü ve titredim. Arkamı döndüm, titreyen ellerimle kapıları arkamdan kapattım. Yatak odası bir adım daha atmak için çok uzak görünüyordu ve ben de kanepeye uzandım. Biblo kutusu ahşap sehpanın üzerinde duruyordu. Dalgınca öne eğildim ve onu avuçlarımın arasına aldım.

İçime bir anı düştü. Şimdiye kadarki en kötüsü.

Kleopatra'nın odası Romalı askerler tarafından alt üst edildi. Kleopatra'nın Büyü malzemeleri yok edildi ve yakıldı. Tonik şişeleri boşaltıldı ve pencereden dışarı atıldı. İmparatorla yüzleşirken gücü elinden alındı, hizmetçileri dehşet içinde ağlıyordu.

Duyguları bana akın etti. Öfke. Umutsuzluk. Her şeyi kaybetmiş olmanın üzüntüsü.

Sevgiliyle huzur içinde yalnız kalma arzusu.

Gözlerimi kııptım ve o an geçti, anı bir sis gibi kayboldu. Odadaki sessizlik kulaklarımda gümbürdüyordu. Sonunda amcamı dinlenmesi için bırakmıştım ama enerji derimin altında sıkıca kıvrılmıştı.

Annemi avlamak istedim.

Nerede olursa olsun, onu bulacaktım. Benden çaldıklarının bedelini ödeyecekti.

* * *

Amcam ölü gibi uyuyordu. Yatağını çenesinin altına kadar çekerek onu rahat ettirmeye çalıştım ama o huzursuzca yatağını itip kaktı.

ateşli bir uyku. Shepheard'daki yatağının yanında bir sandalyeye oturdum. Odası düzensizdi ve kitaplar, rulo yapılmış haritalar, birkaç sandık ve yere yığılmış giysilerle doluydu.

Zihnim kanla doluydu.

O sabah küvette ne kadar oturursam oturayım, tırnaklarımın altında kabuk bağlamış, kulaklarıma ve saçlarıma gömülmüş kumlardan kurtulamıyordum. Yeterince temizlenemedim. Elvira'nın yüzünün görüntüsünün zihnimde yanıp sönmesini engelleyemiyordum. Ölmeden hemen önce yüzündeki umutsuzluk.

Onun ölümü *benim* hatamdı.

Peşimden geldi, beni takip etti ve ben onu koruyamadım. Kendimi nasıl affedebilirdim ki? Benim pisliğime asla bulaşmamalıydı. Ona göz kulak olmam için bana güvenmişti. Kapıyı kilitlemeliydim, böylece otel odamdan çıkamazdı. Ondan önce uyanmalı ve lobiye inme kararını önceden tahmin etmeliydim.

Annemin ne olduğunu bilmem gerekirdi. Ama bilmiyordum ve o gitmişti.

Avuç içimi ağzıma bastırarak ağlamamak için kendimi zor tuttum. Amcamı uyandırmak istemiyordum. Koltuğa yaslandım ve gözlerimi açık tutmaya çalıştım. Ne uyumuş ne de bir şey yemiştım... hiçbir fikrim yoktu.

Bir gün diğerini kovaladı ve ikinci gün amcam nihayet gözlerini açtı. Loş odada gözlerini kırpmadan bakıyordu. Whit daha önce gelmişti ve ben amcamın başında dikilip soğuk suya batırdığım bezlerle alnını silerken o da benimle oturmuştu.

"Hola, Tío." Ayağa kalktım ve gidip yatağında onun yanına oturdum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ne oldu?"

"Teb'de tedavi edildikten sonra Kahire'deki otele geri getirildiniz. Yerel yetkililer bizi kaçırان adamları tutukladı. Whit ve ben Elvira'yı Teb'deki bir mezarlığa bırakmak zorunda kaldık. Cesedini başka ne yapacağımı bilmiyordum. Bana tabutunu nereye gitmesi gerekiyorsa oraya taşıyabileceğimi söylediler. Sanırım bu Arjantin demek. Teyzem ona yakın olmak isteyecektir."

Whit ayağa kalktı ve elini omzuma koydu, başparmağıyla daireler çizdi. Amcam bana şefkatli ve kederli bir ifadeyle baktı. "Çok üzgünüm, Inez. Bunların olmasını hiç istemezdim."

Bakışlarıyla doğrudan karşılaştım. "Her şeyi bilmek istiyorum. Gerçeği hak ediyorum."

Başını salladı, boğazı zorlanıyordu. "Yirmi yıldan biraz fazla bir süredir Abdullah'ın yanında kazı yapıyorum. Annen erkenden garip davranmaya başladı. Kazı alanlarında sıkıldığını iddia etti, bu yüzden Kahire'de kaldı ve kendi eğlencelerini buldu. Bana yalan söylemeye başladı, simya belgelerini araştırmayı takıntı haline getirdi."

Gözlerim Whit'e kaydı ama yüz ifadesinden düşüncelerine dair hiçbir şey anlaşılmıyordu. Amcam anlatmaya devam etti. "Yıllar geçtikçe, çeşitli kazı alanlarında bahaneler uyduruyor ve bize hiç katılmıyordu. Baban endişelenmeye başladı ama yaptığı işi seviyordu ve bu yüzden onun davranışlarını görmezden geldi. Konu kız kardeşime geldiğinde Cayo her zaman çok pasifti."

"Devam et," dedim. "Sonra ne oldu?"

Amcam gözlerini indirdi. "Bu son sezonda baban ve ben beklenmedik bir şekilde Kahire'ye dönmek zorunda kaldık. Maspero ile bir toplantıya giderken, Whit'in hafiyeliği sayesinde Şirket'in Küratörleri olduğunu bildiğim bir grup adamla birlikte anneni gördüm. Onu uyarmaya çalıştım ama dinlemeyi reddetti. Sanırım baban o zaman bir ilişkisi vardı. Baban garip davranmaya, benden bir şeyler saklamaya, bana güvenmemeye başladı."

Whit benden uzaklaştı ve amcamın yanındaki yatağa oturdu. Tío Ricardo'nun alnındaki el bezini bir başkasıyla değiştirdi.

"Kleopatra'nın mezarını bulmuş olabilir," dedim, "Philae'den benim için bir şey postaladı mı?"

Tío Ricardo başını salladı. "Evet, sanırım öyle. Adaya gelip giden çok sayıda turist vardı. Fırsat bulmuş olmalı."

Başımı salladım. "Hâlâ anlamadığım bir şey var. Babam neden sana gelmedi? Neden ona kızgındın?"

"Cayo'nun anneni bu ilişki yüzünden affetmesi için çok uğraştım," dedi Ricardo sessizce. "Bu skandal Lourdes'i mahvedebilirdi ve ben hâlâ ona yardım edebileceğimi düşünüyordum. Sürekli tartıştık, öyle ki paranoyaklaştı ve benim onun entrikalarına karıştığıma inandı."

Dudaklarımı yaladım. "Sana güvenmedi. Bu yüzden bana yüzüğü gönderdi." "Sanırım öyle."

"Sonra ne oldu?"

"Ailen gitti. Büyük olasılıkla Kahire'ye döndüler. Onları en son o zaman görmüşüm."

"Babamın *muhtemelen* öldüğü yer," dedim.

"Neden muhtemelen?" Whit sordu.

"Çünkü annem bir yalancı," dedim. Bana yazdığı mektubun son satırı aklıma kazındı. *Lütfen beni aramaktan asla vazgeçme*. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. "Ya babam bir yerlerde yaşıyorsa? O tutulabilir her yerde."

"Olivera," dedi Whit usulca, gözleri şefkat ve sempati doluydu.

"Yaşıyor olabilir," diye ısrar ettim. Ondan uzaklaştım, babamın hâlâ yaşadığına dair umudumu korumak istiyordum. Bu aptalcaydı. Neredeyse imkânsızdı. Ama doğru olabilirdi. "Bana gerisini anlat, Tío."

"Ailen haftalarca geri dönmeyince, mektuplarım cevapsız kalınca Philae'yi terk edip buraya geldim." Gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti. "Inez, onları her yerde aradım ama ortadan kaybolmuşlardı. Ailenin nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Şirket'in ikisini de öldürmüş olabileceğinden korktum. Haftalar süren arayıştan sonra bir çözüm bulmak zorunda kaldım. yoklukları için makul bir hikaye." "İşte

o zaman bana yazdın." Üzüntüyle başını salladı.

"Bu arada annem babamın cinayetini sizin üzerinize yıkmaya hazırlanıyordu. Birinin bulması için Mösyö Maspero'ya hitaben yazılmış bir mektup bıraktı. suçlular."

"O halde," dedi Whit, anlatıyı toparlayarak, "kocasını Philae'ye geldiğine göre, sizin mezarı keşfedeceğinizi umarak gelmiş olmalı."

"Onu buna ben yönlendirdim," dedim acı acı. "Hazineyi aldı ve sonra Bay Burton'a ihanet etti, *ortağı da* intikam almak için beni kaçıрма planını yaptı ve bir takas yapmayı umdu."

"Ortak her kimse, Şirket'le derin bağları olmalı." "Çok açık değil mi?" dedim acı acı. "Bay Sterling olmalı."

Whit başını salladı. "Ya da Sör Evelyn olabilir. Philae'ye bir casus yerleştirdi."

"Kimi hiç keşfedemedin ki?" dedi amcam ekşiyerek.

Whit buz gibi bir sesle, "Tüm olası şüphelileri sorguladım," dedi. "Elbette gizlice. Hiç kimse bizim suçlumuz gibi görünmüyordu."

Asıl meseleden uzaklaşıyorduk. Philae'de değildik ve Elvira ölmüştü. Tek umursadığım buydu. "Elvira'nın ölmesi benim suçum, Tío. Yap

Annemin nereye gitmiş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı? Gerçekten Amarna'da olabilir mi?"

"Elvira'nın peşinden geleceğini nereden bilebilirdin?"

"Çünkü hep öyle yapardı," dedim. İstirap midemi düğüm düğüm etti. "Her zaman benim yaptığımı yaptı. Ve annem onu benim yerime katledilmek üzere sundu." Öne doğru eğildim, bakışlarım amcama odaklanmıştı. "Ama bunu düzelteceğim, Tío. Eserleri geri alacağım, kendimi-"

"Eserler umurumda değil!" Tío Ricardo bağırdı, sesi yükseliyor ve düşüncelerimin arasına giriyordu. "Ben senin güvenliğini önemsiyorum." Elime uzandı ve ben de tutmasına izin verdim. "Inez, eve gitmelisin."

"Tüm bunlardan sonra gideceğimi sanıyorsan, fena halde yanılıyorsun." Öfke göğsümde çiçek açtı, kulaklarımda gümbürdedi. "Annem yaptıklarının bedelini ödeyene kadar gitmiyorum. Elvira *öldü*. Bunun peşini *asla* bırakamam. Babam hakkındaki gerçeği biliyor ve ben ondan asla vazgeçmeyeceğim. Nefes aldığım sürece olmaz. Mamá durdurulmalı ve bunu yapacak kişi de ben olacağım."

"Ama-" diye başladı amcam.

"Kendin söyledin," diye araya girdim sabırsızlıkla. "Muhtemelen başka bir mezarın, daha fazla eserin peşinde. Simyasal belgelerin. Yaptıkları yüzünden kim bilir kaç kişi daha zarar görecektir? Öldürecek mi? Bunun vicdanını sıplatmasını ister misin? Çünkü ben kesinlikle istemiyorum."

"İyi, kal o zaman," dedi Tío Ricardo eski soğukluğuyla. "Nerede yaşayacağını bilmiyorum ama istersen Mısır'da devam edebilirsin."

Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırptım. "Nerede yaşayacağım derken ne demek istiyorsun? Shepheard'ın evinde kalacağım. Hepinizle birlikte."

"Hangi odada? Hangi parayla?"

Öfke kanıma karıştı. Sesim titredi. "*Benim* paramla. Ben bir mirasçıyım, değil mi? Bir krallık satın alacak kadar param olmalı. Daha uzun süre kalmamı sağlayacak kadar param olmalı."

Whit aramıza baktı, alnında derin çizgiler vardı. "Bir *krallık* mı?" "Inez," dedi amcam, sesi ölümcüldü. "Paran, sen kral olana kadar benimdir. evlenin."

Gözlerimi kırptım, yanlış duyduğuma emindim. "Bana gönderdiğin ilk mektubu hatırlıyor musun?"

"Tabii ki biliyorum," diye tersledi.

"Servetimin kontrolünü *bana* sen verdin. Bunlar senin sözlerin miydi, yoksa bana yine yalan mı söylüyordun?"

Gözleri öfkeyle parladı. "Harçlık alabileceğini söyledim. Üstelik bu, sen benim işlerime burnunu sokmadan önceydi-"

"*Barged?*"

"Bu, hayatını en aptalca yollarla tehlikeye atmadan önceydi, senin ne kadar kötü bir karakter yargıcı olduğunu bilmeden önceydi. Yanlış insanlara güvenmek, güvenliğini pervasızca riske atmak, neredeyse Nil'de boğulmak. Bana yeterince çektirdin; kendine de yeterince çektirdin. Evine git, Inez."

Sertçe nefes aldım. "Tío-"

"Para olmadan yabancı bir ülkede yaşayamazsın, Inez," dedi, sesi amansızdı. "Hayatını mahvetmene yardım etmeyeceğim."

Beyaz

Shepherd'a döndüğümüzde telgraf beni bekliyordu. Beklediğim kişiden değildi. Bana daha önce hiç yazmamıştı. Bir kere bile. Beni hayatından çıkarmasını beklemiyordum. Ama çıkarmıştı. Tamamen.

Şeytan beni lanetlesin.

Dar otel odamın balkonunda trans halinde oturuyor, aşağıdaki işlek caddeye bakıyor ama onu gerçekten göremiyordum. Gürültü yükseliyordu, tanıdık ama loş, zihnim içkiden zaten bulanıktı. Viski diye düşündüm. Gözlerimi kısarak şişeye baktım, etiketi görüş alanımda yüzüyordu.

Doğru. Viski. Merhaba, eski dostum.

Boğazımdan aşağı inen ateş gibiydi. Yukarı çıkmak cehennem olacaktı. Unutuluşla karşılaşana kadar durmayacaktım. Çünkü Inez'in yüzünü hâlâ zihnimde çok net bir şekilde görebiliyordum. Tadının nasıl olduğunu hala hatırlayabiliyordum.

Onu öpmek bir hataydı.

Ya planım işe yaramazsa? Korku boğazımın arkasında asit gibi işledi. Odamdaki su dolabına koştum ve kustum. Ağzımı çalkaladıktan sonra odamdaki dar masaya geri döndüm, seçeneklerimi ve nasıl hiç seçeneğim olmadığını düşündüm.

Sadece bağımsızlık yanılsaması için bile olsa Mısır'da kalmıştım. Kaderimi değiştirebilecek bir şey arıyordum. Ama tüm bu zaman boyunca

yanlış yere bakıyormuşum. Aklımın bir köşesinde, bir son kullanma tarihi olduğunu biliyordum. Ailem parmaklarını şıklatır, itaat beklerdi. Ben de verirdim çünkü zayıflığımı biliyorlardı.

Zamanım tükenmişti ve artık görev son zilini çalmıştı.

Dirseğimin dibindeki boş kâğıt bana bakıyordu. Keskin ve sabırsızdı. Bir kez daha planımı düşündüm ve eğer yapmazsam nasıl işe yarayabileceğini

bir şekilde mahvetti. Ki bu çok gerçek bir olasılıktı. Kalem elime aldım ve iki satır yazdım, sonra da ailemin ev adresini. Ter alnımı ıslattı. Benden haber aldıklarına çok sevinecekler. Asi oğulları sözünü yerine getiriyor.

Notu bir zarfa koydum ve kardeşimin adını karalayıp kalemi fırlattım. Yuvarlanarak gözden kayboldu, aşağıdaki caddeye doğru yaygara kopardı. Neşeli. Birisi yeni bir hediye almış.

Kapı beş dakika sonra çaldı. Hâlâ viskinin sapını taşıyarak tökezleyerek odama girdim ve gözümü kırıştırtarak etrafıma bakındım. Sadece bir yatak olması gerekiyordu. Biri kapıya tekrar, daha yüksek sesle vurdu ve kaşlarımı çatarak kapıyı açtım.

"Birinin yukarı gelmesini mi istediniz?"

Zarfı genç otel görevlisine uzattım. Gençti, yüz ifademi anlayınca sırtışı kayboldu. Sanırım adı Ali'ydi. "Bunu telgraf ofisine teslim et." Hâlâ tutarlı bir şekilde konuşabildiğime şaşırmışım. Bu olmazdı.

"Adres?"

"Bunu zaten bilmiyor musun?" Acıyla sordum. "Son birkaç gündür bunlardan birkaç tane gönderdim."

Ali gözlerini kırıştırdı. "Adresi hatırlamıyorum efendim." "Cehennemin dokuzuncu çemberi, İngiltere."

"Pardon?"

Çerçeveye yaslandım ve iç çektim. "İçeride."

"Çok iyi, efendim. Yarın sabah ilk iş olarak gönderilecek." "Harika."

"Hepsi bu kadar mı?"

Şişeye baktım ve başımı salladım. Hâlâ birkaç santim kehribar rengi sıvı vardı. Bol miktarda. Ali koridorda koşuşturdu.

"Shokran," diye mırıldandım ve kapıyı kapattım. İçkinin zengin dumanını zar zor tadarak uzun bir nefes çektim.

Bitti.

Capítulo Treinta Y Siete

Ertesi sabah öfkeyle uyandım. Amcam benimle ilişkisini kesmiş, beni dilenir duruma düşürmüştü. Annem cinayetten paçayı sıyıracaktı ve yakında bir gün teyzemle yüzleşmek ve ona tüm bunların benim suçum olduğunu açıklamak zorunda kalacaktım. Leğenin üzerinde asılı duran aynada solgun yüzüme baktım.

su dolabı. Annemin parlak çiçeklerle örülü eşarbları benimle alay ediyor gibiydi. Onu bana yaptıklarını hatırlatması için saklamıştım. Boynumda bir savaş bayrağı gibi asılı duruyordu ve onu bulana kadar çıkarmayacaktım.

Damarlarımda kaynayan öfkeyle bakışlarımı ayırdım ve su dolabının kapısını arkamdan çarparak kapattım. Törensiz bir şekilde ve sahip olduğum her şeyi içine atmaya başladım. Amcama güvenerek Mısır'dan ayrılıp doğruca Arjantin'e giden ilk gemide yer ayırttım.

Ani bir kapı sesi öfkeli düşüncelerimi böldü.

Odayı geçtim ve kapıyı açtım. "Sensin."

"İyi gözlem." Whit beni görünce kapının pervazına yaslandı. Yüzünü görene kadar onu beklediğimi fark etmemiştim. Mağarada geçirdiğimiz zaman ve bunun ne anlama geldiği hakkında konuşmamıştık.

"İçeri girebilir miyim?"

Geçmesine izin vermek için kapıyı daha geniş açtım. Yanımdan geçip gitti, tanıdık kokusu etrafımı sarmıştı ama başka bir şeyle karışmıştı. Havaya yayılan viski kokusu burnumu kırıştırdı. Ona ikinci bir deri gibi yapışmıştı.

"İçiyordun."

Bir kahkaha attı. Kulağa hiç de dostça gelmiyordu. "Bu sabah kesinlikle harikasin, Olivera."

Hayal kırıklığı omuzlarıma çöktü. Duvarları yükselmişti ve ben nedenini anlamıyordum ve şaşkınlığım sadece gözlerimin yanmasına neden oluyordu. Dünyanın hiçbir yerinde *bu* Whit bana *tatlım* demezdi. Davranışlarının beni nasıl etkilediğini görmesini istemediğim için bakışlarımı kaçırdım. Aramızdaki gerginlik çatırdadı.

"Inez," dedi usulca. "Bana bak."

Çenemi kaldırmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım. Ellerini ceplerine sokmuş, oturma odasının diğer ucundan birbirimize bakıyorduk.

"Neden o kadar uzakta duruyorsun?" diye sordum.

Whit onun yanıtını gözle görülür bir şekilde tarttı, dikkati gövdemde gezindi ve dikkatle sordu: "Ne yapıyorsun?"

Yüzünün taş gibi olmasından hoşlanmadım. Kapalı ve uzak. Bana bir kaleyi hatırlatıyordu. Karanlıkta bana sarılan kişi çoktan gitmişti. Beni teselli eden, umutsuzca öpen, hayatımı kurtaran o kişi.

Karşımdaki kişi bir yabancıydı.

Belki de demek istediği buydu. Sözlerim sert çıkmıştı. "Ne yapıyor gibi görünüyorum? Toplanıyorum. Amcam beni gönderiyor."

"Öylece pes edeceksin," dedi kesin bir ifadeyle. "Annenin Elvira'ya, babana yaptıklarından sonra. Abdullah ve amcandan çaldıklarından sonra mı?"

Soruları tenimi gıcırdattı. Suçluluk ve utanç üzerime çöktü. "Onu duymadın mı?" "Onu duymadın mı?" diye sordum, içimdeki acıyı gizleme zahmetine girmeden.

dilimi kaplayan bir tat. "Hiç param yok. Evlenene kadar da yok. Eve gitmekten başka ne yapabilirim ki? Nasıl olsa teyzemi görmek zorundayım. Ve sanırım evlenecek birini bulabilirim. Konsolosun oğlu. Ernesto." Sert bir kahkaha attım, onun beni incitmeye çalıştığı gibi ben de onu incitmek istiyordum. "Annem bunu onaylardı."

"Yapmak istediğin bu mu?" diye sordu. "Başka ne yapabilirim ki?"

"Onunla evlenemezsin." Elini kaldırdı ve gözlerini ovuşturdu. Kan çanağı gibiydiler, yorgundular ve gözleri kızarmıştı. Ama tekrar bana odaklandığında, mavi bakışları yakıcıydı.

"Neden olmasın?"

"Çünkü," dedi boğuk bir fısıltıyla. "Seni benim öpeceğim gibi öpmeyecek."

Ayaklarımın altındaki zemin kayıyor gibiydi. Bana böyle bir şeyi söyleyebildiği halde nasıl bu kadar uzakta durabildiğini anlamıyordum. Sanki mağaradaki o an hiç yaşanmamış gibi. "Ne diyorsun sen?"

Whit aynı boğuk fısıltıyla, "Söylüyorum," dedi. O çizdi tüylerim diken diken oldu. İleriye doğru yürüdü, her adımı

kulaklarımda kükrüyordu. Kolunu büktü ve belime uzanarak beni vücudunun uzun çizgisine doğru çekti. Ağzımdan yumuşak bir nefes çıktı. Whit çenesini eğdi, dudakları benimkinden bir santim ötedeydi. Nefesi yanağıma fısıldadı, aramızda viskinin dumanlı kokusu vardı.

"Onun yerine benimle evlen."

Sonsöz

Porter elinde sıkılı telgrafla Akdeniz'e bakıyordu. Kâğıt sık sık okumaktan buruşmuştu ama yine de sanki bir can simidiymiş gibi tutuyordu. Öyle olduğunu tahmin ediyordu. Yolcu arkadaşları güverteye doluşmuş, her biri İskenderiye limanını ilk kez görmek için sabırsızlanıyordu. Kısa mesajı yüzüncü kez okudu.

INEZ BUNA KANDI.

Berbat bir geçiş olmuştu. Ama artık bir önemi yoktu.

Whit sözünü tutmuştu.

Ve şimdi toplama zamanıydı.

Yazarın Notu

Bu hikayeye ilk bakışım, ilk kıvılcım, Mısır'a yelken açan genç bir kadındı - ama turizm için değil. Onun anlatacak bir hikayesi olduğunu hissettim ve özellikle de genç bir kadının, Mısır'da

dönemin yaygın ideallerine karşı bir şeyi cesurca savunmaya karar veren göreceli bir ayrıcalık. Inez, Mısır'daki yönetim güçlerine karşı gelemeyeceğini ve gelmemesi gerektiğini biliyor, ancak kendi köşesinde savaşılabılır, bu kendi annesine karşı olmak anlamına gelse bile.

Nehir Ne Bilir tarihi bir fantezi olsa da, 1800'lerin sonlarından mümkün olduğunca çok ayrıntıyla temellendirmek istedim. Mısır'a dünyanın dört bir yanından gelen turist sayısında keskin bir artış yaşandı ve Kahire her on yılda bir yeni otellerin açıldığı, kraliyet ailesini, ileri gelenleri, kaşifleri, girişimcileri, misyonerleri ve sayısız turisti ağırlayan metropol bir şehir haline geldi.

Dünyanın dört bir yanından gelen insanlar iş ve yeni bir başlangıç arıyordu. Sömürgeci yayılmanın, imparatorluk yönetiminin ve aynı zamanda arkeolojide önemli bir anın yaşandığı bir dönemdi.

İngiltere'nin İskenderiye'yi bombalamasının ardından pek çok Mısırlı devletteki işlerini yabancılara kaptırdı ve kendi miraslarını ve soylarını incelemelerine de izin verilmedi. Mısırlıların arkeoloji alanındaki yerlerini almaları onlarca yıl alacaktı ve bu arada sınırsız turizm çoğu zaman tapınaklara, anıtlara ve mezarlara saygısızlık ve yağma ile sonuçlandı. Heykeller görkemli evler için çim süsü haline geldi. Milyonlarca eser kayboldu ve bunların büyük bir kısmını Mısır bir daha asla göremedi.

Nehrin Bildikleri'nde, 1880'lerde önemli bir rol oynamış iki tarihi figüre yer verdim.

Mısır'da güçlü makamlarda bulunan Mısırlı olmayanların tedirgin edici tutumlarına bir bakış. Mösyö Gaston Maspero, Mısır hükümetinin kazılar ve eski eserler genel müdürü olan Fransız bir Mısırbilimciydi. Mısır eserlerinin 1835'ten beri ülke sınırları dışına çıkmasını kısıtlayan yasalara rağmen, kopyaların ülke dışına çıkmasına izin verdi.

Partage olarak bilinen bu sistem, İngiliz arkeoloji projelerine sponsor olan müzeler ve eğitim kurumlarına büyük fayda sağladı çünkü

sayısız arkeolojik buluntu elde etmelerinin yolunu açtı. Birçok Mısırlı için bu, buluntuların erişilemez olduğu anlamına geliyordu - bazen de kalıcı olarak. Maspero, Mısır Müzesi'nde bir satış odası kurarak turistlerin yasal tarihi eserleri satın almasına izin verdi.

Sir Evelyn Baring ya da daha sonra bilinen adıyla Lord Cromer, Mısır'da genel kontrolör olarak görev yaptı ve Mısır'ın maliyesini ve yönetimini denetledi. Baring'in politikaları, özellikle de Batı dünyasının Mısır üzerindeki üstünlüğüne olan inancı ve Mısırlıların kendi kendilerini yönetemeyecekleri konusundaki ısrarı dehşet vericiydi. Politikaları, kadın ve erkek pek çok Mısırlının yüksek eğitim almasını engelledi. İkincisine gelince, her fırsatta kadın profesyonelleri itibarsızlaştırmaya çalıştı. Bana göre o bir kötü adam ve kitabımda da öyle görünüyor. Diyaloglarında ve eylemlerinde bazı değişiklikler yaptım, ancak yakışıksız argümanlarının ruhunu olabildiğince doğru, olabildiğince özenli ve duyarlı bir şekilde yansıtmayı umdum.

Whit'in İngiliz milislerindeki deneyimi gerçek hayattan esinlenmiştir. General Charles Gordon'un Hartum'daki kurtarma girişimi, ancak kurgu uğruna ölümünü çevreleyen olayları yaklaşık üç yıl öne aldım. Son günleriyle ilgili çeşitli çelişkili kaynaklar var, ancak genel kanı, ölümünden önce yaklaşık iki bin kadın, çocuk ve hasta ya da yaralı askeri Hartum'dan tahliye edebildiği yönünde. Gordon'da Whit için yumuşatılmış, babacan bir figür kurguladım, İngilizlerin gözünde bazen bir şehit ve aziz olarak romantize edilen adamın kendisi ise gerçekte karmaşıktı. Ancak bu tarihi fantezi çerçevesinde, Whit'i önemseyen bir arka plan karakteri olarak uyum sağladı.

1880'ler fotoğrafçılık için heyecan verici bir dönemdi ve umarım Kodak'ı dahil ettiğim için beni bağışlarsınız. Bu ilk taşınabilir fotoğraf makinesiydi.

herkes bir düğmeye basarak fotoğraf çekebiliyordu, ancak patent 1884'te alınmış olmasına rağmen 1888'e kadar yaygın olarak kullanılmadı!

Son notum Mısır Arapçasının yazımıyla ilgili. Standart veya tek tip bir Romanize versiyon yoktur ve sonuç olarak yazım bölgeden bölgeye ve farklı zaman dilimlerinde farklılık gösterir. Örneğin, *shokran*, "teşekkür ederim", nereden geldiğinize bağlı olarak *shukran* olarak da yazılabilir. Ben Mısırlı arkadaşlarım ve Mısırbilimciler tarafından bana öğretildiği şekliyle Mısır Arapçası yazımını kullandım.

Bu arada, Mısır Arapçası Arapça konuşan diğer ulusların Arapçasından oldukça farklıdır. Diğer ülkelerin, daha gayri resmi olma eğiliminde olan Mısır Arapçasını anlamakta sorun yaşamadığı söylenirken, bir Mısırlı diğer Arap ülkelerinin Arapçasını anlamakta sorun yaşayabilir. Bunun nedeni çoğu Arapça film ve dizinin Mısır'da çekilmesi ve bu nedenle Mısır Arapçasının yaygın olarak anlaşılmasıdır.

Teşekkür

Mısır'a olan hayranlığım küçük bir kızken başladı. Konuyla ilgili hem kurgu hem de kurgu olmayan kitapları yuttum. Yıllarca Kahire'yi ziyaret etmeyi, şehrin sokaklarında kaybolmayı, antik tapınakları keşfetmeyi ve piramitlerin önünde durmayı hayal ettim. Siyahlar giymiş ve dul bir kadın gibi davranan Inez aklıma düştüğünde, onun Mısır'a yelken açtığını biliyordum.

Gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu.

Bu kitap, pek çok kişinin rehberliği, katkısı ve yardımı olmadan imkansız olurdu ve bu destek için inanılmaz derecede minnettarım. Sarah Landis'e, bu hikâyeye inandığı ve ona mükemmel bir yuva bulduğu için çok teşekkür ederim.

Eileen Rothschild, harika editörüm, bu kitabın ve benim sizin düşünceli ellerinizde olmamızdan çok memnunum. Okuduğunuz ve okuduğunuz için teşekkür ederim.

tekrar okuyorum. Bu hikaye sizin bilgeliğiniz ve içgörünüzle çok daha güçlü. Marketin otoparkında bir aşağı bir yukarı yürürken Inez ve Whit'in kapana kısıldığı mezar sahnesini sana ilk anlattığım zamanı hâlâ hatırlıyorum. O zaman bile heyecanımı ve bu hikayeye olan sevgimi duymuştun. Bu kitabı hayata geçirmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim.

Wednesday Books ekibine çok teşekkür ederim çünkü bir kitabı hayata geçirmek için perde arkasında çok şey oluyor ve yaptığınız her şey için çok minnettarım. Pazarlama ekibine: Brant Janeway ve Lexi Neuville'e (kitabın sonuna verdiği şok tepkiyi bana e-posta ile göndererek günümü güzelleştirdi-özür dilerim, üzgün değilim Lexi)! Mary Moates'e (yayıncı), Melanie'ye

Sanders (yapım editörü), Devan Norman (iç mimar), teşekkürler, teşekkürler!!! Kerri Resnick'e, olağanüstü kapak tasarımcısı, sen bir dahisin. Lisa Bonvissuto'ya, tüm e-postalarım ve sorularım karşı sonsuz sabır. Hayallerimin kapağını çizen Micaela Alcaino'ya *kocaman* bir teşekkür!!! Sana ve dostluğumuza çok minnettarım, amiga!

Ekim 2021'de Mısır'ı ziyaret etme hayalim gerçek oldu. Ben vardı Üç hafta boyunca bir araştırma gezisi için Mısır'a seyahat etmek gibi inanılmaz bir fırsat yakaladım ve karakterlerimin yediği ve gördüğü şeyleri görmeye ve yemeye özen gösterdim. Mümkün olduğunca Mısır'da var olan otellerde kaldım ya da restoranlarda yemek yedim.

1884 (bir rüya gerçek oldu). Adel Abuelhagog ve Mısırbilimci Nabil Reda'nın soru üstüne soru cevaplarırken, beni birbiri ardına tapınaklara götürürken gösterdikleri rehberlik ve sabra minnettarım (ve en sevdikleri yemek yenecek yerler).

Seyahatim sırasında Nil'de altı gün boyunca bir dahabeeyah ile seyahat ettim ve bu deneyimi asla unutmayacağım. Harika mürettebata çok teşekkür ederim: Reis Ahmed, Adam, Hassan, Mahmood, Magarak, Hamdy, Husam, Mahmood, Ramadan, Asmaell, Shiku ve Mohammed. Bana yelken açmayı öğrettiler, beni mutfağa davet ettiler ve beni bir çanta dolusu baharat ve tarifle gönderdiler. Bu harika anılar için sonsuza dek minnettarım.

Taslağı okuyup inanılmaz ve değerli geri bildirimler veren Mısırbilimci Dr. Chris Naunton'a yürekten teşekkürler. Bana notlar, öneriler ve mumya resimleri dolu e-posta üstüne e-posta gönderdiğin için teşekkür ederim. Klasisist Katherine Livingston'ın arkeoloji konusundaki görüşleri harikaydı. Kapsamlı okuma, geri bildirim ve ders kitabı önerisi için teşekkürler!

Kristin Dwyer'a, bir kez daha beni yazma duygusundan kurtardığı için teşekkür ederim. Tarihi bir bakış açısıyla okuyan Mimi Matthews'a - Inez'in elbiselerine girip çıkmak için erişilebilir düğmelere ihtiyaç duyacağını hatırlattığı için teşekkürler.

Alexandra Bracken, okuduğunuz ve özellikle büyü sistemi hakkındaki geri bildiriminiz için çok teşekkür ederim. Çok ilham vericisiniz! Natalie Faria ve Jordan Gray'e harika beta okuyucular oldukları için teşekkürler. Özellikle çetrefilli bir sahnede beyin fırtınası yapmama yardımcı olmak için benimle telefonda bir saat geçiren Kerri Maniscalco'ya teşekkürler.

Rebecca Ross'a, en güçlü amigo kızıma, ilk okuyucuma, taslak ortağıma ve eleştirmen ortağıma. Bu hikâye bana hep seni hatırlatacak. İlk cümleden itibaren olasılığı gördüğün için, bu kitabın sayfaları boyunca benimle Mısır'a geldiğin için teşekkürler. Bu işte birlikte olduğumuz için çok minnettarım. Ve şimdi biz editör/baskı kardeşleriz! [gülen yüz emoji]

Ve bu fikri en başından beri seven ve ne olabileceğini bilen Stephanie Garber'a. Tüm taslağı bir anda okuduğunuz, doğru yaptığım her şeyi söylediğiniz ve daha da önemlisi yolumu kaybettiğimde gösterdiğiniz dürüstlük için çok teşekkür ederim. Desteğiniz benim için sonsuza dek anlamlı olacak. Sizinle birlikte binlerce balkabağı aromalı şey pişirmek için sabırsızlanıyorum.

What The River Knows'a önsöz yazan tüm harika yazarlara: Ava Reid, Elizabeth Lim, Mary Pearson, Amélie Wen Zhao, Stephanie Garber, Rebecca Ross, Rachel Griffin, Heather Fawcett, Jodi Picoult ve J. Elle. Övgü dolu e-postalarınızı okumak bana çok keyif verdi.

Bu hikâyedeki romantizmi nasıl ele alacağım konusunda beni bilmem kaçınıcı kez çaresizlik içinde dinleyen Emily Henry'ye milyonlarca kez teşekkürler. Doğaçlama bir Sherry Thomas kitap kulübü oturumuyla dikkatimi dağıttığın için teşekkürler.

Okuyucu, eğer buraya kadar geldiysen, lütfen *Londra'nın En Şanslı Kadını'nı* al. Bir şey değil.

Ailemde, arkadaşlarımda ve yazar topluluğumda harika bir desteğe sahip olduğum için inanılmaz şanslıyım. Beni neşelendiriyorlar, kazandıklarımı kutluyorlar ve iniş çıkışlarımda yanımda oluyorlar. Hepiniz kim olduğunuzu biliyorsunuz ve hepinizi çok seviyorum.

Aileme, küçük yaşta içimdeki okuma sevgisini besledikleri için teşekkür ederim. Küçük bir kızken Mısır sevgisini beslediğiniz ve yedi yaşındayken Mısırbilimci olmak istediğimi söylediğimde gözünüzü kırpmadığınız için. İkiniz sayesinde bir hikâye anlatıcısıyım.

Rodrigo, bunu oku. Bence hoşuna gidecek. [gülen yüz emoji]

Andrew James Davis, hayatımın aşkı. Gözünü kırpmadığın için teşekkürler.

Mısır'a gitmek istediğimi söylediğimde gözlerim doldu. Üç haftalığına. *Ekim* ayında. Asheville'in en güzel ayı olarak da bilinir, tüm yapraklar kırmızıya ve altına dönüşür. Bu kitabı yazmaktan korktuğumda, bir şekilde yanlış yapacağımdan korktuğumda, bana elimden gelenin en iyisini yaptığımı ve insan olduğumu hatırlattın. Kalbimden gelenleri yazdığımı hatırlattığın için teşekkür ederim. Haklıydın. Kesinlikle haklıydım. Daha nice Ekim'lere

En sevdiğim şehir. Seni seviyorum, seviyorum, seviyorum.

Ve İsa'ya, beni olduğum yerde sevdiği için.

İçindekiler

Reklam

Kartı Başlık

Sayfası

Adanmışlık

Ön Kapak Genel

Prólogo

Birinci Bölüm: Bir Dünya Uzakta

Capítulo Uno

Capítulo Dos

Capítulo Tres

Capítulo Cuatro

Capítulo Cinco

Capítulo Seis

Capítulo Siete

Capítulo Ocho

Capítulo Nueve

Capítulo Diez

Capítulo Once

Capítulo Doce

İkinci Bölüm: Nehrin Yukarı Kısım

Capítulo Trece

Capítulo Catorce

Capítulo Quince

Capítulo Dieciséis

Capítulo Diecisiete

Üçüncü Bölüm: Nil'in Mücevheri

Capítulo Dieciocho

Capítulo Dieciocho

Capítulo Diecinueve

Capítulo Veinte

Capítulo Veintiuno

Capítulo Veintidos

Capítulo Veintitres

Capítulo Veinticuatro

Capítulo Veinticinco

Capítulo Veintiséis

Capítulo Veintisiete

Capítulo Veintiocho

Dördüncü Bölüm: Binlerce Minare Arasında Kaybolmak

Capítulo Veintinueve

Capítulo Treinta

Capítulo Treinta y Uno

Capítulo Treinta y Dos

Capítulo Treinta y Tres

Capítulo Treinta y Cuatro

Capítulo Treinta y Cinco

Capítulo Treinta y Seis

Capítulo Treinta y Siete

Epilog

Arka Kapak Genel

Teşekkür

Telif Hakkı

Çeviri Kitaplar

Telegram

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Publishing Group'un bir baskısı olan Wednesday Books tarafından yayımlanmıştır

NEHRİN BILDIKLERİ. Telif hakkı © 2023 Isabel Ibañez'e aittir. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.wednesdaybooks.com

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloqlama Verileri (TK)

ISBN 9781250803375 (ciltli)

ISBN 9781250803382 (e-kitap)

Birinci Baskı: 2023

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

E-Kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen iletişime geçin

Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanına 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine e-posta göndererek ulaşabilirsiniz.